

Giới thiệu Kế Hoạch Tán Đồ Cổ Thủ Trưởng Của Tôi

Nữ chính: Đường Vi Khiết

Nam chính: Cổ Mặc (lão Cổ)

Cô Đường một bên dùng đầu cọ cọ lồng ngực của chàng trai, một bên nũng nịu nói:

- Lão Cổ, em biết tại sao em yêu anh đến vậy rồi."

Cổ Mặc ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Cô nàng trả lời:

- Anh á, mặc quân phục thì nghiêm trang đường hoàng, mặc tây phục ngồi trên ghế tổng tài thì tiêu sái phóng khoáng. Còn khi...cời đồ, chính là hoá thân thành hàng cao cấp cầm thú nhaaa. Nhưng không sao, anh có tiền, anh nhiều quyền, nên em yêu anh."

-

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cổ Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Quán bar Nite

Los Angeles

"Hê lu, cậu chủ Hoa... đúng 9:12... chẹp... thật đúng giờ". Thiếu nữ trẻ trung mặc trên người bộ đồ chanel bản giới hạn mới nhất, dáng người cao, khuôn mặt dưới ánh đèn lập lòe thanh tú không tã xiết, mày liễu cùng chiếc môi hoa anh đào chúm chím cực kì dễ thương, y như mấy cô bé cute sinh viên đại học.

Nhưng vẻ đẹp chỉ được công nhận khi thiếu nữ đi đến và im lặng còn khi mở miệng giọng nói tuy trong trẻo mà đùa bỡn, khinh bỉ, ánh mắt sắc bén, lời nói đậm bạc coi trời bằng vung, coi người trước mặt là thùng rác không để vào mắt bằng cái đồng hồ trên tay.

Cô gái cất tiếng chào hỏi bót cọt kia không ai khác là La Thường, hacker trẻ tuổi nhất trong giới IT, tuổi trẻ, tài cao không ai có thể sánh nổi trình gõ bàn phím của cô. Còn cô đến đây làm gì à?. Đơn giản chỉ kiếm tiền, ăn chơi, rồi lại kiếm tiền thế thôi.

Người ngồi trước mặt đây, con mồi của La Thường, anh ta ấy à chủ tịch tập đoàn Hoa Hạ có tiếng trong nước, đến đây làm giao dịch bảo vệ cái khối tài sản đang chấp chới trong tay cô kia. Nhìn người chẳng đến nỗi nào mà đầu óc quản lý với cái hoạt động trốn thuế, bảo mật rõ là ngu. Đánh giá anh ta một lượt cô ngồi xuống chiếc ghế trống đối diện bên cạnh, trong không gian đông đúc, ầm ĩ xuất hiện một cô gái nhân viên phục vụ đến hỏi gọi đồ uống:

"Em gái uống gì? Hạ tổng rượu của ngài hết rồi, cần em đi lấy không?". Cô ta nhìn mặt thiếu nữ non búng ra sữa trước mặt mình điệu bộ khinh thường gọi hai từ "em gái" rồi lật mặt ngọt sớt sang gọi người đàn ông đối diện cô cung kính.

"Này, bà cô biết chọn khách quá nhỉ? Biết cháu đây bao tuổi không mà một từ em, hai từ gái, tự nhìn lại mặt hàng đi đầu hai thứ tóc đảo ngói lên, mặt 4 cân phần xứng gọi tôi như thế á, em gái không phải từ cho bà cô gọi chơi-ô kê. À quên mất một ly Volka Balavod".La Thường khinh bỉ ớn lạnh nhìn về phía á văng một đồng câu tục tĩu sắc bén khiến bà cô nhân viên phục vụ mặt hết xanh lại đỏ, rồi lại cười không ra gì về phía ngài Hoa kia, quyết định gọi rượu.

Cô ả phục vụ biết mình chọc phải tiểu tổ tông, nảo di chuyển một mạch nhận thức La Thường đến cùng với cậu chủ Hoa bàn công việc thì không khỏi run rẩy, cố gắng cười trừ nhìn sang phía Hoa Hạ cầu rượu:

"Cậu chủ, ngài uống loại gì?"

"giống cô ấy". Hoa Hạ nhẹ giọng ra lệnh rồi quay sang nhìn thiếu nữ bên cạnh mình đánh giá lại một lần nữa, quả thật nhóc con này rất khó chơi, có gan uy hiếp, có gan trả miếng. Rượu mang đến rất nhanh, anh ta mở miệng đầu tiên:

"rượu cũng chọn xong rồi, có phải chúng ta nên đàm phán dữ liệu cô đã hack kia không? Nói đi bao nhiêu tiền?"

"Sốt ruột cái gì? Rượu còn chưa uống được vào miệng mà đã nhanh chóng ra giá còn gì thú vị... cơ mà sau khi uống xong tôi có nói sẽ bán lại cho anh sao?". La Thường vẫn ý cười đầy mắt đổ chai rượu vào cốc uống như nước lọc cũng chẳng thêm cho thêm đá, rượu nguyên chất chỉ ngon khi còn đúng vị quả không sai. Đắng chát như túi tiền rỗng, nóng bỏng như cầm cục tiền, lưu luyến như muốn có nhiều tiền thêm nữa.

"Cô không có ý định bán lại cho tôi, vậy xin hỏi hôm nay cô đến đây để chơi đùa hay là để được uống rượu miễn phí, này cô đừng quá coi trọng bản thân quá, nếu không sẽ tự mình giết mình đừng hối hận." Hoa Hạ nghiêng răng mắt kiên nhẫn nhìn con nhóc ung dung trước mặt, anh ta cảm thấy cuộc gặp mặt hôm nay chỉ chơi đùa.

La Thường chẳng để lời nói đầy vào tai, cao ngạo, tự tin là tính cách của cô, lam lũ trong cái giới Hắc Bạch đạo bao năm nay, tập đoàn lớn nhỏ, chứng khoán lên xuống cô đều biết, giết chóc, bị truy sát cũng không phải chưa từng bị, suýt chết nhưng vẫn sống đến ngày hôm nay mà vẫn tiếp tục ăn chơi tiêu tiền hay sao. Bí danh trong cái giới IT cô có hẳn hàng trăm cái, thích lại nghĩ ra cái tên lẫn lộn tiếp có cái gì phải sợ. Tiền luôn đi đôi với giá cả nó có được, đây là quy luật rồi. Dọa ư? Mai chết thì hôm nay vẫn phải tiêu tiền chứ? Cuộc đời ấy mà kẻ cả bạn đang hấp hối ở lề đường thì cũng phải có tiền trong người để còn biết chỗ mà chôn. Dăm ba cái lời dọa dẫm này thật hay giả không quan trọng mà quan trọng là được việc hay không mới vấn đề.

"Tôi sợ anh, thì đã không đến đây, còn chơi đùa và được bao rượu miễn phí...bingo...chứ đoán đúng rồi đấy. Tôi không bán rẻ tài nguyên mình có với cái tinh thần khinh bỉ kém thiện chí kia đâu, nếu không cần thì đi đi, đừng quên trả tiền rượu". Rót cho mình thêm ly nữa đổ vào miệng, tay phải chỉ thẳng vào mặt Hoa Hạ lớn tiếng, tay trái đung đưa theo điệu nhạc sàn cực bốc.

"Ranh con như cô mấy tuổi đòi ra về bản lĩnh, nhớ kĩ lời cô nói vừa nãy đừng hối hận, tiền rượu cộng vào sổ tính nợ lên người cô dám chọc vào Hoa Hạ tôi, chúng ta chưa xong đâu". Người đàn ông tức giận đập bàn đứng dậy, những lời phát ra từ miệng nữ sinh viên còn hơi sữa này nghe rất chói tai, cực kì thô tục, hợp tác với một kẻ ăn chơi như vậy không khác gì tự đào hố lấp mình, si nhục thời gian cùng lòng kiên nhẫn.

"Ông chú kia không biết đúng sai hay là La Thường cô đây, bao có châu rượu thôi cũng ghi sổ nợ tính lên nợ đầu, mẹ kiếp, đồ thằng đàn bà kiệt sĩ". La Thường văng bậy liên tục cầm hân chai rượu đổ vào mồm ra sân nhảy theo điệu nhạc phiêu đảng, thong dong, làm ăn khi đối với cô phải chơi đã.

Nhảy được một lúc, ý rằng một là kiểm cái ghế ngồi xuống thì điện thoại của cô vang lên trong túi áo, nhạc chuông hoàn toàn không nghe thấy, bị lấn át hoàn toàn bởi tiếng nhạc sập sinh. Nhíu mày mở máy ra nghe:

"Alo, Alo, Thường Nhi, bà lại đang ở cái nơi chết tiệt nào vậy, lần về đây cho lão nương, có người lại đến đòi nợ bà đấy, nhà cửa đập phá toang hoang hết rồi mà chủ còn sức chơi đùa được". Chu Tịch điện tiết hát một tràng lớn làm điếc hết cả lỗ tai người nghe.

Haizzz thông cảm nhờ, đây là bạn cùng phòng với cô, tính cách thất thường, tinh thần luôn bị thừa có thể xả điên, gào thét bất cứ lúc nào lên cơn. Phải may La Thường cũng rất thoải mái và không chấp nhặt bà cô tỏ này, với cả Chu Tịch có lợi thế tâm hồn ăn uống cũng nấu ăn ngon để cậu ta đảm đang rất tốt nên sống chung rất hòa hợp.

Đây cũng là người bạn tốt duy nhất của cô, quý cô Chu này vì theo cô mà bỏ cả quê hương, môi trường Harvard thần thánh học tập, kéo dẹo va li lẫn lộn cùng La Thường từ năm 17 tuổi đến nay khỏi nói đã 2 năm rồi cơ đấy. 19 tuổi thanh xuân đáng lẽ đang học đại học phơi phới còn cô và Chu Tịch ấy à trải qua mùi đời khảm thối bao nhiêu rồi, đòi nợ, chạy nợ, kiếm tiền, rồi đủ thứ trần đời chưa cái nào chưa nếm.

"Tiểu Tịch thân yêu, chả phải việc này xảy ra hàng tuần sao? Cùng lắm bà chuyển đến chỗ khác ở là xong đợi tôi về". La Thường từ tốn cười xòa với bà cô bên kia

"Tổ tông của tôi, rốt cuộc lần này bà lại gây họa gì nữa, tính riêng trong tuần này chúng ta đã đổi địa điểm 8 lần rồi, bà đã phá sập 3 cái khách sạn ở Los Angeles chưa tới một tuần, định diệt hết đường kinh doanh của thế giới này sao?". Chu Tịch nổi điên lên thật sự hét tới tấp

"Một ghê, bà đợi đấy tôi lần về bên bà được chứ gì?".

"Thường Nhi lần này thật sự bà gây chuyện gì rất lớn đúng không, so với những vụ lần trước lần này có rất nhiều điểm không đúng, y như kiểu có sát thủ chuyên nghiệp lên vào nhà vậy". Chu Tịch giọng hạ thấp xuống dần thay vào đó là lo lắng, bất an

Tên Hoa Hạ kia hành động rồi sao? Không có khả năng đó được thế thì nhanh quá, vậy lại là tên nào nữa, mẹ kiếp, cô dây dưa quá nhiều với nguy hiểm dính dấp để bà cô tỏ kia bên người gây hậu quả quá nghiêm trọng, không bảo vệ được mất mạng như chơi. Cô thì không lo nhưng không thể kéo theo tổ tông kia xuống hố được. Thời kì này gây thù quá nhiều số mệnh cô như nào còn chưa biết sao dám tính đến người khác.

"Chu Tịch bà nghe tôi, bây giờ dọn hết đồ lại bay về Tô Thành ngay lập tức, đừng lo cho tôi xong việc lại đến tìm bà. Nhớ kĩ đừng visa tên bà đừng dùng lại tên cũ nữa". La Thường dặn dò mảy mui thật chặt suy nghĩ điểm mặt tất cả kẻ thù

"Thường Nhi, tôi sao dám bỏ bà chứ, có gì cùng nhau gánh chịu, chẳng phải chết thôi, bà chả sợ, tôi cũng chả sợ".

"Đồ ngốc này, không có gì hết chỉ là nghĩ lâu rồi không để bà về thăm Tô Thành cùng ba mẹ nên nhân lúc này đuổi bà thôi. Ngoan, tôi xong việc lập tức tìm bà điểm danh". La Thường cười to tiếng lên cổ tình để Chu Tịch nghe thấy.

"Thật chứ? Bà thật sự không sao? Chỉ đơn thuần muốn tôi bay về nước?. Vậy nhớ lời bà nói đấy, tôi chờ bà, nhớ điểm danh đấy". Chu Tịch vẫn lo lắng gì đó nhưng nghĩ lại cô bạn xảo quyệt kia của mình như nào thì an tâm không ít, nghe lời không làm vật cản.

"Bye, baby, I love you".

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2

Cúp điện thoại của Chu Tịch xong, La Thường bỏ máy vào túi cảnh giác xung quang một lượt tìm kiếm nguy hiểm đang nhắm rình rập vào mình. Quả nhiên bà cô tô kia nói không sai, lần này cô lại chọc phải người không nên chọc nữa rồi, những sát thủ theo dõi ở đây không tầm thường chút nào.

Dứt khoát đứng dậy ra khỏi quán bar hỗn loạn này, bắt cho mình một chiếc taxi về nhà cũ thu thập những đồ cần thiết. Điều không ngờ nhất là có một chiếc xe đang bám đuôi đằng sau chiếc taxi chở La Thường. Ban ngày ban mặt lại lộng hành như vậy, tổ chức này chắc chắn thế lực không đơn giản đi.

"Bác tài, có thể đi nhanh hơn được không?". La Thường nói tiếng anh hỏi tài xế

"được"

Chiếc xe taxi đi nhanh chiếc xe đen bám đuôi đằng sau lại càng tăng tốc độ, không nề hà sợ lộ tẩy, cách thức muốn thủ tiêu rất rõ ràng.

Đi một đoạn đường cách mấy con ngõ, bác tài lo ngại chiếc xe bám đuôi phía sau mình, đây là Los Angeles nơi này rất hỗn loạn, giết người thủ tiêu như cơm bữa, đây còn là vùng đất của ăn chơi, tránh được gì nên tránh, ông ta không muốn gì vì kiếm sống mà mất mạng oan

"Cô gái, chiếc xe kia đã theo chúng ta rất lâu rồi"

Đáp lại bác ta chẳng có tiếng trả lời nào hết

"Im lặng"

Ông tài xế càng sốt ruột nhìn ngang rồi lại nhìn dọc. Hết nhìn trước xe cứ bám sát theo mình rồi lại nhìn cô gái có vẻ ngoài nữ sinh kia cứ bám cái máy điện thoại trên tay lưu loát điên cuồng, đôi mắt dăm chiêu không ngừng nghỉ. Làm ơn nói cho ông ta biết rằng cô bé này chỉ là vị khách bình thường còn chiếc xe kia chỉ là người của gia đình cử đi theo dõi đi, ông ta không muốn dính vào cái số nhọ luan quần trên cái địa bàn này đâu. Chết rồi sợ vẫn không được yên nữa chứ chả đùa được. Mà kể cũng lạ, cô gái ngồi sau ông đây rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì trong đầu vậy, chẳng lẽ nhận thức được nguy hiểm, nhắn tin cho người yêu trước vài câu đề phòng mệnh hệ bất trắc chăng? Làm ơn đi giới trẻ thời nay quá điên cuồng, ông không theo nổi suy nghĩ, ông chỉ là người lái taxi và vẫn còn muốn sống thôi.

"Này, cô bạn trẻ trước xe đằng sau đã bám theo chúng ta rất lâu rồi, bây giờ đã qua 4 tuyến đường đến đại lộ 1 phía Tây. Cô không phải gây thù chuốc oán gì với ai chứ?". Ông tài xế lo lắng, hoài nghi hỏi không những thế còn thông báo địa điểm rõ ràng cầu người nghe mà đáp lại ông chẳng có tiếng gì hết từ La Thường.

"Im lặng"

Chiếc xe đen đằng sau bám theo mọi nẻo đường rất kiên trì như đang chờ thời cơ địa điểm để hạ thủ và đúng là vậy hết đại lộ 1 là đến đại lộ 2 phía nam vượt qua khu rừng hoang âm u.

"pằng, pằng, pằng"

Liên tiếp những phát súng hướng về La Thường bắn vỡ tung tóe bệ cửa kính, may sao xe đang đi đoạn dốc đường đạn lại cong về một phía không trúng viên nào vào người cô cả.

Mẹ kiếp lũ truy sát này định thủ tiêu cô ngay lập tức trên đường này sao, chọn thật không đúng lúc. Dù biết trước sẽ bị tấn công nhưng La Thường không ngờ lại nhanh chóng như vậy. Cô im lặng khổ công ngồi bám cái điện thoại điên cuồng như vậy không phải là không có lí do, đó là thứ vật dụng duy nhất có thể cứu sống cô toàn thân bây giờ.

Có trời mới biết vừa rồi cô phải suy nghĩ nát óc khổ sở thế nào để nghĩ ra kế hoạch phá mặt khẩu của quân đội hạ lệnh mặt khẩn cấp đến cứu mình. Nếu là ngày thường có cho cô mấy triệu đô la cũng không dám phá vỡ cơ quan mật của quân đội, vỡ vẫn ngồi tù, ăn cơm nhà nước như chơi đã thế còn mang lại tiếng xấu cho mình, cho quốc gia. Nhìn cô như này thôi nhưng là con người có lòng tự trọng và hơn hết là công dân cực kì yêu nước mình.

Nhưng hôm nay lại khác, dù phạm luật nhưng lại liên quan mật thiết đến mạng sống của La Thường a, sống rồi ngồi tù 3,4 năm là điều rất bình thường. Không phải kiếm cơm trong mấy năm ngồi tù kèm theo một vé du lịch chuyển trại miễn phí nghĩ lại đã thấy rừng mình nhưng biết sao được mạng sống là thứ quý giá nhất, giữ mạng không khác gì là giữ lại mình vậy nên cô phải vất óc ra để đấu tranh quyền sống và được sống của mình. Sống muôn năm!

Vứt điện thoại ra khỏi ngoài cửa sổ xe như thủ tiêu những thứ mình vừa làm phạm tội vừa rồi. Những thứ còn lại dựa vào may mắn.

"Bác tài, nếu muốn thì sách sang bên ghế phụ cho tôi, còn nếu muốn chết...ô kê, tôi ấy à không ngại tiền trước bác một đoạn đường vòng quanh thiên đường, địa phủ free cũng chuyển tốc hành xác tự phân hủy, dù sao nơi rừng vắng thế này cùng bọn sát thủ đuôi theo kia hiếm có cơ hội người ta chôn. Còn nữa, bác chỉ cần ngồi giữ im lặng trải nghiệm thôi". La Thường bắn một tràng tiếng anh cảnh cáo đồng thời đùn ông tài xế ra sau ghế phụ lái, ông bác

cũng rất dễ thương cơ nghe cô cảnh cáo liền lập tức im nhưng cơ thể thì run lên bần bật, La Thường không tự chủ mà bật cười chân ga tay vịn hết sức chuyên nghiệp tăng đến tốc độ xe chạy nhanh nhất.

"Pằng, Pằng, Pằng". Lại một tràng súng nữa nổ ra nhắm về phía La Thường

"shit, con mẹ nó bắn tia, không nhớ nổi mình đã từng gây thù với những ai cơ đấy"

Vừa chửi bậy, ánh mắt lạnh đi vài phần, khuôn mặt cười cợt vừa nãy đã phủ một tầng sương buốt thấu sương, rút khẩu súng Glock 17 từ túi trong của chiếc áo thể thao ra cô bắn trả liên tiếp. Linh hoạt, chuẩn xác, mỗi vệt đạn đều găm chúng vào đầu từng tên bên ngoài xe, tốc độ 2 xe đều nhanh máu theo gió mà bắn cả vào mặt cô càng tăng thêm sức cuồng già, khát máu của một con quỷ xinh đẹp.

La Thường không phải là một sát thủ chuyên nghiệp nhưng luận về tài bắn súng và thân thủ lại không hề kém sát thủ hạng C là bao. Tài bắn súng được người mẹ quá cố La Miên của mình truyền lại, bà chết trong chính tay em trai mình bây giờ nhớ lại cô không khỏi cười lạnh trong lòng, nghĩ ra đây cũng là một câu chuyện vừa bi thảm, vừa nực cười đấy chứ. Còn thân thủ vốn từ bản năng bốn ba trong xã hội bắt buộc phải học.

"pằng". Viên đạn từ chiếc xe đen một lần nữa bay tới không chủ ý suýt qua mặt của bác tài xế ngồi ghế phụ lái. Ông ta sợ mất cái không còn hột máu nào, người mềm nhũn bắt đầu la hét: "tôi không muốn chết, chưa muốn chết, tiền nhà tháng này vừa mới trả chưa ở đủ, vé xem bóng đá mới mua, rượu ở quán bar vẫn còn, con chưa sinh, vợ chưa cưới, cháu chưa bế...tôi không muốn...không...mu.".

"câm mồm ông lại, mẹ nó ai bắt ông chết". La Thường tập chung bắn vào chiếc xe đen kia, mẹ kiếp những người kia ở ngoài bắn rất dễ nhưng bên trong loại xe này chống đạn không thể tia nổi đến kính cũng là loại nano cường lực. So với con taxi cùi này thì con kia lợi hơn gấp bội.

"pằng, pằng, pằng". Người trong xe chui đầu ra bắn vào bánh chiếc taxi, vốn đang dõm lại càng dõm hơn không chạy nổi nữa, 3 phút 3 bánh xe.

"Shit thật". Không chạy nổi được nữa lại đúng lúc chiếc taxi dừng lại ngay giữa giao lộ cánh rừng rậm, mở cửa bên ghế phụ lái, lấy chân đạp ông lái xe đang đỡ người kia xuống đất và chắc chắn rằng chỗ hạ mông dù không êm ái nhưng cũng không chết. La Thường cuộc đời tuy chẳng tốt đẹp gì, tính cách cũng chẳng ra sao nhưng ít ra cô sẽ không tùy hứng giết người vô can. Mạng sống ai cũng vậy cả thôi đều quý trọng, thời buổi này ai hi sinh quyền sống của mình chính là đồ đại ngu.

Cho ông bác hạ cánh an toàn xong xuôi, La Thường cũng nhảy xuống ra theo nhưng cô không may hơn là đạn nhanh hơn lí trí tên kia đã bắn trúng một phát vào bụng cô đúng lúc cô nhảy xuống xe.

Lăn nhiều vòng trên con đường dốc của khu rừng rậm rạp La Thường cơ thể chỉ dừng lăn khi bị một chiếc cây cổ thụ lớn ngăn cản, bị chạm vào, tay ôm vết thương đau đớn từ bụng truyền tới, tiết trời lạnh ẩm trong rừng khiến vết thương bụng lẫn vết trầy xước ứ máu ra càng nhiều càng buốt, đầu bị sỏi đá vấp đến nhức ghê gớm.

Tưởng thoát ai ngờ bọn sát thủ lại theo sát ngay phía sau cô, bọn chúng hô to, tìm người:

"Bắt buộc phải tìm bằng được cô ta, nếu không Dịch tổng sẽ giết chúng ta đầu tiên, người chia ra tìm mọi phía, bị đạn bắn như vậy sẽ chẳng chạy được xa đâu".

Hơ, La Thường nghe rõ mồn một lời bọn chúng nói, tưởng ai hóa ra lại là người cậu thân yêu của cô - Dịch Hà. Họ Dịch kêu Dịch tổng cái tên này đủ khiến La Thường hận tận sương tuyết, buồn nôn.

Vốn chỉ là thằng nhãi ranh được La gia nhận nuôi giờ thì La gia bị diệt đều do một tay Dịch Hà ban tặng, ba cô chết vì bảo vệ mẹ cô, mẹ cô chết vì bảo vệ cô. Nực cười hơn nữa bà còn bắt La Thường hứa không giết Dịch Hà. Một lời hứa với người sắp chết làm sao đạo làm con như cô có thể từ chối chứ?. La Miên mẹ thấy rồi đấy chỉ vì cái đạo tình thân, giờ mẹ tự đẩy con vào chỗ chết. Điều hối hận nhất của con không phải là mẹ chết mà lại chính lại là tại sao mẹ không cho con giết chết tên khốn họ Dịch kia đi.

Cố bám víu kiên cường ôm thân thể toàn máu mẹ gượng đi tiếp, trụ đỡ là từng gốc cây lớn. Bóng tối của đêm, gió rú của rừng nhấn chìm ánh sáng, nhấn chìm cuồng vọng bấy giờ xung quanh La Thường chỉ có bóng tối vô tận, hiện thực nghiệt ngã.

Cuộc đời vốn là vậy, không phải bạn có quyền lựa chọn hay không. Mà bạn có chống cự lại nó hay không. Biết không có kết quả nhưng vẫn dành dật, cố chấp, dẩy dụa giữa ranh giới sống để bảo vệ tôn nghiêm tự trọng của mình. Sống rất quan trọng nhưng khi mạng tận thì quan trọng hơn cả chết phải có được tôn nghiêm, đó coi như lần cao ngạo, tỏa sáng cuối cùng của đời. Không hối hận.

Tiếng bước chân nặng nề, đau đớn của La Thường đã dẫn đường cho bọn sát thủ đến gần, mùi máu nồng của cô không khó để ngửi thấy. Haizz may mắn thế tận rồi, còn gì đáng buồn hơn phải chết nhếch nhác như này chứ, vài ngày trước bà đây còn khoác lác với Chu Tịch là có chết phải nằm trên kim cương mà giờ thì...haizz trăm đường không tránh khỏi cái số. Sông có khúc người có lúc không sai vào đâu được mà.

"Cô ta ở phía trước, đuổi theo nhanh lên...tìm thấy rồi..... cách(lên đạn).... pằng.....". Phát súng của tên sát thủ xuyên giữa bóng tối của rừng, hấn cảm nhận được người chỉ bằng thánh giác của mình, và hấn đã đứng một viên bắn chúng một phát vào mạch cổ La Thường. Cô cảm nhận được viên đạn bay tới mà chỉ có thể bất lực, tránh không được, cơ thể cô đã bị đông cứng rồi.

Đón trọn viên đạn. Từ Thần chào đón nhiệt tình, lúc La Thường ngã xuống cô còn cảm nhận được sự lạnh lẽo của ông Từ đến gần mình hơn bao giờ. Thôi, thế là xong, hôm nay phải bỏ mạng ở đây rồi. Một tour du lịch địa phủ, khuôn viên hoành tráng cùng mấy bạn ma đi bar dưỡng già, event party đồ ăn, đồ hiệu hàng mã.

Cổ nặn cho mình một nụ cười cùng tư thế nằm đẹp, sang chảnh nhất, như cô đã nói đây sống thì quý trọng, chết thì tôn nghiêm.

Nhắm mắt lại, mẹ, ba con đến sống chung cùng người đây. Đẳng nào cũng chết thôi thì ước nốt một lần nữa đi. Nếu có thể sống lại, kiếp sau La Thường thì bà đây sẽ trả hết nợ mà Chu Dịch người nợ La gia. Chó má còn biết nhớ ơn chủ, bà đây chết có làm ma cũng sẽ ám chết nhà tên họ Chu khốn kiếp.

Và... La Thường chết.....

....

....

....

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cổ Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Phía Tây - Tô Thành

Khu nhà giàu Kim Cung

Đường Gia

"Mẹ, đánh chết con ranh này đi, nó dám đổ nước vào con, trả thù à, nó nghĩ nó là ai chứ? Chỉ là đứa con hoang của một con điếm". Đường Mi gào thét, châm lửa, ánh mắt cổ tở về âm ức nhìn bà mẹ Cổ Thảo của mình nũng nịu chỉ về phía cô gái đang nằm dưới đất chịu từng đợt đòn roi.

Cổ Thảo hét nhìn cánh tay con gái đang đỏ lên vì bông, đau lòng khôn nguôi, ánh mắt rời đi càng cay nghiệt nhìn cô gái dưới chân mình ra lệnh cho người hầu:

"Thím Lâm, đánh mạnh vào cho tôi, hôm nay phải đánh như nó ra, cho nó biết rằng ai mới là chủ của cái nhà này. Vô pháp vô thiên".

"Bụp, Bụp, Bụp". Người tên thím Lâm kia nghe lệnh ra tay càng mạnh hơn quất dây da vào lưng thiếu nữ. Vốn làn da trắng nõn, sống lưng thẳng tắp đẹp đẽ của cô gái bây giờ đã bị biến dạng thành những vết máu ứa tụ lại hết xanh tím bầm trên lưng, cho thấy người ra tay rất mạnh.

Để ý hết cơ thể của thiếu nữ không đâu là không có vết thương chằng chịt trên người, mỗi khuôn mặt xinh đẹp tựa thiên thần vẫn còn lạnh lặn. Mày liễu, đôi mắt sáng, tinh khiết nhưng lại nhìn ra vẻ bất lực, kiên cường trong đó, mũi cao tinh tế, đôi môi chúm chím như hoa anh đào nhợt nhạt vì đau. Thân thể gầy yếu đã không thể chịu được đau đớn, giọt lệ rơi xuống uất ức, nhẫn nhịn cực điểm, cắn răng ngất đi, vô hồn.

Chợt thân hình nhỏ bé của thiếu nữ đã buông xuôi không thể mở được đôi mắt nữa, như có một điều thần kì nào đó hiện ra. Đôi mắt mở ra, tròn tròn không phải cái bộ dạng kia nữa mà cứng cáp hơn hẳn, đôi môi nhấp nháy lấy sinh khí đầu ra còn sức tuyệt xoa đau đớn.

"aaaaa, CMN định giết người hay sao mà đau vãi rồn". La Thường mở mắt ra chửi rủa, người đau không thể rầy rụa được, đây là đâu, nếu bệnh viện thì làm ăn kém chất lượng vài đạn, bà mày khỏe sẽ kiện chết nhà người.

Nhưng nhứ mày chửi xong đảo mắt xung quanh nhận ra đây chẳng phải bệnh viện gì hết, đây là một căn nhà cực kì xa hoa và bà đây đang nằm dưới đất lạnh lẽo phía bên là 2 mẹ con nhà quần què nào đó cay nghiệt nhìn cô ra lệnh người đánh.

Lại nhớ lại hình như mình đáng lẽ ra phải chết trong khu rừng phía Tây, Los Angeles rồi, sao có thể biết đau được chứ...trừ phi... WTF...đây không phải cơ thể của cô....và cô bằng một cách nào đó sống lại rồi....

La Thường quay quanh một lần, đúng là đây không phải cơ thể của mình thật, thì sốc nặng, hiện tượng trọng sinh là có thật sao? Vì điều vậy sao?.

Đau đớn mệt mỏi lực lại kí ức của cơ thể này một lần thì mới ngó người. Đây không phải La Thường, đây là Đường Vi Khiết, cô thiếu nữ này là Đại tiểu thư Đường gia, khi mẹ mất người cha thân yêu Đường Trúc Vi ngoại tình với thiên kim tiểu thư họ Cổ một bước đổi đời rồi mang 2 mẹ con Cổ Thảo và Đường Mi đến sống chung. Trong suốt tháng năm mẹ con nhà này chuyển đến tận bây giờ, thân chủ cơ thể này không có ngày nào là không bị những trận đòn roi từ mẹ kế, cùng hạnh hạ từ người em gái. Còn người cha thân yêu của cô thì đã sớm không coi Vi Khiết là con mình nữa. Nhìn thấy họ đánh đập hành hạ cũng chỉ mắt nhắm, mắt mở cho qua.

Thân chủ mang mối thù này cất vào lòng mình càng lớn, mỗi ngày cố nhẫn nhịn sống trong Đường Gia bất lực làm bù nhìn chờ một ngày không xa sẽ tìm ra bí mật cái chết của mẹ cùng trả thù.

Lục đến đây La Thường mới cảm thấy thân chủ cơ thể này thật ngu ngốc, tại sao không bỏ trốn luôn đi, bí mật quan trọng bằng thân thể mình sao? Nhu

nhược, nhẫn nhịn nhiều năm như vậy đáng lắm à, nếu là cô thì chắc chắn chả nghĩ suy, nhẫn nhục cái gì một phát đâm chết mấy người này rồi thôn tính luôn cái nhà giàu sụ ăn chơi trác táng. Tính cách hiền lành thế này hồng cả cơ sự.

Mà quá khứ thì kệ cho nó trôi đi, giờ Đường Vi Khiết chính là La Thường và La Thường này chính là Đường Vi Khiết. Thân chủ này coi như cứu cô một kiếp lênh đênh vậy cô cũng sẽ đối đãi giúp thân chủ tìm ra cái bí mật rách kia đồng thời trả thù. Dù sao mạng kia của La Thường đã nằm mãi trong cái khu rừng Los Angeles, được sống lại một lần nữa thì một lần nữa trân trọng mạng sống. Thêm kiếp nữa ông trời không phụ lòng cô thì cô cũng hào hào sống tốt này.

Đau đớn, ánh mắt sắc lạnh chưa bao giờ có của Vi Khiết nhìn mẹ con nhà kia đầy hận thù, đầy nghiêng. Thân chủ phải chịu những gì bà đây sẽ trả từng vụ một, nợ số tính lên đầu. Cố Thảo à, Đường Mi à...phi...

Bất gặp được ánh mắt đầy Cố Thảo cảm thấy ngạc nhiên một hồi nhưng lại trở lại ngay lập tức cho mình nhìn nhầm, con bé kia làm sao dám nhìn bà như vậy chỉ là ảo giác mà thôi. Hành hạ, đánh xong rồi như mọi lần tất nhiên cũng nên đưa con bé này đến bệnh viện, lần này quả thực ra tay có hơi mạnh thật. Dù sao cái thân thể này còn giúp ích rất nhiều cho Đường gia.

"Mẹ liệu chúng ta có đánh chết cô ta không? Bất tỉnh rồi". Đường Mi lo lắng quay sang hỏi mẹ mình

"không con yêu, đừng lo, thím Lâm mang nó đến bệnh viện đi, chăm sóc đặc biệt như mọi lần, tốt vào đừng để lại vết sẹo". Cố Thảo an ủi con gái rồi lại lạnh mặt sai bảo tâm phúc của mình. Bà ta tính toán cả, thật ra cũng chẳng muốn chăm sóc gì nhưng mấy tháng nữa con bé này sẽ được gả đi đến nhà họ Tần, kiếm về rất nhiều lợi ích cho cái nhà này. Bỏ ra chút tiền vật chữa trị cũng đáng cả. Vốn dĩ chẳng định đánh cô ta nhưng ai bảo cô ta không biết điều gây chuyện với bảo bối của bà cơ chứ

Sau ngày hôm ấy thế là Vi Khiết được bê đi đến bệnh viện theo sự sắp xếp. Phòng đặc biệt, chăm sóc sang, cực kì thoải mái đến nỗi cô muốn tạm thời chuyển khẩu đến đây luôn cho rồi. Thân chủ của cơ thể này rõ yếu ớt, gầy nhom, chịu đau một tý liền tái nhợt da thịt lại, ngày thường ăn uống không tẹt mà sao gầy đến mức này. Mấy vết thương liên tiếp chẳng chịt lên nhau đến đáng sợ, một vài vết còn bóc vảy, nhiễm trùng trông rất đáng sợ.

La Thường nhìn mình trong gương không khỏi khinh bỉ sự ngược đãi của thân chủ. Gầy, cao, đôi núi tất ngòm, nhúm nhúm như học sinh cấp 2 vậy. Theo cô được biết thì Vi Khiết đã 18 tuổi rồi mà loại ngực 29B này còn tồn tại sao? Đây là 2 lưng đấy, mất mặt chết. Ngoài ngực nhỏ ra thì quả thật cơ thể này chẳng có gì để chê cả, tất cả đều rất cân đối, xinh đẹp. Nhất khuôn mặt cực kì hoàn mỹ, mắt màu ngọc trong veo, yên ả như nước, mang theo chút ngây thơ, mới lớn, chút ít nhẫn nhịn, dịu dàng, ẩn dật sự quật cường khó thấy. Mũi cao cân đối tinh tế. Mày liễu thiết tha giống tranh vẽ. Môi hoa anh đào khi cười để lộ hàm răng trắng muốt. Hoàn mỹ, tất cả đều đẹp đến không thể không cảm thán. Vi Khiết đẹp như thiên sứ thần tiên vậy. Vẻ đẹp ấy xuất sắc đến nỗi chẳng thể lẫn lộn được phải thốt lên rằng cô gái này: tuyệt thế giai nhân.

"Cô Đường, cô đã vào nhà vệ sinh rất lâu rồi". Giọng của một nam bác sĩ trầm ấm, từ tốn, từ ngoài vọng vào

"Ồ, ra ngay đây". Vi Khiết hoàn hồn lại rửa mặt rồi bước ra khỏi phòng tắm, đập ngay mắt cô là anh bác sĩ vô cùng đẹp trai a, rất ấm áp, rất cương nghị, dáng người cao ráo, bác sĩ thôi có cần đẹp thế không a? Bệnh viện cao cấp đến người cũng trội hẳn.

Nở nụ cười vô hại, ánh mắt nhìn tám thế nghề nghiệp cài trên ngực áo blouses trắng: Mạnh Cẩn Thành.

"Oh, bác sĩ Mạnh, chào buổi sáng". Vi Khiết lưu manh đi qua người nam bác sĩ rồi đột ngột quay người lại đập nhẹ vào ngực rắn chắc của anh ta, thích thú nhìn biểu cảm đỏ mặt ngại ngùng. Ô tưởng nào hóa ra là tiểu bạch hoa mù tịt về tình. Mới thế đã ngại ngùng, đúng loại tiểu thịt tươi cô thích. Người đời nói quả không sai, mê zai có đầu thai cũng không hết nổi.

"Khụ...khụ... Cô Khiết xin cô hợp tác cho, tôi là bác sĩ phụ trách mới. Bác sĩ Trương xin nghỉ một thời gian. Thứ cho sự đột ngột này". Mạnh Cẩn Thành ho nhẹ lấy lại bình tĩnh, giải thích với bệnh nhân

"Ồ, hóa ra là vậy. Mà Tiểu Thành Thành này, anh với tôi nhìn ra chẳng hơn nhau bao nhiêu tuổi nhì? Anh mở miệng ra một cô Khiết, hai cô Khiết. Cảm thấy như chê nhau già không nào? Sao không gọi luôn là bà Khiết đi. Đúng chả tâm lý gì cả. Cứ gọi tôi nhẹ nhàng thôi: Khiết Nhi, thân thiện hẳn". Vi Khiết vuốt cằm cười nhìn bác sĩ Mạnh, chỉ trích cách gọi của anh ta, tên tiểu thịt tươi này mặt từ hồng chuyển đỏ, hết đỏ chuyển ngại ngùng đáng yêu ghê cơ. Cô nhìn mà phát phì cười. Treu anh ta hình thức giải trí còn cao hơn cả hài Mr Bean

"Khiết tiểu thư, mong tự trọng, mời cô vén áo lên cho tôi kiểm tra vết thương". Mạnh Cẩn Thành muốn ngã ngửa với nữ bệnh nhân này, tự cầu an ủi cho tâm hồn mình, bác sĩ Trương xin cáo nghỉ cũng phải thôi, quá lưu manh, phúc hắc, căn bản thiếu nữ này đến đây thân kim xấu hổ cũng chẳng có

Như đọc được suy nghĩ của bác sĩ Mạnh, Vi Khiết ôm mồm cổ tỏ vẻ ngại ngùng của thiếu nữ đôi mươi tuy nhiên ai bảo ánh mắt cô nhìn quá phúc hắc không thể che dấu nổi cảm xúc bán đứng mình chứ:

"ôi da, anh bảo tôi vén áo lên trước mặt anh như thế thì ngại lắm. Bây giờ mà tôi bảo anh chưa kéo khóa quần anh có ngại không?" Vi Khiết ả ý ánh mắt tiến thẳng đến bộ phận sinh dục nam ghim chặt lại, tay khua làm không có việc gì

Mạnh Cẩn Thành nghe thấy thì mặt đen sì lại, anh từ khi lên trường khoa đến giờ chưa gặp nữ bệnh nhân nào lại thẳng thắn, thô tục như vậy. Nhưng nghĩ thì nghĩ anh vẫn không nhịn được nhìn xuống đống xem khóa quần chưa. Và kết quả....anh ta mặc quần vải cài không có khóa.

"Khiết tiểu thư, tôi sẽ gọi nữ bác sĩ đến khám cho cô". Sa sầm mặt, Mạnh Cẩn Thành cài cúc áo blouses lại cất bút, đóng sổ ghi chép bệnh nhân, đi nhanh ra ngoài như ma đuổi

"Áy Tiểu Thành Thành thật ra anh khám cho tôi cũng được, tôi hết ngại rồi. Ô đi thật à....chỉ đùa thôi mà...lần sau lại đến nhá". Vi Khiết ngạc nhiên xong

lại cười sặc sụa, trời mới biết cô nhìn cười khổ sở từ nãy đến giờ như nào đâu, tiểu thịt tươi này quả thực quá dễ thương, trên có tí à

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Trong 1 tuần ở bệnh viện vết thương của Vi Khiết đã ăn da non liền lại, thời gian này không được đụng nước suốt ngày cô chỉ có thể lau người bằng nước nóng mà bức dọc hẳn, cô cảm giác mùi trên cơ thể mình càng ngày càng khó ngửi, tối tẻ hơn đến ăn uống cũng phải kiêng khem đến muốn đứt luôn cả dạ dày. Ngày qua ngày không cháo thì canh, không canh thì lại súp lỏng, lặp đi lặp lại phát chán, phát ngán.

Kiếp trước cô còn sống nhớ lại thích nhất ăn món cay, khẩu vị lại cực nặng phải nửa chai bột ớt mới vừa lòng. Vi Khiết của giờ đây thì sao, nhẹ nhàng, thanh đạm, ăn đồ lỏng, sền sệt như cám lợn qua ngày. Tuy nói cám lợn hơi quá nhưng dù thực chất vào mồm cô y vị đấy, muốn ói ra nước, đã thế đi tiểu nhiều.

"Chị Thắm thân yêu, em đã ăn cái món lỏng lỏng này cả một tuần rồi, làm ơn chị độ ơn, độ lượng thương sót cho cái thân thể gầy yếu này, mua cho em ít móng giò ướp cay vừa tăng vị giác, vừa tăng vòng một đi". Vi Khiết đàn thổi mặt ra nhìn bữa cơm trưa, gương mặt trẻ con ngây thơ bùng ra sữa nũng nịu cầu cứu chị y tá điều dưỡng.

Nhìn khuôn mặt của con bé xinh đẹp như thiên sứ cố tỏ vẻ dễ thương này tất nhiên làm y tá Thắm muốn siêu lòng chứ chẳng nói là đàn ông, con trai. Nhưng cô biết làm thế nào được, đây là bệnh nhân đặc biệt không thể có sai sót được, nếu cô làm trái chắc chắn sẽ bị bác sĩ Mạnh trách mắng, có khi trừ lương thì sống kiểu gì. Đành phải tránh mặt tiểu quý này, nhớ về những việc vị tổ tông khó chơi này quậy phá, thô tục mà cứng lòng cầu nguyện.

"Chị Thắm, em thề em sẽ ngoan ngoãn không bới móc cái thổi của chị ra, không nói cho Mạnh Cần Thành biết chị thường xuyên ngủ gật trong ca trực, nhầm lọ nước muối biển thành lọ lọc nước tương trong khi tiêm, lấy trộm sổ ghi chép bệnh án ghi tăng số lượng ca trực để tăng lương"

Đẩy đẩy vừa nói không bới móc cái thổi xong, câu sau đã vả ngay vào mặt mình được, y tá Thắm nghe xong khuôn mặt vốn đã nhiều tàn nhan giờ co rúm lại càng xấu tẻ hơn, muốn chui đầu xuống cái lỗ nào đó rúc ở đây không muốn ra. Tiểu tổ tông này biết quá nhiều điểm yếu của cô. Nếu không làm theo chắc chắn bị tố cáo rồi đuổi việc không chừng, nếu mà làm theo sẽ bị trừ lương, kiểm điểm hình phạt của bác sĩ Mạnh.

"Khiết Nhi, em làm ơn tha cho chị đi, em dón chị thế này sống thế nào hả? Dưới thì tiểu tổ, trên thì đại tổ. Chị bị bếp như ép giò rồi". Y tá Thắm mếu mếu đau khổ

"Móng giò ướp cay"

"Cháo hầm nước móng giò".nhân nhượng cuối cùng

"No, no, em muốn MÓNG GIÒ ƯỚP CAY".

"Thành giao, nhớ không được nói cho bác sĩ Mạnh biết đấy, nếu không chị sẽ bị diệt đấy". Cô y tá bất đắc dĩ đồng ý, mồm méo xệch đi làm theo trong đau khổ, tay làm lưỡi dao kẻ vào cổ mạng nghĩa tượng trưng

"Sớm quyết định đỡ khỏi khổ không?. Đợi em ăn no xong cái bụng tâm trạng tốt thì em quyết định nhá. Tạm thời nể tình thân tăng cho chị thêm món nữa mang về đây cho em...đùi gà quay, nhớ mang tương ớt về, cho nhiều tiêu vào". Vi Khiết nghe được sự khuất phục, mắt sáng hơn cả đèn pha ô tô, cười cợt gác chân lên hết sức địa chủ, tay quệt mũi lấy uy ra lệnh như cấp trên, cấp dưới.

"Em..."

"A...bác sĩ Mạnh anh...".Gương mặt thiếu nữ nào đó diễn ngạc nhiên xuất sắc hơn cả giải Oscar

"Bác sĩ Mạnh...ch.. à..o". Y tá thắm tưởng thật dật thót mình quay 180 độ ra khỏi cửa và phát hiện ra con bé này đào hố tròn mình

"Èo, chị phản ứng mạnh thế làm gì, em đùa thôi. Đồng ý không?". Cô tròn tròn mắt lên cảnh cáo

"ĐƯỜNG-VI-KHIẾT". Y tá thắm mềm đôi cứng tròn tròn mắt lại hét to tức giận

"Ồi?".cô nàng dựa mình xuống gối cười tươi sáng lạng đáp lại, nụ cười tỏa nắng tựa như xua tan hết sự căng thẳng làm người ta dịu xuống, hàm răng trắng muốt, đều đặn cổ tinh nhe ra nhưng lại không làm mất vẻ đẹp thiếu nữ trẻ trung, dịu dàng như nước hồ. Người đời nói câu không thể nhìn mặt mà bắt hình rong cảm có sai mà. Vẻ đẹp của cô nàng Đường chỉ có được khi im lặng và rồi khi mở mồm ra lời nói sắc bén, thô thiển bật vào mặt người nghe khiến cuộc đối thoại bên kia muốn nhảy xuống hố phân tự sát lâm sàng

Y tá Thắm biết mình có sống lại cũng chẳng đấu lại mồm mép tép nhảy trâu bò kia của nàng bệnh nhân này, liền dịu mặt ngay lập tức, cổ nặn nụ cười méo mó, nhẹ nhàng:

"Chỉ liền đi mua cho em, chân giò ướp cay, đùi gà đúng không?...đơn giản thôi".nói xong phát, chị y tá chạy chối chết ra khỏi phòng bệnh giải tỏa bức xúc để lại Vi Khiết một mình tác oai tác quái đắc trí trong phòng bệnh

Y tá Thẩm đi chưa được bao lâu thì Mạnh Cầm Thành như ma tiến vào, lạnh lùng nhìn bệnh nhân của mình. Cộng với kinh nghiệm quý những lần khám vừa rồi, anh ta tiến đến lập tức không nhiều lời vạch lưng của Vi Khiết lên xem xét ghi sổ bệnh, suốt quá trình im lặng, giả câm, giả mù không nói một lời

"Tiểu Thành Thành kinh nghiệm của anh tích lũy lên nhiều rồi nhĩ? Tự nhiên như ruồi sò vào lưng phụ nữ, mẹ anh có dạy anh thế là không biết cách tôn trọng nữ giới không hả?". Bị đột kích, đột ngột Vi Khiết tròn tròn mắt phòng mồm lên tức giận, hàm ý trách móc

"Đường Vi Khiết tôi tưởng cô bị chập dây thần kinh số ngại rồi, cảm giác mất dần, có thể trêu chọc y tá Thẩm bỏ đi, bác sĩ Trương nghi làm thì cần gì ngại tôi. Cơ mà cô là phụ nữ sao? Á khoan tôi còn phải kiểm tra xem cô có phải giống cái không đây?". Mạnh Cầm Thành nhếch môi cười khinh rồi dứt khoát đóng sổ bệnh lại, cất bút đi đáp trả lại Vi Khiết, anh nhìn đủ rồi, từ lúc nhận bệnh nhân này như kiểu đi huấn luyện tử thần vậy, giới hạn của anh nỗ tung mẹ nó rồi. Cô ta con gái chả ra con gái, mở mồm ra là chàm chọc, là thô thiển khó nghe.

"Giỏi, giỏi, bác sĩ Mạnh thân mến, giờ còn biết cách gọi cả họ và tên tôi cơ đấy. Bà đây có chỗ nào không giống phụ nữ nhìn lại mặt hàng, thay độ kính đi". Vi Khiết bùng nổ vũ ngực mình oai phong, lăm liết cho đến khi nhận ra quả núi 29B của mình

"Cái gì của phụ nữ cơ? Tôi thấy 2 cái lưng của cô có thể trườn qua cửa sắt loại 100cm được"

"Mạnh Cầm Thành tôi nói cho anh biết nhá, chả qua nó chưa phát triển thôi, mà không có ngực thì còn cái khác chứng minh tôi là con gái, ví dụ như chỗ sò lông này...cơ mà không đúng mẹ kiếp anh đào hồ chôn bà đây". Vi Khiết cãi cùn lại, đến cô còn chẳng chấp nhận có ngày mình lại có thể cãi cổ như này, ai bảo quả núi di sản của thân chủ để lại thực bé, cô cũng đau lòng lắm chứ, nên để bảo vệ lòng tự tôn đạo đức của mình cô quyết định quên xấu hổ nói ra cái nhay cảm kia trước mặt tên bạch kiểm này.

Như mọi lần trải qua sau mỗi cuộc nói chuyện Mạnh Cầm Thành đã quen với sự thô tục, thiếu lịch sự của cô bệnh nhân này. Thật không thể tin nổi đây lại là Đại tiểu thư Đường gia nổi tiếng hiền lành, ít nói đấy. Lúc đầu nghe nói cô bị bạo lực gia đình đánh đến nỗi nhập viện trong lòng nổi ra ít thương xót. Và cho đến khi tiếp xúc...cạn kiệt hết.

Không nhiều lời anh ta chỉ quẳng lại tặng cho Vi Khiết đúng hai chữ "Đồ hâm" rồi cài lại áo bác sĩ bỏ đi ra khỏi phòng bệnh, lười chấp nhặt

"Mẹ kiếp, Mạnh Cầm Thành anh chưa xong với bà đây đâu, dám chửi bà"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cổ Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Ngay sau khi bác sĩ Mạnh đi, Vi Khiết mang trong mình một bụng tức giận, hậm hực xả giận điên cuồng ném chần gối linh tinh khắp phòng lên con diên. Cô nàng đang đau đầu vì cái bộ ngực 29B này của mình. Vốn dĩ là người có lòng tự tôn sắc đẹp rất cao cho dù có sống lại một kiếp cô không thể chấp nhận bất cứ chỗ nào của mình lép vế được. Aaaaa Vi Khiết ơi là Vi Khiết tại sao chỗ đó không phát triển?

Cộc...cộc...cộc

"Gõ cái gì mà gõ, vào đề". Đang trong cơn hỏa, tiếng kêu ngoài cửa càng làm cô điên cuồng hơn, to tiếng hét

"Cho hỏi Đường Vi Khiết ở phòng này đúng không?". Giọng của một cô gái cất bước đi vào hỏi, cho đến khi nhìn xác định thấy cô bạn thân mình đang thăm hại mặc quần áo bệnh nhân đang ngồi trên giường, đầu tóc bù xù cả lên từ ngạc nhiên, chuyển sang đau lòng, mắt rom rớm lao nhanh như thỏ, xúc động ồm trồm lấy Vi Khiết:

"Khiết nhi, bà không biết tôi lo cho bà thế nào đâu, nếu không phải tại anh cả cảm xúc, tôi đã chạy đến đây với bà, tiện thể tìm mẹ con Cố Thảo tính nợ"

Đứng hình...1...2...3 giây.

Ok não bộ của cô đã load xong, đây là bạn thân của thân chủ thảo nào cơ thể này có chút phản ứng vui mừng, cô bạn tên Vệ Y, cùng học cấp 3 và đại học năm nhất khoa âm nhạc cùng Vi Khiết.

Theo trí nhớ thì Vệ Y cực kì thân thiết với thân chủ. Hai người học cùng nhau đã rất lâu, lần làm quen đầu tiên là Vệ Y nữ hảo hán cứu giúp nữ hậu đánh nhau với hoa khôi trong trường khiến cô ta mặt mũi tím bầm, lí do chính là vị hoa kia vô duyên vô cớ tìm thân chủ đánh ghen, đại cái lí rõ củ chuối, người yêu cô ta mấy hôm nay rất để ý Vi Khiết. Vệ Y nghe được đầu đuôi câu chuyện không khỏi bất bình đập cho cô ta cùng đàn em mấy chục phát nữa. Còn nhớ sau khi bọn kia bị đánh xong thân chủ muốn rót hãm nhìn nữ nhi trước mắt muốn làm fangirl đến nơi rồi nhưng vẫn ngại ngần hỏi tại sao lại giúp. Vệ Y trả lời rất đơn giản:" tiện ghé qua góp vui, bồ ngựa mất".

Và sau lần đấy hai con người tưởng chừng như chẳng bao giờ có thể kết thành bạn bởi hai tính cách trái ngược nhau thế mà lại trở thành chị em kết nghĩa, ở trường lúc bị bắt nạt luôn được cô nàng nhà họ Vệ bảo hộ cho, có chuyện vui buồn hai chị em đều chia sẻ cùng nhau nghe.

Có lần thấy Vi Khiết bị đối xử tàn bạo ở Đường gia thân là nhị tiểu thư họ Vệ, cô nàng mấy lần đến làm loạn cãi chửi nhau với Đường Mĩ cùng Cố Thảo. Tính cách của Vệ Y cũng không phải loại hiền lành, nhẵn nhụi như thân chủ. Mạnh mẽ, điên cuồng hơn nhiều, sở thích là gây chuyện, đánh nhau thường xuyên để gia đình đi dọn sau lưng. Sau mấy lần gây sự đều được anh cả nhà Vệ kéo về phạt cho trận nhưng vẫn ngựa quen đường cũ nữ nhi đại trượng phu Vệ Y tiếp tục làm loạn nhà họ Đường, kéo Vi Khiết xúi dục bỏ chốn khỏi cái nhà thối nát kia.

"Được rồi, chả phải tôi không sao đấy thôi, đừng khóc nữa, ngoan". Vi Khiết xoa nhẹ lưng bạn an ủi

"Bị đánh đến nỗi nhập viện còn không sao á, xem nào...may quá vết thương đang đóng vảy rồi đấy, trông bà gầy quá". Vệ Y xem xét xoay bạn một vòng, nhìn đi nhìn lại, xoa xoa quanh vết thương sau lưng cô nhẹ tay.

Những động tác này của Vệ Y làm trong lòng Vi Khiết cảm nhận được sự xúc động, ấm áp chưa từng có, phiền mắt cay cay rơi nước mắt. Cô đột nhiên nhớ đến thân thể La Thường nhớ đến người bạn cũ Chu Tịch của mình, nhớ đến lời hứa chẳng thể thực hiện được nữa, bởi người kia đã mãi mãi nằm lại ở khu rừng phía nam Los Angeles rồi.

Ở đây là Tô Thành, nơi này Chu Tịch đang ở, hai người cách nhau rất gần nhưng có lẽ sẽ chẳng thể nhận ra nhau nữa. Hứa rồi lại thất hứa cái cảm giác này thật đáng xấu hổ, như vết dao vô tình cứa nhẹ vào ruột tự đâm vào mặt mình một cái nhủ rằng: La Thường mày thật vô liêm sỉ, mày xem mày có xứng đáng với tình bạn của Chu Tịch không?

Thấy bạn khóc, Vệ Y cứ nghĩ mình đã mạnh tay chạm đến vết thương của Vi Khiết, lúng túng lau nước mắt, liên tục "xin lỗi".

Lau nước mắt trên mặt mình, cô trở lại trạng thái bình thường hết sức có thể, gượng cười đám một phát vào vai trái của cô nàng họ Vệ, giống như ngày xưa hay làm thế với Chu Tịch mỗi khi lo lắng:

"Đồ ngốc, xin lỗi cái gì chứ?...À mang đồ ăn cho tôi sao?". Vi Khiết tia được túi đồ ăn trên bàn kính cách đó

Vệ Y vẫn còn ngăn người về cú đâm kia, theo nhận biết của cô thì Khiết Nhi luôn rất nhẹ nhàng không bao giờ làm những hành động lưu manh như thế bao giờ cả. Nghĩ lại mới nhớ từ đầu đến cuối tính cách cũng như giao tiếp bình thường rất sắc sảo, mạnh dạn không hề giống Khiết Nhi ngày trước chút nào cả. Vừa thường lại vừa bất thường, mà không giải thích được bắt ở đâu. Chẳng có lẽ cô nghĩ nhiều rồi.

Mãi sau mới có phản ứng lại, trả lời câu hỏi của Vi Khiết, tiện đứng dậy lấy túi đồ ăn gần hơn:

"Không phải đồ của tôi đâu, chị y tá ngoài kia chỉ phòng cho tôi đến chỗ bà, còn nhờ tôi mang túi đồ ăn vào trong hộ, chị ta bận gì ấy...đây toàn đồ cay tôi nhớ bà ăn thanh đạm lắm mà"

"Ây dô, con người cũng có lúc phải thay đổi mà đúng không? Chẳng qua là nhanh đến mức chóng mặt hay là chậm đến mức không nhận ra thôi. Y Y bà nói xem tôi bị ăn đánh nhiều như vậy cũng đến lúc vùng lên đấu tranh rồi". Vi Khiết nhận lấy túi đồ bỏ ra ăn ngay lập tức thỏa mãn con thèm trong lòng thầm cảm tạ y tá Thẩm, vừa nhai nhồm nhoàm vừa vô tư nói

"Từ từ...khoan đã....Khiết Nhi...bà vừa nói gì cơ....bà bảo sẽ đứng lên đấu tranh lại cái nhà quái thai kia sao?"

"Ừ" hừ

"Khiết Nhi, bà có biết tôi chờ câu nói này lâu thế nào không hả?. Cuối cùng bà cũng thay đổi rồi, mới 3 tuần không gặp đầu óc thông suốt ra luôn. Mẹ kiếp yêu bà chết mất". Vệ Y nắm chặt hai bả vai mảnh khảnh của bạn mình ra sức lắc khiến Vi Khiết suýt nghẹn, ho sặc sụa

"khụ..khụ..me là gái...no like you...because me like nam".cô nàng Đường nói tiếng anh chuyên nghiệp thành sứt sẹo, làm theo động tác no no hết sức chán trường

Vệ Y đang trong cơn điên thì tiếng điện thoại trong túi kêu lên cắt ngang cơn hào hứng:

Gâu...gâu...gâu (tiếng chuông điện thoại Vệ Y reo)

"Ồi, là ai gọi vào lúc này không biết". Gương mặt than vãn của cô nàng bày ra cho đến khi nhìn kĩ thấy cuộc gọi đến là của ai. Sắc mặt xám xịt tới lại nhưng không để điện thoại reo nữa tránh cho người bên kia chờ lâu, Vệ Y nhanh chóng bắt máy thay bằng chất giọng điên cuồng vừa rồi thành nũng nịu:

"Hi, anh cả thân yêu, anh gọi cho em có việc ạ"

"Y Y em lại chốn khỏi nhà, gan càng ngày càng to. Bây giờ, ngay lập tức về cho anh". Vệ Khánh bùng nổ cơn tức giận, nhấn mạnh từng câu từng chữ uy hiếp rồi dứt khoát dập máy

"Alo, alo, anh cả nghe em giải thích...alo...alo...thôi xong đời mình rồi. Khiết Nhi lần này mình chết chắc với anh cả, thôi lần sau lại đến thăm bà. À số điện thoại của tôi vẫn thế, có gì cứ gọi cho tôi dù lên núi đao, biển lửa cũng đến bên bà". Sắc mặt Vệ Y trắng bệnh, vẫn còn sức huyền thuyên thêm vài câu nữa lấy túi bỏ chạy không kịp cho Vi Khiết nói câu tạm biệt.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6

Ohh cô nàng Đường tất nhiên không để ý tiếp tục cuộc vui khoái lạc của mình trong chân giò và gà quay. Ăn chán chê mê mỗi bụng căng khó chịu cô mới quyết định xuống giường ra ngoài vận động hít thở không khí tiện thể lấy sức đánh nốt số thức ăn nhiều nhất còn lại của mình.

Ra khuôn viên xinh đẹp rộng lớn của bệnh viện cao cấp, tất cả tâm hồn Vi Khiết được thả lỏng, vượn vai hít sâu vài cái thưởng thức sắc xanh, chồi non, thơm mát của hương hoa. Mới vượn vài cái cô đứng chết của một con lợn muốn tắm nắng, ngủ một giấc ngon lành. Vừa nghỉ vừa hành động, tìm cho mình trước ghế đá gần bờ hồ, nơi phong cảnh hữu tình, nắng mai vừa phải đặt lưng mình xuống trông người ra nằm không ra cái dáng gì gọi là yếu điệu thực nữ cả.

Nhắm mắt lại tận hưởng Vi Khiết sáng lên tắm dưới màu tia nắng, thần sắc đẹp đẽ như tinh linh giữa trời hoa cỏ. Đôi lông mi dài cong vút hết sức xinh xắn, mày liễu thướt tha thả lỏng tự tại, ung dung, môi nhỏ mím lại đỏ hồng cực kì đáng yêu của thiếu nữ thanh xuân phơi phới.

Một người đàn ông cao lớn bước lại gần chỗ thiếu nữ đang nằm, thần sắc anh ta cao ngạo, khuôn mặt lạnh nhạt nghiêm nghị, mày nhíu chặt lại tỏ vẻ không hài lòng cô gái trước mặt mình, môi mím chặt lại im lặng không có ý định lên tiếng, thẳng thừng suy tư xem đây liệu có đúng là người mình cần tìm không, theo trí nhớ của anh Đại tiểu thư nhà họ Đường luôn khuôn phép, dè dặt khác hẳn với lần này bành trướng, tự tại, khó nghe hơn- vô duyên.

Đang trong cơn thoải mái không biết một vật cản nào đó che mất ánh nắng vĩ đại của cô nàng khiến Vi Khiết mày nhíu lại, thể hiện sự khó chịu cực đỉnh nhưng cô vẫn giữ nguyên dáng nằm gác chân lên thành ghế đá, tay gối đầu, mồm mở ra hoạt động văng tục:

"Con mẹ nó, có biết chỗ này có người đang nằm không? Che cái gì mà che cút ra chỗ khác cho bà"

"Cô là Đường Vi Khiết?" ____ mày của Cố Mặc càng nhíu chặt lại hơn nghi ngờ mình nhận nhầm người, giọng lạnh lẽo hỏi xua tan cái ấm của nắng hiện tại

Nghe thấy có người gọi tên mình hơn nữa còn là giọng đàn ông, cô nàng Đường bật dậy vừa tức giận, vừa hiểu kì. Tất nhiên cô nhận biết được đây không phải giọng của bác sĩ Mạnh nên muốn xem xem đàn ông đang gọi mình là ai. Hiểu kì nhiều hơn tức giận

Và hơn cả mong đợi người đàn ông trước mắt Vi Khiết đây khiến cô một phát tỉnh ngủ. Rất đẹp trai à không phải nói là cực đẹp trai. Khí chất tỏa ra trên người này đặc biệt khỏi nói, dáng người cao ráo, khuôn mặt tỉ lệ vàng chuẩn, thân hình nhìn là biết body hạng sang, quan trọng hơn anh ta đang nhìn cô bằng ánh mắt soi xét. Ok được zai đẹp soi là một vinh hạnh lớn trong đời. Chính nụ cười sáng lạng, ngọt ngào nhất Vi Khiết trả lời:

"Là tôi. Mà anh đẹp zai nhìn không tệ cho hỏi giá cả của anh thế nào? Bao tiền một đêm? Cái đó dùng tốt không?". Cô nàng nổi máu lưu manh cái mồm bán đứng ánh mắt trong sáng như đèn pha, hỏi liền một lúc mấy câu nhạy cảm không biết xấu hổ, nhìn không ra đây là thiếu nữ 19 tuổi xuân đầy

"Thiếu nữ nên ăn nói đứng đắn một chút. Tôi được nhờ đến đón cô về Đường gia". Vẫn lạnh lùng như vậy không bị lung lay bởi những lời mời ga của cô gái đẹp trước mắt mình, Cố Mặc chỉ nhíu mày nhả nốt mấy câu trọng điểm"

Nghe đến hai từ "Đường gia", Vi Khiết đã không còn hứng thú nữa, nét mặt trầm hẳn xuống, nghĩ tới hai mẹ con nhà kia cô đã phát kinh tởm, buồn nôn. Bớt đùa bốn mắt thú vị người đàn ông trước mắt, ai bảo anh ta cùng đồng đẳng với lũ điên kia, đẹp trai cô thích nhưng cái thể loại bên địch là ngựa rồi đây. Cô đang nghĩ xem có kẻ ngu nào bị đánh đến thừa sống thiếu chết nhập viện rồi lại về chịu đòn tiếp không.

"Ai? Ai bảo anh tới đón tôi? Haha họ còn nhớ mình còn một đứa ở bệnh viện sao...chuyện cười rụng cả trứng". Vi Khiết lại nằm xuống chẳng thèm để ý đến trai đẹp trước mắt nữa, giọng điệu khinh khỉnh coi trời bằng vung

"Chị gái tôi...Cố Thảo". Cố Mặc hiểu ý nghĩ trong đầu của Vi Khiết, anh cũng chẳng ngăn ngại cô gái này, nếu được hỏi thì ăn ngay nói thật thôi

"Ồ, hiểu rồi là được giao nhiệm vụ tới đây hộ tống tôi hả... vừa hay bà đây không muốn về... Còn nữa về báo với Cố Thảo rằng bà ta xuống ta nặng, hồn lìa khỏi xác rồi, đợi tìm được sẽ về...tốt nhất để bà ta đừng mong ngày tôi trở về... nợ, vẫn tính lên người". Vi Khiết lúc trước bốn cợt lúc sau giọng điệu không còn cảm xúc nữa, ánh mắt thiếu nữ trong veo giăng một tầng sương thù hận, dù gì thù sớm trả thôi, lần này cô sẽ không để Đường gia yên thân. Tốt nhất lên tranh dành tài sản nhiều tỷ còn ăn chơi tiếp

Cố Mặc trầm lặng nhìn cô gái trước mặt mình, anh ta biết những chuyện đầu đuôi của chị mình làm trong nhà nhưng rõ ràng chẳng liên quan đến lợi ích của anh ta nên không hề quan tâm. Còn hôm nay anh đến đây cũng là vì ngoài ý muốn, cô gái Vi Khiết này được ủy thác một nhiệm vụ danh lợi cho hai đại gia tộc Cố - Đường. Nên cần thiết có sự góp mặt vào ngày kia. Cố Thảo tức chị gái anh biết chắc chắn rằng nếu bây giờ nhà họ Đường đến cô gái này sẽ nhất định không theo về. Đành đến gặp anh nhờ chuyện này. Lúc đầu Cố Mặc đương nhiên không đồng ý nhưng bà nội lại góp thêm vào thành ra việc này đến tay anh.

"Thứ nhất, tôi đến đây không phải nhiệm vụ mà là ủy thác của gia tộc, thứ 2 cô cần về vì cô là Đại tiểu thư Đường gia 3 ngày nữa đến bữa tiệc kết giao không thể không có mặt. Thứ 3 việc muốn hay không, tất nhiên chưa đến lượt cô quyết định". Cố Mặc vẫn đứng đấy mặt hồ phách sắc lạnh của anh nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh phẳng lặng như hồ nước kia của Vi Khiết, theo vai về thì cô gái này phải gọi anh một tiếng 'cậu', việc giải thích hôm nay đây là lần đầu anh làm việc này còn sự nhẫn nhịn với đứa cháu mình

Bị đôi mắt kia áp chế sống lưng của Vi Khiết tê cứng một chút, sợ ư? Từ này không có trong từ điển của cô. Kính nể? Có vì người đàn ông còn trẻ thế này được khí thế ngất trời như anh ta cực hiếm. Cô cảm nhận được người cậu này của mình khác xa với chị gái chua ngoa, ngược đãi kia. Dù sao cũng cho cô thấy cảm giác tử tế, chuẩn mực của menly.

"Cậu, tôi phải gọi là cậu đúng không? Cậu tên gì?". Vi Khiết bất cần đời tò mò hỏi

"Cố Mặc"

"À há. Cậu Mặc Mặc chúng ta bây giờ đàm phán đi. Nếu tôi thắng tôi sẽ ở lại bệnh viện. Cậu thắng thì tôi đi theo cậu". Cô nàng chứa đầy âm mưu trong đầu mình, muốn mèo rơi vào bẫy nhưng không ngờ cô lại đi rã lưới một con sư tử

Nghe thấy miệng dẻo của đứa cháu mình gọi là Mặc Mặc tất nhiên Cố Mặc cực ghét bỏ cái tên này, nghe y như con rùa vậy. Mỗi khi nhếch lên thú vị cười như không cười nhìn Vi Khiết đánh giá cô gái lạnh lợi mồm mép trước mặt này một lượt. Người này so với lời chị anh kể hoàn toàn khác nhau. Nhu nhược, yếu đuối, nghe lời dễ tã Đường Vi Khiết trước mặt này đúng hay sai? Câu trả lời chứng tỏ mắt nhận dạng người của Cố Thảo càng ngày càng kém

"Đừng gọi tôi như vậy, rất buồn nôn. Như tôi đã nói trên việc cô về hay không về chưa đến cô quyết định". Cố Mặc cười như không liếc nhìn con nhím nhỏ trước mắt xem quá trình xù lông của nó, quả thật cô bé này cho anh cảm giác rất khác biệt với những thiếu nữ khác, ngông cuồng, lạnh lợi, sắc sảo. Càng nhìn nhận càng cảm thấy thiếu nữ này thông minh và cao ngạo. Phải nói sao về tiểu thư khuê các đây, Đường Vi Khiết chẳng giống lấy một điểm, cách nói chuyện, hình thức, lễ tiết đều rất thô. Nhưng tại sao anh ta lại cảm thấy rất thích tính cách này nhỉ? Thích ư? Chắc nghĩ nhiều rồi.

"Cát cái điệu bộ khinh thường của cậu đi, cũng chẳng hơn nhau được bao tuổi. Còn nữa không chơi thì thôi, giống như ý của tôi mà nói việc muốn hay không chẳng đến lượt mấy người sắp đặt. CMN có quyền thế thì giỏi sao? Phi...bà đây cóc cần nghe. À cái tên Mặc Mặc rất hợp với cậu, đồ rùa". Vi Khiết đứng phắt dậy, tâm tình chả thừa thãi nói tiếp với một kẻ lạnh như băng, cô thích năng, yêu âm áp ok, trai đẹp thì làm sao chứ, nhằm chán nuôi sao no bụng được.

Có điều thì người cậu Cố Mặc này rất đẹp trai bỏ lỡ tiếc thật. Mà kệ đi dù gì cũng là cậu cháu, nếu cứ ở bệnh viện anh ta dây dưa với cô còn chán. Thích thì giỏi vác cô đi đi. Tiện thể có thêm trai đẹp ngắm tăng nhân quang mắt, rảnh thì trêu đùa cưa cẩm. Mà rảnh nữa tạo chỗ đứng chơi trò tình ái loạn luân trong truyền thuyết. Vi Khiết cô rất thích a

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Cứng đối cứng một hồi, Cố Mặc lẫn Vi Khiết không ai nhường ai. Nhưng mỗi người đều nhìn nhau bằng ánh mắt khác.

Cố Mặc thì nhìn cháu mình bằng ánh mắt soi xét, không soi rõ thực hư, đánh giá con nhóc này chính là không soi xét tình hình, không biết phải trái, đúng sai, cứng đầu, tự phụ.

Vi Khiết thì chẳng nhìn bằng cái ánh mắt ấy cũng chẳng thêm ngó ngà hay mắt tự nhiên khi bị soi xét. Ồ, cứ soi đi, soi lòi mắt ra đi, chẳng mất miếng thịt nào của cô, cũng chẳng động đến cô người đau mắt chính là người cậu thân yêu kia.

Nói cũng nói rồi, kẻ mồm miệng như Vi Khiết thắng trong vinh quang. Người ta dùng hành động để chứng minh thực lực, còn cô đây thì chỉ dùng não và nước bọt để dẫm đạp lên thôi, nhẹ nhàng, không tốn sức và quan trọng lưới dèo rất hiệu quả.

"Đường Vi Khiết, cho cô một cơ hội nữa, theo tôi về Đường gia tham dự yến tiệc". Cố Mặc trán nổi đầy gân xanh, tay nắm chặt thành nắm đấm, duy chỉ có chất giọng lạnh nhạt che vẻ mặt bình tĩnh của mình. Nếu người trước mặt anh hôm nay là đàn ông chắc chắn sẽ như đòn chứ chả nhòn nhơ như kia nữa

Đe dọa? Làm ơn đi cô bị lì hết mấy câu ấy rồi.

"Àu, cậu tự ban phát cơ hội và tự mình vứt đi. Cháu không cần đâu, mang cho thành phần khác để". Lau khô tay, ăn xong miếng gà cuối cùng, phẩy phẩy như địa chủ đuổi khách

"Được lắm, đừng hối hận". Bỏ lại cậu nói, thủ trưởng Cố bước ra ngoài, đóng sầm cửa lại, khí áp lạnh lẽo cũng từ đó mà chui ra, cái người đàn ông quyền thế này đi đâu khí thế cũng thật áp người.

Đừng hỏi chứ, cô đây cũng bị ngợp thờ mà chết thôi, bị cái lạnh tỏa ra từ cái nhà băng di động kia xâm nhập, cứng thì vẫn cứng chứ cũng run đấy

Cố Mặc đi thì y tá Thẩm vào thay băng cho Vi Khiết, chị ta nhìn lớn tuổi thế kia nhưng chuyện cười vẫn là chó độc thân. Giữ người 32 năm chưa ai khai phá. Thấy đàn ông tuy thêm nhưng không động bởi sợ yêu, sợ lừa, sợ tổn thương. Cái con người này trái đất rất hiếm cần được bảo tồn.

"Nài, người đàn ông siêu đẹp trai vừa bước ra khỏi phòng nhóc là ai đấy? Mặt đẹp thế mà tức tối hẳn một mảng chắc bị nhóc cho ăn hành à". Bà cô vừa thay băng vừa tán phét, dò la hỏi thăm, y tá như cô ta đây mê nhất đàn ông lịch lãm, đẹp trai, khí chất ngất trời như cái anh vừa nãy kia

"À, người đàn ông ấy hả?...nói chả khoác lác chớ...chị biết làm gì? người như anh ta chả đến bà cô già đơn độc như chị đâu. Mơ lo mà kiếm chú nào mà khai thân nhanh ê. 32 tuổi vẫn còn đồng trinh, chết cười". Vi Khiết bủi môi, mồm độc mở ra đánh tan giấc mộng ban ngày của thiếu nữ già gần đến mùa thu của đời người kia

"Em...ế thì làm sao? Ế là để chế, tự do, độc lập có cái gì không thích". Chị Thẩm tức suýt phụt máu gân cổ biện luận

"Chị nhìn lại mình đi xem nào. Cứ tự do, để xem chị được bao lâu. Cẩn thận độc lập quá về viện dưỡng lão nộp phí viện trợ đấy"

"Kệ chị được chưa? Vết thương của em cũng gần khỏi rồi, không định về à, công cốc ở bệnh viện hành người hết nổi".

"Nhà" cái từ này lọt vào tai Vi Khiết cực kì chói tai, thân chủ và cô của kiếp trước...haha...nói sao nhi... đều không có cái nhà nào tử tế cả. La Thường phiêu bạt nơi nào cũng có thể dừng chân nhưng hiển nhiên không coi đây là nhà được bởi những thứ đó bao gồm cuộc sống của cô rất nhơ nhớp. Còn Vi Khiết thứ gọi là nhà thì là tù, chìm mất cánh, vùng vẫy trong đau đớn mà chết chẳng được. 2 cuộc đời trải qua đi song song với nhau và mãi không kết thúc, điểm dừng chân- nhà.

Vi Khiết ơi, Vi Khiết sao mày éo le vậy cơ chứ.

"Chị Thẩm nếu em tạm cư, tạm trú luôn ở đây hẳn chị phải chào đón lắm chứ? Em đi chị thế nào chả nhớ ". Nụ cười tắt hẳn trên môi, nhưng giọng vẫn ồn cợt như cũ

"Tiểu tử tông, trong cuộc đời làm y tá 12 năm của tôi, cô là người có ấn tượng sâu sắc nhất đấy, chỉ sợ chết rồi vẫn in sâu đây". Y tá Thẩm mặt méo mọ thừa

"Ừ, thế thì tốt, em cũng không ở đây mãi được, chị mơ cũng sướng còn gì? Bớt một món nợ nhá, an nhàn thư thái". Vi Khiết cười tươi, gương mặt khá chân thành không giống như cái nội tâm phong phú kia

Y tá Thẩm nhìn thấy vậy ngẩn người, phải nói sao giờ, quả thực con bé này rất phiền phức nhưng lại tốt, dọa thì dọa thôi chứ nó không làm bao giờ. Miệng cứng, lòng mềm. Có lần cô bị bệnh nhân nam trêu chọc Tiểu Khiết không ngại vết thương trên lưng đập hấn vài phát, nhìn người yếu yếu thế này thôi, thân thủ lại khá cừ. Xong chuyện lưng chảy máu, tay xước một mảng, tưởng lần này con bé sẽ báo cho bác sĩ Mạnh, ai ngờ Vi Khiết chỉ cười xòa, hỏi cô ta xem bị thương đâu không.

Vi Khiết rời đi tất nhiên cuộc đời y tá vẫn sẽ yên bình, nhàm chán như trước nhưng tại sao trong lòng cô thật không muốn rời cô bé này. Phiền phức thì làm sao? Cô ra rất vui

"Này, thật ra nhóc ở đây cả đời làm y tá của chị cũng được. Dù sao bao nhiêu bệnh nhân cơ mà, phiền mỗi nhóc chẳng nhằm nhò gì cả". Y tá Thẩm cắt băng vào trong hộp dụng cụ, dịu dàng như người chị nói với em gái mình yêu thương, rất chân thành nghe ra sự phóng khoáng

"Chị thấy ai chuyển được hộ khẩu vào bệnh viện chưa? Nếu chị làm được thì giúp em đi, em ở đây cả đời cống hiến cho chị Thẩm đây". Lòng Vi Khiết rung động, người ngoài với nhau còn tốt được như vậy, có gì máu mủ ruột rà lại tàn ác thế, cuộc đời mà chả có đêch gì gọi là luân lý đúng sai khi cái đầu của người kia toàn shit, hay cái tư tưởng chứa phân. Dù sao đồng nghĩa cả - thối, nhão, nát

"Thôi cô ơi, tôi chả dám, đi làm việc đây, nghỉ ngơi nhá".

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Có Thủ Trường Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Cứng đối cứng một hồi, Cố Mặc lẫn Vi Khiết không ai nhường ai. Nhưng mỗi người đều nhìn nhau bằng ánh mắt khác.

Cố Mặc thì nhìn cháu mình bằng ánh mắt soi xét, không soi rõ thực hư, đánh giá con nhóc này chính là không soi xét tình hình, không biết phải trái, đúng sai, cứng đầu, tự phụ.

Vi Khiết thì chẳng nhìn bằng cái ánh mắt ấy cũng chẳng thèm ngó ngà hay mắt tự nhiên khi bị soi xét. Ờ, cứ soi đi, soi lòi mắt ra đi, chẳng mất miếng thịt nào của cô, cũng chẳng động đến cô người đau mắt chính là người cậu thân yêu kia.

Nói cũng nói rồi, kẻ mồm miệng như Vi Khiết thắng trong vinh quang. Người ta dùng hành động để chứng minh thực lực, còn cô đây thì chỉ dùng não và nước bọt để dẫm đạp lên thôi, nhẹ nhàng, không tốn sức và quan trọng lưỡi dèo rất hiệu quả.

"Đường Vi Khiết, cho cô một cơ hội nữa, theo tôi về Đường gia tham dự yến tiệc". Cố Mặc trán nổi đầy gân xanh, tay nắm chặt thành nắm đấm, duy chỉ có chất giọng lạnh nhạt che về mặt bình tĩnh của mình. Nếu người trước mặt anh hôm nay là đàn ông chắc chắn sẽ như đòn chữ chạ nhờn nhờn như kia nữa

Đe dọa? Làm ơn đi cô bị lì hết mấy câu ấy rồi.

"Àu, cậu tự ban phát cơ hội và tự mình vứt đi. Cháu không cần đâu, mang cho thành phần khác đề". Lau khô tay, ăn xong miếng gà cuối cùng, phẩy phẩy như địa chủ đuổi khách

"Được lắm, đừng hối hận". Bỏ lại cậu nói, thủ trưởng Cố bước ra ngoài, đóng sầm cửa lại, khí áp lạnh lẽo cũng từ đó mà chui ra, cái người đàn ông quyền thế này đi đâu khí thế cũng thật áp người.

Đừng hỏi chứ, cô đây cũng bị ngợp thở mà chết thôi, bị cái lạnh tỏa ra từ cái nhà băng di động kia xâm nhập, cứng thì vẫn cứng chứ cũng run đấy

Cố Mặc đi thì y tá Thẩm vào thay băng cho Vi Khiết, chị ta nhìn lớn tuổi thế kia nhưng chuyện cười vẫn là chó độc thân. Giữ người 32 năm chưa ai khai phá. Thấy đàn ông tuy thêm nhưng không động bởi sợ yêu, sợ lừa, sợ tổn thương. Cái con người này trái đất rất hiếm cần được bảo tồn.

"Nài, người đàn ông siêu đẹp trai vừa bước ra khỏi phòng nhóc là ai đấy? Mặt đẹp thế mà tức tối hửn một mớ chắc bị nhóc cho ăn hành à". Bà cô vừa thay băng vừa tán phét, dò la hỏi thăm, y tá như cô ta đây mê nhất đàn ông lịch lãm, đẹp trai, khí chất ngất trời như cái anh vừa này kia

"À, người đàn ông ấy hả?...nói chả khoác lác chứ...chị biết làm gì? người như anh ta chả đến bà cô già đơn độc như chị đâu. Mơ lo mà kiếm chú nào mà khai thân nhanh ề. 32 tuổi vẫn còn đồng trinh, chết cười". Vi Khiết bủn xỉn, nồm độc mở ra đánh tan giấc mộng ban ngày của thiếu nữ già gần đến mùa thu của đời người kia

"Em..ế thì làm sao? Ế là để chế, tự do, độc lập có cái gì không thích". Chị Thẩm tức suýt phụt máu gân cổ biện luận

"Chị nhìn lại mình đi xem nào. Cứ tự do, để xem chị được bao lâu. Cẩn thận độc lập quá về viện dưỡng lão nộp phí viện trợ đấy"

"Kệ chị được chưa? Vết thương của em cũng gần khỏi rồi, không định về à, công cốc ở bệnh viện hành người hết nổi".

"Nhà" cái từ này lọt vào tai Vi Khiết cực kì chói tai, thân chủ và cô của kiếp trước...haha...nói sao nhỉ... đều không có cái nhà nào từ tế cả. La Thường phiêu bạt nơi nào cũng có thể dừng chân nhưng hiển nhiên không coi đây là nhà được bởi những thứ đó bao gồm cuộc sống của cô rất nhợt nhạt. Còn Vi Khiết thứ gọi là nhà thì là tù, chìm mất cánh, vũng vầy trong đau đớn mà chết chẳng được. 2 cuộc đời trải qua đi song song với nhau và mãi không kết thúc, điểm dừng chân- nhà.

Vi khiết ơi, Vi Khiết sao mày éo le vậy cơ chứ.

"Chị Thẩm nếu em tạm cư, tạm trú luôn ở đây hẳn chị phải chào đón lắm chứ? Em đi chị thể nào chả nhớ ". Nụ cười tắt hửn trên môi, nhưng giọng vẫn bốn cọt như cũ

"Tiểu tử tông, trong cuộc đời làm y tá 12 năm của tôi, cô là người có ấn tượng sâu sắc nhất đấy, chỉ sợ chết rồi vẫn in sâu đây". Y tá Thẩm mặt méo mó thừa

"Ừ, thế thì tốt, em cũng không ở đây mãi được, chị mơ cũng sướng còn gì? Bớt một món nợ nhá, an nhàn thư thái". Vi Khiết cười tươi, gương mặt khá chân thành không giống như cái nội tâm phong phú kia

Y tá Thẩm nhìn thấy vậy ngẩn người, phải nói sao giờ, quả thực con bé này rất phiền phức nhưng lại tốt, dọa thì dọa thôi chứ nó không làm bao giờ. Miệng cứng, lòng mềm. Có lần cô bị bệnh nhân nam trên chộc Tiểu Khiết không ngại vết thương trên lưng đập hửn vài phát, nhìn người yếu yếu thế này thôi, thân thủ lại khá cừ. Xong chuyện lưng chảy máu, tay xước một mảng, tưởng lần này con bé sẽ báo cho bác sĩ Mạnh, ai ngờ Vi khiết chỉ cười xòa, hỏi cô ta xem bị thương đâu không.

Vi Khiết rời đi tất nhiên cuộc đời y tá vẫn sẽ yên bình, nhàm chán như trước nhưng tại sao trong lòng cô thật không muốn rời cô bé này. Phiền phức thì làm sao? Cô ra rất vui

"Này, thật ra nhóc ở đây cả đời làm y tá của chị cũng được. Dù sao bao nhiêu bệnh nhân cơ mà, phiền mỗi nhóc chẳng nhằm nhò gì cả". Y tá Thẩm cắt băng vào trong hộp dụng cụ, dịu dàng như người chị nói với em gái mình yêu thương, rất chân thành nghe ra sự phóng khoáng

"Chị thấy ai chuyển được hộ khẩu vào bệnh viện chưa? Nếu chị làm được thì giúp em đi, em ở đây cả đời cống hiến cho chị Thẩm đây". Lòng Vi Khiết rung động, người ngoài với nhau còn tốt được như vậy, có gì máu mủ ruột rà lại tàn ác thế, cuộc đời mà chả có đéch gì gọi là luân lý đúng sai khi cái đầu của người kia toàn shit, hay cái tư tưởng chứa phân. Dù sao đồng nghĩa cả - thôi, nhão, nát

"Thôi cô ơi, tôi chả dám, đi làm việc đây, nghỉ ngơi nhá".

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9

Một ngày mới vừa ở bệnh viện, như mọi khi Vi Khiết thức dậy với tinh thần tràn đầy sức sống thưởng thức bữa sáng vip của phòng ăn cung cấp. Ngon, bổ, free cứ như vậy bảo sao cô không yêu chết bệnh viện đây cho rồi.

Bữa sáng chưa được một miếng vào mồm thì vị khách quý bất ngờ xuất hiện. Giọng chua loét của cô ta làm Vi Khiết đang thèm ăn thì chuyển thành muốn nhổ ra.

"Ai đó, chị cả lâu không gặp...chep...ăn uống sang quá nhờ". Đường Mĩ đáng điệu đà, bộ mặt khinh bỉ, môi dày bĩu trợn lên như hai con sâu róm. Hàng bom đẹp chà thấy mà hài thì thừa

Ok, thật sự bữa sáng này ăn không trôi với cái loại hàng giả này rồi, Vi Khiết đặt đĩa xuống nhướn mày cười tươi như hoa, giọng muốn dễ thương có dễ thương, muốn ngọt ngào có ngọt ngào, lời lẽ khác hẳn giọng điệu:

"Tiểu Mĩ Mĩ đây à, chị nhớ em quá, lâu không gặp béo ra thì phải...ơ... tóc với lông mày rụng thành thế kia cơ à...hình như gò má tiêm filler lệch hả em". Một phát đâm đúng chỗ đau

Nghe thấy lời châm chọc, Đường Mĩ mặt hết xanh lại trắng. Quả thật, hôm kia cô ta mới đi chỉnh đốn lại nhan sắc nhưng tên bác sĩ kia tay nghề quá non, tiêm cho cô bên má to má nhỏ xấu chết được. Còn lông mày và tóc rụng đi do tác dụng phụ của filler độc, hại cô ta trẻ chung như vậy sau một đêm không khác gì lão hóa tuổi già

"Chị... chị... thì biết cái gì hả đồ nhà quê kia, đây gọi là mốt được chưa, mốt, cái loại hai lúa như chị hiểu thế nào đây". Đường Mĩ gằn cô lên biện chứng

"Chep, có cái mốt cộc lệch như này à, răng chưa mọc đủ hàm thì đừng có cài cổ làm gì em gái ạ. Mà hai lúa thì làm sao nào? Cứ đẹp bằng lúa đi hãy hay, với cả hai hơn một mà nhè?". Vi Khiết bình tĩnh uống nước lọc, nhuộm xuống, cười khinh cái rồi từ từ đáp trả. Cái loại gái như Đường Mĩ đây cô của kiếp trước đối phó nhiều rồi, trong mắt cô họ còn không đáng tiền bằng rác, rác còn có ích còn cô ta sao sống chà qua chặt đất đóng góp đủ số lượng dân cho đất nước này thôi. Nếu nhà nghèo không có một cắc trong người, loại này hẳn là đồ thái vô năng nhất xã hội.

"CMN, Vi Khiết mấy hôm không gặp mày thay đổi nhiều thật đấy. Có cả gan bảo tao xấu cơ, mẹ tao dậy dỗ mày chưa đủ hả? À nằm viện hưởng thụ đấy". Đường Mĩ dậm chân khua tay gạt hết bàn thức ăn trước mặt Vi Khiết xuống đất tức điên lên, chưa ai dám chê cô ta như vậy cả, nhất cái kiểu thẳng thừng phê phán như con trước mặt này, cô ta cũng đột nhiên phát hiện ra Đường Vi Khiết khác lúc trước rất nhiều. Một người trầm tĩnh, nhàn nhạt như cô ta có một ngày sắc bén, đánh đả được vậy sao? Có điều gì đó sai mà với cái đầu óc IQ chảnh lên nổi 10 tạm thời cô ta không nghĩ ra được.

Vi Khiết mất bữa ăn, sắc mặt khó coi hơn bao giờ hết, tối sầm lại, hơi thở lạnh lẽo tỏa ra. Định mệnh bữa thịt đầu tiên được phát theo quy định lại bị hủy ngay trong tay con đàn này, giá quá đắt. Bà đây chưa ăn được vào miệng mà đồ điên này lại hất xuống đất.

"Mồm miệng sạch sẽ tí. Tôi chưa câu nào nói cô xấu cả hay cũng tự nhìn bản thân mình xấu thật nên dặt mình. Bây giờ tôi phải khẳng định rằng cô chính là một con đĩ xấu hoắc, ngu xuẩn, giả vờ thanh cao. Bữa cơm của người khác chưa đến miệng, đã bị cái tay dơ bẩn chuyên nắn bóp thứ nhơ nhớp kia đây xuống. Tội mấy món ăn quá đây, nó sạch sẽ còn cô không khác gì đồ thiêu thừa".

Vi Khiết văng một đồng ын ý vào cái bàn lật dóm mấy tán phần kia cho bỏ ghét, cái loại lằng lằng 18 tuổi ngủ với thầy chủ nhiệm để đồ tổ nghiệp cấp 3, rồi lại tình thú với bạn trai của bạn thân trong kí túc xá bị thân chủ phát hiện trong một lần tình cờ đưa đồ cho Đường Mĩ, mẹ nó hòng cả mất bà. Giả vờ thanh cao cái gì cô ta, chả khác nào gái điểm lập bàn thờ trình tiết cả.

"Con kia mày nói gì nói lại cho tao xem nào, mày dám bảo tao bẩn, mày sạch sẽ lắm à, mày ở Đường gia khác gì con hầu không? Cứng miệng với ai hả. Tao tò về thanh cao đây mày được như tao không? Cái loại ở nhờ ở đậu, con rơi rớt của người phụ nữ đi...". Đường Mĩ vỗ mồm

"Bóp...Bóp"

Cô ta chưa nói xong hết tất cả những gì muốn nói, đã bị Vi Khiết đứng lên khỏi giường hạ xuống hai cái tát mạnh vào mặt. Tay cô in nổi hằn xuống cân hai bên cái mặt to đùng kia. Cú tát này khá đau đấy, tay cô còn rất đầy này.

"Mẹ tôi, đáng để cái mồm chuyên bú dơ bẩn như cô nhắc đến à? Tôi ăn nhờ ở đậu á, nực cười Đường gia là của mẹ tôi để lại, nên nhớ rõ nếu Đường Vi chết trong giấy tờ pháp luật bà đây mới là người nổi giờ hợp pháp, loại cô chưa đến lần. Còn nữa, một con đĩ có tư cách gì chửi người khác là đĩ. Cô bảo tôi được như cô không à, tất nhiên là không rồi, loại mất trinh sớm sao sao sánh được chứ. Công rãnh đòi so sánh với đại đường. Hèn thói đòi so sánh với ngọc trai. Rõ không cùng đẳng cấp".

Vi Khiết nói hết lời này đến lời khác, thô tục chửi thẳng, đôi mắt lạnh buốt phủ lên tầng sương giận dữ, hận thù bộc phát, sự lý trí, tinh táo như cũ điều hành cô phải đánh chết con tiện nhân này, dạy dỗ nó thay mẹ lên hồn.

Đường Mĩ thì bị đánh ngu sau hai cái tát đáng xuống mặt, đây là điều có nằm mơ cô cũng không nghĩ ra được. Đây rõ ràng không phải Đường Vi Khiết, cô ta không như vậy. Người Đường Mĩ run lên từng cơn vì đau buốt răng hàm, mùi vị máu khắp khoang miệng, tay trái ôm mồm, tay phải lật bật hướng về phía mặt Vi Khiết chỉ trỏ:

"mày...mày...dám đánh tao, tao sẽ bảo với mẹ tao xử mày...."

"Bốp"

Cô ta chưa nói xong, một phát tát nữa vào mặt bên phải, lệch nhá, tiêm filer làm gì để rồi bây giờ bị lệch đồng cao su nhóp nhép nhân tạo.

"Phô mẹ à, học sinh tiểu học thế. Lớn cả rồi muốn làm gì thì để tôi tát cho tỉnh, đừng suốt ngày ôm đùng Cố Thảo khai khám mắt mặt lăm". Vi Khiết vuốt cái tay đau của mình, mặt con này dầy quá rát cả tay, cứ nhìn Đường Mi trước mắt không thể tưởng tượng ra người mẹ tâm cơ họ Cố kia. Mẹ thì một đời răn rết con thì đầu bò. Nhục thay đấy

Bị tát thêm lần nữa Đường Mi biến thành một con điên hẳn, ru ngã Vi Khiết xuống giường, túm tóc cô dẹt, răng hàm cắn linh tinh, tay cào vào mặt cô.

Vi Khiết không mấy ngạc nhiên, tay chống đỡ lấy, chân để dịch vào chỗ ấy của Đường Mi ra sức đập mạnh tới tấp, rồi phang thêm vào bụng, tay phải đỡ lấy cái thân hình to béo của cô ta, tay trái mở ngăn kéo gần đó lấy cái dao gọt hoa quả đâm vào phía lưng cô ta.

Một phát thẳng tay, lưỡi dao cắm vào lưng Đường Mi. Cô ta đau đón mặt trắng bệch ngã xõng xoài xuống mặt đất lạnh. Đau đơn càng đau hơn, máu chảy lênh láng nền trắng một mảng rất kinh hồn. Gương mặt xung vũ khóc lóc không nổi, kêu gào chẳng xong.

Vi Khiết thật muốn giết chết cái con đũa tó này, nhưng đây là cơ thể sạch sẽ của thân chủ, không phải La Thường. Thân chủ trong sạch cô không thể nhúng nhàm thân thể như vậy được, có lỗi lắm. Vốn dĩ cô xuống tay ở lưng đã là nhẹ nhàng lắm rồi, phần ấy không chết được.

Ngồi phịch xuống giường, một nhọc chỉnh sửa lại quần áo đầu tóc, bên ngoài nghe thấy tiếng hét của Đường Mi chạy vào hàng đồng.

Tiểu Lưu trợ lý của Mạnh Cẩn Thành phát hiện đầu tiên, cậu ta hoảng hốt mặt trắng bệch lại không khác gì người nằm dưới đấy. Cậu tiểu bạch kiểm không để ý đến Vi Khiết lạnh lùng bình tĩnh nằm xuống giường mình thờ dõc, chỉ đỡ người dậy rồi hét to lên bu loa kéo hẳn đội quân bác sĩ đến, bao gồm bác sĩ Mạnh.

"ĐƯỜNG VI KHIẾT, cô bị điên sao? Dám đâm người trong bệnh viện". Mạnh Cẩn Thành hoảng sợ không kém trợ lý, bê người bệnh nhân lên xe, anh ta mất đồ ngẫu tức giận gầm lên về phía cô gái đang thản nhiên nằm trên giường, mặc kệ sự hỗn loạn xung quanh

"Đã đâm rồi có gì dám hay không dám hả. May cho cô ta đây là bệnh viện và tôi đã rất nhân từ chưa xuống thẳng tay". Vi Khiết chả coi ra gì đáp trả lại như chuyện hiển nhiên

Mạnh Cẩn Thành không biết nói gì hơn nữa. Người con gái trước mặt anh ta đây bây giờ giống một tên sát nhân. Ra tay vô nhân tính không phân biệt tình hình. Vì cô ta điên nên mới không sợ trời sợ đất.

Hằng ngày vô lại, cười cười, nói nói nhưng không tưởng tượng một thiếu nữ trẻ phải trải qua những gì. Anh nhìn được sự thống hận, bất khuất trong mắt Vi Khiết. Anh ta tiếp xúc với cô trong thời gian ngắn nhưng hiểu thì tương đối nhiều. Trên người Vi Khiết toàn là gai. Không động đến nó ắt nó sẽ không động đến mình. Nhưng động rồi, hậu quả khi điên lên thì việc giết người chính là chuyện lí trí bình thường. Con người này rất thẳng thắn, thẳng đến nỗi sẽ làm cuộc đời mình lệch đi sai trái.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Mạnh Cẩn Thành ném cho cô gái nằm trên giường đang ôm vết thương rướm máu trên tay đầy phức tạp, cô ấy đau nhưng không hề thốt lên một tiếng kêu. Kiên cường khiến người ta phải thương xót, bảo thủ đến cho người ta phải căm giận.

Vi Khiết chẳng thèm để ý đến sắc mặt của anh ta. Vốn dĩ từ khi sinh ra đến giờ cô chưa bao giờ phải nhìn sắc mặt người khác để hành động cả. Lý trí cô hoạt động rất rõ ràng, mục tiêu, kẻ thù, bạn bè cụ thể. Hành động tùy hứng theo cảm tính nhưng rất ít khi sai bởi đây ít ra là điều cô muốn làm nhất cho đến thời điểm nói trong quá khứ lần hiện tại. Hồi hận tất nhiên có nhưng sẽ không ăn năn, lờ dờ. Bù đắp lại cái hồi hận ấy sẽ cố gắng về phía trước không nhìn lại.

"Chị Đường, để em băng bó vết thương cho chị". Tiểu Lưu đỡ người lúc này giờ đã hoàn hồn, tác phong nhanh nhẹn lấy hộp dụng cụ bên cạnh hướng về phía Vi Khiết.

Vi Khiết thấy vậy cũng chẳng tránh né, cậu sinh viên này là tâm phúc của bác sĩ Mạnh tuyệt đối tay nghề tốt, thân thể chủ nhân này vốn yếu, không chịu được đau do tâm lý kém, vết thương nên xử lý tốt vẫn hơn.

Nhưng cũng ngạc nhiên, mới tí tuổi như cậu bạch kiểm này thấy máu me be bét lại lấy lại tinh thần nhanh như vậy, bác sĩ thì bác sĩ chứ, mấy cảnh bạo lực này ít ra cũng phải bị dọa sợ mất hồn bạt vía chạy khỏi căn phòng này, còn cậu ta vẫn thản nhiên chăm sóc bệnh nhân

"Cậu không sợ tôi sao?". Vi Khiết hứng thú cong khóe môi cười nhìn cậu trợ lý đang cẩn thận xem xét vết thương của mình

"Chị tự vệ chắc sẽ không có ý, với cả tôi với chị không thù không oán sao phải sợ". Cậu trợ lý Tiểu Lưu nhẹ nhàng cười ngây ngô, đối với cậu ta thì người chị trước mặt này hoàn toàn vô hại, Vì Khiết độc mồm độc miệng nhưng rất tốt tính, ca đêm nào hay đến phiên cậu ta trực ở bệnh viện, Vì Khiết rất hay tìm đến cậu mời trà nóng rồi nói chuyện cười giúp cậu tỉnh ngủ

"Tiểu Lưu, cậu ấy à quá đơn thuần, cứ đi theo bác sĩ Mạnh thế kia được anh ta bảo vệ chả lớn được...thật ra tôi cũng muốn như cậu...đơn giản hóa". Cô cười khẽ, cái tay không đau xoa xoa đầu của Tiểu Lưu thân thiết như em trai trong nhà, cậu ta cũng cười còn đỏ mặt ngại ngùng nữa, nhìn thế nào cũng dễ thương quá thể.

"Chị cũng chẳng hơn em mấy tuổi mà triết lý sâu xa quá, như bà cụ non ấy"

"Có sao? Ủ hứ đây là chị nói thế thôi, nhóc đề ý quá...ai...ai...nhẹ tay chút đi..."

"Em xin lỗi...xin lỗi...chị thế nào đau lắm không? Em mạnh tay quá à". Tiểu Lưu đặt bàn người lo lắng nhẹ tay hơn nữa nhìn về phía chị Đường của cậu

"Ồi dào không sao. Nam nhi đại trượng phu như nhóc đừng suốt ngày mở miệng ra là cúi đầu xin lỗi nghe chưa, phải rần lên chó, sai cũng phải cứng miệng cho chị, như thế mới không bị mấy ông tiến sĩ già trong bệnh viện

bắt nạt". Vì Khiết nghiêm mặt dậy dỗ, vết thương được xử lý xong xuôi kéo áo xuống, nằm nghiêng ngả ra đằng sau giường, con lợn Đường Mĩ kia khỏe thật, mới hết tay với lưng.

"Chị sắp phải rời khỏi bệnh viện à". Tiểu Lưu hỏi

"Hừm? Ai bảo nhóc vậy, Mạnh Cẩm Thành à". Vì Khiết nhướn mày hỏi ngược lại

"Vâng, bác sĩ Mạnh bảo có một nhân vật lớn đến đón chị, có lẽ sẽ phải đi nhanh thôi, thật sự em chẳng muốn chị xuất viện chút nào, ở trong bệnh viện này bị trên ép của mấy vị giáo sư thật sự rất ngột ngạt may có chị vào tán phét, nếu không em buồn chết mất. Y tá Thẩm cũng không muốn chị rời đi nữa. Bác sĩ Mạnh chị đừng đề ý, ngoài mặt vậy chứ anh ấy có ấn tượng cực tốt với chị". Tiểu Lưu bày khuôn mặt buồn rười rượi đã tiểu bạch rồi lại càng thụ hơn

"Thôi đi, nói mát nhau làm gì hả, yên tâm chị trụ ở đây mấy hôm nữa, dù sao hưởng thụ yên bình chưa đủ"

"Thôi nhóc đi làm việc đi, đừng đề tên họ Mạnh kia lại vào đây trách cứ bà đây câu dẫn cấp dưới của anh ta, làm bệnh nhân không yên phận nhất cái bệnh viện này". Vì Khiết buồn ngủ ngáp dài một cái phẩy tay ra hiệu cho Tiểu Lưu ra ngoài, đuổi khách một cách trắng trợn

Tiểu Lưu đã quen với kiểu thiết đãi nửa vời này liền cúi đầu lễ phép chào Vì Khiết rồi ra ngoài, cậu thanh niên không quên bỏ lại cậu quan tâm:

"Chị, em sẽ cho người vào dọn dẹp đồng này, chị an tâm nghỉ ngơi, đảm bảo không quấy rầy giấc ngủ của chị"

"Ủ hứ, rất ngoan, tí thưởng cho nhóc một nụ hôn gió cảm ơn công với vé bao nuôi nhóc khi chị của tương lai có tiền. Bye". Vì Khiết cười vô si nháy mắt trắng hoa với thiếu niên, rồi tận hưởng cái khoái cảm của tiểu bạch kiểm mặt đỏ chạy ra ngoài. Tâm hồn giận dữ lúc này bay hết, trên mặt đầy khoái cảm tâm trạng tốt chìm vào giấc nồng

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Nghe được tin Đường Mĩ bị đâm nhập viện cả nhà họ Đường sốt sáng hết cả lên lao vào bệnh viện như cướp người, náo loạn hết bệnh nhân đang nghỉ ngơi khiến cho các y, bác sĩ trong bệnh viện đặc biệt Mạnh Cẩm Thành có ấn tượng cực kì không tốt, thậm chí là ghét bỏ thái độ này.

Trong căn phòng VIP được dọn dẹp sạch sẽ, Vì Khiết khác hẳn với mấy cái thứ huyền não ngoài kia, cô đang say giấc ngủ nồng ấm áp của mình trong chăn. Chỉ cho đến khi tiếng đập cửa phía bên ngoài truyền tới tai thất thanh năm lần bảy lượt khiến cô cực kì khó chịu, con mẹ nó ngủ trưa còn không yên, nhủ mày thế nhưng lại chẳng hề mở mắt, lười nhác đối đãi với người ngoài cửa như chó cào, kệ sự đời, ngủ mới quan trọng.

"Đường Vì Khiết, mày mở cửa ra cho tao".

"Đường Vì Khiết con điên này, mày vác cái mặt mày ra đây"

"Đường Vì Khiết giỏi mày chón luôn đi tao xem, dám ra tay cả với Tiểu Mĩ, vô pháp vô thiên, cái loại vô học như mày không khác gì người mẹ phế của mày cả". Cố Thảo nghiêng răng nghiêng lợi đập cửa, các y tá, bác sĩ khuyên ngăn cầm tay bà ta tránh tạo tiếng ồn xung quanh ảnh hưởng đến những người nghỉ ngơi xung quanh.

Cố Thảo cũng quên luôn hình tượng phu nhân nhà giàu của mình, bất chấp giống mụ điên cào như một con chó hoang ngoài cửa. Bà ta cũng không nhận ra hành động của mình cực kì khó coi.

Bên trong phòng Vi Khiết bị đánh thức một cách cay đắng, tuy không phải mẹ cô nhưng là mẹ thân chủ bị mang ra chửi rửa thế thật khó chịu. Mà cái tính cứng này của cô chắc chắn sẽ chẳng dễ yên thế được. Đứng dậy, cột tóc đuôi ngựa ngay ngắn, chỉnh tề quần áo bệnh nhân phẳng phiu, đi dép xuống đường, kiêu ngạo ra mở cửa.

Ánh mắt mang vài phần khinh bỉ, cười nhơn nhơ đón chào vị phu nhân đập cửa kinh động vẫn trực ngoài kia:

"Đi thân yêu, Khiết Nhi thật nhớ đi. Cơ mà lâu không gặp đi thay đổi nhiều thật. Dân mạng có câu gì ấy nhỉ?...xem nào...Chó sủa ba năm không thành người, người nói ba câu đã thành chó...Àu thật triết lý"

Cố Thảo nghe thấy sự địch ý thâm sâu trong câu nói của Vi Khiết ngay tức khắc liền xám mặt lại, nhanh như chớp đẩy mạnh cô vào trong phòng dùng sức bóp mạnh cổ tay.

Đau, Vi khiết hít một hớp khí lạnh vào miệng, lấy lại sự bình tĩnh, mặt lạnh đi vài phần, có điều vẫn cười tươi như cũ. Nụ cười nhơn nhơ này khiến cho đôi phương cảm thấy bất an

"Đường Vi Khiết, người thay đổi mới là mày, mới mấy ngày không gặp an đường sướng, gan càng lớn lên rồi thì phải, đến cả tao mày cũng lên mặt". Cố Mặc nhếch cái môi đầy chất chi chít màu đỏ chói lên đã xấu lại càng xấu hơn, răng hơi vầu cổ tình rít qua kẽ uy hiếp

Xấu xức phạm người nhìn, làm cái hành động chẳng ra đâu càng muốn ném cái con mắt này ra xa, rồi đập chết mụ này mới lấp trở lại.

Theo trí nhớ của thân chủ, loại người này rất tâm cơ, bì ổi, bà ta là con nuôi nhà họ Cố, khó nghe hơn đứa gái nhặt ngoài đường. Đang từ kẻ vô gia cư một bước lên mây thành tiểu thư hai Cố gia đứng nhất thành phố này. À quên mất bà ta còn câu dẫn Đường Vi, hạ độc bệnh vào mẹ thân chủ khiến bà chết một mình chiếm lĩnh Đường gia, tuy gia tộc lúc ấy còn nhỏ, bà ta cũng hiểu chân lí con gái cưới chồng như bát nước đổ đi nên muốn dựa vào thực lực Cố gia vực dậy Đường gia khiến mình là người có tiếng nói nhất gia tộc Đường. Đến cả Đường Vi còn mang tiếng sợ vợ kia, nể nang không phải mà ông ta cưới Cố Thảo chỉ xuống cấp làm nào nô thôi.

"Bỏ tay tôi ra, loại rác rưởi như bà động vào người tôi rất tanh. Lúc ở ngoài cửa bà có nhắc đến mẹ tôi, xứng sao?. Riêng luận về nhan sắc lấy cái mồm vầu của bà ra so với Nhiễm Dao(tên mẹ Vi Khiết)...khập khiễng quá". Vi Khiết nhìn thẳng vào mắt Cố Thảo, giọng lạnh nhạt ra lệnh mang thêm mấy phần cảnh cáo

"Mày...dựa vào máy cũng bảo tao rác rưởi? Loại ăn nhờ ở đậu lại bảo chủ nhân mình như vậy thật vô lễ. Vì chuyện Tiểu Mi hôm nay tao phải đánh chết mày". Cố Thảo dặt mình nhìn thiếu nữ trước mặt mình, chắc chắn không nhận nhầm người, với cô gái trước mặt thì cô ta trước kia không thể mạnh mẽ, sắc bén, cứng rắn như vậy được. Bà ta nhuốt nước bọt, nukk cười cứng lại, tay nắm càng chặt hơn tay kia dơ đến trước mặt định tát cho Vi Khiết vài cái báo thù

Thân thủ của Vi Khiết cũng chẳng chậm hơn một bà già được, sức trẻ trên hết, thân chủ ngày trước chưa bao giờ tận dụng sức lực của mình mà toàn cúi đầu, thật ngu xuẩn.

Tay trái cô bắt lấy cánh tay nhão nhoét của Cố Thảo hất ra, chân phải dơ cao một góc 90 độ đập thẳng vào bụng bà già trước mặt, tay thuận thế được thả ra liên tiếp tát vào mặt Cố Thảo vài cái

"BÓP...cái thứ nhất chính bà dám lên tiếng dạy dỗ tôi, chủ nhân á, mơ đi"

"BÓP...cái thứ hai cho cái mồm bản thiêu dám nói xấu mẹ tôi"

"BÓP...cái thứ ba cho sự nhàn nhàn của tôi bao lâu nay. Chị Dậu còn có ngày tức nước vỡ bờ, bà dựa đâu mà chắc chắn tôi sẽ không nổi điên"

Vi Khiết cười càng đánh càng hăng đập Cố Thảo xuống đất liên tiếp dánh đòn không thương tiếc. Ngày xưa La Thường sẽ tuyệt đối không đánh trẻ con người già nhưng con mẹ này thật ngứa mắt. Đã thịt cóc lại còn muốn thorn giống rọp mận.

Cô càng ngày càng đáng sợ khiến những vị y tá ngoài cửa xông được cửa vào chỉ dám chơ mắt ra nhìn mà không dám tiến gần giúp đỡ. Cách thức của Vi Khiết tuy đơn giản nhưng với người già mấy mùa như Cố Thảo quả thực rất tàn nhẫn.

Cố Thảo đau đớn, nằm quần quai dưới đất, miệng rách ra, máu tươi không thể nhỏ nổi khỏi khoang miệng, vết nhăn hiện rõ lên khuôn mặt xấu xí khô sọ, thều thào kinh hãi trở mắt nhìn người thiếu nữ điên trước mặt. Bà ta cuộc đây tuyệt đối không phải là Đường Vi Khiết, cô ta sẽ không làm như vậy, chắc chắn.

"Mày...mày...điên rồi,...mày sẽ phải hối hận"

"Hừm, nói to lên xem nào?". Vi Khiết cười khinh hét to vào tai bà ta

"Mày..."

"ĐƯỜNG VI KHIẾT DỪNG TAY LẠI". Cố Mặc bước vào bên trong như một luồng cổ khí lạnh tỏa đến, anh lạnh giọng ra lệnh cho người đối diện, ánh mắt đen sâu không đáy. Âm lượng lời nói không to không nhỏ nhưng có phần uy hiếp cực lớn

Ôi mẹ ơi! Trái tim bé nhỏ của cô bị dọa sợ rồi nha. Anh ta như ma, lạnh như băng bước vào phát mọi thứ ngừng hoạt động luôn. Sợ thì sợ nhưng Vì Khiết vốn quen rồi vẫn nụ cười ấy, có điều ngọt ngào hơn

"Cậu thân yêu, đến thật chẳng đúng lúc!:"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cổ Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

"Tôi nói lại lần nữa, dừng tay lại". Cổ Mặc nhíu mày, mắt kiên nhẫn

"Cậu đang quá đề cao mình, điểm này làm người ta chán ghét, tôi tại sao phải dừng với cái kẻ hành hạ tôi suốt mười mấy năm, một lần được đánh còn chưa đủ. Cậu nghĩ mình sẽ mang cái gì ra uy hiếp tôi đây. Gia tộc? Danh vọng? Giết? Hay em trai bệnh bạo kia. Cứ làm đi, mấy người không giết nó thì tôi giết, rồi kết liễu mạng mình luôn là cùng. Con cờ nhà họ Đường mất để xem nước đi nhà họ Cổ như nào. Kẻ thông minh không dùng dây buộc mình. Tôi cũng vậy, cậu cũng vậy". Vì Khiết đập thêm phát nữa vào bụng Cổ Thảo chứng minh rằng lời anh ta nói chẳng có tác dụng tâm lý đối với cô cho đến thời điểm hiện tại cả, nên biết rằng quân cờ cũng có kẻ của quân cờ. Nuôi chó không tốt sẽ bị chó cắn lại.

Đương nhiên cô không bảo mình là chó, mà cô đang bảo sự ngu xuẩn của nhà Cổ đây. Còn chó ư? Thuộc hạ hai gia tộc.

Cổ Mặc lần đầu bị một người phụ nữ đối kháng, đã thế còn mắng thành ra như vậy, ngắn người vài giây, có thể luyện được cái miệng nhỏ cứng cáp như vậy quả thật không dễ dàng gì đi. Hơn nữa cô gái nhỏ này thật sự rất thông minh, dám nghĩ đến cái chiêu mạo hiểm đường cùng. Quả thật nếu Vì Khiết chết tất cả kế hoạch nhà họ Đường đổ bể. Thanh danh gia tộc sẽ đi xuống trầm trọng.

Anh nhìn nhận ra điều rằng, đứa cháu của anh cực kì thú vị. Khơi dậy trong anh không ít kì thú. Thông minh, nhạy bén, độc mồm độc miệng, cổ chấp, kiên cường, biết cách tìm đường lui. Quan trọng suy tính tâm cơ rất sâu xa. Chưa kể việc rất thô và lưu manh vượt xa cả một thiếu nữ cùng tuổi bình thường

"Cô nói đúng nhưng cô đảm bảo sẽ giết em trai mình và tự sát". Cổ Mặc cười như không khuôn mặt vốn đẹp cực phẩm lại pha thêm chút mộng mị quý quái khiến người ta không đoán ra được anh đang nghĩ gì, tiến lại gần hơn đối phương, tạo áp lực vừa đủ

Bị cái bóng đáng cao thẳng tắp của người đàn che chắn ngay trước mặt, khí chất quá lớn làm Vì Khiết gan hùm cũng phải nuốt nước bọt trong lòng, thầm rủa 18 đời tổ tông nhà Cổ sao lại đẻ ra cái tên yêu nghiệt khó đối phó này.

"Không. Ai lại mang mạng sống ra đùa cợt. Tôi còn chưa nói bước đi tiếp theo của tôi. Tôi mới chỉ nói bước đường cùng. Mà yên tâm đi, kẻ kiên cường không cho mình đường lui, chỉ có kẻ ngu dốt mới tạo ra nghịch cảnh đẩy mình vào chỗ chết". Vì Khiết lắc đầu hiển nhiên

"Được, tôi đồng ý với cô về thỏa thuận Đường gia, bây giờ dừng đánh người đi". Cổ Mặc thông dong liếc mắt lãnh đạm nhìn cái thân thể nằm xõng xoài trước mắt như đây không phải người mình thân thiết, mày nhíu thật chặt khi cất tiếng thỏa hiệp

"A Mặc, em bị điên rồi mới để một đứa thấp hèn quyết định". Cổ Thảo tròn mắt thuê thảo yếu ớt về phía người em trai bà ta nể nang hơn phạt

"Câm miệng". Cổ Mặc phun ra hai chữ đầy ý cảnh cáo

"Hơ hơ nằm dưới đất nhơ nhớp không bằng một con chó đi bảo người ta thấp hèn. Xem ra bà chưa xem được hoàn cảnh mình đang ở đâu". Vì Khiết lại đập thêm phát nữa vào bụng của bà già lẩm điều dưới chân, người cúi gập xuống đánh ngất bà ta, lăm lăm nhả răng cả tai

"Người có thể mang đi, thỏa thuận bên phía gia tộc mấy người thì tôi nghĩ cậu thân yêu chắc chắn đã có tính toán của mình rồi, không để con cá nhỏ như tôi sa lưới đâu, bàn vô ích, tôi cần chắc chắn hơn tốn thời gian vào việc thương lượng nhất thời". Đứng lên ngồi xuống ghế sofa ngay bên cạnh rót cho mình ly nước uống, Vì Khiết thâm sâu mạnh bạo đoán suy nghĩ của Cổ Mặc, cô biết chắc chắn người cậu nguy hiểm này sẽ không tha cho cô. Đồng ý điều kiện thì đã sao? Chả sao cả, anh ta có thể nuốt lời và diệt khẩu.

Lời nói của bất kì người ngoài nào đã không đáng tin rồi. Mà đây còn lại là lời nói của kẻ địch thì càng không đáng tin hơn. 'Tin tưởng' hai từ này dựa vào bản thân không dựa vào cá thể khác. Vậy nên trông mong ai đó giúp đỡ là điều quá xa xỉ.

"Đường Vì Khiết, năm nay 19 tuổi, năm hai khoa âm nhạc đại học Tô Thành, chưa đi đâu, ít va chạm, giao tiếp, tính cách trầm mặc, ít nói. Chỉ có một người bạn thân tên Vệ Y. Đây là tất cả những gì tôi điều tra được. Nhưng hình như khác xa hoàn toàn với người cháu Vì Khiết trước mặt tôi đây, chưa trải đời lí lộn lại sắc bén, quả thật đáng khen cho một cô gái. Vì Khiết cô nguy trang lớp mặt nạ hàng mười mấy năm ở nhà họ Đường thật tốt, đáng khen".

Cổ Mặc trầm ngâm một lúc, môi mông cười tạo thành đường cong hoàn mĩ trên khuôn mặt đẹp của mình, mày kiểng thả lỏng ra phán đoán nhìn nhận tất cả sự việc. Nhìn đứa cháu gái cực phẩm trước mặt này. Một vị thiếu nữ 19 tuổi tính cách và lời nói toàn đi thẳng vấn đề không chôn tránh, không sợ hãi,

kiên cường, cứng đầu như vậy rất hiếm. Làm cho người ta không kiềm được mà rơi vào suy nghĩ sâu xa.

Vì Khiết nghe hết lời Cổ Mặc nói không sót một chữ, anh ta đã điều tra cô rồi, thế nghị biểu cho điều gì? Cô không biết. Nhưng chắc chắn sẽ chẳng phải ý đồ gì tốt bụng cả. Người này còn nguy hiểm hơn bất kì đối thủ nào của cô hồi trước. Trọng tâm nằm ở chỗ khí thế của anh ta lấn át cho đối phương không thể nhìn thẳng vào mắt mà đoán mò tâm tư được. Sâu không đáy.

Việc hi hữu đôi xác của La Thường tất cả đều ngoài ý muốn. Điều tra thì làm sao Vì Khiết vẫn là Vì Khiết. La Thường chết vẫn chết. Nhưng cái cuộc đời này quá éo le rồi, nhân rồi chưa được bao lâu lại gặp phải con hồ to oanh rình thời cơ chớp. Ôi mẹ ơi, số khổ mà.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cổ Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Yên lặng một hồi không đáp lại lời Cổ Mặc, yên trên ghế uống nước của mình đang cầm trên tay, người đứng cứ đứng, người ngồi cứ ngồi. Phá vỡ không khí Mạnh Căn Thành bước vào, tay cầm bộ dụng cụ băng bó, gương mặt mệt mỏi hết sức đi qua bạn mình đến chỗ cô gái đang ngồi.

"Vì Khiết, một ngày cô không gây chuyện, tôi đảm bảo sẽ tốt hơn nhiều đến vết thương chẳng chịt trên người cô đấy". Anh ta cầm bông đặt lấy cốc nước đặt xuống bàn xem cái tay bị thương rách ra sau vụ đâm Đường Mi

"Hết cách, yên ắng rất nhàm chán mà...cậu thân yêu cũng ngồi xuống đi". Cô nhoen miệng cười trừ, mặt khó chịu vì hơi đau, không quên vị khách xuất hiện trong phòng mời anh ta ngồi coi như lịch sự tối thiểu

Mạnh Căn Thành chẳng phản ứng cũng chẳng phản đối, nghiêm túc làm việc của mình, anh ta tức gần chết, chỉ vì cái tên chày gỗ họ Cổ kia mà bệnh viện chẳng được yên, cả cái cô nàng này nữa nghịch ngợm hết chỗ, đâm, đánh, đập hết người này người nọ.

Động tác của bác sĩ Mạnh rất cẩn thận, săn sóc, quan tâm đến Vì Khiết điều này rơi vào con mắt hồ phách của Cổ Mặc hết sức tự nhiên làm anh cảm thấy rất ngứa mắt, trong lòng cảm thấy khó chịu chả hiểu vì sao.

Hai cái đầu của một nam một nữ cúi sát gần nhau trông thân thiết chọc vào Cổ Mặc ngứa ngáy, tay không tự chủ nắm chặt lại, mày nhíu tiếp, mắt bình tĩnh kiểu này quả thật rất ít xảy ra với núi băng ngàn năm như anh.

"Khụ...khụ...vết thương không lớn, cô phận nữ đừng để đàn ông tự tiện chạm vào mình". Cổ Mặc hóa thân thành người cậu hạ giọng cho lời khuyên

"Lão Cổ, tôi là bác sĩ, vả lại cậu nói thế có ý gì?". Bác sĩ Mạnh vốn nổi tiếng trầm tĩnh bị câu nói của bạn thân chọc phát nổi giận

"Cậu à, lí lẽ thật củ chuối a, xin hỏi cậu có chỗ nào không vừa mắt với hành động này?bác sĩ Mạnh lại đẹp trai để anh ấy ăn đậu hủ với cháu rất ôn, mơ chẳng được đây...bạn gái bệnh nhân...ôi thú vị...". Cô nàng Đường lại ngứa quen đường cũ dờ thói lưu manh bộc phát, nửa mắt đào hoa, nửa mắt mơ mộng, ngại ngùng bị chó gặm khoe mẽ tính tình thối của mình trước hai người đàn ông đẹp trai, có phúc ngắm là phải hưởng chứ hề hề.

Mạnh Căn Thành nghe đúng 4 chữ 'bạn gái bệnh nhân' thì mặt đỏ lên, ho nhẹ vài tiếng mắt tự nhiên, đến đàn ông còn xấu hổ có gì một cô gái trắng hoa thể kia nhón nhơ.

Cổ Mặc khác hẳn người phát huy cái độ lạnh của mình tỏa ra khắp phòng, mặt tối đen như đất nhọ nhôi, anh cực kì không thích cái miệng nhỏ kia chút nào, mờ mèm ra là toàn từ ngữ không châm chọc thì cũng hư hỏng toàn phần.

"Áy da, thật à? Cậu làm gì nghiêm túc vậy chứ? Cháu trêu đùa thôi, trêu đùa". Vì Khiết mặt trước thừa nhận, mặt sau chối bỏ cười xòa

"Không phải trò đùa, tự có chừng mực đi, tôi có việc đi trước...Đường Vì Khiết về đề nghị của cô, tôi sẽ xem xét, xong sẽ cho cô kết quả hợp lí". Cổ Mặc cuối cùng cũng hết chịu với kiểu cợt nhả như này, mặt kiên nhẫn đứng dậy, chỉnh chu lại quần áo, đi ra khỏi cửa không đợi người chào hỏi, thời gian của anh rất quý giá, tập đoàn còn nhiều việc xử lý, hy sinh khoảng thời gian này đã lãng phí rồi

Đợi người đóng cửa khuất hẳn, Vì Khiết mới thu lại cái vẻ ấy lại chuyển đổi sang thành vui vẻ, hứng thú riu rít, tay trái khỏe mạnh đập vai Mạnh Căn Thành hỏi:

"Này, bác sĩ Mạnh anh bảo xem tôi có nên tán Cổ Mặc không? Người đàn ông này quả thực quá cực phẩm soái ca mà...chep".

Tốc độ trở mặt của cô nàng Đường quá nhanh khiến Mạnh Căn Thành xoay vòng vòng cả, biết lời bạn gái của cô thốt ra chỉ là trêu đùa nhưng việc mất mát trong lòng thật sự vẫn khó chịu đôi chút. Bảo quen thế chứ thật sự vẫn chả quen được với cô gái này

"Đường Vì Khiết nghiêm túc một chút đi, đấy là cậu cô. Việc này rất loạn". Bác sĩ Mạnh chân thành cảnh cáo

"Ồi dào, cậu thì cậu, theo đuổi thì theo đuổi, chả mâu thuẫn gì cả, chuyện của La...à.. Đường Vì Khiết này muốn làm thì chẳng có gì là không thể cả, hơn

nữa tôi và Cố Mặc lại chẳng có huyết thống".

"Một cô, trưa này chưa ăn đúng không? Tớ tớ bảo y tá mang đồ vào, nghỉ ngơi sớm đi, vết thương đừng động nước, cũng bớt hoạt động mạnh đi, đừng nghịch ngợm nữa". Mạnh Cẩm Thành xoa xoa thái dương căng như một mồi đứng dậy lết ra ngoài, tiếp xúc với cái cô này thêm nữa thì chết sớm mất

"Bác sĩ Mạnh...moa...thanks you, nhìn anh cũng mệt về nghỉ ngơi đi, giữ sức khỏe". Vì Khiết dơ tay hôn gió về phía Mạnh Cẩm Thành, vài lời quan tâm vu vơ cho đủ vẻ, chính cô cũng không biết những lời này làm vị bác sĩ nam này dao động lòng, nụ hôn vớ vẩn kia lại làm anh đỏ mặt xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

2 ngày sau

Hôm nay Cố Mặc đến đón cô gái nhỏ họ Đường kia về nhà. Không cần quan tâm Vì Khiết có đồng ý hay không. Điều này chẳng quan trọng nữa bởi bệnh viện cũng có thời gian của bệnh viện. Vết thương khỏi thì phải rồi đi.

Anh đến đón cô coi như đã nể mặt sự thông minh của cô gái này lắm rồi. Đường đường là chủ tịch Cố thị, thiếu tướng Cố Mặc lại phải đi đón một cô gái thì mới biết ngoại lệ này chưa từng có của một người thời gian vàng bạc.

Mở cửa vào trong phòng thấy con lợn nào vẫn ngủ, Cố Mặc ngẩn người giây lát xem tư thế đáng ngủ người chĩa ra người, gái chĩa ra gái kia. Thô rất thô, thô y hết miệng nhỏ của cô vậy.

"Haizz...Đồ lợn...dậy đi tớ đến đón cô". Cố Mặc nhăn lại lưng lay cơ thể cô gái cho đến khi có dấu hiệu tỉnh ngủ

Vì Khiết đang trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh gất um lên hất tay người đàn ông đang lay mình ra thật mạnh khỏi người, đẩy người vào trong chòm chăn ngủ tiếp

"Vãi thật...mới sáng sớm gọi cái gì mà gọi. Không thấy bà đang ngủ à"

Cố Mặc: "Đường Vì Khiết, tớ nói cô dậy nhanh cho tớ"

"..."

Cố Mặc:"Tớ đếm từ 1 đến 3 cô lập tức dậy cho tớ"

"..."

1

2

3

"Đường Vì Khiết cô xác định sẽ ở bệnh viện luôn đúng không? Ngày mai có giấy xuất viện, tớ sẽ xem cô làm vô gia cư". Lão Cố nghiêng răng nghiêng lợi chịu hết nổi, dù biết cô gái này vẫn là trẻ con nhưng thật sự kiên nhẫn, bình tĩnh đều vượt chỉ số giới hạn của một quân nhân nhiều năm như anh rồi.

Lề mề, chậm chạp, thiếu kỉ luật, thiếu quy tắc hội tụ đủ tất cả trên Vì Khiết. Nói nhẹ không được, nói nặng không xong.

Cố Mặc định xoay người bỏ đi nhưng vẫn nghĩ ra thương xót cô bé kia khi xuất viện với cái tính cách chó gặm chắc chắn sẽ từ khước Đường gia, lòng thương xót của thủ trưởng Cố ngàn năm mới có một lần, liền nhíu mày tay thô lỗ đẩy cái thân hình nhỏ bé đánh nằm quặt trong chăn xuống đất.

"Bịch"

Vì Khiết rơi tự do xuống đất, mông chạm nền gạch lạnh buốt xương, đầu đón, đầu rơi tung thành mảnh lớn như tổ quạ, lưng bị thương sót sót. Con điên được tích tụ từ nãy liền gom góp lại xả giận, nằm dưới đất chửi bới, tìm điểm tựa mò mò lên giường:

"Định mệnh, rốt cuộc thằng cha già nào lại đi làm cái trò này với lão nương, ngại sống chưa đủ à...CMN mới sáng sớm đùn đùn, gọi gọi cái gì...ui da..."

"Chửi đủ rồi?". Mặt Cố Mặc đen như bát mực Cửu Long nhìn cô gái nhỏ lăn lộn dưới đất vắng tục, chút thương xót vừa nãy hoàn toàn biến mất thay vào sự kiềm chế tức giận

Chương 15

Nghe thấy giọng nói trầm thấp của người đàn ông nào đó, Vi Khiết gần đầu mờ mắt mơ màng ra xem rõ là thằng cha nào. Như mong đợi mới sáng ra đã gặp lão yêu tinh đẹp trai cực phẩm. Ăn mặc nghiêm nghị, dáng người cao ráo săn chắc vạm vỡ chuẩn mực đúng nửa con mắt thôi cũng đã đoán được đây là người cậu cô tuyệt thế trần gian.

Lôi thôi đứng ngăn người ngắm trai đẹp trước mắt, quên luôn chửi bới, quên đau đớn. 1 2 3 4 giây phản ứng chậm chạp lại người đứng trước mặt mình

"Cậu cao quá, thấp xuống cho cháu ngắm được không?". Câu nói này rất Vi Khiết, à không La Thường

Bị lôi ra thành vật phẩm ngắm của cô gái, làm một người đàn ông hết sức bình thường Cố Mặc rất không thích cái nhìn soi mói kia.

Phải sửa lại, với Vi Khiết là cái nhìn đăm đăm nhưng với Cố Mặc biến thành soi mói. Ok nói dễ nghe là mắt tự nhiên, nói khó nghe là lão Cố đang xấu hổ y như mấy cậu tiểu bạch kiểm.

"Gây chuyện đủ chưa hả? Đường Vi Khiết lập tức thay quần áo tôi đưa cô về". Cố Mặc dùng một phát chuyển chuyển chính, không để mình bị khai thác tài nguyên cái đẹp một giây phút nào nữa

Vi Khiết nghe vào tai trước ra tai sau, đăm đăm xong mới phản ứng lại cười xinh đẹp bước vào phòng tắm chỉnh đốn trang phục, đi ngang qua Cố Mặc còn huych vai một cái đầy chất câu dẫn.

Cố Mặc: "vạch đen đầy mặt"

10 phút sau Vi Khiết thay quần áo xong xuôi bước ra. Bộ quần áo rất sinh viên, loại phong cách này thân thuộc với thân chủ trước còn với cô bây giờ mặc lên trước con mắt này chả khác đồ trẻ con đất non là bao cả. Xấu thì nói quá nhưng nhạt nhòa đơn điệu thì quả thật không cần bàn nhiều.

May bà đây biết cách mic đồ, cái áo trắng được vẽ lên vài nét bút tô điểm đặc sắc hơn hẳn, quần jean lành lạnh được cô cắt tua ống mới lạ độc đáo. Cả cái dây buộc tóc cũng cần được cải tạo lại. Thân chủ thích hoa hoét cái kiểng còn với cô một cái dây thun đen thôi quá đủ cho một kiểu tóc đuôi ngựa năng động trẻ trung rồi.

Vi Khiết bước ra thân hình thon thả cao ráo càng làm nổi bật hơn bộ quần áo trên người. Đẹp, độc, phong cách đúng chất chơi.

Đến Cố Mặc nhìn cô gái trước mặt không khỏi kinh ngạc, quả thật Vi Khiết rất xinh đẹp, gương mặt trầm ổn thanh thoát lại tinh tế. Dáng người thanh mảnh như dải lụa. Cô gái cười lên càng đẹp hơn nữa. Trong trắng không vướng bụi trần như tinh linh vậy. Ừ vừa mắt thế đấy nhưng thủ trưởng Cố vẫn muốn phê bình:

"Lần sau đừng mặc quần jean xê ống như vậy, kín đáo chút"

Tưởng được khen hóa ra ông cậu mở mồm phát dập tắt mong ước hão huyền của Vi Khiết. Cô bĩu môi, nụ cười dập tắt, liếc một cái nhìn khinh bỉ

"Lão già nhà quê, cậu tự xem lại cách ăn mặc của mình đi, nghiêm túc như mấy ông già, đen cả mảng khác gì mấy thằng sát nhân không"

Cố Mặc lười cãi nhả ra hai chữ "đi thôi" ra khỏi cửa không đợi ai đó đang cần nhần bám theo

Bám dai đẳng cuối cùng Vi Khiết cũng yên vị được trên chiếc xe Mercedes Bens hạng sang mới nhất. Mắt trở to không khỏi trầm trở sờ mó nội thất kiếp trước tuy cô ngồi rất nhiều xe loại sang kể cả xe đua nhưng cái xe này thực tình tế nhá

"Oa sa... cậu yêu đại gia thật nha... nói xem cậu đẹp trai, nhà giàu, đi xe đẹp thế này có bạn gái chưa? Nhưng kiểu người mặt như hổ bom thế kia thì làm sao có được, xem ra cháu hồi thừa rồi". Vi Khiết nêu ra câu hỏi rồi ngay lập tức gạt đi chúng, nhìn bộ dạng của ông cậu đây giống chai tân, à nhầm trai tân hơn

Thủ trưởng Cố bị nói chúng tim đen, mặt trắng trẻo hơn nữa phát huy hết khả năng làm lạnh từ trên cơ thể mình tỏa khắp xe, đến cả khi chưa bật điều hòa cũng khiến cho cô gái bên cạnh gھế phụ phát lạnh.

Cố Mặc: "thắt dây an toàn vào"

"Cháu không về nhà họ Đường đâu". Vi Khiết vừa nũng nịu vừa kiên quyết

"Không đưa cô về nhà họ Đường".

Cố Mặc đoán trúng suy nghĩ của cô nàng Đường, anh cũng không định đưa cô về nhà họ, với tình hình cứng đối cứng như Vi Khiết cả hai bên đều có hại, chỉ đợi đến ngày đại tiệc đưa cô về một chuyến hoàn thành nhiệm vụ tất cả đều ổn

"Đi đâu? Cháu không có nhà, cậu bao nuôi nhá, tiền cháu cũng không có nên ngoài tấm thân bé nhỏ này cậu lấy được thì lấy". Cô nàng Đường cười đầy lưu manh cộng thêm câu nói đầy ẩn ý miêu tả thành công hàm nghĩa khá quát luôn

"Bớt cái mồm đi, tôi có một căn chung cư ở đường Tây Hạ đưa cô đến đấy".

"Ồ, vậy cháu được bao nuôi thật á? Oh amazing". Vi Khiết vui như đứa trẻ nhảy lên cho mông mình không chạm ghế

"Ngồi yên, chỉ cho cô ở nhờ đến khi tiệc hai gia tộc kết thúc. Tôi xong việc đường ai người nấy đi".

Cố Mặc nhẹ giọng nhắc nhở cảnh cáo, mồm nói vậy nhưng trong lòng phản kháng. Cô nhóc này làm anh có cảm giác đặc biệt. Buồn cười nhất chính anh cũng chẳng hiểu cái cảm giác này ở đâu ra. Bài xích với cái tính cứng đầu kia ư? Không. Cảm giác có hứng thú ư? Có, tất nhiên rồi. Thích? Chưa đến mức đó, cô nhóc đó gọi anh một tiếng cậu, dù hai người chẳng hơn nhau bao tuổi nhưng điều này quả thật quá ngoài dự tính rồi.

Nhưng cho đến hiện giờ anh có hứng thú là thật, điều này chối cãi không được nữa. Ai bảo con nhóc này lại đặc biệt hơn tất cả những người phụ nữ khác chứ

"Cậu yên tâm, tôi sẽ không để đường ai người ấy đi đâu, đường thẳng song song cái quỷ gì chứ, Đường Vi Khiết này sẽ làm nó cắt nhau...toạch một cái...Cố Mặc tôi nghiêm túc theo đuổi cậu đấy...hê hê". Cô nàng Đường tuyên bố rất hùng hồn, không quên làm mấy cái động tác phụ họa cùng gương mặt vừa nghiêm túc, vừa nhon nhơ

Cố Mặc đang yên tĩnh lái xe thì ngạc nhiên rồi đặt mình nhẹ một cái rồi nhanh chóng điều chỉnh về trạng thái bình tĩnh trở lại. Cách điều chế cảm xúc của anh rất tốt nhưng lời nói của cô gái nhỏ khiến anh chấn động. Tuy từng nghe không ít lời tỏ tình, lần này hoàn toàn khác.

"Đừng đùa nữa, cô là con gái nên biết phải trái".

"Cố Mặc, lão nương không đùa cậu, lão nương hoàn toàn nghiêm túc, nghe không thủng à, cần lão nương nói lại cho cậu nghe lần nữa hả?". Vi Khiết tự cao tự đại vỗ ngực

Thủ trưởng Cố nghiêng răng lợi:

"Chúng ta quan hệ cậu - cháu. Đừng mơ tưởng nữa, ngoan ngoãn cái tạo đi, còn mấy ngày nữa đến bữa tiệc rồi"

"Xi, chả liên quan, cậu không tin thôi. Đường Vi Khiết này nói là làm". Cô nàng nào đó nóng giận quay mặt mình ra khỏi cửa sổ xe ngắm cảnh, phớt lờ người cậu coi lời cô như trò đùa kia. Nhìn giống đùa à, bà đây nghiêm túc nha

Lần đầu tiên trong đời Cố Mặc nói chuyện với một cô gái phải căng đầu căng não, chấp nhận hi sinh sự kiên nhẫn như này. Cảm giác lần đầu đến vào bây giờ: thờ dài lắc đầu bất lực

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Chiếc Land Rover cao cấp đậu ở khu đô thị hiện đại phía Tây Tô Thành, vị trí thuận lợi gần thành phố, trong lành, đẹp đẽ, quan trọng hơn với đúng tính cách của người chọn nhà Cố Mặc, nơi này rất yên tĩnh, dường như có thể nghe thấy tiếng lá, tiếng gió ở khoảng gần bên tai.

Vi Khiết tự giác xuống xe không cần chủ xe đuổi, cô hít một hơi sâu quan sát xung quanh mình, cả thân thư giãn thoải mái hết sức. Đang hai tay đón nhận làn gió mát tạt vào người vào tóc bay phấp phới. Cô thiếu nữ xinh đẹp hòa mình vào thiên nhiên giống như vị nữ thần xuống hạ thế lần đầu thấy trời xanh, ánh nắng.

Đứng một chỗ chưa đủ Vi Khiết muốn chạy quanh khuôn viên nơi này, cô ước mình có một ngôi nhà thực sự như này, đây là lần đầu tiên, đứng lần đầu cô cảm giác được sự yêu mến thật sự, vui vẻ tràn ngập. Vui sướng tung tăng giống đứa trẻ lao vào lòng mẹ, người mẹ này của chung sự trong trắng của đất trời.

Cố Mặc cất xe rồi ra tìm cô nàng nhỏ thì chứng kiến một cảnh tượng cô gái đang vui đùa quanh khuôn viên chung cư. Anh thật sự nhìn thấy sự thích thú, hồn nhiên trong nụ cười tươi sáng của Vi Khiết. Cô còn trẻ, cô luôn đầy sức sống.

Cố Mặc ngẩn ngơ nhìn mãi thân hình nhỏ bé đấy, quên mất việc mình phải làm bây giờ, đến đây làm gì. Trong lòng người đàn ông trào lên một cảm giác lạ mạnh mẽ. Mỗi khi mỉm cười vì những hành động đáng yêu quá đỗi của cô thiếu nữ họ Đường. Lời Vi Khiết nói sẽ theo đuổi anh nếu là sự thật. Thì quả thật anh sẽ không kiềm chế được độc chiếm chúng mất. Cô gái này quả đặc biệt, sự cứng đầu, bất chấp, lưu manh kia của cô làm anh muốn dạy

bảo, bao dung chúng thậm chí quan hệ họ có là cái gì cũng chẳng quan tâm

"Cố Mặc, cậu có một căn nhà thật tốt". Vì Khiết lại gần đứng cạnh sánh vai với anh, anh rất cao ngược nhìn mỗi cổ nên cô chỉ có thể nói và nhìn thẳng cười biểu đạt ý nghĩa

Thủ trưởng Cố cúi đầu xuống bắt gặp ánh mắt sáng lấp lánh nhìn về phía hồ lớn trong khuôn viên không khỏi kinh ngạc, cô gái này làm người ta vừa giận vừa thương. Đường như anh cảm nhận được sự chán trường bất lực trong đó. Kèm theo sự ước mong, giải thoát. Dù thế vẫn kiên định, bất khuất không một chút nhụt chí, gục ngã.

"Thích? Xong việc cô vẫn có thể đến đây, đi thôi". Cố Mặc miễn cưỡng rời mắt khỏi cô, bỏ lại câu nói bước đi về phía trước không thèm đợi ai đó kia

What? Ấy ăy bà đây nghe nhầm à, ông cậu bảo cô có thể đến đây sao? Really?

Vi Khiết:(ngắn người rồi phản ứng chậm chạp chạy đuổi theo)

"Cậu Mặc Mặc, đợi cháu với, cậu thân yêu cậu nói thật sao? Vừa nãy ấy, cái cậu nãy bảo cháu có thể vẫn đến đây ấy"

"Ừ"

"Thật?"

"Ừ"

"Perfect, phải thế chứ, cậu thân yêu thương cho cậu". Vì Khiết kích động cực điểm, cả khuôn mặt đều tươi cười hơn hờ như đạt được thành tựu vĩ đại to lớn lắm, dơ hai ngón tay ra hôn vào đó rồi chạm lên mặt người đàn ông bên cạnh mình

Cố Mặc cả người cứng đờ, hầu kết di chuyển lên xuống che dấu sự kinh ngạc cùng ngại ngùng trong mắt mình, chân dừng bước lại, môi động lại ý cười khó thấy đến chính anh cũng không biết rằng mình đang cười, lòng có chút xôn xao, tim đập chậm một nhịp hơi tức tức. Cơ thể hơi nóng lên, làm anh cảm thấy có chút hốt hoảng không quen.

Vi Khiết thấy vậy thì cười trộm, nụ cười cực sung sướng nhìn lão yêu tinh bị bàn tay cô thu phục đang điều đứng chết chân tại chỗ. Đã bảo cô mà định dờ trờ cưa ai chắc chắn phải đổ. Xinh đẹp, thông minh, vô sỉ, mặt dày bốn yếu tố này cộng lại có thể cưa đổ bất kì đàn ông nào cô muốn. Chuyện Vi Khiết này chấm thì bấm rồi.

Cố Mặc (chậm chạp phản ứng lại bấm thang máy)

"Vào đi"

"Ồ, đến cái thang máy cũng sịn, dát vàng hả?". Vì Khiết vui vẻ đứng phía sau lưng cậu mình ngửa đầu lên xuống, gõ gõ linh tinh tò mò sự xa hoa

"Nửa là dát vàng, nửa là bạch kim, đừng nghịch nữa". Thủ trưởng Cố kiên nhẫn giải thích cho cô gái nhỏ, cảnh cáo nhẹ

Số tầng chỉ đến 10 thang máy mở ra có người vào bên trong. Một cô gái ngực to, mông bự bước vào phía sau còn một bà cô già nữa theo chân sau.

Cô gái vừa vào mùi nước hoa nồng nặc, cái mông cứ lắc lắc không thể đứng yên được, ả ta chỉnh lại cái tóc bông xù như mèo của mình cố tình cho Cố Mặc xem, mặt mày chất lỏp phần đậm ý xi măng xây dựng, môi dày nhoeun cười chào:

"Cố tổng lâu rồi không thấy anh về đây". Giọng ả chua loét cổ làm ra kiểu điệu dàng dễ thương

"Ừ"

Bà cô già phía sau bấu môi nhìn ả, xong quay ra chào anh một tiếng. Cả khu chung cư này ai lại không biết nhân vật lẫy lừng Cố Mặc chủ tịch tập đoàn Cố Thị lớn nhất cả nước. Được đi thang máy cùng người đàn ông này vừa vinh hạnh, vừa hãnh diện chẳng khác nào bay cùng thượng đế cả, cho dù điều này có sự trùng hợp thì vẫn nên tận hưởng nịnh nọt.

Vi Khiết ngửi mùi nước hoa không ngừng hắt xì hơi, mùi quá hắc khiến thân thể tự chủ phản kháng lại. Tay cô bám vào phần hông của Cố Mặc rất tự nhiên, động tác cực thân mật khiến cho 2 người đi cùng kia há hốc mồm kinh ngạc.

Bọn họ có nghe nói rằng Cố tổng là người sạch sẽ không thích ai chạm vào kể cả đàn ông lẫn phụ nữ. Hôm nay trời đổ mưa sao hay họ hoa mắt. Nhìn cứ nhìn nhưng 2 người này lại không dám lên tiếng hỏi cô bé trẻ xinh đẹp đằng sau là ai, chỉ dám soi xét đánh giá.

"Khó chịu? Cầm lấy". Cố Mặc rút trong túi áo mình ra chiếc khăn tay màu đen tuyền đưa cho cô gái nhỏ dùng tạm

Cái tay của Vi Khiết bám lên hông anh vẫn giữ nguyên vị trí lấy chiếc khăn không tiếng cảm ơn liền cho luôn đến mũi.

Cố Mặc cũng chẳng phản kháng hành động này, dù gì cô cũng còn là đứa trẻ trong mắt anh. Bám một chút chẳng hề gì, quan trọng anh lại không bài xích hành động này mà còn có chút tự nguyện

"Cố tổng, cô bé này là?". Ái Mông cong có ý dò hỏi

"Tôi là bạn gái của A Mặc, chào cô". Nhanh như máy Vi Khiết trả lời luôn tránh mắt cơ hội

A Mặc hai tiếng ngọt ngào thân thiết thoát ra từ miệng của nữ thần thật bá đạo, từ này dùng thật êm tai

Cô à nghe mà há miệng dường như chẳng tin nổi đây là sự thật. Quay sang Cố tổng nhưng anh ta lại không phản bác gì, mày nhíu chặt lại rồi dẫn ra ngay lập tức dường như cũng bất ngờ về câu trả lời của Vi Khiết.

"A Mặc đến tầng mình rồi ra thôi. Chào cô, chào chị". Cô nàng Đường ngọt ngào làm vẻ hiểu chuyện lễ phép chào hỏi rồi khoác tay Cố Mặc đi ra khỏi thang máy

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

"Lần sau đừng làm loạn nữa, bây giờ họ và cô là hàng xóm, tiếp xúc nhiều người ngại ngừng không ai khác ngoài cô".

Ra khỏi thang máy Cố Mặc nhẹ giọng cảnh cáo, cái tay nhỏ của Vi Khiết bám lấy hông anh bị gỡ ra, khuyên nhủ như bố với con. Anh đang đứng ở vị trí cô để xem tình hình, dù gì cô cũng ở đây một thời gian với cái mặt mỏng của con gái khi nói ra câu này chắc sẽ phải ngại.

Nhưng Cố Mặc đâu biết rằng Vi Khiết bị đứt dây thần kinh xấu hổ từ kiếp trước rồi đâu. Với cô nếu ngại làm nên xu hướng thực nữ bà đây cóc cần, ngại kiếm ra tiền, kiếm được người bao nuôi thì được. Chứ ngại để lấy làm tiêu chuẩn giả bộ cái gì vậy? Phụ nữ ai mà chả kiêu ngạo, tốt nhất bộc lộ hết ra con hơn, e lệ làm gì.

"Cậu quản quá nhiều rồi, họ là hàng xóm chứ có phải tín ngưỡng đâu. Mà cũng phải chúc mừng cậu từ câu độc thân lên chức trai có gái". Vi Khiết cười tít mắt đập đập vai cậu mình như người đồng chí chiến trường chờ người ăn mả số mở cửa bước vào trong

Cố Mặc cũng chẳng thêm để tâm đến mấy cái động tác hành xử thiếu văn hóa của cô nàng, dường như tiếp xúc nhiều thành quen, quen thành lười để ý.

Vi Khiết thấy cửa mở liền lao một phát vào nhà. Đây là nhà của cô à nha, được ông cậu bao dưỡng, công sức tốn bao nhiêu nước bọt đổ dồn kiếm được một căn hộ cao cấp, không tệ.

"Oa sa... tầng ở giữa bao giờ cũng là tầng đẹp nhất, cậu thật có mắt nhìn nhà"

Cô nàng ngắm nghía xung quang một lượt đánh giá toàn bộ căn hộ. Hướng Đông buổi sáng có thể ngắm mặt trời lặn ở ban công, buổi chiều có thể xem hoàng hôn đi xuống.

Vị trí đẹp, phòng rộng rãi, 1 phòng khách, 1 phòng bếp, 2 phòng ngủ, 1 thư phòng. Tất cả bài trí đều tiện nghi, rộng rãi nhưng lại đơn giản đến lạ.

Bắt đầu từ phòng khách đi, chỉ gồm một bộ ghế sofa, một cái ti vi, một bức tranh. 3 thứ đều màu đen, kể cả thảm nhà đen nốt. Cái con người Cố Mặc rất cuộc còn cứng nhắc đến đâu nữa, từ ngoại hình đến nhà mình đều chọn cái màu âm u này, què vãi.

May mà có bà cô đây đến ở sửa sang lại cho nếu không suốt đời đen mắt. Vị trí nhà tốt thì đã sao? Chủ nhà giống tầng băng thì vớt vớt.

Tiếp đến phòng ngủ, ừm ừn hơn phòng khách tý, có sắc màu xanh biển đậm của ga gối, giường xịn kingsize tương đối to, nhìn thôi đã biết độ lãn lộn khá thoải mái. Bố trí tủ quần áo, nhà tắm, nội thất đều hiện đại đầy đủ cả không cần phải sửa sang nhiều, được trang trí thêm vài bức tượng dưới bàn ti vi đối diện giường khá bắt mắt.

Đến bếp, hơ hơ đồ gia dụng đầy đủ nhưng lại không có đồ ăn, thức uống, gia vị gì cả. Trong đây chẳng có cái gì, đến cái tủ lạnh, lò vi song, bếp từ đều mới toanh chưa có dấu hiệu động đến.

"Cố Mặc, cậu không ở đây sao? Đến đồ ăn chẳng có, căn hộ này thiếu vắng như có ma vậy". Vi Khiết nói to lầu bàu

Cố Mặc vẫn theo chân cô nàng từ đầu đến cuối im lặng mặc cô xem xét, hiểu ki hiện rõ trên biểu cảm khuôn mặt xinh xắn, tay cầm dép đi trong nhà định bảo cô đi, nãy giờ con nhóc này mãi mê đến quên đi cả mình đang chân trần

"Đi vào. Tôi không ở đây, ít khi đến, vậy nên cô muốn sắm sửa gì tý nữa chúng ta đi mua, tùy cô"

"Ồ, vậy cậu ở đâu?"

"Không cần thiết phải trả lời". Cố Mặc lạnh lùng nhả ra vài chữ khiến cô nàng đang tò mò kia thất vọng

Vì Khiết chưa từ bỏ mục đích, cạy ra bằng được mồm của cậu thân yêu. Cô dùng mũi nhọn kẻ dí sát mình vào ngực Cố Mặc, kiễng chân lên, hai mắt đẹp mở to hồn nhiên chớp chớp, môi anh đào chồm chồm cười ngây thơ, gợn hồi tiếp:

"Cậuuuu, cậu hay ở ầu, cậu nói cho em đi mờ". Giọng nũng nịu y đứa trẻ đòi quà, ngân dài ra điệu đà đến khiến chính cô còn buồn nôn về giọng nói này của mình

Cố Mặc (vạch đen):" nghiêm túc cho tôi"

Vì Khiết:"vậy cậu nói cho em biết cậu ở ầu đi"

"Đường Vì Khiết đủ rồi, có ai nói cho cô biết rằng cái điệu bộ này của cô rất lẳng lơ không? Diễn xuất quá kém". Thủ trưởng Cố phải gất lên

"Xi, không nói thì thôi, sao phải căng nào, tránh ra". Cô nàng bị mắng rất không vừa ý, thu ngay mình lại, đẩy cậu thân yêu ra, đạp chân phịch xuống đất bước qua cái thân hình to lớn, cao hơn 1m80 kia

Bị phản bác lại Cố Mặc ngây người không biết phản ứng như nào cho phải. Nghĩ thì Vì Khiết cũng chỉ là một cô gái nhỏ chưa đến 20 tuổi anh cần gì phải gất gồng như thế. Quen với phong cách làm việc ở quân đội, tập đoàn nên với lối sống buông thả của cô gái làm anh có chút không vừa mắt. Nhận lỗi là anh sai, quá khắt khe rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

"Vì Khiết đừng trẻ con nữa, chẳng phải cô muốn đi mua đồ sao? Đi thôi". Cố Mặc bắt đặc đi cười khổ nhìn cô gái đang giận dỗi kia

Cô nàng chỉ "ừ" một tiếng cho qua, mặt xung mày nhẹ ai oán nhìn cậu mình, ai bảo anh ta dám mắng cô, nói hay không nói trả lời thẳng một câu cho hai bên hòa bình xem nào, gất cái gì mà gất. Đàn ông như anh ta chả khác nào cục đất cả, người ta thấy gái xinh không nở mắng còn cậu của cô thì hay rồi.

Ai bảo cô tự dung lại đi thích tuyết đàn ông kiểu này chứ. Cứng mềm đều khó chơi nhưng mang lại cảm giác chinh phục à nhoa. Hơn thế Cố Mặc lại đẹp trai, nhìn có vẻ sững tốt, quan trọng tiền không thiếu, bám được bắp đùi to đường nửa đời sau lấy chồng chẳng lo cơm áo gạo tiền.

Vì Khiết hậm hực cao ngạo đi ra ngoài, thủ trưởng Cố theo sau đóng cửa, cảm giác phục vụ cô gái nhỏ khó chiều quá mệt. Đường đường là chủ tịch tập đoàn Cố thị, thủ trưởng cấp sao lại bắt lực một cách chán trường trước cháu gái nhỏ. Mặt mặt

"Mặt khẩu mã nhà tùy cô đặt, điện thoại có không? Tôi chỉ có thể đi cùng cô 3 tiếng nữa, tập đoàn có chút chuyện". Cố Mặc đóng cửa bước đi cùng Vì Khiết hai người sánh vai nhau, một lớn một nhỏ rất đẹp đôi

Chiều cao của hai người khá cân xứng, đều trai tài gái sắc cực phẩm xinh đẹp. Tuổi tác lại không chênh lệch nhiều nên đi cùng nhau rất dễ hiểu nhầm thành người yêu. Tất nhiên sự hiểu lầm này làm cô nàng Đường lòng nở hoa cực hải lòng

Bước vào trong xe cùng cậu thân yêu, cậu bảo an đi qua chào hỏi thủ trưởng Cố, anh ta liếc sang nhìn cô gái bên cạnh, cảm thán tò mò hỏi:

"Anh Mặc, hai người đẹp đôi quá, chúc mừng"

Thấy chưa cô quyết định cư ông cậu là một quyết định sáng suốt đó, đến người ngoài còn khen ngợi đấy.

Người nào đó ngồi bên cạnh lái xe hầu kết lên xuống liên tục, ho khẽ vài cái che dấu sự xấu hổ trên mặt, ây da lạnh đến đâu cũng vẫn là trai tân. Cố Mặc dừ thân chưa lần khai phá 25 năm nay để gặp phải tiểu yêu tinh này đây. Mang cô đi khắp nơi khiến mọi người hiểu lầm thật sai lầm, nửa đời anh mình của anh bây giờ chôn vùi hết xuống tay cô nhóc này rồi.

Vì Khiết hết giận thu hết biểu cảm của người đàn ông đang lái xe cô thoát khỏi anh bảo an kia không khỏi nhoen miệng cười lưu manh, tay chống cằm, mắt mở to quyền rũ mờ lờ:

"Mặc Mặc, cậu thấy chưa chúng ta rất đẹp đôi, chỉ bằng cậu gặt đầu một cái là một thành hai luôn đấy"

"Khụ... Vì Khiết cô còn nhỏ nên xem xét lại quan hệ giữa chúng ta, từ bây giờ đừng nhắc đến vấn đề này nữa". Thủ trưởng Cố nhe nhặng giọng hết sức, bao lần cô nhóc này dùng cái động tác dễ thương ấy cưa đồ anh rồi, không phù nhận được móng vuốt của tiểu yêu tinh này dơ ra khó thoát nổi, tìm đập loạn thêm một nhíp, mặt cân bằng tâm lý.

Nếu họ không quan hệ cậu - cháu hờ, Cố Mặc cam đoan anh sẽ không cứng rắn thoát nổi cô gái nhỏ này, cô như một viên kẹo ngọt thu hút người đánh vào điểm trí mạng của tất cả đàn ông và anh cũng không ngoại lệ. Sự cố chấp lưu manh, ngạo mạn ấy làm anh muốn độc chiếm không riêng ai khác gặp

cô cả. Quan trọng hơn những quy tắc nhiều năm của Cố Mặc từ trước đến giờ đều đang dần bị phá vỡ. Gặp Vi Khiết đã là sự ngoại lệ không đáng có rồi. Sự công phá cộng với đối địch này giống chảo lửa khiến anh biết có bão nhưng vẫn bơi vào bão. Ví dụ như bây giờ đang ở trong bão lòng tranh đấu tâm tư.

"Cố Mặc, điểm yếu của cậu quá cứng rắn, điểm mạnh của cậu quá thu hút, theo luận bù trừ đã tách khỏi luân lý rồi. Cậu nói xem mềm một tí cho cháu qua cửa đi". Vi Khiết thu lại bộ mặt lưu manh lại, mắt rũ xuống cổ cái vè đang thất vọng đáng thương trầm trọng. Quả thật cô bây giờ khiến người ta không nhìn được đến gần mà thương xót. Xinh đẹp mà buồn người ta gọi là sắc ưu thương

"..."

Nhanh chóng đến khu trung tâm thương mại. Hai người họ cùng nhau vào khiến bao nhiêu ánh nhìn đổ dồn vào cặp đôi nổi bật này.

Vi Khiết thì mang về trẻ trung ngây thơ nít tay áo của người cạnh mình. Cố Mặc thì lạnh lùng, cương nghị mà lại đẹp ngất trời khiến cả nam và nữ đều phải quý xuống ghen tỵ. Đúng là vạn vật đẹp để xinh ra như cặp đôi này hơn nhau ở cái gen tốt mà

Cố Mặc lần đầu đến khu đông người không khỏi cảm thấy bải xích khó chịu xung quang nơi này. Mây nhều chặt lại nhưng khi nhìn thấy cô gái nhỏ vui vẻ trào phúng thì lòng bị va đập mạnh gương mặt dễ chịu hơn, mây giãn ra mặc kệ cái tay trắng nõn bám áo mình

"Vào đây đi, mua đồ trang trí này, mua vài cái gối, ít tranh phong thủy, mua đồ ăn cho phòng bếp của cậu nữa"

"À, cháu cần phải mua quần áo nữa, điện thoại cũng không có, cậu tặng thêm cái laptop và vài phụ kiện IT thì hay rồi"

Vi Khiết kéo đi kéo lại ném một đồng đồ cho nhân viên đi theo, mồm nhỏ lải nhải những thứ phải mua tiếp theo cho chủ trì trả nghe. Không phải trung cầu ý kiến có đồng ý hay không mà cô chỉ đơn giản thông báo thôi. Cô nàng Đường thực đang dựa dẫm vào cây tiền to lớn trước mặt đây. Rung được tội gì không rung

"Chọn xong đồ trang trí, quần áo, đồ dùng bếp cô đã mất 1 giờ 20 phút 5 giây thời gian còn lại tự phân bổ đi". Cố Mặc nhìn nhân viên đi theo khệ nệ bê đồng đồ rồi lại nhìn đồng hồ trên tay mình, mặt không sắc thái thông báo lại

"Tiểu Mặc Mặc à, cậu thật chẳng biết lấy lòng phụ nữ gì cả, shopping cần time". Vi Khiết chán nản

"Thứ nhất, đừng gọi tôi như vậy. Thứ hai, Vi Khiết cô giống phụ nữ chỗ nào. Thứ 3, thời gian của tôi đáng giá hơn đồng đồ này". Tác phong trình tự như cũ thủ trưởng Cố nêu mấy cái ý chính lên khiến cô gái phải cạn lời, mắt ghim vào bộ ngực 29B bé tí kia chỉ trích

Vi Khiết bị nhìn vào bộ phận phẳng lì tức đến học máu, mẹ kiếp cái đẹp không nhìn, nhìn chỗ này làm gì, nhỏ làm sao chứ, lép rất lợi được chưa. Cô cũng chẳng muốn như thế nhưng tài nguyên màn thầu thân chủ để lại quá bé. La Thường của ngày xưa cup C đó.

"Mẹ kiếp, hết hứng rồi, đi về". Cô nàng Đường nghiêng răng lợi hậm hực

Lần đầu tiên đấu mồm thắng với Vi Khiết, thủ trưởng Cố cảm nhận được chút thành tựu, môi bất giác cười lắc đầu hết nổi với động tác ngây thơ kia. Điểm yếu của con nhóc chính là cup ngực.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Cố Mặc tưởng cô gái nhỏ sẽ giận dữ bỏ về, ai ngờ...

"Tiểu Mặc Mặc, cậu xem cái máy này rất tốt, giá tiền rất vừa phải, làm cái nhá". Vi Khiết càng xem càng hăng chỉ một đồng đồ điện tử đắt tiền muốn lấy chúng

"Tiền của tôi để tiêu lãng phí như vậy?"

"Nhiều tiền để làm gì hả. Cậu xem cậu có khác nào lão già u50 không, chi bằng cháu tiêu hộ cho rồi". Câu nói băng quơ đúng chất Vi Khiết

"Còn 30 phút nữa, về thôi". Cố Mặc môi như hết cả người, bị cô nhóc kéo đi kéo lại gần 3 tiếng đồng hồ, xách đồng đồ như nô dịch cấp cao, người vào quân đội như anh còn phải phát ngán với cách tiêu tốn thời gian của phụ nữ. Vô bỏ

"Thế có mua không?. Nàng hỏi lại cho chắc chắn

"Thích có thể lấy hết, nợ tính hết vào cách hành xử của cô".

Thủ trưởng Cố thanh toán bước ra khỏi cửa hàng không đợi ai, lạnh lùng bỏ lại câu nói cầm đồng hồ đi thẳng xuống hầm xe, đứng thêm giây phút nữa chắc sẽ còn cả tấn đồ chờ đón, tập tậ đã là cái gì so với mấy cái này

"Đợi với xem nào, chân tôi không dài bằng anh đâu". Vì Khiết đuổi theo sau bước chân vội vàng chạy cố bám víu lấy cái vạt áo tây âu của người đàn ông cao lớn

Cô ngẫm lại rồi, không nên khiêu chiến sự nhẫn nại của người đàn ông này, quá nguy hiểm phần chủ như chơi. Được anh ta hy sinh hẳn một buổi chiều cho coi như đầu Cố Mặc chưa úng nước hẳn. Trào phúng quá nhiều người giống Vì Khiết nên biết điểm lùi, người thông minh phải biết bước đúng cách. Nhất là cô đang tiến tới bạn gái tương lai của người cậu cực phẩm này.

"Hộc...hộc..."

Chạy như điên cuối cùng cũng được ngồi lên xe sang, cơ thể Vì Khiết vốn yếu cộng với vết thương cũ còn đau, trong lòng cô muốn đem 18 đời nhà họ Cố ra chửi rủa, cũng thật biết cách bắt nạt con gái nhà người ta. Đang yên đang lành đi nhanh thế làm gì, ma đuổi hay chó đuổi. Dù má.

"Uống nước đi, lưng không sao chứ?". Thấy cô gái nhỏ liên tục thở hắt hơi, tay xoa xoa cái lưng mình trong lòng Cố Mặc như điện dẹt gai đâm nổi lên sự thương xót chưa từng có với những cô gái khác

"Mẹ kiếp, anh cũng biết hỏi cơ à, đi nhanh thế làm gì, tôi có làm thịt anh ngay trên đường đâu". Vì Khiết đón lấy chai nước lọc tu một phát phân nửa, ai oán vuốt tiếp cái lưng nhức

Cố Mặc nhú mồm nhìn người trước mắt mình đây, cô là con gái thật à, mở mồm ra bậy bạ, thô tục, khó nghe hết chỗ nói, một lần có thể dung thứ, lần thứ hai sẽ thành thói quen khó sửa

"Giữ mồm giữ miệng chút. Gọi tôi là cậu". Dậy dỗi

"Xi, tôi đảm bảo cura đồ anh, thay đổi cách gọi ngay từ bây giờ, tương lai gần gọi 'anh iêu' cho quen, chẳng nhẽ cứ gọi cậu mãi nghe biến thái chết". Vì Khiết cười nghiêm túc giải thích mà vô si không chịu nổi, liên tục nhìn mặt người đàn ông thay đổi hết đen lại trắng, trắng lại đen

"...". Cạn lời

Chiếc Land Rover chạy rất nhanh đến khu chung cư cao cấp, cả đoạn đường hai người đều im lặng chẳng mở một lời. Tâm trạng nàng Đường rất tốt, hát lủ lo mấy bài tình yêu, ngân nga suốt thang máy cho đến mở cửa căn hộ

Chạy vào trong nhà Vì Khiết mệt mỏi nằm dài trên ghế sofa, mặc kệ ai đó đang hi hục bê đồng hồ thu hoạch được ở khu trung tâm thương mại vào trong nhà để.

Xong xuôi Cố Mặc vào thư phòng lấy giấy tờ đến tập đoàn dự cuộc họp như đã nói với Vì Khiết. Trước khi đi còn cảnh cáo cô nhóc coi trời bằng vung

"Ở đây đừng làm loạn, ít gây phiền toái cho tôi một chút"

"Ok, baby". Vì Khiết nằm trên ghế sofa làm giảú được, tay đặt lên môi hôn nụ hôn gió ngọt ngào

"Xong việc tôi sẽ về đây xem tình hình, đồng hồ này sắp xếp đi". Cố Mặc nghĩ để cô một mình ở đây hẳn buồn chán nên an ủi chút

"Tôi nấu cơm đợi, honey làm việc thông thả". Vì Khiết vui vẻ ngồi bật dậy đi tiễn chủ nhà ra khỏi cửa, giống cô vợ nhỏ trao yêu thương đến ông xã

Cô nàng Đường không biết rằng cô vô tình làm thủ trưởng Cố mặt lạnh âm lòng, tâm trạng tốt hơn bao giờ hết, trái tim một lần nữa hâm nóng lệch nhịp mấy điệu.

Cố Mặc ơi Cố Mặc đến cả cháu gái mình cũng có thể thích được sao? Haha Vì Khiết em giỏi lắm, nghiêm túc mà nói đã câu được trái tim tôi rồi

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Cố Mặc đi đến thang máy vào bên trong, chắc chắn người không định quay đầu lại Vì Khiết mới thở phào nhẹ nhõm đóng cửa lại, vào trong nhảy nhót như điên. Thiên hạ này giờ của bà đây.

Vui vẻ huyt sáo, chân tung tăng, hiển nhiên tâm trạng cô nàng rất tốt. Bắt đầu vào công việc bóc đồ mới mua. Dù là kiếp này hay kiếp trước cô vẫn là cô luôn thích mở hàng mới. Bởi vì sao ư, tâm lý chung của phụ nữ, bất kì ai cũng thích mua sắm cả.

Điện thoại mới, máy tính mới phục vụ trong việc hacker cùng làm ăn của Vi Khiết trong tương lai.

Quần áo mới, trang sức, phụ kiện mới thỏa mãn cái đẹp. Người đẹp vì lụa, bây giờ cô đẹp lung linh rồi chẳng ngại đẹp thêm, dù gì tiền không phải của mình nên tiêu phí có thể hào sảng.

Đồ trang trí trong nhà khỏi nói mua rất đầy đủ à nha, từ phòng ngủ ra đến phòng khách đều nhiều cả, mỗi chỗ mấy thứ tăng thêm huyết sắc cho căn hộ cứng ngắt lạnh giá của tên đầu đá kia.

Kiểm đồ mới thấy đồng đồ này thật sự không ít, để Cố Mặc ôm gần 3 tiếng, anh ta cũng khô thật. Aizzz cô quyết rồi, người đàn ông có tính nhẫn nại phụ nữ như vậy quả thật rất hiếm. Treo biển hiệu vào thân quyết cura đồ. (Dù cô nàng Đường vẫn chưa gọi là phụ nữ được, núm đâu? búi đầu? haizzz phẳng như sân bay Nội Bài vậy).

6 giờ tối

Vi Khiết cuối cùng cũng trang trí xong đồng đồ quanh nhà của mình à không nhà của mình đang ở nhờ mới đúng. Tuom tắt mọi thứ nhìn lại một lượt mỉm cười hài lòng mới thả lỏng người xuống ghế sofa nằm nghỉ. Cô nàng không phải là người theo chủ nghĩa dễ thương nên đồ đạc khá trưởng thành và tối giản. Thứ nhất dễ nhận dạng từng thứ, thứ hai ổn định tránh bừa bãi. Tiêu chí đẹp nhưng không lộn xộn.

Sờ đến cái điện thoại trên bàn mới thấy đã gần tối rồi, trời mùa đông tối lại càng nhanh, Vi Khiết nhớ hồi chiều có gửi lời yêu thương đến chủ nhà về ăn tối mà cho đến giờ cô còn chưa làm gì cả, ôi biết thế một mình còn hơn, cái mồm nhanh nhẩu hại chết cái thân một mình.

Lết tẩm thân vào phòng bếp dọn đồng đồ ăn trên bàn vào tủ lạnh lấy thịt cùng rau thêm chút thực phẩm đơn giản thành thạo vụn nước ngâm, rồi bật bếp ga lên trong thời gian rửa chờ nước sôi một thể.

Xong xuôi phần chất xơ, Vi Khiết lấy thớt lên thái thịt từng miếng mỏng, đánh trứng cho vào chảo rán, cá được lọc sẵn được cô tẩm rồi chiên lên. Tiện lấy thêm vài miếng nấu canh cá.

Ba món mặn, một món rau, canh cá, miễn cưỡng đầy đủ trong một bữa cơm gia đình. Vi Khiết thành thạo nấu từng món một, không chút ngượng ngịu, sống được một kiếp rồi tất cả đều trở nên dễ dàng hẳn. Ít ra kinh nghiệm nhiều, phong phú, đỡ lười hơn, mặt dày hơn, coi trọng mạng sống gấp bội.

Thứ ăn đẹp mặt nhanh chóng được bày dài trên bàn ăn, nhìn thôi cũng đã thèm rõ rồi. Không tồi chưa đến 30 phút đã hoàn thành xong, rất ra dáng bạn gái của bạn trai tương lai.

Món cuối cùng canh cá được bê lên sau cho nóng, cơm đã này số báo hiệu sắp chín.

Cố Mặc về đúng lúc có cơm ăn, vừa mở cửa vào đến phòng khách mùi thơm nức mũi bay ra xộc vào khiến anh có chút bất ngờ không quen, theo phản xạ đi thẳng vào bếp xem cô nàng nào đó đang làm trò gì trong đây.

Vi Khiết thính lực rất tốt, tay đang múc thử canh cá nếm mặn nhạt nhưng mày vẫn bắt sóng nhưn lên mang ý nhẹ, bỏ muống xuống lau tay vào tạp dề cười dịu dàng đón chào nhìn cậu thân yêu.

"Anh về rồi, đúng lúc lắm, canh cá cùng cơm vừa chín tới. Rửa tay, ngồi đi".

Cố Mặc ngẩn người nhìn hành động của cô nhóc. Có chút bất ngờ, có chút xao động. Bất ngờ bởi vì không tưởng tượng ra được Vi Khiết biết nấu ăn hơn thế còn thành thạo, đẹp mắt. Xao động bởi ngoài bà nội anh ra chưa từng có người phụ nữ nào chủ động vào bếp nấu ăn cho anh, cũng như chuẩn bị chu đáo ở nhà chờ anh về.

Cô nhóc ở bộ dạng này thật sự làm một cú đánh hút hồn đàn ông kể cả anh. Chiếc tạp dề nấu ăn buộc vào eo tạo thành đường cong tinh tế chuẩn xác nổi bật một góc bếp, dáng người lại cao dễ ăn mặc khiến cô dù mặc bộ đồ chẳng ra gì trên người cũng cuốn hút. Tóc đuôi ngựa buộc gọn gàng đáng sau, mái dài xoắn xuống xoắn sóng nhẹ nhàng mà nổi bật với khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn như búp bê kia.

Cộng thêm nụ cười cùng ánh mắt trong veo không vương sự đòi kia thật khiến cho người ta muốn ôm vào tay mà nâng niu bảo vệ.

Cố Mặc ngẩn người mấy giây ngắm Vi Khiết chết lặng chú ý từng hành động của cô gái. Đến cái bóng lưng cũng thu hút người đến vậy. Đáng chết, anh đang có những suy nghĩ cực kì không an phận với cô bé này

"Anh không định ăn tối? Nếu muốn thì đừng đứng đây nữa". Vi Khiết bê canh ra nhử mày dục nhẹ, lòng thầm mắng cái tên đại gia này được hầu quen rồi đến cái tay cũng phải dục, y đứa trẻ 3 tuổi chưa biết chùi dít

Cố Mặc: "Ừ"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Hai người ngồi đối diện nhau, Vi Khiết tự giác xới cho mình một bát cơm, rồi xới cho Cố Mặc một bát tiện thể luôn. Cô không phải khách sáo hay lấy lòng ai cả mà bát cơm cạnh cô mà lại cực ghét đang gấp đồ ăn tự dung có người thò tay qua mình múc cơm hoặc nhờ múc. Rất khó chịu.

"Anh có dị ứng với mấy món trên bàn không?". Vi Khiết gấp thịt cho mình vừa nhai vừa hỏi

"Không"

"Sao không đụng đũa?"

"Là cô nấu"

"Ừ"

"Chắc chắn không bỏ độc?". Cố Mặc nhú mày hết nhìn bàn thức ăn phong phú rồi lại nhìn cô gái nhỏ đang nhai ngấu nghiến trước mắt

"Đừng ăn nữa". Vi Khiết lườm nguýt một cái ghét bỏ, đã mất công nấu cơm cho anh ta ăn còn nghi ngờ này nọ, dù má nếu hạ độc cô còn ăn ngon như này sao, điên à, còn chưa kể đây là chủ bao nuôi + người yêu trong tương lai nữa.

Thấy cô nàng có vẻ chẳng để tâm đến cảm giác của mình, Cố Mặc mới cầm đũa gấp thịt lên cho vào miệng nhai.

Ừm, thật sự rất ngon, tài nghệ nấu ăn không tồi chút nào, có tố chất. Chín vừa lửa, màu sắc lại rất đẹp. Rau luộc khá xanh. Trứng rán vàng hơi mặn hợp với cơm nóng.

"Ngon chứ?". Vi Khiết ánh mắt non nớt đầy chờ đợi nhìn

"Ừ, đã từng học qua nấu ăn? Tồi nhớ Đường gia có giúp việc". Cố Mặc trả lời có lệ chăm chú ăn đồ của mình, tác phong của quân nhân rất nhanh nhẹn trong ăn uống

"Hừ, mang cái danh Đại tiểu thư nhưng khác nào đại người hầu đầu (cô nàng lắm bả hậm hực nhớ lại quá khứ của thân chủ không khỏi ảm ức thay). Anh ăn từ từ thôi, còn canh cá đây".

Tai của người đối diện rất thính nghe rõ từng lời lắm bả của cô nhóc, động tác khựng lại, anh thật chẳng thể tưởng tượng những ngày tháng trước kia của Vi Khiết như nào nữa, bị đánh đến nhập viện, đối xử giống con ở trong nhà. Một cô gái trẻ phải chịu sự áp lực, bạo lực từ mọi phía đến bây giờ mới phản kháng lại, sự nhẫn nhịn lớn thật.

"Anh tối nay có ở lại không?". Cô nàng Đường mặt ngây thơ đầu đen tối mời gọi

"Tự biết lời nói này chỉ có người mặt dày như cô mới thốt ra được, lần sau đừng dùng với bất kì ai cả, người thiệt là mình". Cố Mặc nghiêm mặt dạy dỗ, đừng nhìn cái mặt trẻ con búng ra sữa kia của cô nhóc mà đánh giá, quá ranh ma, tuy nhiên không thể qua mặt nổi anh

Con cáo già trước mặt này khiến Vi Khiết tức chết. Cô đang câu dẫn được không, chỉ có lão này là đang cố tình lên mặt dạy dỗ thôi. Có người đàn ông bình thường như vậy sao? No no thấy thịt mà không ăn chắc chắn có vấn đề.

"Tôi ăn xong rồi". Cố Mặc không đợi Vi Khiết đáp trả, lập tức đứng dậy bước khỏi nhà bếp tiến đến phòng khách

Vi Khiết nhột nhạt "ờ" một tiếng có lẽ rồi tiếp tục vui đầu tiếp tục chén bàn thức ăn vẫn còn rất nhiều. Cơm vẫn còn, đồ ngon, nhai kĩ thường thức đây mới là hưởng thụ chứ.

Một lúc sau xong xuôi, đồ ăn trên bàn đều được cô nàng Đường càn quét sạch không thừa một sợi, một bữa ẩm bụng no căng, mấy tuần rồi chưa được nên hồn như này, xả một bữa sướng hết cả người.

Đứng dậy một mình ngoan ngoãn thu dọn bát đũa trên bàn mang đi rửa. Trong lòng thầm oán hận vị địa chủ ngoài kia, ăn rồi phải đi đứng lên, chẳng khách khí tí nào. Cô nấu ăn, cô rửa bát, nghĩ lại vẫn là mình thiệt nặng nề, biết thế ngay từ đầu không mở miệng mời thì có phải bây giờ đang nằm dài trên giường độc lập tự do.

Còng lưng xử lí đồng bát, Vi Khiết dọn dẹp cả ngày người sắp rã rời ra đến nơi rồi, sức khỏe của thân chủ quả thực kém xa so với tưởng tượng của cô.

Cô nàng lấy đại quả táo cắn rồi đi qua phòng khách về phòng ngủ coi tên kia thành không khí. Bà đây not phải nô dịch ok. Đứng lại thêm một môm

"Đường Vi Khiết, đến đây". Cố Mặc bị lơ đi đương nhiên trong lòng bất mãn nhưng có điều anh không biểu lộ ra sắc mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, giọng trầm thấp ra lệnh

"Gì nữa, tôi mệt lắm". Than vãn

"thề tín dụng, chắc chắn muốn bỏ?". Một câu nói đơn giản Cố Mặc thức tỉnh luôn cả tứ chi của cô nhóc mê tiền, mệt ư? Thấy tiền còn mệt?

"Ây ây, lầy, đương nhiên lầy rồi, cậu thân yêu sao ngài không nói sớm, tìm tôi sắp đứt đến nơi rồi". Vi Khiết mắt sáng lên vô tới đặt cái thẻ tín dụng bạch kim về tay mình, mắt híp lại cười tươi, lầy lòng hôn chụt cái to vào thẻ đang cầm

Tiền từ trên trời rơi xuống cô có ngu cũng phải lầy, đã thế còn là thẻ bạch kim chỉ đứng sau thẻ hắc kim thôi, có cái này trên tay số phận đổi đời, chính thức thành tiểu phú bà.

"Đừng vui mừng quá sớm, cầm số tiền này cũng có nghĩa cô phải làm giao dịch. Bữa tiệc gia tộc được rồi đi thêm vài ngày nữa, chuẩn bị cho tốt, nhận tiền làm việc, hai bên công bằng. Cũng như tương đương với việc cô thành gián điệp Cổ gia bên phía Đường gia, bảo vệ tốt thanh danh của chủ nhân". Cổ Mặc lạnh lùng cảnh cáo cô nàng, mắt sắc bén như chim ưng nhìn thẳng

Vi Khiết chẳng hề sợ hãi trước lời đe dọa này, cô sống lưng vẫn thẳng tắp thông dong, chân chếch ra thoải mái, miệng nhếch lên một góc hoàn mỹ cười châm chọc.

"Tôi muốn dùng quan hệ hợp tác ngang bằng để trao đổi. Chủ nhân? Từ này không nên áp dụng với tôi, Cổ Mặc anh đừng quá xem nhẹ thực lực của một con kiến bởi kiến cũng có cách trừng trị một con voi". Lời lẽ cô nói ra chứa đầy mũi dao nhọn, đối đầu, ngang ngược, khẳng định

Cổ Mặc bị lời nói của cô gái trước mắt mình làm chấn động nhưng ngay tức thì trở về bình thường. Từ khi gặp Vi Khiết cô đem đến cho anh hết bất ngờ này đến bất ngờ khác và sự thật trong lời nói của cô rất có thể trở thành khẳng định tương lai.

Một cô gái 19 tuổi có thể thông minh, sắc sảo đến nỗi có thể nhìn thấu mọi âm mưu đầu đá của gia tộc, sự tính toán của kẻ thù. Đối với cô hình như ai cũng đều là kẻ thù nên miệng lưỡi lúc nào cũng chứa đầy sự khinh bỉ, oán hận. Có vẻ như anh hiểu biết quá ít về cái vô bực yếu đuối lúc trước của Đường Vi Khiết rồi. Biết quá ít nên mới trở nên mơ hồ nhận thấy được, đầu óc tính toán của cô với nhà họ Đường không đơn giản. Hơn thế còn lợi dụng thế mạnh của Cổ gia để lật đổ.

"Được, chúng ta sẽ dựa trên cơ sở hợp tác. Giống thương nhân thực sự". Cổ Mặc môi khẽ cười đầy thú vị với cô gái nhỏ, anh còn bổ sung thêm về sau theo sự bình đẳng nhất định.

"Cổ Mặc, con người anh rất phóng khoáng, thâm lao theo lao thật đáng khen". Vi Khiết cắn miếng táo nữa nhai rồi nhúng mỳ, cô thật sự không ngờ anh ta đồng ý sáng khoái như vậy, tính toán của người đàn ông này cô chẳng thể nhìn thấu nhưng cô chắc chắn trận này khó mà thắng bởi đối phương quá nguy hiểm, thế mà cô vẫn điên cuồng cược đã thế còn khẳng định cảnh cáo.

Lời nói vừa dứt chẳng khác nào cốc nước đổ đi, hiệu quả tốt, kết quả tồi. Cổ Mặc muốn xem nước đi của cô, còn cô lại tính toán xem tâm tư của anh. Vòng luẩn quẩn.

Đau đầu, bỏ lại bóng dáng người đàn ông ngồi trên ghế sofa nhàn nhã châm thuốc lá hút. Làn khói mờ ảo che khuất một nửa thực hư khiến anh càng trở nên bí hiểm hơn gấp bội. Động tác đẹp, đôi mắt sáng quắc xuyên thấu cả làn khói khiến anh vừa đẹp vừa giống con thú dữ. Nhìn nhưng chẳng thể tới gần. Hai từ thôi: quyến rũ.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đổ Cổ Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Do cả ngày hoạt động mệt mỏi nên buổi tối Vi Khiết ngủ khá sớm. Trước khi tắt điện lên giường cô không quên lắp sim kiểm tra điện thoại và máy tính. Thiết lập mật mã an toàn tuyệt đối bất khả xâm phạm cho riêng mình.

Làm hacker nhiều năm máy cái này hầu như cô đều thông thạo làm trong một nốt nhạc, nhanh chóng, cẩn thận, một con virus cũng không thể vượt qua màn chắn công nghệ. Nhớ hồi trước khi mới bắt đầu học IT cô chẳng phải bỏ ra ít tâm tư mấy, mọi thứ đều bắt đầu từ thiên phú, đương nhiên cũng do hoàn cảnh khắc nghiệt của sự sinh tồn: tiền.

Công nghệ thông tin của thế kỉ 21 tân tiến vượt bậc. Càng tân tiến thì càng dễ kiếm tiền, càng nhiều lỗ hổng để xâm nhập. Nên La Thường hồi đó dòng đời xô đẩy hứng thú với ngành IT, hơn những thế cô còn xếp cấp S nguy hiểm thế giới trong mạng lưới an ninh quốc tế. Một kiếp phạm tội sai lầm chồng chất nhưng cô lại chẳng hề hối hận. Haha tự hào nhiều hơn.

Gấp máy tính, nằm dài ra gối đi vào giấc ngủ. Giường kingsize, đệm cao cấp, gối bông cừu, chăn ấm. Cảm giác sướng như đang phê thuốc. Phải nói cái giường này ngon hơn ở bệnh viện nhiều.

Một đêm không mộng mị đến sáng Vi Khiết bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại eo éo bên tai. Cô nàng tỉnh dậy với tâm trạng cực kì tồi tệ, chỉ muốn đập cái điện thoại từ trên kệ ngủ xuống đất. May cô còn kiểm chế được, ừ oải mở mắt ra nghe máy:

"Alo". Nàng vẫn còn ngái ngủ, nằm bất động ngáp dài

Vệ Y bên kia vui mừng giọng hét to vào loa điện thoại, cô nàng họ Vệ chẳng ý tứ được người bạn bên kia vừa ngủ dậy rất khó chịu.

"Khiết Nhi, tôi đến Đường gia họ bảo bà xuất viện và được đưa đi rồi".

Vì Khiết bên này nhủ mầy, thói quen gọi điện của Vệ Y không khác nào cô bạn cũ Chu Tịch của La Thường là mấy cả. Câu mở đầu luôn hét toáng lên, hô to, ngạc nhiên, lo sợ, hỏi chuyện bình thường volume cũng bật max cộng.

Kiếp trước mường nhĩ muốn thùng vì nghe tiếng hét của bạn. Chẳng nhẽ kiếp này bánh xe vẫn định sẵn lăn vào bãi phân ấy.

Vì Khiết cách xa điện thoại ra xa "ừ" một tiếng ngậm đồng ý câu trần thuật nghĩa tường minh phía trên

Y như rằng:"Ờ hay, bà ừ không là có ý gì hả, là thật hay không thật. Nhà họ Đường lại gây khó dễ cho bà à, chuyển bà đi đâu rồi, một nơi bẩn thỉu như trại lợn hay đen tối như ngục tù". Vệ Y giọng đầy chất vấn nhưng nghe ra cô đang rất lo lắng cho bạn mình, sốt sắng hết cả lên gặng mãi

Vì Khiết ngán ngấm nghĩ đầu của người bên kia đang hoạt động cái gì vậy, sao có thể tưởng tượng ra bạn thân mình sống nơi như trại lợn với ngục tù chứ.

Đầu hàng trước IQ vô cực.

Vì Khiết: "Đúng vậy, trại lợn tầng 18".

"Có trại lợn cao cấp vậy sao? Đường gia đổi cách hành hạ rồi à, Khiết Nhi bà ở đâu? Tôi đến đón bà, cũng là người không thể sống chung với đàn lợn được". Vệ Y ngăn người giãy lắt, não bộ cấu tạo có hơi chậm chạp, cô nàng tưởng bạn đang sống ở trại lợn thật nên hỏi lại cho chắc chắn dù biết câu này rất ngu, thêm cả về đằng sau...

"...". Thần linh ban phước, amen

"Y Y bà được thả cảm túc rồi à, buổi sáng hôm nay của tôi rất thiện lành và bây giờ hết rồi, nói xem nên xử bà như nào". Vì Khiết biết không thể ngủ nổi nữa, bà cô này dai như đũa theo trí nhớ của thân chủ cùng với đầu óc chậm nghĩ kia thì chắc chắn vị tiểu thư họ Vệ này sẽ lật tung Tô Thành tìm cái trại lợn tầng 18. Ngoài năm đầm có sức mạnh ra thì IQ cô đến quý với bà này.

"Khiết Nhi, ở với lợn cũng thiện lành sao? Bà nói đi bà ở đâu tôi thật muốn gặp bà". Vệ Y nghe một nửa, câu trên bỏ, câu dưới nghe vài từ

"Thôi được rồi, cho tôi địa chỉ đi, tý nữa gặp bà". Vì Khiết thờ dài bất lực kéo chăn xuống giường vào phòng tắm, tay vẫn cầm chiếc điện thoại

"Vậy trung tâm thương mại PNJ đi, 9h30 nhớ đến đúng giờ ấy ná".

"Ừ". Vì Khiết đắp ngăn gọn rồi cất máy luôn, ra ngoài phòng tắm, tay phải cầm bàn chải đánh răng, tay trái cầm điện thoại vút xuống giường rồi lại đến tủ quần áo lấy đồ bước vào phòng tắm

Bây giờ mới 8 giờ chắc đủ thời gian tắm rửa ăn sáng. May tối qua cô ngủ sớm nếu không sáng nay chắc chắn sẽ nổi điên vì cuộc điện thoại này

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cổ Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Đúng 9 giờ 30 phút không nhanh không chậm một giây nào Vì Khiết đã xuất hiện tại khu trung tâm thương mại lớn nhất Tô Thành.

Theo như tư liệu của cô vừa điều tra trước khi ra khỏi nhà thì thương mại PNJ này thuộc về Cổ gia, tất nhiên khối tài sản khổng lồ này được sở hữu trong tay của người cậu thân yêu Cổ Mặc của cô rồi. Phải sửa lại bây giờ là cậu nhưng tương lai...chưa chắc. Trụ lớn cần ôm.

"Khiết Nhi ở đây, ở đây này". Vệ Y ngồi một tay cầm cốc cafe, một tay vẫy vẫy miệng liên thâu hết to thu hút mọi ánh nhìn xung quanh

Vì Khiết nhìn thấy cô bạn cười tươi đáp lại sự chờ mong. Chân dài bước đến khu cafe ẩn chọn thức uống trước khi vào quán. Hôm nay cô nàng Đường mặc quần áo cực kì thời thượng mới mua.

Áo ni bó eo tôn lên chiều cao cùng đường cong quyến rũ, khoác da đen hàng hiệu ngẫu nhiên một mùa này. Quần bò đen ôm thon lên chiếc đùi bé đáng cao. Khuôn mặt xinh đẹp mang vẻ thanh khiết non nớt của tuổi trẻ, tóc được cô búi gọn ra đằng sau rất nữ tính.

Bộ đồ đẹp phối lên người Vì Khiết lại càng đẹp hơn, đơn giản nhưng nổi bật, ngẫu nhiên nhưng phong cách. Ừm, ngoài ngực ra thì tất cả mọi thứ đều hoàn hảo. Hoàn hảo đến nỗi từ khi bước vào trong quán không biết bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về cô nàng. Nữ thì ghen tỵ, ngưỡng mộ lấy mình ra so sánh. Nam thì chóng mặt lên nhìn mãi nữ giáng thế ngàn người, ca tụng.

"Oa sa, bà vừa bước vào đây phát khiến cho người dân rác muối nhìn chăm chăm luôn...Khiết Nhi chưa bao giờ thấy bà ăn mặc kiểu này, nữ nhi đại trượng phu". Vệ Y nhìn bạn mồn con mắt ngờ không nhận ra, tay dơ ngón cái lên biểu dương

"Là nhìn tôi or nhìn bà. Y Y nàng nổi bật không kém ta". Vi Khiết ngồi xuống đối diện, mày nhướn lên liếc xung quanh rồi xem kĩ cô bạn trước mặt mình đây. Chẹp chẹp cái phong cách rocker ăn sâu vào máu.

Đầu nhuộm ba màu nóng hồng, tím, đỏ. Khuyên tai xo 3, 4 lỗ môi bên hết ngôi sao lại đến thánh giá. Mũi bấm. Trang điểm đậm toàn gam tối xám. Quần què đánh giá một lượt thật sự không mê nổi cái phong cách người chả ra người, ma thì rất giống ma này. Mọi người xung quanh chú ý đến cũng rất bình thường.

"Vệ tiểu thư bà định bao giờ mới đổi một ăn mặc. Loại này vẫn còn phổ biến à. Bà từ thôi: lập dị vãi". Vi Khiết uống nước của mình lắc đầu ngán ngẫm

"Đổi? Rất đẹp mà, lại ngẫu lòi nữa. Anh đây hot boy, why?". Vệ y không những chẳng giận mà còn xem lại toàn thân ngửi lấy ngửi để, chỉnh sửa nhan sắc ma mị của mình mất trở lên phản kháng

"Phụt.." cô nàng Đường phản đối kịch liệt dẫn chứng này đúng lúc đang uống trà sữa thì lập tức phì cười quay mặt ra chỗ khác phun ra mới chịu nổi, boy ư, no đây giống con tắc kè vùng cận xích đạo hơn.

Vi Khiết: "Haha, Y Y giữ nguyên hình tượng này vào giới hải lâm ăn, ngày chạy máy xô à nhằm show kiếm ra tiền đấy"

"Bà được lắm, đã biết xia nhau rồi, kệ tôi. Thế này rất ổn, được chưa?". Tiểu thư Vệ trợn mắt lên dơ nắm đấm lên uy hiếp như ngày xưa mọi lần uy hiếp Vi Khiết

"Rồi, rồi, giữ nguyên đi xong hơn 30 mới có mối tình đầu, à mà nếu bà có sớm hơn, tôi cam đoan anh ta chỉ nhìn thẳng vào đồng tài sản họ Vệ chứ chẳng thèm liếc con ma bên cạnh mình". Cô làm bộ làm tịch dơ cò trắng đầu hàng nhưng cái mồm độc vẫn luôn buột phát theo quán tính mà tiếp tục bóc mẽ, sự thật luôn mất lòng.

"Tôi cần tình yêu vô bổ ấy chắc, bà đây vẫn còn trẻ và tràn đầy hoài bão ước mơ làm ca sĩ rock ok? Nhảm chán". Mặt đầy vạch kẻ ngừm cô bạn độc mồm độc miệng, quả thật Khiết Nhi sau lần gặp này thay đổi rất nhiều, ít ra Vệ Y vẫn thích bạn thân của hiện tại hơn quá khứ. Mạnh mẽ, hay nói, vui cười.

"Để rồi xem...phục vụ check hai ly bingsu matcha". Cô nàng Đường trên đường đến đây có ăn vài cái bánh bao nhưng bụng chưa đủ no liền gọi thêm đồ ngọt ăn lót bụng, tiện thể gọi cho bạn một cốc làm khách khí

"Chuyển khẩu vị à?". Vệ Y ngăn người thắc mắc, Khiết Nhi không thích ăn đồ ngọt cho lắm

"Không, trà sữa phải có kem ăn kèm. Cũng đang đói tiện thể lấp bụng". Vi Khiết hồ hững đón ly bingsu của mình múc cho vào miệng, vị thanh mát ngọt của matcha tan chảy trong miệng vừa ngon vừa sáng khoái

"Ờ"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Hai cô nàng ăn xong thì Vi Khiết có ý định đi shopping dù mới hôm qua vừa được Cố Mặc ân huệ cho mua đồng đồ nhưng với cô: không đủ.

Nói cô ham vật chất, không sai. Nói cô ích kỉ, chẳng phản bác.

Nói cô dựa dẫm lớn ăn bám, mặc kệ.

Vi Khiết có lòng tự trọng cao nên cô biết rằng những thứ Cố Mặc nhìn nhin làm cho chẳng phải đồ từ trên trời rơi xuống. Ở nhờ căn hộ, quần áo, đồ dùng, thẻ bạch kim tất cả đều dựa vào trao đổi.

Dễ nghe thì là đàm phán. Khó nghe thì chính là cô đang dựa vào năng lực bản thân để lợi dụng nhà họ Cố. Thế nào cũng được, bây giờ có thể dưới trướng, bù nhìn, mất bé nhìn đầu to nhưng sau này thì khác. Cô khác thân chủ khác. Nhu nhược, yếu hèn bị trà đạp vốn không thuộc về linh hồn sống này. Kiêu ngạo, dẫm lên kẻ khác mới chính là La Thường

Âm mưu lật đổ Đường gia, lấy thứ mẹ thân chủ để lại, thứ bọn họ nợ đều phải trả, cả gốc lẫn lãi. Trả thù cho thân thể này, coi như cảm tạ.

"Khiết Nhi, bà có thể ra ngoài thoải mái thế à?". Vệ Y lo lắng nhìn bạn đang thông dong chọn đồ

"Còn bà, có thể sao?". Vi Khiết nhưn mày chẳng tò ý gì hỏi ngược lại

"Tôi thì không sao, Vệ Phong đi công tác nước ngoài rồi". Nghĩ đến đây tiểu thư Vệ nhanh chóng trả lời, câu nói chứa đựng 3 phần vui sướng, 7 phần hững hờ

"Ồ"

"...". Phản ứng dư thừa

Chọn một hồi Vi Khiết lấy được 3 bộ đồ mình thích, cô không phủ nhận mình chọn đồ rất kĩ tính nhưng và lại khá phù hợp. Đồ đẹp tất nhiên giá tiền cũng hoa mắt y như món đồ toàn trên 6 số không, hàng xa xỉ phẩm mỗi bộ chỉ có một cái duy nhất trên toàn Tô Thành.

Gọi nhân viên của phòng thử đồ đến, Vi Khiết chẳng mấy làm bất ngờ với vẻ mặt khinh thường của cô ta dán chặt lên người mình. Nhân viên âm thầm đánh giá đến người ngu cũng biết ngay sau khi nhìn thấy cái bữu môi của cô ta đang nghĩ gì. Cô sinh viên này trông chẳng ra giáng lâm chắc lại Lại được nhà giàu bao nuôi rồi đây. Con bé đi cạnh cô ta lại quá màu mè, mấy bọn học sinh, sinh viên hiện nay sắc đẹp có lại đi đu cánh phượng hoàng đây mà.

"Em gái, bộ này 6000000\$ em mua nổi chứ? Nếu không được..."

"Câm mồm". Vi Khiết chẳng khách khí giọng lạnh lùng cắt ngang vẻ mặt chối từ của nhân viên bán hàng

"Em gái, tôi có ý tốt nhắc nhở, thái độ vô lễ của em là thế nào đấy hả? Tôi nói cho cô biết mặt hàng của cửa hiệu tôi liệu có mua nổi được cái lông?". Nhân viên bán hàng xụ mặt xuống gần cô lên chỉ trích người nhỏ tuổi hơn mình, lấy cái thân phận tự nghĩ ra: tiền bồi

"Lông chị tôi còn chẳng thèm động, người chị tôi chẳng thèm xem thì nói thử chị lấy cái gì to mồm bảo tôi không mua nổi mấy bộ quần áo này. Dậy bảo, chưa đến lượt đâu. Nhìn lại cái bộ dạng nhân viên cao sang lắm đấy, chân váy gần tới bộ phận, áo cộc cõn, nơ thắt rẻ tiền, hợp với gái ngành hơn là nhân viên phòng thử đồ, ngành còn mặc đồ hiệu hơn".

Cô nàng Đường cười lạnh nhạt xoay lưng tiếp tục chọn quần áo vứt sang cho Vệ Y cầm, miệng xinh xắn nói toàn những từ ngữ sắc bén, tục mà chuẩn, uy mà phong khiến cho nhân viên nọ chẳng thể bắt bẻ mà phản bác khi nhìn lại người mình

"Cô..."

Vệ Y:"...". Cho 1 like

Nhân viên thử đồ cứng họng để tránh mắt mặt cô ta liền chuồn đi nhanh, cô ta có chết cũng không nghĩ được vị cô vừa chọc giống một bà tổ tông khó nhốt, từ trước giờ luôn cao ngạo chẳng chịu thiệt thòi về mình bao giờ. Nói một câu giao tiếp ngựa tai đổi lại cô ta sẽ mất công việc này. Nói hai câu đảm bảo mai gia đình sẽ được thông báo nhận xác.

Vi Khiết:" Y Y mang quần áo đây tôi đi thanh toán, chọn cả giúp bà nữa rồi, bây giờ việc của bà là đi gọi quản lý khu này đến giúp tôi"

Nói xong cô nàng tiêu sái bước về quầy thanh toán, rút thẻ bạch kim ra hào phóng quẹt. Tiền có rất thích. Đồ mua tùy mua, đồ thích tùy lấy tùy thân.

Tiểu thư Vệ im lặng này giờ phản ứng có hơi chậm. Cô rất muốn bảo vệ bạn nhưng lời cần nói thì Khiết Nhi đã nói hết sạch đã thế còn rất thâm thúy. Cô còn cảm thấy nhục thay cô ta nữa đấy. Khiết Nhi từ bao giờ sắc bén mạnh mẽ như vậy chứ, nhìn lắm rồi sao?. Bộ đáng thân nhiên lúc này thật ngầu lòi luôn.

Vệ Y vừa đi vừa nghĩ lạch bạch đến chỗ quản lý, khuôn mặt vui sướng diễn kịch đạt thành phần nộ và bức bối cực điểm. Nếu anh trai cô ở đây chắc chắn sẽ bảo đưa em này có thể sang Bollywood đóng phim

(Bollywood thuộc phim trường ở Ấn độ, khác so với Hollywood ở Mĩ)

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Có Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Lúc đó tại văn phòng cao ốc tập Cổ thị. Cổ Mặc đang ngồi họp trong phòng cùng các vị lão già cổ đông. Gương mặt đẹp như tượng khắc lạnh lùng, hơi thờ mướn đóng băng cả phòng dù trong thời tiết cận hè này. Tây phục đen toàn thân càng tăng thêm khí chất kinh người của anh, chân vắt chéo uy nghiêm, tay lật xem từng trang tài liệu. Ấn đường nhú chặt lại tỏ vẻ không hài lòng.

Căn phòng rơi vào tĩnh lặng chỉ khi có một chiếc điện thoại nào đó liên tục báo gửi tin nhắn kêu khiến các vị ngồi dưới dật bấn mình kiểm tra lại điện thoại, lòng thầm cầu nguyện. Nhưng rất may điện thoại không phát ra từ họ mà từ sếp lớn a. Một hơi dài thườn thượt vừa ngạc nhiên vừa kinh ngạc. Ai

lại to gan dám nhấn tin vào lúc này.

Rất tiếc, không giống như mấy vị cổ đông già dưới kia đoán non. Tin nhắn tới không phải tin của ai gửi mà là tin từ ngân hàng thông báo về số tiền đã tiêu trong thẻ tín dụng bạch kim.

9000000\$, hẳn một bảng danh sách liệt kê đồng đồ ra, toàn bộ sáu số không. Giỏi, rất giỏi, Đường Vi Khiết cô cũng thật biết cách tiêu tiền nhanh chóng.

Cổ Mặc cong nhẹ khóe môi, cười như không cười, nhọt nhọt đến nỗi chẳng biết anh đang vui hay giận. Đến cả trong lòng của Cổ Mặc còn không rõ loại cảm giác thỏa mãn cho cô nàng kia tiêu tiền là gì. Vui sướng? Có chút. Giận? Hoàn toàn không có.

Haha chính mình điên mất rồi.

"Xong chưa? Báo cáo tài chính tuần này thiếu số liệu chi tiêu, mặt hàng xa xỉ phẩm giảm, cơ cấu hỗn loạn. Cổ phiếu tăng vọt mà mấy người lại không lợi dụng thị trường chứng khoán, nghiệp vụ quá kém... Một cơ hội nữa, nếu không làm được đạt chuẩn doanh thu ổn định lập tức sa thải thanh lọc toàn bộ nhân viên".

Cổ Mặc nhanh chóng nhận xét sau khi xem tất cả tài liệu trên bàn, cũng nghe các vị cổ đông, trưởng phòng báo cáo, nhú mày thật chặt, giọng chứa đựng cơn giận, sự không hài lòng rõ ràng.

Lời nói dứt ra, rõ ràng, kiên quyết, người đàn ông ngồi đầu bàn họp đứng dậy sải bước khỏi phòng. Câu nói anh để lại quá sức chấn động với toàn thể nhân viên bề dưới khiến họ hốt hoảng chỉ biết nhìn theo bóng giáng cao lớn khuất khỏi cánh cửa mà cứng lời.

Mở cửa phòng chủ tịch ra bước vào, ngồi xuống chiếc ghế da quen thuộc, vắt chân cao ngạo ngồi xuống. Cổ Mặc có đúng khí chất cao quý bẩm sinh của người đàn ông gia tộc đặc biệt. Khiến người ở xa thì tò mò nhìn. Người ở gần thì nuốt nước bọt khiếp sợ.

Gương mặt đẹp vẫn lạnh lùng như vậy. Mũi cao thờ đều đều, mắt rũ xuống rút điện thoại ra ấn vào số điện thoại của một ai đó được lưu với cái tên hết sức gọi đòn: Đồ điên

Rất nhanh chóng đầu bên kia thông, giọng trong trẻo nhẹ nhàng của cô gái vang đến đầu bên này, Cổ Mặc nghe thấy hơi thở vốn ổn định trở nên gấp gáp và phẫn

"Alo"

"Vi Khiết cả buổi sáng nay cô ở đâu?". Cổ Mặc bình tĩnh tra hỏi

"...". Cậu thân yêu của cô đấy ư? Nghe nhầm à? Để cô load cái đã

"Mặc Mặc là anh à, quý hóa quá". Vi Khiết ngọt ngào vui mừng

Cổ Mặc nghe có chút sồn gai ốc, nhưng tiềm thức không bài xích mà còn có chút thỏa mãn.

"Khụ... cô chưa trả lời câu hỏi của tôi". Ho nhẹ che đi vẻ mất tự nhiên

"Sao tôi phải trả lời?". Vi Khiết trả lời ngược lại

Cổ Mặc biết chắc cô nàng này sẽ chẳng trả lời dễ dàng như vậy, cứng đối cứng quen rồi nên cũng chẳng mấy bất ngờ khi bị vặn lại còn tùy tiện bịa ra bình tĩnh trả lời:

"Có ba lý do. Thứ nhất, thân phận hiện tại của cô là đại diện tiểu thư tôi chắc báo chí hẳn sẽ thích săn lùng. Thứ hai, tình hình tranh chấp gia tộc của Tô Thành rất lộn ra đường cô sẽ bị lợi dụng xấu xí rất bình thường.

Cuối cùng, chưa được sự cho phép của tôi, người của cô bây giờ chẳng phải của t..?..."

Nói đến câu cuối Cổ thiếu dừng lại thấy có cái gì sai sai trong lời này. Cô của tôi. Khụ...lẽ lẽ nhiều thành ra mạch lạc quá sai sót.

Vi Khiết dường như nghe được điều bất thường. Mấy cái lý do trên bỏ qua nghe mỗi phần dưới. Tuy câu nói không mấy chọn vẹn

"Hừm? Tôi vẫn là của cậu nhóa, bạn gái đáng hiến lên luôn. Hay anh thừa nhận luôn đi. Lợi đôi đường". Cô nàng Đường hứng thú

Cổ Mặc:"..."

"Khiết Nhi, quản lý cùng nhân viên phòng đồ kia đến rồi". Vệ Y đứng cạnh cô bạn nói không để ý bạn đang nói chuyện điện thoại

Quản lý:" Vị tiểu thư đây, thật xin lỗi cô về cách hành xử vừa rồi của nhân viên chúng tôi. Thay mặt khu mua sắm Zera chúng tôi chấp nhận mọi yêu cầu bồi thường của cô"

Vi Khiết tay vẫn cầm điện thoại, mày nhướn ra bên cạnh nhìn vị quản lý đang mềm mỏng cúi đầu nhận lỗi, quả nhiên khu thương mại lớn những người đào

tạo này rất biết cách lấy lòng người. Có điều bà cô nhân viên kia thì vẫn tỏ ra khinh bỉ ra oai như vậy.

Cố tổng nghe rõ từng lời đầu bên kia chuyển tới, suy nghĩ xem cái thương hiệu Zera này chẳng phải thuộc khu thương mại của Cố Thị sao?

"Cô đang ở PNJ?". Rõ ràng giống câu trần thuật hơn câu hỏi

"Exacly, còn bị bắt nạt nữa, anh nói xem bị nhân viên bán hàng coi thường và nói lời nhục mạ nhân phẩm, tôi nên xử lý thế nào?". Không để ý người quản lý nói gì, Vi Khiết vẫn cười nói chuyện với người đàn ông bên kia

Cố Mặc: "Bắt nạt, xúc phạm? Nếu có khả năng đẩy tôi nghĩ cô không để yên đâu Đường tiểu thư".

"Chà, Cố tổng thật hiểu tính cách tôi. Thế mà lấp lửng ngại làm bạn trai, bạn gái cái gì chứ". Vi Khiết lưu manh trêu chọc, mặt gái này dày hơn cả bì lợn

"10 phút, tôi sẽ đến giải quyết. Đừng hiểu lầm vì tôi chỉ không muốn cô làm Đường gia và Cố gia mất mặt chỉ vì mấy bộ quần áo".

Cố Mặc hình như đã quen với cái kiểu này, cũng đoán ra được ý định của cô nhóc đầu bên kia cố tình cho anh nghe rõ tiếng xem tình hình để anh đến. Cố Mặc không phủ nhận, cô gái rất biết xem thời thế, lùi tránh đường hoàng, thông minh, biết cách lợi dụng người bên cạnh

"Được". Đạt được ý định Vi Khiết tắt máy bỏ vào túi, câu giờ xem kịch hay khi đám nhân viên này gặp vị lãnh đạo tối cao của mình sẽ phản ứng ra sao.

Đúng là có quyền thế dựa dẫm thật tiện lợi. Nhà mồm nói vài câu liền được mái vòm che chắn, hót rác dọn đường.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trường Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Đúng 10 phút sau

Cố Mặc đến khu trung tâm thương mại, vừa mới đến thì chứng kiến ngay một màn trước mắt, nữ quái đang PK gây khó dễ cho cả nhân viên lẫn người quản lý. Mặt lạnh lùng, kiêu ngạo chỉ trích nghe ra vô lý mà không hề tìm ra lỗi sai nào. Nụ cười anh chắc chắn khu thương mại cao cấp PNJ của Cố Thị sẽ chẳng thể xảy ra những sự cố giả định kia. Nếu có sai cũng chỉ từ mồm con nhóc kia thôi

"Cậu, ở đây". Vi Khiết nhìn thấy anh đang bước vào tay ra hiệu

Cố Mặc cũng theo đó mà sai bước đến nơi xảy ra sự tình, khí thế cao ngất càng tăng dần thêm sau mỗi bước chân dài thẳng tắp của anh. Bộ tây phục đen được đặt may riêng vừa in trên thân hình cao lớn chuẩn tỉ lệ vàng càng thêm sức quyến rũ của người đàn ông gia tộc hùng hậu

Thấy Cố Mặc, người quản lý không còn bình tĩnh xin lỗi được nữa, cô nhân viên thì sợ xanh mặt mày, run hết toàn thân. Có mơ cô ta cũng không ngờ con bé này lại có quan hệ với boss lớn, một người nhỏ bé đối đầu với vị thần thành đứng trong top thương nhân kinh tế Tô thành này chỉ sợ nửa đời sau không kiếm được công việc nào ổn định nữa.

"Chủ tịch!" Hai nhân viên cùng đồng thanh cúi đầu chào

Đáp lại cô ta không một lời dư thừa nào hết, ngoài tiếng "ừ" lạnh lùng, ánh mắt của anh đang dừng lại trên người Đường Vi Khiết. Cô nhóc tinh ranh cười ngọt ngào tỏ vẻ thân thiết.

"Có chuyện gì?". Không hỏi nhân viên, hỏi cô nàng

"Nhục mạ khách hàng, không biết lỗi sai của mình. Theo luật kinh doanh của khoản 6, nữ nhân viên này bị buộc tội xúc phạm danh dự, nhân phẩm của người khác, làm tổn thương lòng tự trọng. Tôi cần bồi thường cả hai bên. Từ bên bán lẫn bên phạm tội".

Vi Khiết nhướn mày, môi nhếch lên cong hình bán nguyệt cười một cách đầy khinh bỉ nhìn cô gái đang run hết chân tay kia. Vừa nãy thấy mạnh mẽ lắm đấy, mà giờ đây khác nào sên chạy đâu. Cô chính khinh nhất loại người này, nhìn mặt bắt hình dong, nhìn người phân cách đôi xử, loại qua cầu rút ván, hùa theo rồi chạy chối chết. Hôm nay chỉ dừng lại ở dạy dỗ cô ta, mất công việc này là quá nhẹ

Vệ Y đứng bên cạnh ngơ ngác nhìn hai người một nam một nữ đẹp để sánh vai nhau đầy thiện ý thì không khỏi ngỡ ngàng. Cô không nhớ là Khiết Nhi từng học luật, cũng chẳng biết cô bạn sao tự nhiên lại quen một người đàn ông cực phẩm nhân gian trước mắt. Ngoài ngạc nhiên, há hốc mồm ra thì phản ứng khác hoàn toàn dư thừa

"A Vãn, cậu xử lý làm rõ sự việc ở đây, còn hai người?...đuổi việc". Cố tổng vẫn là Cố Tổng quyết định việc làm của ai đó không khác gì mớ rau ngoài chợ

Không phải anh không quan trọng con người họ. Mà anh coi trọng những người trân trọng và có thái độ tốt trong công việc hơn. Cố Thị không nuôi kẻ ăn ngồi rồi càng không chứa chấp người thiếu tự giác. Chuyện hôm nay kể cả người ý kiến chẳng phải cô nhóc Đường thì cũng sẽ chấm dứt triệt để.

Từ Văn nghe thấy lệnh cúi đầu nhận lập tức xem hồ sơ đi làm ngay. Tác phong cực kì nhanh nhẹn.

"Xong chưa? Muộn rồi về đi". Cố Mặc mím chặt môi soi xét nụ cười trên nỗi đau của Vi Khiết, haizz trẻ con vẫn là trẻ con, sao chấp nổi đây.

"Tôi đói, nếu đến rồi chỉ bằng đi ăn trưa cùng Y Y cậu...". Vi Khiết nũng nịu sờ bụng y hết chú mèo nhỏ dễ thương, nước gia trắng như sứ khiến người ta muốn véo một cái. Cô quay sang hỏi bạn thì.

"Khiết Nhi, hai người cứ đi ăn đi, mẹ tôi vừa nhắn tin về có chút việc. Thế nhé". Vệ Y vội vàng bỏ điện thoại đang cầm trên tay vào túi, hốt hả chạy khỏi khu trung tâm thương mại

"Chep, cậu iêu không gian còn lại của chúng ta"

"..."

"Anh đến bữa cơm cũng lười mời à?"

"..."

"Thôi, chẳng trông mong gì, tôi tự ăn". Vi Khiết bữu môi khinh bỉ nhìn khúc gỗ trước mặt mình, đẹp để làm gì bây giờ như cái khúc băng trôi trên thái bình dương

Đến cái tình hình thời tiết anino cái cục cứng này...chep...thất vọng.

"Đi thôi". Cố Mặc cuối cùng cũng phản ứng lại sự năn nỉ cô nhóc

Vi Khiết thật ra cô nàng cũng không năn nỉ nhưng trước mặt người cậu này nó biến thành hành động của trẻ con hồn dỗi.

"Đi đâu?". Giả ngu

"Ăn". Một chữ không thừa thiếu

"Thế còn được". Cô nàng dễ dụ tươi cười như cũ, tuy nhiên ánh mắt mang vài tia ranh ma đen tối

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Như lời nói Cố Mặc đưa Vi Khiết đi ăn trưa. Gương mặt không chút biểu cảm của anh ngồi lái xe khiến cho người bên cạnh phát bực. Nói ít không phải tội. Mà tên này lại nói quá ít.

"Mặc Mặc, A Mặc, Tiểu Mặc anh có thể mở mồm ra buồn được không? Quá trầm tĩnh rồi". Cô nàng Đường dịch mông sát tới gần, tay mon men sờ vào cái tay to rắn chắc của người đàn ông đang cầm lái. Ừm, tay hơi thô nhưng bù lại bàn to khá ấm áp

"Chú ý hình tượng, đừng nghịch ngợm". Mặt vẫn như viên đá lạnh nhưng hầu kết đã lên xuống thất thường Cố Mặc cố nén giữ cảm xúc bất ổn bên trong

Xi

10 phút sau chiếc xe bugatti hạng sang đậu trước cửa quán ăn cay nổi tiếng Tô Thành. Khu vực xung quanh khá vắng vẻ nhưng rộng rãi khiến người nhìn từ ngoài vào trong có cảm giác gì đó khá lạ mắt. Đúng là trên cái đất Tô Thành này làm ăn rất khó người ta tranh dành nhau sút đầu mề chán đi mua bán chiếm chỗ đồng người mà chủ cái quán cay thì chẳng nhận ra điều đó. Nơi vắng cứ vắng, ngon khách đến ăn cứ đến. Có duyên thật.

"Thủ trưởng Cố ngài lại ghé thăm". Bà chủ bước ra cúi đầu chào cung kính, giọng hiền từ có chút thận trọng trong lời nói, cái đầu già đã bạc trắng, cười lộ rõ cả vết chân chim hướng về phía Cố Mặc

"Bà khách khí rồi, là cháu đến phiên bà". Cố Mặc đỡ bà thẳng người lên, có vẻ hơi ngại ngùng vì động tác của trưởng bối trước mặt đây

"Vị này...". Bà lão nheo mắt tò mò

"Chào bà, cháu tên Đường Vi Khiết, bạn gái A Mặc". Cô nàng Đường cười bộ dáng dễ thương xinh đẹp ngọt đến tận tim, cái mồm lại lễ phép nhanh

nhau cướp mất lời người bên cạnh

"Cô Đường, tôi họ Tả tên Ninh, nào đừng đứng ở cửa thế, vào đi". Tả Ninh bất ngờ đánh giá cô gái trước mắt mình, có vẻ rất nhanh nhẹn, ngoại hình xinh đẹp quá mức khiến người cạnh phải sáng mắt, đôi mắt trong vắt có thần nhưng nhìn ra vẻ linh hoạt. Cô bé này có vẻ tính cách trái ngược hoàn toàn với thủ trưởng Cố.

Làm quân sư trong quân đội rồi về hưu mở quán nấu ăn số lần Cố thủ trưởng đến đây được đếm trên đầu ngón tay và toàn một mình. Đây là lần đầu bà nhìn thấy Cố Mặc dẫn theo người đến mà còn mệnh danh bạn gái không bắt ngờ sao được.

Tránh đường cho hai người trẻ vào quán, Tả Ninh dẫn họ vào phòng rồi bà lập tức đi chuẩn bị đồ ăn không lần lá ở lại làm phiền thế giới kia.

Cố Mặc thì từ vừa nãy đến giờ mặt vẫn đen như đất nòi muốn nói gì đó lại thôi. Về mặt bắt đầu đi không tiện phản bác rất buồn cười. Với loại con gái giống Vi Khiết, vô sỉ đến mức độ thượng thừa đi đến đâu cũng vợ anh thành đôi thì đây lần đầu tiên. Dù sao anh cũng không bài xích với cô nhóc đây.

"Anh giận à? Không muốn làm bạn gái của tôi thật sao?". Vi Khiết uống nước rồi tròn mắt lên hỏi

"Cô quan tâm tôi giận hay không? Tôi tưởng Vi Khiết cô vô tâm vô phế, tiền và sắc thôi chứ". Cố Mặc châm chọc

"Quan tâm. Tôi nhận con dê ế già như anh làm bạn trai chưa thể hiện đủ tôi 'Thích' anh à. Còn nữa anh tưởng đúng rồi. Tiền, sắc tôi rất love và anh có cả hai". Vi Khiết vờ không nhìn thấy ánh mắt chọc ngoáy kia, cũng lười để ý, hơn thế cô còn thẳng thừng bày tỏ mục đích, quan điểm theo đuổi hiện tại. Rõ ràng, dứt khoát tính cách khá tỏa sáng đấy

Câu trả lời của cô làm Cố Mặc trong lòng run lên một trận, có trách thì anh cũng đã siêu lòng rồi. Bao nhiêu người phụ nữ theo đuổi lại bị giăng bẫy bởi cháu gái mình chắc cũng chỉ có anh. Biết hồ lửa nhưng vẫn nhảy vào cho lửa thiêu. Nguy hiểm? Thỏa mãn rồi quan tâm gì nhiều nữa. Cái tính cách dứt khoát, quyết đoán kia làm người đàn ông bình thường không nhìn được mà muốn chinh phục, tìm tòi. Sự lỗ mãng, thẳng thắn chỉ có cô mới thể hiện trôi chảy như thế được. Vi Khiết khẳng định là một bông hoa anh túc độc, rất độc.

Nghĩ thì nghĩ nhưng Cố Mặc vẫn điều chỉnh tâm lý của mình, dặn mình ngàn vạn lần đừng nhảy hố. Anh chưa muốn chấp nhận lời đề nghị lúc thời cơ sục nấp này.

Đồ ăn nhanh chóng được nhân viên quán mang vào bày ra tất cả đều là món cay trông rất đẹp mắt nhìn mà nuốt nước bọt. Vi Khiết không hề khách khí tự lấy đũa và bát của mình rồi chiến đấu. Mỗi món cho vào miệng được cô nàng thưởng thức trông cực kì ngon mắt. Ăn ấy mà, cần có nghệ thuật.

Cố Mặc cũng bắt đầu đụng đũa có điều anh không thích ăn đồ cay cho lắm nên chỉ uống canh đậu thanh đạm cùng với món thịt lát được chuẩn bị riêng.

Thấy người đối diện an nhiên mức từng múng canh uống không hề đụng đến thức ăn cay trên bàn thì Vi Khiết đã đoán được ngay cái tảng băng ngàn năm không ăn được cay. Vờ mù cô cố tình gấp cho Cố Mặc một miếng mực xào xả ớt.

"Ăn đi, mực ngon lắm"

"...". Dùng đũa gấp ra

"Tôi mời anh là nể mặt anh lắm đấy, ăn cho tôi vui xem nào". Vi Khiết gấp miếng mực khác vào trong bát rồi làm biểu tình nũng nịu

Cố Mặc sắp phát điên vì ánh mắt đang chiếu xuống. Bộ dạng của Đường Vi Khiết khi nghịch ngợm rất đẹp. Một chút lưu manh, một chút đơn thuần. Ở với cô hình như có cảm giác của thanh xuân thứ mà từ khi lớn lên anh chưa từng trải qua giây phút nào đẹp thế.

Vừa lòng cô gái nhỏ Cố Mặc đành đụng đũa gấp lên cho vào miệng nhai ít rồi nuốt thẳng. Miếng mực dai khiến anh suýt sặc may sao kiềm chế được chỉ ho nhẹ một cái tay vợ lấy cốc nước trên bàn uống hết trong một ngụm lớn.

"Khụ..khụ...khụ". Chết tiệt

Biểu cảm chật vật đáng yêu của Cố Mặc được Vi Khiết thu hết vào tầm mắt mình, cô cười nhẹ ăn tiếp phần thức ăn của mình rồi tiện thể múc bát canh đậu của mình chuyển sang phía anh. Trò do cô bày nhưng thấy lão yêu quái đẹp thế bị hủy hình tượng cô có chút không nở a.

Vi Khiết:" nếu đã chẳng nuốt nổi đồ cay thì lần sau chú ý gọi mấy món thanh đạm chút, tôi không ý kiến".

"Chẳng phải cô thích gọi đồ cay sao?". Cố thủ trưởng nhíu mày chất vấn bổ sung thêm về sau:

"Cũng đừng hiểu lầm dù sao tôi cũng không muốn bà cụ nấu quá nhiều món cho mình, số cô gọi là đủ rồi".

"Ồ, quán này phục vụ mỗi anh thôi à?". Tò mò

"Bà cụ nấu ăn cho riêng tôi". Uống canh của mình, Cố Mặc trầm lặng nuốt thứ nước xương ngọt của thịt xuống cổ cảm giác ấm nóng lan tỏa khắp dạ dày rất dễ chịu. Đậu mềm lại mát càng ăn càng thích. Tâm trạng cũng từ đó mà có phần kéo lên đôi chút

"Àu, lần sau sẽ chú ý".

Chương 28

Ăn uống no say tất cả đồ ăn trên bàn đều sạch sẽ chỉ nhìn lại thấy đĩa trắng Vi Khiết mới kết thúc bữa trưa của mình đầy thỏa mãn, đặt đĩa xuống, dơ tay ra bên cạnh uống hớp nước súc miệng nhẹ. Mắt ngưỡng lên nhìn người đối diện xem anh đang làm gì.

"Tôi ăn xong rồi, còn anh?"

"Lâu rồi". Cố Mặc vẫn đơn giản xúc tích như vậy, đứng dậy khỏi phòng ra ngoài thanh toán

Vi Khiết nhìn theo bóng dáng cao lớn đi khuất thân vẫn dính chặt ghế ngồi lười dịch chuyển vì đang no nê, nhàn nhạ rót cho mình tách trà uống thưởng thức đồng thời xem cảnh sắc hoa anh đào nở đầy ngoài cửa sổ lớn bên cạnh. Nơi này yên bình, đẹp đến lạ. Cái cảm giác an toàn khó tìm này bao lâu rồi cô chưa được trải qua thật thích.

Hết ly trà nóng thơm ngon, ăn xong hoa quả tráng miệng Vi Khiết mới thông thả đứng dậy bước vào nhà vệ sinh chỉnh đốn nhan sắc, tô lại màu son, vớt vài mái tóc thừa thãi bị gió làm ngã xuống, rửa tay sạch sẽ mới ra ngoài. Cô giống với bất kì cô gái điệu đà cùng tuổi khác đều rất thích làm đẹp, càng đẹp càng tốt. Đẹp làm được rất nhiều thứ, không đẹp chính là bất lợi lớn nhất của việc thành người tham vọng. Quan điểm với người khác thấy sai nhưng với cô nó có phần đúng bởi chẳng ai muốn hợp tác với một con ma mặt mộc xấu đến cả. Khó nhìn, khó làm, khó đòi bên.

Cà lơ cà phát bước khỏi quán hướng về phía chiếc xe sang duy nhất ở bãi đỗ Vi Khiết định mở cửa xe bước vào nhưng thấy người bên kia đang ngồi thông thả hút thuốc lá gần đây thì không khỏi mon men lại gần. Cô cũng nghiện thuốc, hơn nữa lại thích mùi hương vị kích thích của thuốc ngoại. Thấy Cố Mặc hút con thèm đang nảy sinh trong lòng càng một lên cao.

"Thuốc lá Thụy Sĩ, anh thích loại này. Còn không?". Cô nàng Đường ngồi xuống dò hỏi

Nhưồn mảy, anh ngạc nhiên khi thấy một cô gái đang hỏi thuốc của mình, biết đây là loại gì ắt hẳn phải hiểu rất rõ về các loại thuốc lá. Thuốc Thụy Sĩ đắt nên rất ít người biết. Con nhóc này càng ngày càng thú vị.

"Còn ít tuổi đừng động vào mấy loại này. Đường gia nuôi dạy một Đại tiểu thư biết hút thuốc, gan không nhỏ đâu". Cố Mặc cười nhẹ quay sang nhìn kĩ cô nhóc đang bắt cần đời dựa đầu ngửa mặt lên trời, mắt chớp chớp như muốn tìm kiếm khoảng không cho mình, sự nhỏ bé ấy bị thu vào mắt khiến anh không nhịn được mà bụm má cô nàng.

"A...a..a"

"Cố Mặc anh bị hâm à!". Nàng Đường phụng phịu sờ má mình, lực tay người đàn ông rất mạnh khiến bên má phải đỏ ửng hết cả đi, trông khá đáng thương

Cố Mặc lúng túng thu tay mình về biết hơi thất lễ, lại nhìn bên má cô nhóc bị mình捏 đến đỏ cả một bên tia đau lòng trào dâng.

Bàn tay to thô ráp do luyện súng nhiều chạm nhẹ vào vết thương cố ý xem nhưng ngay tức thì bị cô nhóc gạt ra, tay phải cầm thuốc bị cướp đi Vi Khiết tức giận hút một hơi dài. Động tác quen thuộc điều luyện đẹp đẽ nhà khói ra vài phần quý mị.

"Đường Vi Khiết cô lập tức nhà thuốc ra". Cố Mặc ngăn người một lúc nhưng ngay sau đó thì gầm giọng tức giận

"Làm sao? Néo cũng néo rồi, nửa điếu thuốc anh cũng tiếc rẻ. Từ bao giờ Cố gia lại kiệt sĩ như thế". Vi Khiết chẳng để tâm hút tiếp, lộ liễu đến nỗi nhà khói thuốc vào mặt Cố Mặc không chút ngại ngùng hay sợ hãi

Cố thiếu từ trước đến giờ chưa gặp loại phụ nữ nào gan có thể to bằng thượng đế như Vi Khiết bao giờ. Còn có cả gan nhà thuốc vào mặt anh, có cả gan thách thức châm chọc.

"Đừng hút nữa, thuốc rất nặng, cô sẽ bị nghiện". Cố Mặc mềm mỏng hết mức dứt điếu thuốc từ tay cô nhóc dứt khoát vứt xuống đất, mũi dày da đất tiền đi di dập tắt ngọn khói cuối cùng

Vi Khiết lần này tức thật sự, đó là thuốc Thụy Sĩ, Thụy Sĩ đó. Rất đắt tiền, cái loại giàu nứt vách như Cố Mặc sao hiểu nổi cái cảm giác phê pha khi hút của cô chứ. Mẹ kiếp tiếc đứt ruột, nhớ kiếp trước mỗi khi thèm thuốc đất tiền La Thường phải một lúc dờ trò mảy vụ mới đủ tiền mua một bao. Giờ thì hay rồi, có trước mắt thì người ta không cho hút, cướp đi hút rồi thì lại bị dẫm dạp dưới chân. Cay thật

Đứng dậy phui đi đi về chiếc Land Rover đóng sầm cái cửa lại yên vị ngồi bên trong, kệ trời kệ đất Vi Khiết nhắm mắt ngủ. Vừa nãy ăn có chút no nên liền buồn ngủ, tức cũng ngủ, không tức cũng ngủ. Cô đây từ trước đến nay không vì vài dăm ba cái hành động của người khác mà làm hỏng tâm trạng cũng như việc của mình.

Cố Mặc bất đắc dĩ cũng theo sau mở cửa xe bước vào, ánh mắt quay sang nhìn cô an tĩnh nhắm mắt ngủ khoe môi khẽ cong lên cười nhẹ. Con nhóc này tính tình thật khó ưa. Anh lại đi tranh chấp với một đứa con gái 19 tuổi trong khi mình đã 25 tuổi rồi.

Cho xe khởi động về phía căn hộ của mình. Vì Khiết đi cả buổi sáng chắc cũng mệt. Còn anh thì phải về công ti giải quyết đồng công việc dở vừa nãy.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

"Đến rồi...". Cố Mặc dừng xe tháo dây an toàn rồi quay sang thì thấy cô nhóc nhỏ bé nào đó đang dựa đầu ra đằng sau ghế da đắt tiền ngủ say sưa.

Anh định lay người đánh thức Vì Khiết dậy nhưng nghĩ thế nào lại để yên cho cô ngủ tiếp còn mình nhẹ nhàng mở cửa xe xuống bế cô ra ngoài không quên lấy áo khoác của mình che mắt cô nằng lại bớt sáng.

Động tác hai người thân mật, người bế người nằm, một lớn một nhỏ bước vào phía thang máy thu hút rất nhiều ánh nhìn của các bà nội trợ nhiều chuyện xung quanh.

Cố Mặc thì chẳng thấy vấn đề gì cả, anh từ trước đến nay vốn không để ý đến cái nhìn của người khác, ngược lại cái nhìn của anh rất quan trọng với nhiều người. Sống trên đỉnh cao quá lâu dần quen với mấy ánh mắt soi mói cũng mất luôn cảm giác chán ghét tò mò xung quanh, thuộc tầm vô vị.

Vì Khiết cứ nằm trong lòng Cố Tổng, nằng tìm được điểm tựa ấm áp thỉnh thoảng cọ cọ vào lồng ngực anh như chú mèo nhỏ, khuôn mặt tinh khôi đẹp dễ thỉnh thoảng nháu mày rồi dần ra, cái môi chúm chím chu lên đáng yêu hết mức khiến Cố Mặc không tự chủ được hơi thở có chút bất ổn định, ho khan nhỏ vài tiếng điều hòa khí.

Giương mặt đẹp trai dần trở nên bất đắc dĩ, nụ cười nở ra gương gao hết mức. Con nhóc Đường này rất biết hành hạ người khác đến ngủ rồi vẫn giống tiểu bạch thỏ đội lốt tiểu yêu nhỏ vậy, chính là câu hồn người. Sức ăn khủng như thế mà bé cô trên tay vẫn nhẹ, xem ra ở Đường gia chịu khổ không ít đâu.

Ra khỏi thang máy đến trước cửa căn hộ, Cố Mặc khó khăn lấy cái thẻ quẹt mã cửa từ trong túi ra, nhẹ nhàng chỉ sợ Vì Khiết thức dậy sẽ gây thêm phiền phức. Vào nhà liền đi đến phòng ngủ đặt cô nằng xuống giường cẩn thận bật điều hòa trong phòng, chỉnh hợp lí rồi kéo chăn bên cạnh lại gần để khi nào lạnh cô còn biết kéo vào đắp.

Xong xuôi chính mình ra khỏi phòng đóng cửa lại chỉnh đốn quần áo lộn xộn vẫn còn vương chút mùi thơm cỏ hương nhẹ nhàng của Vì Khiết trên Tây phục đầu ngón ngấm lác.

Sau khi Cố Mặc đi cô nằng Đường ngủ một giấc luôn đến tối mới dậy. Dậy rồi cả thân mình đều thoải mái tâm trạng cực kì tốt, mỗi tội có chút hơi đói. 7 giờ tối chưa được miếng cơm vào bụng không đói mới lạ.

Ờ? Trưa nay hình như cô ăn no rồi ngủ luôn trên xe rồi được cậu Cố bế lên thì phải, bề ngoài như cục đá mà khá biết quan tâm người khác đấy chứ. Cô chắc 30% cái đuôi to kia đã bị ngã vào lưới tình. Haha nghĩ thôi tình cả người.

Xuống bếp mở tủ lạnh ra xem thức ăn bên trong để chế biến. Vì Khiết từ trước đến nay hành hạ gì chứ không hành hạ bụng mình. Không ăn thì thôi đã ăn phải ngon và nhiều đáp ứng đủ cơ quan tiêu hóa tiện thể thân chủ trước kia chịu khổ cơ thể có chút yếu bây giờ cần được bồi bổ lại gấp đôi, có tí da, tí thịt trông vẫn quyến rũ hơn bộ xương di động.

Bò thịt bò cùng trứng, lấy com cũ trong nồi. Tối nay ăn com rang thịt bò quận trứng. Món ngon do chính Vì Khiết tự sáng chế. Nhanh, gọn, nhẹ

Thành thạo thái từng lát thịt bò, đập trứng, bật bếp rang nóng com cùng chín thịt bò trước. Chưa đến 15 phút mùi thơm nức mũi lan tỏa khắp căn bếp. Ngôi nhà vốn lạnh lẽo của Cố Mặc dần ấm áp hẳn lên bởi đóm lửa bếp.

Làm xong đồ Vì Khiết bê ra phòng khách vừa ăn vừa xem ti vi. Cảm giác thoải mái, tương ngồi xấu loại hương thụ cực kì thích.

Kingcong...kingcong (chuông cửa reo)

Vì Khiết ngó ra ngoài cửa trong đầu đang phân tích tình hình cẩn thận. Thứ nhất, không thể là Cố Mặc được bởi vốn dĩ anh ta có mã căn hộ. Thứ hai, hàng xóm thì lại càng không bởi tầng bằng kia chẳng thân thiết ai đến nỗi có thể để người khác gõ cửa nhà cả. Vậy rơi vào trường hợp thứ 3, bạn bè, người thân, hoặc kẻ thù...những người cô không quen biết.

Đặt bát com xuống nghĩ ngợi một lúc Vì Khiết vợ lấy con dao gọt hoa quả trên bàn đứng dậy ra cửa thận trọng mở.

"Thủ trưởng tình hình ở doanh trại không ổn rồi...". Anh chàng chiến sĩ mặc trên mình bộ quân phục hốt hoảng nói nhưng mới nói được một nửa thì ngập ngừng dừng lại ngạc nhiên nhìn cô gái ra mở cửa cho mình, anh ta nhớ Cố tướng không có bạn gái mà. Trong mắt lộ vài tia cảnh giác

"Cô là ai? Tại sao lại ở trong nhà của thủ trưởng Cố". Anh chiến sĩ neho mắt lại tra vắn tầm nhìn dừng lại con dao trên tay của cô gái

Vì Khiết mặt lạnh đánh giá một lượt cậu trai trẻ trước mặt đây. Cao tầm gần 1m8, gương mặt non nót ước khoảng 21 - 22 tuổi. Trên người mặc quân phục không có sao vàng chắc là chiến sĩ. Chắc, đẹp trai thế này lại nhập ngũ làm quả đầu đình thế kia hồng cả mũi quan.

"Tìm Cố Mặc? Anh ta không có ở nhà đâu". Bước vào hạ cảnh giác bỏ con dao xuống bàn khách

Chiến sĩ trẻ bước theo sau, đóng cửa lại chiếc rèm nhũ chặt xoắn tít trên gương mặt non búng ra sữa của cậu chả khác nào ông cụ trẻ cả trông rất buồn cười.

Vì Khiết cũng lười nhìn thêm mặt hàng này cô căn bản không khơi nổi hứng thú của cô. Về chất lượng lẫn số lượng thì Cố Mặc hơn nhiều. Ngồi xuống ghế sofa mặc kệ cậu kia tự tung tự tác cô vẫn bê bát com lên tiếp tục xem phim. Đến nước cũng phải để cậu ta tự rót cho mình.

"Tôi tên Đinh Lộc. Chiến sĩ của thủ trưởng Cố. Cô chưa trả lời câu hỏi của tôi, cô là ai? Tại sao lại ở căn hộ này". Đinh Lộc rống rạc giới thiệu về mình, cậu ta biết cô gái chắc chắn có quan hệ với thủ trưởng nên mới được ở đây không suy nghĩ nhiều việc bảo mật thân phận

Một muỗng com lớn vào miệng tiếp tục xem phim của mình phớt lờ mọi câu hỏi của chàng chiến sĩ. Nhai, nuốt kĩ càng cô mới nhướn mày lên nói:

"Có điện thoại thì gọi cho thủ trưởng của cậu đi, đừng đứng chết chân như thế, tôi cũng không tiếp đãi".

Thật ra từ khi nhìn thấy Đinh Lộc cô cũng rất ngạc nhiên hóa ra Cố Mặc còn có một thân phận khác ngoài làm doanh nhân. Thật ra ngay từ đầu nhìn tác phong ăn uống của anh không khó để đoán anh là người trong quân đội. Nhưng cái khó đoán nhất chính ở chỗ anh có một chức khá cao trong quân đội theo lời của cậu lính này gọi thì thủ trưởng tương đương với chức tướng. Rất cao, có chỗ đứng quyền lực trong quân ngũ. Người này càng ngày càng thủ vị.

"Nếu tôi có điện thoại thì đã chẳng chạy đến tận đây...cho..."

"Ồ kia có máy bàn". Chưa để cậu ta diễn đạt hết Vì Khiết chỉ tay đến chỗ máy bàn trên mặt tủ

Đinh Lộc chưa kịp phản ứng gì chỉ đợi người vì sự nhanh chóng của cô gái đang ngồi trên ghế với tướng ngồi cực kì thô kia. Người này nhìn nhỏ tuổi hơn cả cậu nữa ấy chứ, con gái bây giờ đều vô duyên cùng lạnh lùng vậy à.

Lật bật chạy đến máy bàn ấn dây số quen thuộc của cấp trên đầu bên kia nhanh chóng bắt máy cậu ta vội vàng nói nhỏ nhưng rất nhanh âm lượng vừa đủ người bên kia nghe thấy tránh lộ thông tin mật của quân đội.

Vì Khiết ngồi ở ghế bữu môi, đàn ông đàn ông có phải vệt đầu thì thà thì thăm, cô đây chẳng rảnh đi tò mò mấy cái bí mật quân sự rẻ rách ấy. Dân thường cần nhân hạ.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Một hồi trao đổi Đinh Lộc cung kính dạ vâng rồi cúp máy. Cậu quay ra đến ngồi trên ghế sofa lại rót cho mình cốc nước lọc uống, mắt nhướn lên nhìn Vì Khiết đang chơi điện thoại ẩn gì đó rất lưu loát. Cô nàng này xinh thật, cậu cũng tò mò quan hệ giữa cô và thủ trưởng. Từ trước đến nay đi theo đội trưởng Cảnh rồi phân sang chạy chân cho thủ trưởng Cố cậu chưa từng thấy ngài gần gũi sắc bao giờ. Kể cả mấy cô quân y trong đơn vị cũng phải cách xa ngài ngàn bước

"Cô tên gì vậy? Chắc cô tầm 19 - 20 tuổi nhì? còn trẻ quá, trước nay tôi chưa thấy Cố tướng gần ai cả sao cô lại có thể ở trong căn hộ ngài ấy, làm bạn gái ngài ấy à". Đinh Lộc hỏi một đống câu hỏi thắc mắc, tâm hồn tò mò bộc lộ rất rõ

"Vi Khiết. Vi trong Tường Vi. Khiết trong Trắng".

"Cậu cứ ở ngoài này đợi Cố Mặc. Tôi vào phòng đây". Vì Khiết đứng dậy tặng cho cậu chiến sĩ một cái nhìn lãnh đạm hết mức, lười quản, đây là căn hộ cô đang ở được không? Tự đứng lì công việc cùng một tên bạch kiểm đến đây làm gì.

Dứt khoát vào phòng đóng cửa lại không ngó mặt ra nửa vởi để một mình Đinh Lộc cô quanh ngoài kia. Con gái thời này đều mạnh mẽ như vậy à, quá lạnh lùng rồi tính cách lãnh đạm thật hợp với thủ trưởng.

Vì Khiết vào phòng liền mở máy tính lên xem có kiểm được công việc nào phù hợp không, ngồi mãi dậm chân tại chỗ cũng chẳng phải cách, phải làm giàu mới có cơ hội tranh đoạt Đường gia về tay.

Vào một vài trang kinh doanh xem tình hình chứng khoán trong ngoài nước hiện tại. Kiếp trước cô có học trường đại học quản trị kinh doanh cùng bằng đôi thương mại nên khá am hiểu thiên phú về lĩnh vực này. Dù đang học năm 3 bỏ dở sang IT nhưng tài năng vẫn thuộc tài năng ngoài nghề phải hack IT ra cô còn đầu tư nhà cái dồn vốn lập trang dao động chứng khoán. Trong gần 4 năm ở rải rác khắp nơi từ Châu Mĩ đến Châu Âu cô không bao giờ đòi khoản tiền cả chỉ là mỗi chỗ đều không thể cố định lâu.

IT bản chất nghề này khá nguy hiểm đứng trước ngã rẽ đánh máy là xong chuyện kiếm tiền nhiều được, nó liên quan đến tính mạng. Kinh doanh cũng thế nhiều lúc cổ phiếu trượt giá thời cơ tụt dốc thì khó hoàn vốn trở lại ban đầu. Đi đôi với bất kỳ công việc gì đều khó khăn cả. La Thuồng lúc trước không sợ, không ngại thì Vi Khiết sống ở hiện tại cũng chẳng nề hà.

Đang lướt thì tầm mắt dừng lại ở sản chứng khoán mới thành lập chưa lâu. Nền tảng nông, tiền vốn ít, nhưng cách thức lập cùng dòng về của nhà cái khá phong phú, thú vị. Người sáng lập này hẳn còn là sinh viên nên chưa hiểu sâu về giới nhưng khá có quyết tâm, đam mê. Vi Khiết ấn tượng tìm hiểu một lượt. Đầu tư 1 thì lãi chỉ về chưa hoàn một nửa. Mức khiêm tốn đến thận trọng. Khó hoàn lại trong một khoảng ngắn. Tuy nhiên, cô chính lại có hứng thú với kiểu này, nhờ đâu thành công chứ.

Lưu bài viết sản chứng khoán, mở khung chat

[Xin chào! Tôi muốn tìm hiểu sản chứng khoán bên anh..]

[Chào cô, cảm ơn cô đã có hứng thú với sản chứng khoán Hưng Thịnh chúng tôi. Trước tiên, xin cho tôi mạo muội hỏi sao cô lại có hứng thú với trang web nhỏ chúng tôi trong khi có hàng triệu sản online mới nguồn lãi nhiều hơn, móng vững chắc hơn, chất lượng hơn. Còn nữa thay vì đầu tư sản mới lại không đi theo Binomo giao dịch, tiện lợi gấp đôi]

Đoạn tin nhắn được trả lời cực kì nhanh, tốc độ tin nhắn dài nhưng chưa đến một nốt nhạc, Vi Khiết khẽ mỉm cười đoán ngay mình gặp được người cùng nghề rồi, có rất nhiều người ấn bàn phím máy tính rất nhanh nhưng để gõ nhiều trong chưa đầy một nốt nhạc hơn 70 chữ khá ít. Với câu trả lời thận trọng đúng trọng tâm vấn đề kia thì hẳn không phải sự thiết lập của máy tính. Lời nói khá sỗ ruột. Thú vị.

[Thứ nhất, tôi mới chỉ hỏi tại sao mấy người biết tôi có hứng thú hay không, nhờ đâu trước khi vào đây tôi đã tìm hàng ngàn trang web thì sao?. Thứ hai, nhất quyết phải lựa chọn Binomo theo đa số sao?. Thứ ba, tôi chọn sản của các anh tất nhiên có lý do, điểm đặc biệt này hẳn dân trong nghề phải biết chứ?]. Vi Khiết sắc bén lý lẽ xem phản ứng bên kia

[Cô đang hỏi ngược lại chúng tôi nhưng thật sự đúng là vậy. Cô ngay từ đầu vào nhắn tin hẳn đã có hứng thú với sản nhỏ chứng khoán này. Tôi không chắc chắn lắm nhưng với tất cả người theo xu hướng đầu tư hiện tại không ai lại đi nổi lòng với một sản nhỏ lẻ nhiều như Hưng Thịnh cả, hậu quả cùng rủi ro quá nhiều. Binomo là cây cầu để tìm hiểu sản chứng khoán nước ngoài cô có chắc chưa từng tìm hiểu qua?. Cuối cùng sự đặc biệt của sản chứng khoán đã làm cô hứng thú hẳn ở cách kêu gọi không quá phổ thông đi. Nhưng cô có nghĩ vì sự khác biệt sẽ mang lại nhiều thất thiệt không?]

Vi Khiết ngạc nhiên với sự đáp trả của người bên kia, quả nhiên cô nhìn không lầm, người ngồi đằng sau trước máy tính kia không phải tầm thường đâu. Rất biết lý luận, cách biểu đạt chuẩn mực tiêu. Sự thắc mắc ép người ta phải suy nghĩ trả lời. Người kia không có lòng tin vào sản chứng khoán của mình nhận ra yếu điểm nhưng lại quyết tâm tự mình theo đuổi cách thức mới sáng tạo hơn dù không chắc chắn

[Biết sản không vững tại sao vẫn cố tình lập ra. Mục đích hẳn không dừng lại ở lên cổ phiếu, vẫn chưa có tính toán, lòng tin sao lại mạo hiểm. Có người muốn tìm hiểu sao lại tự vạch lưng mình cảnh cáo thất thiệt]. Vấn đề trì hoãn Vi Khiết càng ngày càng tìm ra được chỗ bắt bẻ biện luận của mình

Trong khi chờ tin nhắn trả lời lại, cô lướt tìm sự chênh lệch biểu đồ chứng khoán kinh doanh trong nước lẫn bảng của sàn sản nhỏ online này. Quả thật thua lỗ rất nhiều, khoản tiền mất đi không nhỏ, cách vận dụng còn quá non nớt thô sơ. Ồ, chẳng mấy khi thấy chủ nào tốt tính cảnh cáo người dồn vốn cả.

Chăm chú một lúc đột nhiên cô thấy mồm mình hơi nhạt muốn ăn chút đồ ăn vặt liền đứng dậy mở cửa phòng mò ra tủ đồ xem có gì ăn không? Hiếm khi cô làm việc chạy, cần cấp thêm đồ vật vào dạ dày dù biết tới ăn sẽ hại sức khỏe.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Có Thủ Trường Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Lê dép vào phòng bếp tầm mắt một lòng hướng tới tủ đồ còn những vật thể khác có hay không chẳng khác gì thừa thãi. Ngay cả Cố Mặc và Đinh Lộc đang bàn công việc khi thấy cô gái đang lơ đãng mở cửa ra cũng cạn lời với sự lãnh đạm của cô.

Chiến sĩ Đinh Lộc không cảm thấy gì vì với cậu ta Vi Khiết chẳng khác người lạ là bao. Nhưng đồng chí Cố Mặc thì khác hẳn, việc khó chịu với cô nàng nhỏ đó rất nặng nề. Vật thể sống như anh không đáng để cô chú ý à?

Quá bất bình anh đứng dậy đi đến chỗ cô nhóc đoạt gói bim cùng trái bia trên tay cô nghiêm giọng dạy dỗ:

"Khuya rồi, ăn mấy thứ này hại dạ dày"

"Cậu thân yêu từ bao giờ đến ăn uống cậu cũng quên thức vậy?". Vi Khiết nhún mày quay lưng lại lấy cho mình gói bim mới, cô không thừa sức mà đi tranh dành lại, về thể lực cô thua chắc rồi còn gì, phí sức hại thân

Cố Mặc một lần nữa cướp gói bim từ trong tay Vi Khiết tay phải còn lại chính mình vơ lấy chìa khóa cạnh bàn ăn, đẩy nhẹ người cô nài ra vút mấy gói bim vào tủ, khóa trái rồi nhét vào túi quần Tây.

Cô nàng Đường mặt tối sầm lại, có trời mới biết cô đang kiềm chế sự tức giận như nào, vốn không để mình chịu thiệt bao giờ con giận chuyển hóa thành nụ cười lạnh, giọng vốn nhỏ nhẹ giờ đây trầm xuống:

"Mang chìa khóa đây".

Cố Mặc khá ngạc nhiên với bộ mặt bây giờ của Vi Khiết, con nhím nhỏ xù lông đầy người, chỉ vì một gói bim mà tức giận đúng với tính cách cứng chội đá của cô. Ánh mặt lạnh mang theo chút giận dữ của cô thật thu hút người

"Đi ngủ đi, muộn rồi. Chìa khóa tôi cầm, về sau không cho phép ăn vặt đêm". Cố Mặc vẫn nghiêm túc quát tháo nhỏ y như kiểu 'cậu là cậu chỉ muốn tốt cho cháu thôi vậy nên phải nghe lời'

"Một lần nữa, trả lại cho tôi". Vi Khiết lên cao giọng hơn cố tỏ ra bình tĩnh áp chế con lạnh tóa ra từ người đàn ông phóng tới mình, cái khí chất quá mạnh mẽ khiến cô cũng có đôi chút rề chừng nhưng kệ thôi cô quyết cứng đầu

Cố Mặc từ trước đến nay chưa từng người nào dùng cái giọng đầy lên mặt với anh cả. Cô nhóc khiến anh phải đau đầu. Cô không phải lính để cứng rắn phạt được. Cũng không phải cấp dưới chẳng nề đánh mắng. Vi Khiết làm cho người ta muốn giữ chặt trong tay nâng niu, bất kì đàn ông nào cũng nòng chiêm giữ kẻ cả anh.

Xoa xoa thái dương lườm tranh cãi với trẻ con. Cố Mặc ngay lập tức bước tới chỗ Đình Lộc bàn tiếp công việc. Nhưng anh không ngờ anh đã thành công chọc giận một con quỷ cái đang đói ăn.

Vi Khiết tự tin thân thủ mình đất tay lên vai của người đàn ông nhanh như chớp dí xuống, chân trượt qua đạp vào đùi anh. Nhân lúc đối phương chưa phòng thủ liền tiếp ra tay phải vào bụng, tay trái kẹp nách cổ đẩy ngã xuống.

Cố Mặc mở to mắt ngạc nhiên về hành động của cô gái. Điều anh chẳng ngờ nhất là Vi Khiết gầy gò lại biết võ đặc biệt cách thức tấn công rất tốt. Chắc chắn qua đào tạo. Mà xem qua thông tin của cô thì lại chẳng hề có bất kì dấu vết gì có qua đào tạo thân thủ cả. Mắt cảnh giác khuy gổ xuống nhưng lực này hạ xuống anh chẳng nhằm nhờ gì lập tức theo quán tính cầm lấy tay cô xoay người chuyển tình hình thành ngược lại

Dù thân thủ Vi Khiết có tốt đến đâu cũng không bằng Cố Mặc được. Cơ thể này vốn yếu cộng với sức của phụ nữ so với đàn ông kém xa hơn rất nhiều. Bị cầm chặt cánh tay xoay tiếng cặc một cái đau đến rút xương khiến cô mặt trắng bệnh nhưng vẫn cắn răng ý chí không cho phép chịu thua dù tay cô lệch xương thì chân vẫn tiếp tục di chuyển vắt chéo nhảy lên đạp vào ngực Cố Mặc.

Một màn so tài không cân sức lọt vào mắt Đình Lộc. Cậu ta ngồi ghế rơi cả nước dãi ra vì kinh ngạc với cô gái trước mắt mình. Dám đối đầu với thủ trưởng Cố, muốn bị đánh chết sao?. Tiếng xương kêu khiến cậu còn cảm thấy đau lây tay cô

Cố Mặc thì không sao nhưng cái đạp dùng sức khiến anh bị lùi về đằng sau còn Vi Khiết thì ngồi thụp hẳn xuống đất tay phải bị bẻ đang được tay trái trấn giữ.

Mẹ kiếp, cô điên rồi mới quên Cố Mặc là một tên đầu gổ không hạ thủ lưu tình với phụ nữ. Giờ hay rồi tay chặt xương đau đến thấu thịt.

Anh lo lắng lại gần chỗ cô, ngay khi nghe thấy tiếng xương anh đã muốn dừng lại xem vết thương của cô. Ai ngờ con nhóc này lại ương bướng kiên cường đến đáng sợ như vậy. Sự hối hận len lỏi, đau lòng nổi ra cái tay vừa bẻ chặt xương Vi Khiết mon men đến vuốt nhẹ vào da cô ngay lập tức bị hắt ra

"Tránh ra, không cần anh tỏ lòng tốt". Vi Khiết cắn răng đứng dậy bước vào phòng ngủ, đau đớn cùng tức giận khiến cô muốn giết người

Đình Lộc hoảng hốt chạy đến chỗ cấp trên xem một lượt đánh giá vết thương trên người thủ trưởng. Còn may chỉ vài vết xước. Nhưng có vẻ cô gái kia không ổn rồi. Tiếng xương cặc kêu to như vậy khéo gãy ấy chứ.

"Thủ trưởng, ngài nên đi xem cô ấy thế nào đi, tôi thấy tay cô ấy có vẻ không ổn rồi".

Chẳng cần Đình Lộc nói anh cũng nhanh chóng xông vào phòng Vi Khiết xem vết thương của cô. Ở trong quân đội nhiều năm, tập kích huấn luyện nhiều dần anh ít khi nương tay với bất kỳ ai, hành động vừa rồi cũng chỉ là quán tính, anh thật sự không cố ý. Lần đầu trong lòng anh hỗn loạn như thế, còn loạn hơn cả khi ở trên trận địa chiến trường

"Vi Khiết, đừng cứng đầu nữa, mở cửa cho tôi xem vết thương của cô. Nếu không tôi sẽ xông cửa vào đấy". Cố Mặc điên cuồng đập cửa trả lời anh chỉ là sự yên lặng

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32

Vi Khiết mặc kệ tiếng gọi hồi thúc bên ngoài cô đau đớn tự lấy tay trái nắn lại vết xương chặt. Tiếng kêu ròn tan vừa nãy khiến cô chẳng kịp trở mình nhưng sờ vào hình như chưa gãy dù sao cũng què cnm rồi, tự mình gây tự mình gánh thôi. Hận nhận cái thân thể yếu đuối này không chịu được đau đớn quá.

A a a a. Không nhận được cô phát ra tiếng kêu nhỏ nhưng bên ngoài cửa vẫn có thể nghe thấy sự khổ sở chịu đựng

Cố Mặc lập tức đập cửa xông vào nhanh chóng cầm lấy tay cô nắn lại.

Cặc... (tiếng xương trở lại vị trí ban đầu kêu)

Và...

A...a...a...a...a (cắn răng cố rít từng đợt khí lạnh vào vì đau, cô không muốn ai nhìn thấy sự khổ sở của mình kể cả Cố Mặc không ngoại lệ)

Anh thấp người bế cô rồi đứng lên bước ra khỏi căn hộ, sau lưng bỏ lại lời nói ra lệnh cho Đinh Lộc run rẩy đứng xem tình hình:

"Chìa khóa xe ở bàn, chạy nhanh theo tôi đưa Vi Khiết đến bệnh viện"

Nhận lệnh của cấp trên cậu ta ngay lập tức đứng thẳng người dơ tay chào một góc 90° rồi chạy nhanh làm nhiệm vụ vừa được giao.

Cố Mặc bước vội vào thang máy, Đinh Lộc cũng theo gót vào cùng. Vi Khiết sắc mặt chẳng khá hơn là bao trắng bệch rồi tái mét vì đau nhưng lại không kêu nửa tiếng cho bất kì ai đồng cảm cả.

Bị Cố Mặc bế trên tay cô càng cố tình bước bình dẩy dựa tựa quấy chửi mắng:

"Mẹ kiếp bế thì cũng bế rồi, anh bày đặt thương hại cho ai xem bỏ tôi xuống, chân chưa què chưa cần anh lo, tay có phé cũng không cần anh quản". Giọng cô khàn đặc lại, ánh mặt hằn đỏ đáng sợ khiến cho chàng chiến sĩ nhìn vào lập tức phải quay phắt đi hoảng hốt.

Cố tổng mặc kệ mọi lời chửi bới vẫn bế cô nhóc vững trên tay, trên đầu đổ ra chút mồ hôi, môi mím chặt chẳng nói gì ngậm thừa nhận lỗi lầm của mình. Anh biết Vi Khiết vốn yếu đuối bị bế chệch xương như vậy anh không chắc có để lại di chứng gì không. Nếu cô nhóc mà có chuyện gì thật sự anh sẽ phải hổ thẹn với lương tâm mình mất.

Xuống tầng 1 Cố Mặc nhanh chân chạy đến bãi đỗ xe, cậu chiến sĩ phối hợp ăn ý mở cửa cho thủ trưởng mình vào. Vi Khiết ngồi gọn xuống chiếc ghế phụ, hung thủ thì ngồi bên cạnh ra sức nhìn chăm chăm vào tay cô. Cái hành động lo lắng thu vào tầm mắt khiến Vi Khiết vừa buồn cười vừa tức giận.

Nói gì thì nói cô cũng là người đối cứng trước, trách nhiệm một phần đổ lên đầu. Nhưng cái tên đầu lạnh này cũng không oan, chẳng biết thương hoa tiếc ngọc dứt khoát bế tay cô cơ. Rút kinh nghiệm lần sau có động thủ với ai thì nên tránh xa tên này ra, có là sát thủ cấp S cũng chưa chắc thắng nổi vị thủ trưởng Cố uy lực ngút trời

"Xin lỗi". Nhìn tay cô, anh nín chặt môi thốt lên hai từ mà chưa bao giờ xuất hiện trong điển tích

Vi Khiết kinh ngạc môi hiện nên chút ý cười nhưng nhanh chóng cố biến nó thành sự cố ý khinh bỉ. Quay mặt ra ngoài cửa sổ tránh ánh mắt nóng bỏng rọi xuống.

"Làm thì làm rồi anh cảm thấy nó có ý nghĩa sao? Cũng một phần lỗi do tôi...nhưng anh cũng phải chịu trách nhiệm đi, viện phí, thuốc men à suýt quên mất, cả buổi tiệc gia tộc kia nữa. Chắc Đường gia không muốn một đại tiểu thư què tay lên đại diện nhĩ". Nụ cười nhạt hết mức, dù đau nhưng Vi Khiết vẫn tỉnh táo thẳng thắn chớp thời cơ ra điều kiện

Cố Mặc xoa xoa mi tâm, đúng là một ngày đau đầu với cô nhóc, què rồi vẫn không quên mục tiêu chính. Sự kiên cường, lì lợm đến người ta phát khó chịu. Chán nổi đây gần xanh cho thấy sự kiểm chế cực hạn của anh. Cuối cùng, anh vẫn phải thỏa hiệp.

"Được, đến bệnh viện kiểm tra trước đã. Những vấn đề khác tôi sẽ an bài"

Đinh Lộc vẫn chuyên tâm lái xe, cậu ta vượt mấy cái đèn đỏ trong đêm chẳng cần sự cho phép của thủ trưởng. Tâm trí đang rối loạn về cuộc hội thoại vừa nãy của hai người lơ mơ đoán được quan hệ giữa cô gái xinh đẹp cũng cấp trên. Gia tộc chính xác còn hỗn loạn hơn cả hắc đạo chứ chả đùa. Lĩnh mới như câu hiểu cũng nên làm ngơ mà không hiểu cũng thế vậy.

Nhanh chóng đến bệnh viện, Cố Mặc xuống xe bế Vi Khiết vào nhưng bị cô từ chối thẳng thừng, chân cô vẫn rất khỏe không cần sự giúp đỡ của hung thủ.

11 giờ 36, đêm khuya khoắt chỉ vì sự xuất hiện của Cố Mặc mà náo động. Trước khi đến anh đã gọi điện cho Mạnh Cảnh Thành kể sơ lược về tình hình

của Vi Khiết nên họ chưa đến nơi thi đội ngũ y bác sĩ đã hoan nghênh ngoài cửa cấp cứu. Hoành tráng hết như cô hấp hối vậy.

Vi Khiết bước đến khoe mắt dật dật hết nhìn tay bác sĩ Mạnh rồi nhìn cậu thân yêu của mình. Kiểu như làm quá hóa vấn đề. Gãy tay chứ có cưa tay đâu mà mấy chục bác sĩ đứng đây làm gì? Ngắm thiếu nữ bị đánh què à?

Mạnh Cẩn Thành ngáp dài làm vẻ chán trường nhìn bệnh nhân cũ: "Đường Vi Khiết tốc độ trở lại bệnh viện của cô còn nhanh hơn cả tôi tưởng đấy".

"Ồ, phiền bác sĩ Mạnh rồi". Nàng Đường bắt đầu dĩ cười

Đi theo các bác sĩ đến phòng chụp rồi qua phòng khám. Cố Mặc yên lặng cũng đi theo dõi tình hình. Cho đến khi bác sĩ khoa xương kết luận Vi Khiết chỉ bị trật khớp thì mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng vết trật khớp lệch nhau nên việc nắn xương sẽ rất đau.

"Chắc, lão Cố này, cậu làm gì cô ta mà lành thành què thế kia, ra tay cũng quá nặng". Mạnh Cẩn Thành nhìn phim chụp rồi đeo gang tay xoa thuốc cản thán nắn vết thương. Mấy nhũ trật ai oán trách bạn thân

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

"Nhẹ một chút, cô ấy sợ đau". Cố Mặc nhíu mày nhìn biểu cảm cắn môi đến bật máu của Vi Khiết trong lòng đau như kiến cắn

"Chấp nhận thôi, xương trật dù đau cũng phải nắn lại nếu không sẽ để lại tật. Còn cô nữa nghịch ngợm ít thôi được không? bệnh viện có tới mấy trăm bệnh nhân mà người nào cũng mấy ngày lại vào hành hạ bác sĩ thì chắc chúng tôi đến bỏ nghề mất". Mạnh Cẩn Thành mắng nhẹ, anh ta vừa mới kết thúc ca mổ thì Lão Cố gọi cô nàng này lại gây chuyện đến gãy xương trong lòng có chút lo lắng mà cũng tức giận dâng trào, đã mệt còn gặp khắc tinh thì còn gì thảm hơn

Vi Khiết đau nhưng vẫn cười ngọt ngào lấy lòng, tiểu bạch lúc tức giận cực kì dễ thương nha, ít ra cũng hơn cái tên đầu gối kia, hại cô nhập viện

"Chẳng phải tôi nhớ anh quá nên mới nhanh chóng nhập viện sao? Đừng nóng, đợt này tôi quan tâm anh dài dài". Thái độ lưu manh ăn sâu vào máu bộc phát, tay trái rành rỗi xoa xoa đầu bác sĩ Mạnh y hết chủ cùn

Da mặt Mạnh Cẩn Thành dù dày đến đâu cũng mỏng hơn Vi Khiết nên bị cô trêu ghẹo thì hơ khế mặt đỏ ửng lên. Mới 3 ngày không gặp trình độ thả thính lại tăng thêm lv.

Cố Mặc thấy một màn ân ái thì răng nghiến chặt lại, tay cuộn thành nắm đấm, cơ thể khó chịu. Anh đóng sầm cửa phòng khám ra ngoài. Tốn công anh lo cho cô đau đớn nhưng có vẻ thành thừa thãi, gặp lại bác sĩ cũ cô quên đau hơn hờ hững thì phải. Khí lạnh trong phòng từ trong chuyển ra ngoài.

Sương đêm cùng hơi thở lạnh lẽo của Cố Mặc hòa nhập lại như muốn đóng băng cả hành lang bệnh viện.

Mạnh Cẩn Thành cười nhẹ an ủi: "Đừng để ý cậu ta luôn thế"

"Lười quản, A Thành anh nhanh chút tôi buồn ngủ lắm rồi". Vi Khiết ngáp dài không để ý tên đàn ông kia, dơ tay làm vẻ đã quen, hành động cực trẻ con của cô chọc lắt khiến Mạnh Cẩn Thành phải phì cười.

Xương bị trật của Vi Khiết cuối cùng cũng trở về vị trí cũ, việc xoa nắn nhẹ nhàng thoải mái trên tay phải làm cô nàng ngủ luôn trên giường khám khiến Mạnh Cẩn Thành phải bó tay. Không biết làm thế nào anh đành ra khỏi phòng khám cầu xin sự giúp đỡ của bạn thân bé Vi Khiết về phòng bệnh. Đây dù gì cũng là phòng khám có đặc quyền đến đâu cũng không thể ngủ trong phòng khám được.

Mạnh Cẩn Thành: "Vi Khiết ngủ rồi, phụ tôi bế cô ấy về phòng bệnh đi, tôi cần phải về nhà ngủ một giấc đây. Bye"

"Hay ở lại đi, tôi với cậu cùng nói chuyện". Cố Mặc đi đến gần mở lời, giọng nặng trĩu nghe ra chút mệt mỏi trong đó, cả ngày hôm nay vật lộn với đồng việc ở tập đoàn lẫn quân khu rồi xảy ra chuyện của con nhóc khiến đầu không lúc nào được nghỉ ngơi cả

"Hửm? Tôi không nghe nhầm ấy chứ? Tâm sự chuyện đàn ông à". Mạnh Cẩn Thành đập vai bạn tỏ vẻ khá ngạc nhiên rồi đẩy anh ta vào phòng khám ý muốn bế cô nàng ngủ say như chết kia ra trước rồi muốn nói gì thì để sau

"Đừng đùa nữa, mua bia đi rồi đến phòng cậu chờ tôi". Cố Mặc cười nhẹ rồi vào bế Vi Khiết trên tay hướng về phòng bệnh, trước khi đi để lại lời mệnh lệnh

Không phải lần đầu bế cô nhóc trên tay nhưng xúc cảm mới lạ làm anh thật sự lưu luyến mùi thơm của cô trên người Vi Khiết. Gần như giống với sự mê hoặc.

Đặt cô nhẹ nhàng xuống giường, cẩn thận kéo chăn, điều chỉnh điều hòa trong phòng rồi mới bước khỏi. Đóng cửa lại lặng lẽ thờ dài vô thức.

"Bé nàng về giường rồi, đây, uống đi". Mạnh Cẩm Thành phục kích sẵn ở cửa phòng ban ném cho bạn chai bia lạnh

Cố Mặc đỡ lấy bát nắp uống một hơi dài, ngồi xuống hàng ghế inox lạnh buốt của hành lang bệnh viện khiến cả thân thể tỉnh táo. Nhất thời không biết nói gì ngoài im lặng uống bia giải tỏa

"Mặc, cậu có vẻ quan tâm đến Đường Vi Khiết nhỉ?". Mạnh Cẩm Thành nhìn bạn cười khề tay khoác qua vai đập đập rất khí thế

"Thế nào là quan tâm?". Cố Mặc mờ mịt về hành động của mình

"Thì đây, cái bộ dạng chật vật của cậu lúc đưa cô nhóc đến bệnh viện không phải quan tâm là gì chứ?(uống hớp bia)... A Mặc, cậu và Vi Khiết như lửa với nước quá khác nhau, nếu cậu có cảm giác rồi thì nên tránh xa ra đi, cô ấy không phải người cậu có thể nắm giữ được". Bác sĩ Mạnh hiếm khi hạ giọng nghiêm túc bao giờ, hôm nay lại cho một lời khuyên thiết thực

Thật sự với cái nhìn của anh Cố Mặc và Vi Khiết quả thực quá khó. Cảm giác thì thế nào? Họ là cậu cháu dù không huyết thống nhưng mặt bằng pháp luật chẳng tránh khỏi. Vi Khiết xinh đẹp cô thu hút tất cả ánh nhìn, anh đảm bảo bao gồm hấp dẫn cả Lão Cố. Cô ấy giống như một bông hoa thơm có thể dính chặt mọi con ong bướm xung quanh. Thoát ra được là may mắn. Không thoát ra được chính là bị yêu nữ bắt hồn rồi. Đến anh cũng thừa nhận rằng mình cũng có chút lung lay.

"Tôi không biết nữa, cảm giác Vi Khiết mang lại không phải chơi đùa, tôi đang suy xét về cái lưới dăng của cô ấy đây...nguy hiểm nhưng thú vị

Vi Khiết mang đến cảm giác đặc biệt, cô khác biệt với tất cả các thiếu nữ khác ở chỗ cực kiên cường, thấu đáo hơn bất kì ai, sự quyết đoán của một thương nhân chưa chắc đã định nổi ý chí chắc chắn của cô gái 19 tuổi. Hơn nữa là người rất biết tận dụng thời cơ để đàm phán dòn ẹp, gò bó thỏa hiệp". Cố Mặc ngả người ra đằng sau ghế chân vắt chéo duỗi thẳng ra cố tạo cho mình một tư thế thoải mái

"Hôm nay cậu biết không? Chỉ vì một gói đồ vật mà cô ấy động thủ với tôi dù biết mình không phải đối thủ, tính cách thật cứng đầu, lì lợm"

"Xi, cậu ấy à chả bao giờ nương tay với ai cả. Bây giờ cô nhóc bị thương rồi đấy. Bữa tiệc gia tộc tính thế nào?"

"Đợi Vi khiết khỏi rồi tính. Tôi khác có sự tính toán". Cố Mặc rút bao thuốc trong áo ra châm lửa, mùi thuốc thủy sĩ lan khắp hành lang bệnh viện làm cho anh bạn ngồi cạnh ho sặc sụa. Mạnh Cẩm Thành từ trước đến nay không hút thuốc cũng rất bài xích mùi thuốc nhưng thẳng bạn nổi khổ chưa bao giờ đề ý điều này cả. Động tác của cậu ta điều luyện không những không dừng lại mà còn nhả khói liên tục phốt lò mọi biển báo cấm hút trong hành lang bệnh viện, chống đối người viện trưởng bắt lực ngay bên cạnh

"Lão Cố cậu định ám sát tôi sao? Thôi thôi về nghỉ đi để bà cô tổ kia ở lại, tôi phải làm một giấc đã. Mệt quá". Hết sức chịu đựng Mạnh Cẩm Thành phui áo blous trắng đứng dậy vẫy vẫy tay chào ra về. Nói chuyện với cái tên kia nguy cơ viêm phổi rất cao anh đây còn muốn sống để cứu sống thêm nhiều người nữa

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Hút xong điếu thuốc Cố Mặc ngồi lại trên hành lang một lát bình tĩnh tâm trạng. Đêm nay anh không định về khu nhà cũ của Cố gia, giờ quá muộn để trở về nhà nếu ông bà cụ biết hẳn sẽ lại lo lắng tra hỏi đến đau đầu.

Nhớ có một lần ở quân khu có việc quan trọng phải ở lại làm việc đến gần sáng mới về khiến bà nội Cố cả đêm thức trắng đợi anh. Yên lặng không nói nhưng bà sức khỏe yếu lại khóc ầm lên làm cho ông nội sốt ruột tức giận tím mặt quát tháo một trận. Cố gia vốn bình yên mà có ngày náo nhiệt như vậy quả hiếm. Hiếm đến nỗi Cố Mặc đến phát sợ lần sau khi có việc về muộn sẽ không dám mò về Cố gia nữa đành ẩn dật ở căn hộ hoặc nhà khách quân khu.

Đêm nay Cố Mặc thuê tạm căn phòng ngay bên cạnh phòng Vi Khiết ngủ. Dù sao mình cô nhóc ở đây không ai chăm sóc anh cũng không an tâm lắm. Không phải hoài nghi tính bảo vệ mình của cô, cũng không phải hoài nghi tính an toàn của bệnh viện nhà họ Mạnh mà anh chính là đang lo Vi Khiết sẽ làm loạn cả cái bệnh viện này lên thành gà bay chó chạy. Với anh thì không nói nhưng tốt xấu bệnh viện này thuộc tài sản Mạnh gia, có vấn đề xảy ra trách nhiệm hẳn sẽ dồn cả vào đầu Mạnh Cẩm Thành vẫn là nghĩ chu toàn cho bạn thân.

Trái ngược lại với Cố Mặc mệt mỏi cả đêm trần trọc trên giường thì Vi Khiết không mộng mị say giấc đến sáng.

Cô quả thực mệt, vết thương trên người cứ chằng chịt lên hàng đồng, sẹo cũ mờ thì sẹo mới xuất hiện. Với một mỹ nữ xinh đẹp chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

Đứng trong nhà tắm ngắm mình trong gương cô nàng Đường thờ dài ngao ngán. Sống thì tốt nhưng với cái hoàn cảnh hiện tại chắc phải nhanh chóng tìm

điểm yếu mà ra tay với họ Đường mới được. Cô càng dễ yên thì càng được nước. Chờ lâu thì lắm mộng.

Tắm rửa sạch sẽ miễn cưỡng mặc cho mình bộ quần áo bệnh nhân rồi bước ra ngoài thì ngay lập tức hình ảnh trước mắt khiến Vi Khiết phải lau mắt sừng sốt. Cô thủ trưởng đang bày đồ ăn sáng cho cô a.

"Dậy rồi? Lại ăn sáng". Không quay lưng lại nhìn cô nhóc, Cố Mặc lãnh đạm để thức ăn quy củ trên bàn chính mình ngồi xuống thưởng thức

"Ày, đãi ngộ bị thương của tôi cũng thật tốt. Anh cuối cùng cũng biết thương hoa tiếc ngọc rồi à?". Thoải mái ngồi xuống chiếc ghế đối diện, Vi Khiết uống một hạm sữa lớn, vẻ mặt hơn hờ như thường

Nhìn cô chẳng có cảm giác gì giống người bệnh cả, tay thì gầy đảnh nhưng cái tinh thần cùng thú vui trêu đùa khoái lạc chưa bao giờ bị dập tắt. Vi Khiết chính là xinh đẹp khi cười và cô rất thích cười. Chút khổ này chả là gì so với việc bốn ba truy nã kiếp trước cả. Tay phải gầy thì còn tay trái dù gì cô đây cũng thuận cả hai.

Cầm đôi đũa thành thực gấp há cào rong biển lên miệng ngon lành, một lúc ba bốn miếng tống vào không ngừng nghỉ rồi nhồm nhoàm nhai. Muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu thôi. Tuy nhiên người đẹp ấy mà, dù tướng ăn có xấu cũng biến thành dễ thương hết.

Cố Mặc thấy hành động trẻ con thì không khỏi phì cười nhắc nhở. Tay đau vẫn có thể làm chủ bàn ăn như vậy hẳn hôm qua chẳng nhằm nhò gì với cô nhỉ? Con nhóc Đường hẳn hiện thân của cứng đầu, lì lợm, bướng bỉnh

"Vi Khiết, cô từng học võ qua? Thân thủ rất nhanh nhẹn". Vừa ăn vừa nói chuyện Cố thủ trưởng cảm khái

Vi Khiết nhún vai làm vẻ thành thật, quả thực có học thì kiếp trước chứ kiếp này cô đến cái bằng xe đạp còn không có nói gì giấy tờ học võ:"chẳng phải vẫn bị anh đánh thành què đây. Còn võ? Chưa từng học qua"

"Cô chắc chắn đây là hành động bảo vệ theo quán tính?". Cố Mặc cười, nụ cười mang chút nghi ngờ vương bận nhưng kèm theo tà mị khiến khuôn mặt vốn xinh đẹp của anh lại càng đẹp hơn

Vi Khiết đang ăn không để ý lắm nhưng nụ cười ấy cô có thể cảm nhận được. Sự cảnh cáo, uy hiếp của anh đang dồn cả vào phía cô. Có điều chẳng làm sao cả cô vẫn bình tĩnh đáp lễ lại.

"Đừng nghi ngờ nữa, điều này anh rõ nhất. Tất cả những tư liệu điều tra về tôi hẳn Đường gia cung cấp không sót một chữ. Tôi không nói dối anh cũng không nhất thiết phải nói dối".

Cố Mặc thu lại chút ôn nhu cuối cùng trên khuôn mặt mình, ánh mắt đen sâu tựa như chẳng thể đến đáy lại càng trắng trẻo hơn. Anh không thể nhìn được cô nhóc này đang tính toán gì, với một Vi Khiết chưa từng học bất cứ thứ gì ngoài âm nhạc thì sao có thể sắc bén như vậy. Đường gia giữ cô rất cẩn thận sao có thể giống một người thô bạo, tính toán như vậy. Đường Vi Khiết sau một trận đánh trở thành một con người hoàn toàn khác, chuyện này đến chính anh còn cảm thấy hoang đường. Một dấu hỏi lớn luân quần trong đầu Cố Mặc hiện giờ chưa có lời giải đáp

"Vi Khiết, cô còn biết gì nữa, một tiểu thư khuê các ngoài cầm kì thi họa ra"

"Ngoài cầm kì thi họa ra thì cái gì cũng biết. Nhưng nói gì thì nói sao bằng Cố tổng được. Rất nghèo nàn tài nguyên". Vi Khiết tinh nghịch nháy mắt đào hoa phóng về phía Cố Mặc, câu nói của cô bao toàn hàm nghĩa

Ý cô chính là thế đấy, dù anh có tìm hiểu hết về cô, bao nhiêu tài năng khai phá thì cũng chẳng sánh được với núi cao trước mắt. Một Cố Mặc cao quý xuất thân danh giá, tiếng tăm lừng lẫy. Chủ tịch tập đoàn Cố thị là anh. Thủ trưởng trong quân đội là anh. Một con người muốn bao nhiêu ánh sáng hào quang có bấy nhiêu ánh sáng chói mắt thì làm sao hiểu được cái cảm giác suốt ngày chạy trốn bốn ba khắp nơi cận kề sống chết như cô.

Cố Mặc tất nhiên nghe được ý vị trong đó nhưng lại không phản bác bởi đó là sự thật. Đường gia và Cố gia vốn thuộc hai gia tộc chênh lệch về tất cả mọi mặt. Cố gia chỉ cần nhún chân thì Đường cũng coi như tan nát.

"Anh không phải đi làm à, tôi ở đây với các y tá cùng bác sĩ Mạnh rất vui không phiền Cố tổng quan tâm nhiều chỉ cần anh đóng viện phí đầy đủ là được". Cô nàng Đường hạ lệnh đuổi khách

Không hiểu sao Cố Mặc nghe thấy 3 từ bác sĩ Mạnh thốt ra từ mồm cô nhóc có vẻ rất thân thiết trong lòng nổi lên sự tức giận khó nói, tuy nhiên ngoài mặt vẫn lạnh như băng bất chấp mọi lời nói đóng đinh ở phòng cô. Hôm nay anh không định đến tập đoàn. Lỗi anh gây ra anh sẽ chịu nó một cách trách nhiệm nhất.(cái ý nghĩ này thật sự củ chuối với một người cao cao tại thượng như Cố tổng a)

"Tôi xử lý công việc ở đây, cô cứ tùy ý. Đồ dùng cá nhân tôi cho người mang qua rồi cô thấy thiếu cái gì cứ nói".

Àu, sao cô lại quên mất tôi qua mình đang dở việc chứ?

Vi Khiết đập nhẹ vào đầu mình ngăn ngấm, cô thật có hứng thú với sản chứng khoán nhỏ đó, cần ít tiền nữa cô chắc chắn sẽ góp vốn mua lại thuộc về tay mình từ đó mua bán cổ phiếu lãi dẽ lãi.

Đứng lên chạy đến túi đồ cầm chiếc laptop ra khỏi động máy ấn mật khẩu, di chuyển chuột vào khung chat, lưu loạt ấn vài dòng chữ

[Tôi qua có chút việc, chúng ta có thể bàn lại về sản chứng khoán online của anh không?]

Giống lần trước người bên kia trả lời cực nhanh

[Được, cô muốn tìm hiểu gì?]

Vi Khiết: [Những gì tìm hiểu cũng đã tìm hiểu rồi. Tôi chỉ thắc mắc đúng một chỗ nữa. Tại sao ngay từ ban đầu lập sản giao dịch anh không dùng phương thức cổ điển lại đi theo hướng lái hoàn lái, gốc tăng lái. Chẳng nhẽ anh không thấy như vậy rất nguy hiểm sao? Một khi có biến động mạnh về kinh tế thì sản anh chắc chắn sập đầu tiên]

[Cái này cô cũng nhìn ra sao? Quả thật lúc mới lập tôi không nghĩ nhiều như vậy. Khi nghiên cứu thì thấy sản cổ truyền quá nhiều lỗ hổng cách thức đơn sơ chưa thực sự áp dụng tất cả vào công nghệ 4.0, 5.0 hiện tại gây nhiều bất tiện đáng nói. Ví dụ như phương thức thanh toán quy đổi qua nhiều mục không cần thiết, thời gian chờ dòng tiền về lâu hay giả sử trên trang chứng khoán cũ người dùng khi sử dụng một thời gian liền bỏ nhưng số tiền thì vẫn giữ lại như cũ nên người dùng sẽ không biết tài khoản của mình đang chạy đang hoạt động các thẻ ngân hàng sẽ tự động trừ tiền hàng tháng].

Vi Khiết đọc dòng tin nhắn dài gửi đến trong lòng thầm tặng anh ta một tràng vỗ tay biểu dương. Cô lúc học kinh tế cũng hỏi giáo sư về vấn đề này nhưng chưa ai có một câu trả lời thỏa đáng về việc lập trang cả. Trong sách tìm hiểu cũng không sơ bộ.

[Cô còn câu hỏi gì nữa không?]

[Tôi muốn đầu tư vào sản của các anh. Vốn ban đầu là bao nhiêu?]. Không suy nghĩ nhiều Vu Khiết quyết định đầu tư mỗi làm ăn điện tử này, xem lại trong danh sách chứng khoán hình như chỉ có mỗi anh ta và cô thôi thì phải

[Cô chắc chắn chứ? Vốn thì cô góp bao nhiêu cũng được. Có điều rất mạo hiểm, cô có thể mất trắng]. Ngạc nhiên cùng khuyên nhủ

[Anh thú vị thật, có người đầu tư không phải tốt sao? Tôi quyết định rồi]

[Cái này... chúng ta gặp nhau bàn công việc được không? Nếu chỉ vắn vện qua khung chat có hơi bất tiện]

[Được, anh gửi địa chỉ cùng số điện thoại đi]. Vi Khiết thoải mái đồng ý

[Quán cafe no1, đường Đại Lộ

Sdt:09xxxx].

Nhận được địa chỉ cô cũng nhắn sdt của mình, tùy tiện cho một cái số dù gì thói quen nhiều sim rác của cô vẫn giữ nên không lo việc gặp nguy hiểm

[07xxxx]

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cổ Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Sau khi nhận được đầy đủ không còn việc gì làm Vi Khiết an phận gấp máy tính lại ngã người ra đằng sau gối nằm, tay duỗi bảnh tách liền một phát, tiếng kêu phát ra nghe vui tai.

Lâu không sử dụng nhiều nên khi gõ bàn phím trở lại các khớp tay trở nên tê cứng cực độ, khá mỏi. Với cả cô còn phải đánh máy tính bằng một tay thì lại càng khó khăn hơn. Nếu kiếp trước không luyện tay trái thì chắc kiếp này gãy tay phải cô làm phế nhân mất.

Đờ mờ một hồi Vi Khiết ngẩng mặt lên nhìn ra ghế sofa trong phòng thì thấy Cổ Mặc đang hết sức chuyên tâm làm việc. Suýt chút nữa cô quên trong phòng còn một vật thể sống đang ngồi đây.

Vi Khiết ngăn người quan sát Cổ Mặc, người đàn ông này phải là cực phẩm trong cực phẩm. Đến cả khi đối mặt với đồng tài liệu khô khan trên người anh vẫn toát lên sự mê hoặc kinh người. Sóng lưng thẳng tắp, quần áo Tây phục tư trang cho dù ngồi xuống vẫn chỉnh chu không một nếp nhăn, thân hình cao lớn nổi bật trên chiếc ghế sofa màu đen toát lên vẻ quý tộc bẩm sinh vốn có, uy nghiêm giống một vị vua đương thời.

Gương mặt đẹp tựa như khắc họa. Mày kiếm lúc nhú lúc duỗi nghiêm nghị, sống mũi cao ăn khớp với đôi mắt hổ phách đen lạnh nguy hiểm, lông mi dài khiến giới nữ phải ghen tỵ, môi mím chặt tạo thành đường cong khiến Vi Khiết nhìn vào chỉ biết nuốt nước bọt chỉ sợ không kiềm chế được nhào đến áp môi mình vào hôn.

Thông cảm, cô chính là loại người đam mê sắc đẹp quên lễ tiết xấu hổ bình thường của thiếu nữ. Nói đúng hơn kiếp trước cô là phụ nữ một lần da cũng đạt đến độ dày hơn bì lợn rồi nên kiếp này thấy sắc mà không được hưởng cổ tồ ra lưu manh mà nữ nam năm lần bảy lượt phốt lò từ chối, thịt trước miệng mà như ăn chay có thấy hơi khó chịu trong người.

Dáng vẻ anh xem tài liệu thật sự rất đẹp. Nghe nói đàn ông mê hoặc quyến rũ nhất vào hai thời điểm. Một là làm việc để kiếm tiền cho người phụ nữ mình tiêu. Hai là lúc đưa ra lời cầu hôn trên lễ đường.

Với bọn khác thì cô không biết nhưng khi nhìn Cố Mặc thì cô thấm thía đấy. Đẹp hơn cả phụ nữ, đẹp bất chấp. Đẹp đến nỗi khiến cho cô phát thèm.

Lau nước dãi, nuốt nước bọt trong miệng, cô nàng Đường hoàn hồn vô thức nói, bên trong xuất hiện sự khó tả:

"A Mặc có ai nói anh quá đẹp hơn mức bình thường không? Quá chói mắt"

Cố thủ trưởng đang làm việc chỉ vì câu nói của cô nhóc nào đó mà suy nghĩ đang lệch lạc đi nơi nào, cần kéo về hiện tại gấp. Phản ứng đầu tiên là ngẩn người, rồi tiếp theo cười nhẹ. Một nụ cười khiến tim Vi Khiết phải bắn ra ngoài.

Thật sự chỉ cần anh bán cái khuôn mặt hoàn hảo không góc chết kia cho cô, cô sẽ cật lực kiếm tiền mua nó không thì...

"A Mặc, hay anh bán thân cho tôi đi. Tuy bây giờ tôi có chút nghèo nhưng có thể từ từ trả góp, lãi suất tùy ý". Vâng cô nàng Đường đang ra giá như mua một món đồ

Cố Mặc nghe thấy phát học máu, cái miệng ngọt của Vi Khiết khiến anh dở khóc dở cười. Ai bảo anh vô tình hữu ý, con nhóc kia lời nói treu đùa thốt ra còn vô tri vô giác hơn

"Nghèo không hình dung được cô đâu. Với tôi, giá trị còn không bằng một nửa số không trong tờ đô la Mỹ". Cố tổng nổi hứng nửa đùa

"Tôi có giá trị hơn anh tưởng đấy cứ chờ xem. Chỉ là giờ chưa phát huy thôi. Thế nào đồng ý bán thân không?". Vi Khiết vỗ ngực tự tin khả năng của mình nhưng vẫn không quên việc gạ gẫm thân thể

"Áo tưởng". Hai chữ của Cố tổng đánh tan mọi sự cố gắng của cô nàng

"Xi, anh quá nhạt, nhạt tí lệ thuận với nhan sắc. Thảo nào tâm này tuổi chưa từng mối tình vắt vai, giữ cái thân trai trinh". Vi Khiết bĩu môi, mồm miệng thô thiển khinh bỉ Cố thủ trưởng, lời có chút thô bỉ nhưng đó là sự thật thôi

Vâng, câu nói đã chọc giận thành công con mãnh thú đang gào rú bên trong Cố Mặc, anh không tiếc vài câu độc hơn nữa tặng cô

"Cô thử qua rồi? Sao biết tôi là trai trinh". Nụ cười nhẹ mang nguy hiểm dồn dập, đứng dậy bước chân thẳng tắp hướng về phía cô nàng đang nghênh ngang vắt chân ngồi trên giường

"Ừ hứm, thử rồi thì tôi đã không phải treo mồm chờ anh đồng ý làm bạn trai ôm đùi lớn nhé. Chẳng qua tôi nghe bác sĩ Mạnh nói, còn nghe đồn thổi qua của anh không dùng được, anh bị gay nửa". Vi Khiết thẳng thắn khai mau, càng nói càng mạnh mẽ mặc kệ sự đàn áp của Cố Mặc đang áp sát mặt mình

Cố tổng: "...". Mạnh Cẩn Thành cậu được lắm, rất biết cách đào hố chôn bạn mình. Khá. Thật sự rất khá

"Don't worry, tôi không quan việc đó đâu dù sao A Mặc anh rất giàu mà".

"Lần sau nghe ít chuyện linh tinh thôi. Nếu lần sau tôi còn nghe thấy mấy chuyện này đừng trách thê bạc lại mắt. Còn nữa cô là con gái học cách ăn nói một chút đừng suốt ngày thô thiển hùng hổ nữa. Đại tiểu thư như thế hợp lẽ nghi ở đâu". Cố Mặc ngán ngẩm chuyển sang dạy dỗ cô nhóc

"Giỏi thì Cố gia giúp Đường gia thay thế một đại khuê các khác. Dù sao cái vị trí ruồi bâu ấy tôi chả cần"

Vi Khiết tất nhiên không nghe lời, phản bác lại ngay, bộ dáng bất cần đời hết chỗ, cô chính là thế từ trước đến nay không bao giờ để lòng mình thất vọng bao giờ. Cô cũng chẳng dựa dẫm sợ sệt ai.

"Cô còn một cậu em trai hàng tháng cần phải lọc máu nữa, cô nhất thiết phải cứng đối cứng như vậy". Cố Mặc nhẹ giọng mang chút cảnh cáo

Chết thật, cô quên mất thân chủ còn một người em trai nữa, điều đáng nói là tiền cô ở Đường gia đều chuyển hết trợ cấp cho người em quanh năm sống với bệnh viện này. Haizzz Vi Khiết ơi, Vi Khiết cô định nhượng cả gánh nặng cho tôi sao?

"Tôi ăn mềm thì bọn họ có dễ chịu hơn không? Tôi ăn cứng cũng thế. Đánh vắn đánh, hành hạ vắn hành hạ chẳng hơn thua nhau ở điểm nào". Cô nàng nhũn mày tư tưởng thoáng đắn

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Reng...reng...reng (tiếng điện thoại của Cố Mặc rung)

"Alo". Giọng lạnh nhạt xa cách

Cố Thảo đầu bên kia thấy được nhận cuộc gọi thì vui mừng khôn xiết, người em này của bà ta rất khó đoán lại bận bịu chăm đường nên dù bà có gọi điện thì Cố Mặc cũng ít khi bắt máy, nói đúng hơn cậu ta không thích bắt máy của bà trừ khi lão phu nhân giục

"A Mặc à, tiệc ra mắt gia tộc đã bị hoãn nhiều ngày rồi, em xem thế nào đưa Khiết Nhi về được không? Đường Mĩ vết thương cũng đã gần khỏi nên...". Cố Thảo cẩn thận nói từng câu từng chữ, chú ý lời ra vào của mình

"Đợi Đường Mĩ khỏi hẳn rồi tính, bữa tiệc lớn không thể vội vàng sơ xuất được". Cố Mặc trầm mặc đoán được ý vị của người chị không huyết thống kia, anh biết cuộc gọi đến hôm nay không đơn thuần là tiệc yến bình thường mà công ti Đường gia muốn dựa vào Cố thị để leo cao. Nói trắng ra bữa tiệc quy củ hằng năm kia giờ biến thành nấc thang cho Đường gia leo lên giới kinh doanh

Riêng chỉ nghĩ tới vấn đề này Cố Mặc cực kì không đồng tình nhưng anh nể phần người chị nuôi thiết đãi hiếu kính với ông bà nội bao năm, mắt nhắm mắt mở làm như không nhìn vào âm mưu của Cố Thảo thiết lập.

Cố Thảo lòng hơi lo sợ lung lay, công ti Đường gia do chồng bà quản lý ngày một suy tàn khôn đồn nợ lãi chồng nợ, may mắn chớp được cơ hội lần này mà Cố Mặc không đồng ý mở tiệc thì coi như Đường gia xong đời. Một phu nhân già đi như bà rơi vào cảnh cùng thì thật xấu hổ.

"Cái này... A Mặc, em có thể xem xét ngày chính xác được không? Chúng ta...đã lùi so với kế hoạch khá lâu rồi". Cố Thảo khôn khéo mềm mỏng

"Cứ thế đã, tôi có việc bận, cúp máy". Cố Mặc tỏ ra mất kiên nhẫn, người chị quả tham lam, bà nội trước nay không bạc đãi chị ta nhưng đến khi lấy chồng rồi vẫn muốn đòi hỏi sâu nặng cấm rẽ lợi dụng Cố gia.

Nhét máy vào trong túi đầu vô thức xoay đến chỗ Vi Khiết thì thấy cô đã không còn trên giường mà đi về phía nhà tắm khóa chốt tóc lên. Quần áo được lấy ra để trên móc treo ngoài cửa sẵn.

Vụng về mãi chẳng biết làm thế nào, tay trái càng cố thì đầu tóc càng rối như ổ quạ. Mày liễu nhíu lại trên gương mặt xinh đẹp phụng phịu y hệt trẻ con lên ba. Vi Khiết lúc khó chịu dễ thương hết chỗ nói.

Cố Mặc lắc đầu cười, đứng lên bước tới đằng sau cô. Anh rất cao, cô chỉ đứng đến vai nên việc áp thế nhau rất dễ dàng. Đón lấy dây cột tóc trên tay trái của cô rồi tay phải thuần thục cầm tóc lên buộc vào thành đuôi ngựa.

Sợi tóc vừa mềm vừa thơm lướt qua bàn tay to lớn của anh khiến một xúc cảm khó nói hiện hữu. Lòng nhẹ như bông hồng còn có chút cảm xúc thành tựu khó hiểu.

Vi Khiết ngạc nhiên nhưng cũng vui vẻ đón nhận lòng tốt của ai đó. Cô ngiên và không ngại nhá. Dù sao tay này vì ai mà què hã. Dựa dẫm một tý chẳng quá đáng đâu.

"Anh từng buộc tóc cho thiếu nữ nhà nào rồi à, đẹp đấy". Nhìn mình trong gương cô nàng Đường chất lười cảm thán và nhận được câu trả lời vô cùng cặn lõi của ai đó

"Từng học buộc rom làm thuyền".

"...". Ok, coi như cô chưa hỏi

"Anh zai à, tóc tôi giống bó rom khô lắm sao? Mà rom có thể buộc gọn gàng thế sao?. Một cô gái xinh đẹp hỏi như thế anh không biết ẩn dụ lên cho tâm hồn thiếu nữ mơ mộng à, thứ đầu gỗ nhà anh...àì...ăn ngay nói quá thật". Vi Khiết không nhịn được có chút thành kiến

"Tóc mềm hơn, buộc dễ, dùng ít sức. Rom khi làm thuyền tất nhiên phải buộc gọn gàng thì mới nổi được. Còn nghệ thuật ẩn dụ, tôi không giỏi văn học vì tôi là doanh nhân. Tôi cũng không nhất thiết phải nói lời đường mật với bất kỳ cô gái nào". Cố Mặc bước ra khỏi phòng tắm kiên nhẫn trả lời từng câu hỏi của cô nhóc, ý chính muốn chọc tức Vi Khiết

Tất nhiên rồi, một khi Cố tổng ra tay kẻ còn con như Vi Khiết đã bị lời của anh chọc đến học máu phải nuốt xuôi vào trong. Trai đẹp có quyền bỏ quyền lợi phụ nữ. Ok, coi như cô chưa biện luận, bất bình.

"À, tôi còn có việc cần làm, chiều sẽ trở lại bệnh viện. Cố thủ trưởng mời anh cứ tự nhiên". Lấy quần áo trên móc Vi Khiết đóng cửa phòng tắm vào thay, vừa thay giọng nói lớn từ bên trong vọng ra mang tính chất thông báo

Cố Mặc im lặng không nói gì, tất nhiên, anh nghe thấy và ý nghĩ đang phản đối kịch liệt nhưng Vi Khiết muốn đi đâu cần bản với tính cách của cô, anh bất lực, can không nổi. Nếu cần hẳn sẽ xảy ra xô xát chẳng đáng có. Phức tạp.

Cửa phòng tắm mở ra, cô nàng Đường hài lòng với diện mạo của mình. Áo màu lam thiên bản giới hạn hiệu Dior khá hợp với dáng người cao mảnh mai của cô. Quần bò giản dị trái ngược lại nhưng kết hợp vẫn rất đẹp. Tóc đuôi ngựa buộc gọn gàng phía sau. Son màu hồng phớt nhẹ nhàng, thanh lịch.

Chỉnh chu. Hoàn mỹ.

Vui vẻ huyết sáo mở cửa phòng mặc kệ ai đó đang ngồi trong phòng mất chăm chú xem tài liệu mà lòng đã tức giận bay đi đâu.

Vừa bước chân ra Mạnh Cầm Thành đứng ngoài tay cầm bảng báo cáo bệnh nhân. Mắt nâng gọng kính lên. Soi xét thiếu nữ trước mắt mình ho nhẹ hệt như ông bố già soi con gái cưng của mình đi đâu

"E hèm... Vi Khiết à, có ai làm bệnh nhân mà ăn mặc đẹp đẽ như cô không?"

"Ồ"

"Vào đi, tôi kiểm tra vết thương". Bác sĩ Mạnh đẩy cô nhóc vào trong phòng nhưng ngay lập tức Vi Khiết nghiêng vai tránh né, lè lưỡi tinh nghịch. Rồi chạy lướt luôn không dấu tích.

Để lại người đàn ông lắc đầu cười ngán ngẩm nhưng nhận thấy thằng bạn thân đang trong phòng cô đơn, bác sĩ Mạnh quyết định bước vào trong treu chọc cậu ta vài câu. Tìm cảm hứng cho đời.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

"Người ta đi cũng đi rồi. Cậu không quản nổi thì về đi, ở đây làm gì?". Mạnh Cầm Thành cà lơ cà phát đập vai bạn, dáng vẻ bây giờ của anh ta chẳng giống một lương y gương mẫu gì cả, rõ ràng giống một tên lãng tử đào hoa hơn

Cố Mặc vẫn tiếp tục lật từng trang tài liệu lên xem, im lặng chỉ nghe thấy tiếng giấy soạt soạt khiến người bên cạnh nhìn cũng phát một lòng.

"A Thành, cậu bảo tiệc gia tộc có nên hủy đi không? Đã làm quá nhiều năm rồi. Ban đầu, tiệc mang tính ăn mừng kết quả của 4 năm kinh doanh còn hiện giờ giá trị đó biến thể thành tiệc móc nối trong giới thể hiện". Thủ trưởng Cố nghiêm túc nghe ý kiến

Bác sĩ Mạnh tròn mắt ngạc nhiên, từ trước đến giờ anh bạn trí cốt này chưa từng hỏi ý kiến anh về chuyện liên thông giữa các gia tộc a, mà có nói hầu hết chỉ mang nghĩa thông báo.

"Lão Cố, không nhận ra cậu cũng biết hỏi ý kiến của người anh em này cơ đấy...."

Haizzz(thở dài) tổ chức cũng tốn kém. Mà không tổ chức cũng phức tạp. Bữa tiệc tuy mất ý nghĩa ban đầu của Cố lão gia nhưng nó là cầu nối duy nhất trong giới hoạt động kinh doanh toàn thành phố. Một câu hủ của cậu liên quan nhiều thứ lắm. Cố gia, Đường gia, Mạnh gia, Triệu gia, Tàn gia có khi chỉ vì cái ngày đấy mà xung đột lợi ích. Chặt đứt đi e rằng....".

Mạnh Cầm Thành ngán ngẩm, mày nhủ chặt lại, anh ta là quý tử của Mạnh gia nếu tự nhiên gia tộc bị chặt đứt đầu kinh doanh tốt như Cố gia thì người đau đầu trước tiên ngoài anh ra không ai khác.

Bạn bè với Lão Cố bao nhiêu năm hiếm khi anh ta nghĩ đến chuyện xung đột lợi ích. Bởi anh là bác sĩ càng không chút hứng thú với kinh doanh trong nhà nhưng ai biết được lúc xảy ra chuyện sẽ ra sao. Anh ta còn muốn yên bình ở bệnh viện cứu người.

"Mặc, cậu chưa bao giờ suy nghĩ về vấn đề trong bữa tiệc 4 năm một lần này. 12 năm nay, nó đã mất đi giá trị từ 12 năm nay rồi. Có phải Đường Vi Khiết khiến cậu để tâm đến không?"

Cô nhóc đấy là người thiệt thòi nhất làm vật sáng cho tấm đỡ đạn Đường gia, tôi thừa nhận. Nhưng bao nhiêu năm nay có lợi thì ắt phải hy sinh vật điều đương nhiên rồi. Có trách chỉ trách cô nàng ấy quá đen đui sinh thời vào đúng nhà có Cố Thảo thôi".

Mạnh Cầm Thành cẩn thận ngấm lại câu hỏi của bạn, đầu hờ duy nhất chỉ có Đường Vi Khiết. Ha, xem ra Lão Cố đã động lòng với cô nhóc con.

"Kể cả không có Đường Vi Khiết thì loại tiệc mà Cố gia phải đứng ra tổ chức làm cái sân nhà tranh đấu quả rất không hợp lý. Năm nay Đường gia có Cố Thảo lợi dụng dịp thuyền vẩy 4 năm nữa lại gia tộc nào đạt mục đích dựa dẫm Cố gia đây. Mạnh Cầm Thành có quá nhiều người phải chết trong bữa tiệc ngầm".

Cố Mặc đặt tài liệu xuống trong đầu anh bây giờ đang ngẫm xem có nên hủy đi ngày tiệc toàn gia tộc không. Anh là một quân nhân cũng có nghĩa vụ bảo vệ người dân nhưng anh cũng là một doanh nhân ngày ngày phải tiếp xúc với đao kiếm vô hình. Có những thứ mắt nhắm mắt mở cho qua bởi trên đời này kiếm được chữ trọn vẹn trên một cá thể, đòi hỏi cái gì cũng phải làm tốt thì hoàn toàn khó. Nhất là với anh thì không thể.

Bữa tiệc gia tộc tranh đấu diễn ra ngầm trong đó sự lợi dụng dâng hiến lợi ích lên cho chủ. Bốn năm có nhiều con mồi bị đưa lên làm bia đỡ chết một cách không minh bạch. Tiệc trá hình của buổi hiến tế. Đường Vi Khiết năm nay là cô gái phải mang mình lên hiến cho các gia tộc điều đó thật xui xẻo.

Vậy nên anh đang nghĩ, nghĩ xem có nên ra tay cứu cô nhóc thú vị ấy.

"Đúng như vậy nhưng cậu có nghĩ rằng Cổ gia một khi hủy đi ngày vàng bạc đó thì có hẳn bảy, tám cái gia tộc góp sức lại đối đầu với Cổ gia không?".

"Họ dám?". Cổ Mặc cười nhẹ, một nụ cười mang niềm báo nguy hiểm hàm chứa, anh một khi đã bàn về vấn đề này hẳn có chuẩn bị, không tự nhiên anh có thể được ông nội yên tâm giao toàn quyền chiếc ghế chủ tịch tập đoàn khi còn trẻ như vậy

Mạnh Cần Thành giờ tay đầu hàng, tất nhiên anh hiểu rõ Lão Cổ hơn ai hết, có khi việc hỏi ý kiến vừa nãy cũng chỉ là thông báo thôi ấy chứ. Cái gì đến sẽ đến anh cần bản năng không nổi ông phật sống trước mặt đây hành động dù giao tình có chục năm, trăm năm cũng chịu.

"Dám thì chẳng phải cậu cũng có cách dẹp yên đồng đại gia tộc ấy sao?. Biết thế, nhưng suy nghĩ cẩn thận chút a, dù sao tôi cũng chẳng muốn quay về tiếp quản Mạnh gia vì đâm ba cái biến động cậu tạo ra đâu. Phiền chết mất". Bác sĩ Mạnh đứng dậy chỉnh áo blouses trắng tiêu sái bước đi đến giường bệnh rút sổ ghi ký tên rồi đặt lại đầu giường, mồm liên tục hậm hực lẩm bẩm

Cổ Mặc chẳng để ý còn chăm đầu: "chuyện sớm muộn"

"Aizzz, nhưng không phải bây giờ, tôi còn chưa tận hưởng đủ". Mạnh Cần Thành chán đời bỏ lại câu bắt lực rồi khỏi phòng, anh ta rất mệt khi mỗi lần nói chuyện với Cổ Mặc, mệt hơn cả lúc phẫu thuật

"À, mẹ cậu có chuyển lời cuối tuần về Mạnh Viên một chuyến. Nghe máy của bà ấy đi, tôi không phải cây liên lạc duy nhất của mấy người". Cổ Mặc lạnh giọng thông báo, anh biết hai mẹ con nhà này luôn xung đột với nhau, mà mẹ cậu ta lại luôn lấy anh ra làm cây thông tin moi móc bất cứ lúc nào.

Mạnh phu nhân thực rất không biết xấu hổ đâu, chính là phụ nữ đầu hồ, chân rấn sau có tấm bia vững chắc bà có làm loạn nữa Mạnh Hiên(ba của bác sĩ Mạnh) cũng chống lưng. Chịu thôi chuyện nhà họ, Cổ thủ trưởng cần bản bó tay. Anh chưa trượng nghĩa đến nỗi vì Mạnh Cần Thành mà đi nói chuyện với Mạnh phu nhân.

"Không về, chắc chắn bà bỏ sẽ gào nát mặt tôi. Nếu cậu có gặp bà ấy trong vụ làm ăn nào thì nhanh chóng chút đừng để bị giữ lại làm lính đưa thư".

Mạnh Cần Thành đầu kho ôm mặt, nghĩ đến mẹ anh là đã sợ gần chết rồi, phu nhân nhà anh ấy mà được lão già chiều hư đến hồng người nên anh cần bản haizzz...bắt lực. Thử hỏi nghe lời một tháng làm hơn chục vụ xem mất người yêu thì có khổ không?. Bữa cơm bình thường hoi hoi gia đình á, làm ơn đi thà tặng ca ở bệnh viện còn sướng hơn

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cổ Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Vi Khiết rời khỏi bệnh viện liền nhanh chóng bắt một chiếc xe đến quán cafe theo địa điểm được gửi tới.

Lúc xe taxi đến nơi vừa vặn thời gian. Bước xuống xe, tươi tắn chỉnh lại quần áo trên người. Ánh sáng của nắng chiếu xuống dáng người của cô làm nên sức hút lạ thường nổi bật hẳn trên bộ quần áo phối sắc xanh trắng thanh lịch. Khởi nói rất nhiều người xung quanh đang để ý cô. Về đẹp tinh mịch như nước của Vi Khiết, nụ cười tươi tắn như hoa khiến cô càng đẹp dễ hơn giữa đám đông tầm thường.

Bước vào quán, mắt xem xét xung quanh đánh giá cũng như tìm người một lượt. Quán cafe mang hơi hướng cổ đại thời nhà Minh. Đặc biệt hơn đồ bày trí khá bắt mắt. Không gian rộng nhưng lại ít bàn khách. Dường như chủ nơi này chỉ mở để thưởng thức chứ không tính đến chuyện làm ăn.

Xung quanh khoáng đạt, trong lành đến lạ. Quán nằm trong con ngõ giữa thành phố nhưng sạch sẽ cùng yên tĩnh kinh ngạc. Ngoài ra tiếng chim xung quang nghe rất hay.

Tìm theo số bàn, Vi Khiết nhìn theo đến một cậu sinh viên ngồi trong góc, cặm cụi ấn ấn gì đó trên trước máy tính. Không sai, chính là người đã hẹn cô đến đây.

Ung dung, trên môi luôn giữ một đường cong hoàn mỹ, cô bước tới, lịch sự chào hỏi:

"Xin chào, cậu có phải người lập trang sản chứng khoán online 170 không"

Cậu ta phản ứng đầu tiên là dật mình, tay rời khỏi bàn phím laptop, mặt ngưỡng lên quan sát rồi đứng bật dậy cười ngượng ngùng như tên ngốc.

Vi Khiết không biểu lộ gì thừa thãi cả, cô vẫn đứng, tầm mắt đánh giá đối phương. Cậu ta là sinh viên, tập giáo trình trên bàn cho thấy cậu đang học năm 3 đại học kinh doanh Tô Thành, tên Lâm Thâm. Ừm, nếu so với thân thủ hiện tại thì Vi Khiết phải gọi cậu một tiếng anh

Cách ăn mặc khá giản dị, có phần thoải mái lếch thếch, tóc hơi rối, quần bò bên trái bị rách, áo sơ mi bị bẩn nhè. Ồ, vừa bị ngã hoặc thanh niên bị xe đạp tông. Phần nhiều giống bị xe đạp tông hơn. Điện thoại nhả bóng phần cầm hai bên. Ồ, vừa đi đường vừa nghịch điện thoại. Máy tính bàn phím có

vài phím mờ chữ do sử dụng nhiều. Quan sát tốc độ đánh máy rất nhanh có vẻ đã học qua IT.

Nhanh chóng đánh giá cũng nhanh chóng rời mắt đi. Vì Khiết cười vô hại để cậu ra đứng lên như trời chòng quan sát cô.

Lâm Thâm không ngờ người nói chuyện với cậu ta trong đoạn chat hôm nọ lại là một thiếu nữ trẻ như cô gái trước mặt. Trình độ nhìn thấu vấn đề, phân tích khả quan, xem xét sản phẩm đạt đến trình cao cấp, qua đào tạo nhưng...cô gái trước mặt hoàn toàn không cân xứng với tưởng tượng

"anh có phải...". Vì Khiết hơi khó chịu với biểu cảm ngốc nghếch của người trước mắt, ho khẽ

"Khụ...xin lỗi, xin lỗi, thất lễ rồi. Đúng, tôi chính là người lập ra sản online 170. Mời cô ngồi". Lâm Thâm ngượng ngùng liên tục gặp người xin lỗi cho đến khi đối phương ngồi xuống cậu ta mới dừng lại rồi ngồi theo

"Không sao, đã đến đây rồi chúng ta bàn luôn vấn đề chính ". Vì Khiết xua tay

"À...được". Lâm Thâm trả lời vấp vấp, ngập ngừng, cậu ta rất ngại, nhất là khi ở chung với con gái cùng một chỗ hơn nữa người xinh đẹp như cô gái trước mặt đây càng làm cậu bối rối thêm

Vì Khiết muốn cười nhưng đành nhin xuống. Cầm menu bằng gỗ cổ trên mặt bàn gọi cho mình một cốc trà hoa cúc. Đợi trà lên hai người rơi vào trạng thái im lặng. May thay nhân viên quán rất nhanh nhẹn ngay sau đó bưng trà lên.

Vì Khiết từ đầu đến cuối vẫn thản nhiên, ung dung như vậy uống hăm trà cúc dễ chịu người rồi mới nhướn mày lên

"Cho tôi xem bảng thông kê trước được không?".

Lâm Thâm chờ hành động xinh đẹp, tao nhã của cô đến mê mẩn, mãi lúc sau mới dặt mình phản ứng rút ra tập tài liệu trong cặp ra đưa cô.

"Đây, mời cô xem"

Vì Khiết đón lấy, mở ra xem xét từng trang, trên môi đọng lại nụ cười nhẹ. Cô chính là đang vui vẻ khi biết mình chọn đúng nơi đầu tư. Cách thức cậu ta làm quả thực mới lạ. Tuy hiện giờ hoạt động kém nhưng chưa chắc tương lai sẽ có một sản phẩm thật sự. Nền móng tính toán khá rõ ràng, thống kê lên xuống rõ ràng chi tiết. Tiền đổ ra nhiều thu lại ít nhưng nguồn vốn dồi dào.

Suy nghĩ ít cô đặt bản báo cáo xuống, nghiêm túc nhìn anh ta

"Tôi đầu tư, nhưng điều kiện là vốn dao động không quá 0,001%. Lãi suất riêng không ăn chia. Cả hai cùng hoạt động".

"Cô đã đặt cược rồi, số vốn bỏ ra sẽ tính theo tuần. Tiền về vào tài khoản. Thành giao". Bàn công việc Lâm Thâm nhứt nhát mạnh dạn tự tin hẳn lên, cậu ta thích tính sáng khoái của cô gái này, rất nhanh chóng dứt khoát khi làm việc

Vì Khiết giờ tay ra bắt tay hợp tác:"Thành giao"

Cậu trai trẻ không do dự bắt lấy tay cô, vui vẻ: "thành giao"

"Ồ, cái kia tôi tên Lâm Thâm còn cô... Dù sao cũng hợp tác nên biết...". Cậu gái đầu ngượng ngùng không dám nói hết câu

Vì Khiết thông minh, hiểu ý đối phương cô nhanh chóng giới thiệu tên mình để tránh anh ta lấp bắp thêm vài câu rồi rạc

"tôi tên Đường Vi Khiết. Xét về tuổi phải gọi anh Lâm đây một tiếng sư huynh".

"Không dám, không dám. Vậy Vi Khiết học trường kinh tế hoặc kinh doanh nào vậy?. Anh có thể gọi em là Vi Khiết không? Thất lễ quá". Lâm Thâm xua tay bối rối trước cái tên buộc mồm thân mật của mình

"Tùy ý. Tôi không học kinh doanh. Học âm nhạc tại Tây Thành". Cô nàng Đường phát phì cười, hai má núng sần xuống hết sức đáng yêu vô tình làm cho Lâm Thâm ngượng ngùng ngẩn người, sắc mặt đỏ lên.

Tay đang bưng nước uống của cậu ta suýt đổ vì kinh ngạc. Đừng đùa nữa đi, người có thể phân tích sản chứng khoán tài ba như cô gái này ít cũng phải lão luyện trong ngành nhiều năm, không thể tự học được. Bây giờ cô ấy lại nói với anh là không phải sinh viên kinh doanh thì...

"Âm nhạc, không phải chứ? Vậy thì sự am hiểu về mọi mặt sản, bóc tách kinh doanh em..."

"Có chút hứng thú nên tìm hiểu chút, anh đừng ngạc nhiên như vậy".

"Đây là thẻ vốn của em bên trong có 30 triệu, anh cầm lấy số ban đầu này. Không biết dự toán bao nhiêu nhưng hiện giờ người quản lý sản chỉ có hai chúng ta, tương lai cũng chỉ có hai chúng ta vậy nên anh không cần tính toán chia ly cẩn thận. Chỉ cần theo dõi hợp lý. Cái cần đầu tư thì đầu tư, không cần thì rút bán. Còn cụ thể chúng ta ngoài liên lạc online còn phải bàn kế hoạch cụ thể nữa".

Vì Khiết rút trong túi sách ra một cái thẻ tín dụng. Là tiền tích góp của thân chủ. Với cô số tiền cũng không phải nhiều nhứt nhưng xem ra thẻ giữ kỷ như vậy hẳn thân chủ phải rất tiết kiệm đấy. Tiền mà, cần được tôn trọng.

Tiền của Cố Mặc đưa cô căn bản không lấy ra nửa xu mang đi lợi dụng. Vì Khiết chưa tầm gửi đến nỗi phải nhờ vả Cố Mặc. Cô biết cách kiếm tiền, phải là rất biết kiếm nhiều tiền mới đúng. Kể cả hôm nay có vớt cô ra đường thì chỉ cần một chiếc điện thoại cùng máy tính đủ nuôi sống cô cả đời rồi.

Lâm trầm lắng khoai cảm: "được"

Vì Khiết nhìn đồng hồ cô trong quán mới nhận thấy rằng giờ đã đến giờ cơm trưa thì muốn đứng dậy chào tạm biệt. Công việc xong xuôi cần phải bồi bổ, cô vẫn là người bệnh a. Biết thế sáng nay không tháo đồng bộ ra bây giờ tay phải vẫn đau nhức. Chỉ vì ra đường đẹp mắt mà cô hy sinh cao cả như vậy nên khen thưởng mới đúng.

"Còn có việc đi trước. Anh thông thả". Vì Khiết lịch sự cười chào tạm biệt

Lâm trầm lắng đáp lại, thân thiện: "tạm biệt"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Vì khiết ra khỏi quán cafe gọi một chiếc taxi về bệnh viện. Nếu lạnh lặn, hẳn cô sẽ không ngoan ngoãn về sớm vậy nhưng tay cô đau kinh khủng. Sáng ra bỏ băng cũng chẳng nghĩ nhiều lắm ai ngờ rằng cô chưa tính đến việc cơ thể thân chủ có tính đau bẩm sinh, động phải tý xức xát va chạm sẽ đau cửa da thịt.

“cô gái đi đâu vậy”. tài xế hỏi

“bệnh viện Tô Thành”. Lãnh đạm rút điện thoại ra cô trả lời có lệ

Thấy cô gái trẻ không có gì là lễ phép nể mặt người lái xe, ông tài xế lắc đầu thờ dài phê phán giới trẻ ngang ngược ngày nay. Thế hệ ông ta ấy à, trẻ gặp già phải chào hỏi đàng hoàng, thưa, kính trên nhường dưới. Bây giờ lớp này sượng quá nên không biết tôn trọng ai cả, bố mẹ thì mãi làm ăn gì gì đó chẳng dạy dỗ. thật đáng buồn cho một thế hệ.

Xe nhanh chóng lăn bánh. Quảng đường từ quán cafe đến bệnh viện cũng không tính quá xa chủ yếu đang giờ nghỉ trưa của dân công sở nên tắc đường hàng dài trên khu phố đồ ăn đi ngang qua.

Nghịch máy điện thoại một lúc trên tay Vì Khiết ngán ngẩm bỏ vào trong túi áo, tầm mắt vô thức hướng ra cửa xe nhìn xung quanh đường đi tập nập hai bên. Đúng là đã lâu cô không đi dạo thành phố trên phố phường rồi bây giờ nhớ lại có chút hồi tưởng.

Cô rời Tô Thành từ năm 18 tuổi và thế rằng có chết cũng sẽ không trở về nơi này. Không phải vì sự đông đúc, nhộn nhịp, giàu sang của nó khiến cô không sống nổi mà nơi đây mang quá nhiều kí ức dằn vặt đối với cô.

Một đứa trẻ 10 tuổi đang tuổi ăn tuổi học bỗng một ngày cha mẹ chết hết, gia tộc sụp đổ, công ty phá sản. Buồn cười hơn việc này lại từ tay chính người cậu thân yêu làm ra - Dịch Hà. Cuộc đời ấy mà đâu ai biết được chữ ngờ. Lòng người tham vô đáy biết thế nào là đủ. Tiền cô có thể làm ra, nhưng ba mẹ cô thì lại nằm lại trên mảnh đất ngày ngày trông tấm bia lạnh.

Dịch Hà giết hết cả gia tộc nhưng hài là giữ mạng sống đứng mình cô. Để một con bé 10 tuổi đào tạo khai thác hết tài năng của nó. Hẳn biết cô giỏi mọi mặt, tất cả đều thiên phú hơn người, lợi dụng chuộc lợi để tiền đẻ ra tiền.

Cô giết người của hắn đào tẩu lên kế hoạch vào năm 17 tuổi nhưng một lần thất bại bị bắt về đánh thừa sống thiếu chết xong đợt hai tiếp tục chốn và lần này thành công miễn cưỡng. Lo liệu kiếm việc đủ tiền bay ra nước ngoài cô học IT rồi nảy ra ý tưởng liên tiếp tấn công nhưng cơ quan dữ liệu của công ti Dịch Hà trong nhiều năm khiến nó suy kiệt năm lần bảy lượt bị quốc gia mang lên bàn luật xét xử.

Dịch Hà lòng dạ độc ác có điều đầu vẫn khôn, ít ra hắn ở vị trí chiếm đoạt nhiều năm nên biết phải làm gì với cô cháu gái này của mình. Hắn truy sát La Thường, thuê hàng trăm sát thủ để tìm manh mối. Vất vả lục tung cả Châu Âu tốn hàng triệu đô để tìm cô. Có một điều hắn không ngờ tới rằng cô cũng là một tội phạm quốc gia xuất quỷ nhập thần căn bản dù có chút manh mối cũng sẽ bị đứt đoạn.

Tuy nhiên, bỏ nhiều tiền như vậy vận may có vẻ không phụ với Dịch Hà. Trong một đợt giao dịch ở Los Angeles hắn đã tìm và giết được cô. La Thường chết nằm lại dưới cánh rừng phía nam không bóng người. Nghĩ cũng buồn khoản chẳng biết có ai thu dọn xác cô không đây.

Cũng may rằng cô chuyển kiếp rất nhanh a. Hồn La Thường giờ kí sinh trên người Vì Khiết. Chuyện này nếu không phải cô gặp phải có nói cô cũng chẳng tin loại viễn tưởng hoang đường giống phim này. Nhưng trên đời chẳng có gì không thể xảy ra cả. Đến đôi xác còn có thể đây.

Quay trở lại với hiện thực lúc đầu quên hết những kí ức đau buồn trước kia, Vì Khiết chính là Vì Khiết những chuyện trước kia của La Thường hãy để nó chết theo cùng với thân xác kia đi. Thân chủ cũng có nỗi khổ của cô ấy, cô lại đang kí sinh trên cơ thể của cô ấy nên việc cần làm là giải quyết hết tất cả

ủy khuất, lấy thứ thuộc về chính mình. Ngày tháng còn khá Đường gia lại khá giàu nên giờ chút thủ đoạn chiếm chút ít tài sản là việc không quá đáng.

“bác tài có thể đi nhanh chút không?”. Vì Khiết đối đến nhần mảy, tay trái sờ bụng mình cảm nhận nó sôi sùng sục, tay phải hết thuốc tê đau râm ran

“cô gái à, đang tắc đường muốn đi nhanh rất khó, cô chịu khó một chút”.

Vì Khiết nghe không đáp lại, cô đủ mệt rồi, tay đau bụng đói làm sao đủ sức phản bác cho nổi, ngả cả người xuống ghế phụ mắt thao láo nhìn lên trần xe, ánh mắt dừng lại cô động. Tự nhiên cô cảm thấy cuộc sống yên bình như bây giờ có chút không quen. Liệu có phải cô khổ quá hóa rõ rồi không?

Nghĩ lại đời cô cũng buồn cười, hết cả thanh xuân chỉ để chạy trốn kiếm tiền rồi kiếm tiền chạy trốn. Mệt nhưng vui, khổ nhưng thỏa mãn.

Xe taxi cuối cùng cũng di chuyển được qua khu phố đông nghẹt người, ai nấy đều tấp nập trở về với công việc của mình sau giờ ăn trưa. Những chiếc xe sang nối đuôi nhau đi lại xung quanh đảo tròn. Tô Thành chưa bao giờ nghèo cả giàu đến nỗi người nghèo ở đây cũng phải chơi mắt vì mấy vị đại gia, phú nhị vùng tiền khoe của mọi nơi mọi chỗ. Người giàu thì cảm thấy thoải mái, sĩ diện người nghèo thì bản cùng từng ngày làm nô.

Chiếc taxi cuối cùng cũng bò đến bệnh viện, Vì Khiết nhanh chóng trả tiền cho bác tài rồi xuống xe đi vào bệnh viện. Cô cần nạp máu gấp, bụng đang xẹp lép như gián, tay đau như ai cầm rìu chặt. Khó chịu chết người.

Một mạch đi nhanh đến phòng Mạnh Cẩm Thành, tự nhiên mở cửa ra xông vào, Vì Khiết nhăn mặt đáng thương cầu xin bác sĩ Mạnh

“A Thành thân yêu, giúp tôi băng bó lại đi, đau chết con tim”. Vì Khiết ngồi xuống nồm lẻo mép nịnh nọt, tất nhiên mấy câu của cô mang tính sát thương cao với bác sĩ

Mạnh Cẩm Thành đứng dậy nhủu mảy bắt bệnh nhân cởi áo ra rồi soi xét nhìn kỹ tay phải không được cô định hấn hoi, các đốt tím lại đáng sợ, gất gổng tỏ vẻ không vui

“Đường Vì Khiết, có vẻ như cô muốn phế cái tay phải này rồi đúng không? Bị bẻ mấy khớp xương không ngoan ngoãn nằm bệnh viện chạy ra ngoài đi lung tung. Chưa kể đến việc còn vì mặc quần áo đẹp mà tự ý tháo băng cô định khi chưa được bác sĩ chuyên khoa cho phép”

Vì Khiết hồn nhiên, vô tội: “ây dà, chẳng phải coòn bác sĩ mạnh giỏi giang chữa trị sao? Tôi hiện tại tuyệt đối tin tưởng giao cả cánh tay mình cho anh”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cổ Thủ Trường Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Mạnh Cẩm Thành nhanh chóng lấy hộp thuốc trị thương ra, cầm lấy chiếc tay đẹp trắng nõn của Vì Khiết lên quan sát mắng tím mà lòng hơi có chút khó chịu. Anh ta không phải người thương hoa tiếc ngọc gì mà gặp cô nhóc này thì lại có chút đáng tiếc. Nếu như Vì Khiết không phải người nhà họ Đường thì tốt rồi cô sẽ chẳng phải chịu khổ cảm chân ở bệnh viện làm nhà, thân thể không phải để người ta lấy ra làm con tin đỡ đạn cho gia tộc.

"Vì Khiết cô có bao giờ nghĩ sẽ chạy trốn khỏi nhà họ đường không?". Bác sĩ Mạnh buột miệng, lời nói xuất phát từ tiềm thức

Vì Khiết bị chạm vào vết thương tê có chút đau mảy nhủu chặt lại nhưng khi nghe thấy câu nói của Mạnh Cẩm Thành thì từ ngạc nhiên chuyển sang cười xòa:

"Tại sao phải chạy trốn khi tôi chưa đạt được mục đích của mình, bị ăn hành bao nhiêu lần chết đi sống lại, trên người không biết bao nhiêu vết sẹo mờ chưa khỏi lại lần, ít ra phải lấy của nhà họ tất cả những thứ thuộc về mình, trả thù hấn hoi rồi mới đi chứ, tiền bồi thường, tiền tổn hại tinh thần, tiền phí đi lại bệnh viện tôi cộng sỏ hết vào một lần. Tôi còn trẻ thời gian còn nhiều thanh toán từng món nợ năm xưa chưa bao giờ muộn cả".

Bác sĩ Mạnh xử lý vết thương đang băng bó thì dừng lại kinh ngạc, đôi mắt rồi hấn lên nự cuoirr sáng lạng của cô thiếu nữ trước mắt. Nụ cười ấy không hề đơn giản, dù nó có đẹp như ánh dương thế nào đi chăng nữa cũng mang nghĩa hận thù sâu bên trong. Đường Vì Khiết còn trẻ nhưng ý nghĩa của cô ấy đã vượt qua sức tưởng tượng rồi. Có nhiều lúc anh tự hỏi một cô gái suốt ngày bị Đường gia giam lỏng trong thời gian giải sao có thể sắc sảo và quyết đoán như thế được. Giống Cổ Mặc nói Vì Khiết là một giấu hoi tuyệt ý mà bất cứ ai cũng bị thu hút tò mò.

"Dựa vào cây cọc giữa đám man rợ liệu cô có thắng nổi không? Sợ rằng cơ hội trả thù chưa có thì đã nhập viện và lần này là nằm liệt mãi mãi". Mạnh Cẩm Thành cố ý trêu chọc dọa dẫm cô nhóc xem cô có biết khó mà lùi không và kết quả giống mong đợi với cái tên cứng đầu vô địch

"lớn mạnh mãi được à, thời cơ, thời gian không hề trường tồn được đâu? Và lại tôi sẽ trở thành khắc tinh nhà họ Đường. Đại tiểu thư cái khi gì chứ có mà Đại tù nhân thì có". Vì Khiết vẫn vô tư hồn nhiên như vậy, cô như vậy khiến không ai nhận ra cô nguy hiểm như nào, trước mắt thì hoàn toàn vô hại

"xong rồi, tôi đi ăn trưa đây". Bác sĩ Mạnh băng bó xong xuôi tốt bụng thêm hình nơ hết sức xấu vào đó rồi gặt đầu thỏa mãn đứng dậy cầ lơ cầ phát vưon vai ra khỏi phòng cho đến khi cô nàng Đường đuoirr theo gọi lớn phía sau

"tiểu thành, đợi với tôi cùng đi"

"nhANH lÊN, cÔ nhÓc"

Thế là cả hai bá vai bá cổ nhau giống hai thanh niên còn đồ sánh vai vào căng tin thu hút nhiều ánh nhìn của cả bệnh nhân lẫn các bác sĩ, y tá. Ai bảo tên khốn này dám gọi cô là nhóc con, chê cô giống lợn suy dinh dưỡng chứ. Lòng tự tôn của phụ nữ rất cao và đáng tiếc tay bác sĩ Mạnh đã chọc nhâm người rồi.

"ây, ây, đau, cô học cái thói còn đồ ở đâu nữa, thả tôi ra rất nhiều người nhìn thấy đấy". Mạnh Cẩn Thành bắt lực cầu xin

"anh còn cần mặt mũi làm gì chi bằng vứt đi bán cho mấy khu bán vịt". Cô nàng Đường cố ý ản dụ bác sĩ liêm chính của bệnh viện đi làm trai bao

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Có Thủ Trường Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Vi Khiết nhàn nhã ngồi trên ghế đợi vị bác sĩ cao cao tự đại lấy đồ ăn giúp mình. Mạnh Cẩn Thành thì một lúc mang bao đồ ăn ra chỉ hận không đánh được con nhóc nhón nhờ nhàn hạ ngồi trên ghế đợi người phục vụ tận nơi. Mặt anh ta đen sì như đất nòi trông bắt đặc đi hết mức

"lấy com thôi cũng lâu, anh định để tôi đói chết sao A Thành". Cô nàng Đường ngồi một chỗ chỉ trích

"cô có thể chọn không ăn mà". Đặt bát com xuống bóc tôm bỏ vào bát mình ăn ngon lành lười quản sự đời

Vi Khiết 'xi' phát rõ chán rồi bắt đầu vào sự nghiệp cao cả của mình, một mình cô càn quét cho hết đĩa thịt bò xào vào tô com trộn đều lên cho một miếng lớn vào miệng thỏa mãn lấp đầy cái bụng đói vừa nãy. Dáng ăn chẳng đẹp để gì phần nhiều đều rất thoải mái.

"đến ăn cũng kém duyên như vậy, bằng đấy các vị tiểu thư chán nhất cô"

"khỏi khen"

Thêm một miếng lớn com nữa vào miệng nhai, gấp thêm rau xanh vào bát, thấy chưa đủ cô tiếp tục dành phần cá của Mạnh Cẩn Thành đang ăn

"không được ăn cá". Bác sĩ Mạnh nhanh tay cướp đĩa cá đổ vào bát, không phải anh kiệt sĩ chết đói đến nỗi không chia sẻ mà cô nhóc đang gây tay ăn cá sẽ khó lành vết thương, ít ra cũng làm bệnh nhân của anh chẳng nhẽ mặc kệ

"à, Cô Mặc vẫn ở trong phòng cô suốt từ sáng cậu ta vẫn chưa ăn trưa. Tớ về phòng mang cho cậu ta một suất". Mạnh Cẩn Thành lười để ý sắc mặt bị ai cướp đồ dọa dẫm của Vi Khiết, gấp đồ ăn rồi vừa thông thả nói

"anh mời thì mang". Vi khiết thẳng thắn

"được, tôi mời". Bác sĩ Mạnh bó tay ngán ngẫm

Một lúc sau cuối cùng hai người cũng no say chén sạch bàn thức ăn phong phú đến cộng rau cũng không còn.

Vi Khiết thoải mái ngả người ra ghế nghỉ ngơi, Mạnh Cẩn Thành thì đứng lên lấy thêm phần thức ăn cho bạn mình.

"Đây, cầm lấy".

Vi Khiết nhận lấy hộp đồ ăn được gói sẵn lại từ tay Mạnh Cẩn Thành không nói một lời cảm ơn lịch sự nào hết vờn vai đứng dậy, cô nàng định bước về phòng ngủ một giấc thì y tá Thẩm từ phía trước vội vàng chạy tới hót hả

"bác sĩ Mạnh, có chuyện lớn rồi bệnh nhân phòng 101 tầng 5 khu 2 nhảy từ trên cửa sổ phòng xuống tự sát. Sự việc xảy ra quá đột ngột với lại từ tầng cao xuống lúc chúng tôi khi đến anh ta đã tắt thở ". y tá Thẩm báo cáo mô hôi thì đầm đìa mặt, chị ta run rẩy sợ đến vỡ mặt

Mạnh Cẩn Thành nghe xong mặt tối sầm lại chạy nhanh về phía xảy ra vụ việc, bước chân dài của anh ta làm y tá Thẩm chưa kịp hoàn hồn chạy đuổi theo sau trông hết sức khổ cực.

"cô gọi bên phía cảnh sát đến xử lý chưa?". Bác sĩ Mạnh nóng lòng

"dạ rồi thưa bác sĩ, họ đang khoanh vùng hiện trường lại". Y tá Thẩm dứt quãng hơi trả lời

Sau khi hai người đó đi thì Vi Khiết vẫn đứng trong căng tin bệnh viện, mày nhủ chặt lại, môi nở nụ cười nhợt nhạt hết sức hiêu kì. Có điều, cô không hề

lo lắng, hốt hoảng như bọn họ được. Cô không phải người chết, không phải nghi phạm, cũng không phải chủ bệnh viện này nên cái gì xảy ra cũng không hề liên quan đến cô.

Tuy nhiên, Vi Khiết vẫn an nhàn xách hộp com đi về phía hiện trường vụ án xem thỏa mãn lòng hiếu kì. Thông thả đi từng bước đến khu 2 ngay sau phía căng tin một đoạn đường chỉ cách có đúng một cái hoa viên. Cho dù có xảy ra án mạng thì trông cô nàng Đường bây giờ hết sức bình thản thông dong. CHỦ yếu đi chậm như vậy bởi cô ăn no quá chẳng thể chạy nhanh cho được.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cổ Thủ Trường Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Lúc cô có mặt tại hiện trường thì cảnh sát cùng bệnh nhân hiếu kì lớn nhóm rất đông xung quanh vùng khoanh vùng hiện trường. Giữa hàng chục cái đầu cô lại nhận ra ngay Cổ Mặc đang đứng trong đó xem thi thể hợp tác cùng bên phía cảnh sát. Quả nhiên con hươu cao cổ ấy cũng đánh hơi đến không riêng gì cô a.

Để hộp com xuống ghế đá, Vi Khiết len lỏi qua đám người đông kịt vào sâu trong hiện trường gần hơn để thấy rõ hơn. Các cảnh sát làm việc hết công suất lừa bệnh nhân như lừa vịt để họ làm việc những người cảm thấy ghê thì tự động rút dần dần bọn họ cũng vẫn đi về khu điều trị của mình bởi có người chết không ai lại muốn liên lụy thành nghi can cả.

Đứng bên ngoài hiện trường khoanh tròn Vi Khiết khoanh tay đứng thẳng người, mắt không rời cái xác toe toét máu dưới mặt đất. Mặt nạn nhân úp xuống đất biến dạng hoàn toàn, phần não tung ra một ít, máu thành hình hoa túc cầu xiên xẹo. Bộ đồ bệnh nhân vẫn còn mặc trên người khá rộng rãi, người này gầy là dân ông, rơi từ độ cao tầng 5 xuống thì nếu tự tử không thể dang hai tay chào đón mặt đất như tư thế hiện giờ được.

Một viên cảnh sát chui ra khỏi hiện trường vụ án, nói gì đó với Cổ Mặc. Vi Khiết đứng yên một chỗ ở hiện trường cho dù mọi người có giải tán hết cô vẫn nhìn chăm chăm vào cái xác không có ý định rời đi. Nhìn thấy cô nàng bình tĩnh nhìn thi thể Cổ Mặc lập tức chú ý đến cô, bước ra khỏi hiện trường đến gần Vi Khiết

"cô không sợ à? về phòng đi". ý Cổ Mặc rất rõ ràng

Dường như Vi Khiết không để ý lắm, coi người đàn ông bên cạnh hoàn toàn vô hình. Yên lặng, cả hai bọn họ đứng cạnh bên nhau im tuyệt đối mặc kệ cho xung quanh có tất bật như nào thì hai bọn họ như đứng ngoài thế giới vậy.

Lúc Vi Khiết trở về thực tại cô mới để ý Cổ Mặc đang đứng bên cạnh mình, cô nàng đường mỉm cười huyênh vai anh một cái hết sức thân mật

"Khụ". thủ trưởng Cổ ho nhẹ để che dấu cảm xúc bất ổn

"Cổ Mặc, anh quen mấy cảnh sát điều tra án kia?". Vi Khiết lần la hỏi

"ừm, làm sao?". Cổ Mặc rất có tâm anh cúi đầu xuống nhìn cô nàng không để cô phải ngượng lên nhìn mình

"bọn họ kết luận thi thể bước đầu như thế nào".

"tự sát". Cổ Mặc nhún vai trả lời thẳng thắn, ánh mắt vẫn dừng lại trên khuôn mặt của cô nhóc xem biểu cảm thích thú đắm chiều, xem ra con nhóc này nhìn ra được điểm gì bất thường rồi

"hầu tôi nói nạn nhân bị giết thì sao? anh có ngạc nhiên quá không?". Vi Khiết dựa đầu vào tay người đàn ông cao lớn bên cạnh biểu cảm làm như họ là một cặp cực kì thân thiết, gần bó. Không phải vì tán tỉnh yêu đương gì đâu tại cô ngưỡng cổ ngắm tên ma mị này giờ khiến xương sống tê cứng rất mỏi nên đành mạn phép mượn dùng tạm. Và lại Cổ Mặc cũng không bài xích cô a, anh ta đang hưởng thụ đẳng khác ấy chứ

Cổ Mặc thấy cô chắc chắn thì cũng không ngạc nhiên lắm, Vi Khiết vốn thông minh và nhạy bén cô có thể tìm ra điểm khác thường sau một lần nhìn là hoàn toàn bình thường

"Tôi có thể vào hiện trường không? tôi muốn xem rõ hơn". Chưa kịp được sự đồng ý Vi Khiết đã xông vào hiện trường, hai chân bật nhảy qua vùng dây khoanh

Cổ Mặc thì lắc đầu bất lực đi đến vị thám trưởng đang ghi chép gần đó nói với anh ta vào câu rồi lấy gang tay trong hộp khám xét mang vào cho Vi Khiết

"Đúng như tôi đoán, phần cổ nạn nhân có vết hằn đỏ. Anh nhìn xem tuy không thấy rõ nhưng phần móng tay hơi tím cho thấy nạn nhân trước khi chết đã phản kháng lại hung thủ. Việc tấn công đến từ đằng sau, siết cổ đến chết. Nạn nhân chết rồi mới bị đẩy xuống từ lầu 5 nên lực rơi xuống không có sự chống đỡ dẫn đến phần đầu bị toét đại não".

Vì Khiết thích thú khó nhọc đeo gang tay vào tay trái xem xét thi thể máu me be bét nằm trên nền đất xi măng cứng, thấy cô gái trẻ xinh đẹp cảm những bộ phận người lên như thật không chút sợ hãi thì mấy anh cảnh sát thám viên há hốc mồm kinh ngạc

Người bình tĩnh lắng nghe nhất có lẽ là thủ trưởng Cố của chúng ta, anh nhủ mảy lại, ngồi thấp người xuống quan sát phần não cùng tay nạn nhân. Từng bộ phận nhỏ đều được Vì Khiết quan sát rất tinh tế khiến Cố Mặc không khỏi không kinh ngạc. Tài năng phân tích rất tốt, với một cô gái học âm nhạc thì điều này càng ngạc nhiên

"Phần chân bị hung thủ cò tình đập và đẩy xuống, vết xước cực kì nhỏ bị bụi bám lên rồi nhưng vẫn có thể nhìn được". Vì Khiết nhòm mình đến phần chân thì thể xoay gót.

Cô nàng Đường càng nhìn càng thích, cái thú dị biệt của cô khiến Cố Mặc phải mỉm cười đau đầu, đứng dậy ra khỏi hiện trường mặc cô. Vị thám trưởng bước vào hiện trường cố ý nghe mấy lời thao thao bất tuyệt của cô rồi ghi chép lại đôi chiều.

"Thám trưởng, đừng ghi nữa, tự quan sát đi, nếu ông muốn cả đời làm một vị điều tra án vô tích sự thì cứ việc". Vì Khiết đứng dậy bỏ gang tay ra đi khỏi hiện trường tặng viên cảnh sát một cái nhìn khinh bỉ chẳng ra đâu rồi hướng về phía Cố Mặc cùng Mạnh Cảnh Thành đang trao đổi với nhau thứ gì đó.

"Đường đại tiểu thư thân mến, cô ngoài ưa thích điều tra quan sát xác chết ra thì còn sở thích dị biệt nào mà tôi chưa biết nữa đây". Mạnh Cảnh Thành nở nụ cười chào đón, anh ta khá thích mấy cái thú tính ngoài lề của cô nhóc này, càng loại mà con gái sợ hãi thì Vì Khiết lại càng thích.

"Ngoài phóng tính ra có lẽ cái gì cũng biết". Cô nàng Đường trả lời bác sĩ Mạnh nhưng lại quay sang nhìn Cố Mặc với đôi mắt đẹp long lanh lưu manh đầy ẩn ý

Tất nhiên, bị ánh mắt trong sáng ấy rọi xuống thủ trưởng Cố đang hút thuốc thì ho suýt sặc khói mà chết lâm sàng. Tuy anh không biết những tài năng khác của cô nhưng việc học thói tán tỉnh lưu manh hẳn cô nhóc này giỏi nhất.

Vì Khiết vui lòng vuốt lưng thuận khí cho trai đẹp bằng tay trái lành lặn của mình. Thấy đỡ thì liền hôn một nụ hôn gió cho hai chàng trai còn ngẩn ngơ, mình thì đi về phía ghế đá lấy hộp com để đồ vừa nãy tung tăng về phòng nghỉ ngơi.

"Lão Cố, cậu gục chưa? Tôi thì gục rồi đây". Bác sĩ Mạnh xoay cổ sang liêm chính nhìn bạn

"Muốn gục thì đợi cái thi thể kia rời khỏi bệnh viện đi, rồi cậu có gục ở nhà vệ sinh tôi cũng không quản". Cố Mặc mặt đen lại ném cho bạn một cái nhìn vô cực, giọng thấu xương cảnh cáo cao

"Ok, ok tôi đi làm việc". Mạnh Cảnh Thành dơ tay chịu thua mềm oặt

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Trở về phòng Vì Khiết lao ngay vào nhà tắm rửa tay sạch sẽ bằng xà phòng thơm, kì cọ rửa đi rửa lại mấy lần cô mới chắc chắn hải lòng đi ra ngoài. Rót cho mình một cốc nước uống, nói nhiều quá trời thì nóng khiến cô khát muốn chết. Nghĩ đi nghĩ lại thì cái tính hiếu kì với xác chết của cô không biết là học từ ai nữa, khả năng phân tích cũng tự hình thành trong đầu sẵn. Hồi bé nói không phải khoa trương chứ cô có ước mơ làm pháp y. Nhưng xong ước nguyện đành để lại, nhà cô xảy ra một đồng biến cố. Những đứa trẻ cùng tuổi khác mơ làm những nghề cao sang, sạch sẽ riêng La Thường lại dị biệt hơn người thích khám nghiệm xác chết.

Nằm dài ra ghế sofa, gác chân lên thành để tay, Vì Khiết ngửa cổ lên nhìn trần nhà đầu suy nghĩ mông lung vô định. Cô đã lâu chưa gặp Đường Viên theo trí nhớ của thân chủ thì người em trai này rất ngoan ngoãn, hoạt bát, kém chị gái tức thân chủ 3 tuổi, ngoài hàng tháng phải thay máu ra thì thẳng bẻ vẫn đến trường bình thường nhưng không phải ở Tô Thành mà ở Đồng Thành. Vì Khiết học khoa âm nhạc đại học phía Đồng Thành chứ không phải ở thủ đô nên cô thường xuyên đến thăm Đường Viên.

Đột nghĩ hè phải trở về Đường gia nên thân chủ chủ yếu không gặp em trai, và lại bây giờ cô lại đang sống kí sinh linh hồn trong thân thể Vì Khiết quan tâm trách nhiệm với em trai cô ấy như em trai mình là chuyện đương nhiên. Dù sao kiếp trước cô cũng không có em trai tự nhiên bây giờ lại có nên cảm thấy rất mới lạ. Bấm đầu ngón tay có lẽ 1 tuần nữa cô phải nhập học thời gian sau đó cũng nên đến thăm Đường Viên nhiều hơn chút.

Ngồi một lúc đang định đứng dậy thay quần áo rộng rãi hơn thì tiếng điện thoại trong túi liên tục đổ chuông đến, mở ra thấy tên người gọi Vì Khiết nhủ mảy lại, ngứa mắt, vứt điện thoại xuống ghế, lười chả buồn nghe. Cố Thảo gọi hẳn không phải chuyện tốt gì, cô không biết Đường gia đang lên kế hoạch gì hằm hại cô nhưng chắc chắn lần này Vì Khiết đây sẽ không để họ đạt được ý nguyện của mình. Theo như được biết thì bữa tiệc gia tộc của Cố gia tổ chức thì năm nay cô sẽ làm con tim, là bia chắn gió mang lên cho mấy tên nhà giàu hám của mỡ xẻ. Ừ thì cứ lên đi, cô cũng đang chuẩn bị một món quà lớn cho họ đây.

Lấy bộ quần áo bệnh nhân trong tủ ra bước vào nhà tắm khó nhọc thay đồ, cả người bực dọc chả mặc nổi cái áo thùng thình. Xoay ngang, xoay dọc, luôn lách uốn éo thân thể đau như cuối cùng cô cũng mặc xong bước ra lăm bắm thăm mắng 80 đời tổ tiên nhà Cố Mặc. Thật không may cho cô nàng

rằng đúng lúc thủ trưởng Cố mở cửa bước vào nghe thấy hết đã thế anh còn đứng lì ra đấy để cô nhóc trong lúc tức giận đâm đầu vào ngực mình.

"ây da". Vì Khiết đâm phải mình đồng da sắt thì ôm đầu kêu đau, thịt người mà cứ như tảng đá chà kiềng kị cô liếc với một ánh mắt hờn oán mắng: "Thấy người ra còn không chịu tránh, đồ điên"

Thủ trưởng Cố bị xúc phạm đương nhiên tức giận, con người nheo lại nguy hiểm, hơi thở tỏa ra toàn mùi vũ khí của sự chết chóc. Lớn bằng này tuổi chưa ai dám mắng anh như vậy cả, cô nhóc không biết điều này ăn gan hùm mật gấu lại dám mắng anh, giỏi, rất giỏi. Nhanh như chớp Cố Mặc túm lấy cổ áo Vì khiết xách lên y như xách bao tải gạo.

"Dám nhắc lại lần nữa". Giọng anh lạnh thấu tim gan sặc mùi cảnh cáo

Àu, thủ trưởng Cố nguy hiểm vẫn không dọa được con nhóc mãi đầu ra cũng chẳng hết cứng như Vì Khiết. À không, phải là thân thể Vì Khiết, ý chí La Thường mới đứng. Cố dọa giết cô, cô cũng chống đối dọa giết lại. Người bé nhưng đặc biệt thù dai hơn bất kì giống loài nào. Vì Khiết cong môi lên nhắc lại thách thức xem anh ta làm gì được:

"Đồ Điên". Lần này nói lớn hơn

"Đường Vì Khiết, cô giỏi lắm dám thách thức lòng kiên nhẫn của tôi. Vậy được, hình phạt cho sự ngông cuồng là cô sẽ bị cấm túc ở trong căn phòng này, không cho ăn uống, còn nữa tôi tịch thu điện thoại, laptop, thẻ tín dụng cũng đóng băng lại. Đừng nghĩ đến việc trèo qua cửa sổ hay phá khóa cửa bởi cửa sổ tôi sẽ cho người phong kín lại, cửa chính dùng thẻ từ. Tất nhiên, nếu cô chịu xin lỗi tôi". Cố Mặc cười rộ lên anh vốn đã đẹp xuất quỷ nhập thần giờ lại càng yêu mị hơn, nhưng cười tươi cũng là một dấu hiệu cho thấy anh đang bùng nổ cơn tức giận của mình

Vì Khiết đẩy dựa ra khỏi bàn tay lớn của người đàn ông, mặt xinh đẹp vẫn trở lì khiến người ta muốn dùng sức đánh không được mà bỏ qua cũng không xong. Vẫn cứng miệng cho được, Đường Vì Khiết cô đây chưa bao giờ trong từ điển ngữ pháp tiếng dân tộc có 2 từ 'chịu thua'.

"haha, dọa chứ gì, làm chứ gì. Có sợ cái đít tôi đây nè, mẹ kiếp anh tưởng anh có quyền mà giỏi à. No, he was wrong". cô nàng đường cũng tức giận phát cười tươi, tay đẩy mạnh ngực Cố Mặc nhấn ra đằng sau, động tác muốn bao nhiêu đầu gấu có bấy nhiêu lưu manh xỏ chọc. Không quên tạo màu còn phụ họa thêm câu tiếng anh cho sang miệng

Vâng, cô nàng Đường đã chọc giận xong con thú dữ cực phẩm trước mặt thì tay phải đang bị thương chống lại cô, nó tự nhiên lên cơn điên đau nhức khiến cô muốn ngồi xuống gập người lại cho đỡ đau. Đang sang chảnh thì bị hạ bậc không cam lòng nên cô nàng đã chữa què bằng cách dùng tay trái ra hiệu stop ôm bụng rồi chạy vào nhà vệ sinh, kèm theo câu nói:

"Tự nhiên đau bụng, ờ đây, đi giải quyết cái đã, đợi tôi". Best sáng tạo khiến đối thủ

"...". Ok, Cố Mặc đang tức giận phải nghệt mặt ra vì cạn lời

Quạc.... Quạc.... Quạc (quạ kêu phụ họa)

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Lúc Vì Khiết mở cửa phòng tắm ra thì Cố Mặc đã rời đi, cô nàng ôm mặt than trời than đất xấu hổ không còn cái lỗ lẽ mà chui. Sống hai kiếp người mà đây là lần đầu tiên cô cảm thấy việc trốn tránh thật nhục nhã. Biết thế cô đã đi mua ngay một lọ thuốc giảm đau uống hằng ngày thì sẽ không có việc xấu hổ này xảy ra.

Giờ Cố Mặc chắc nghĩ cô là một phụ nữ tính tình ngang ngạnh tiểu nhân. Cãi lý không lại chuồn qua cầu rút ván. Ôi có nỗi nhục nào bằng cái nhục này. Xoa cho đầu tóc mình rồi tung rồi mùi, nhảy lên giường úp mặt xuống buồn bực. Cô nàng Đường quyết định sửa soạn đứng dậy đi tìm hiệu thuốc trong bệnh viện mua cho mình ít thuốc giảm đau đột ngột.

Mở cửa phòng ra thì tiếng chuông điện thoại trong túi lại reo lên. Vì Khiết tức giận chờ 18 đời tổ tông nhà Cố Thảo, ần nghe không do dự.

"Bà đủ chưa hả? gọi cái gì mà gọi". Giọng thiếu nữ gắt um lên khiến người bệnh xung quanh hành lang nhìn cô bằng ánh mắt kì quái

Cố Thảo bên kia nghe thấy tiếng mắng thì ngăn người trong giây lát, đùa gì chứ đứa con lẽ nhà họ Đường trước kia chưa bao giờ dám nói to nửa lời, nó lúc nào cũng như cục đất chẳng nói chẳng rằng, cái gì cũng gò lưng chịu đựng y con ờ. Còn Vì Khiết hiện tại lại dám to tiếng quát bà.

" Cô đang là thái độ gì vậy, phép tắc dậy dỗ xem ra đứa ngu dốt như cô không học hỏi được đúng không?". Cố Thảo giọng mang tính tức giận chỉ trích, bà ta vốn chẳng vừa mắt Vì Khiết, bây giờ càng không vừa ý, dám không nghe máy của bà ta còn to tiếng

Vì Khiết cười lạnh, tay trái bỏ chiếc điện thoại ra chà buồn nghe thêm vài lời bỏ ngựa tai của Cố Thảo cho bà ta nói xong cô mới đặt lại lên tai

"Người ngu dốt không chỉ có một, tôi và bà đang nói chuyện với nhau đằng hoàng hần hoi, xem ra Đường phu nhân cũng thật biết cách hiểu bọn ngu. Trừ khi bà nào cũng chẳng bình thường, động vào đâu cũng chấp". Cô miệng lưỡi cứng rắn ý tứ rõ ràng không ngừng ám chỉ

"A, tôi quên mất Đường gia bây giờ chim sa cá nhảy chứa chấp rất nhiều kẻ điên, lòng dạ một bụng dơ bẩn, người trong sạch như tôi đây sao hiểu được ý đồ hôm nay bà gọi đến. Tôi nói đúng không Đường phu nhân?". Vi Khiết không ngại vạch mặt Cố Thảo khiến bà ta ophải nghẹn lời

"Cô..."

"Đừng phí công dụ tôi về Đường gia, tay đang gãy, lưng còn đau. Tôi dù gì cũng có cái hộ khẩu gia đình hợp pháp Đại tiểu thư trên giấy trắng mực đen, đừng trách có một ngày tôi mang cái thân bé nhỏ này lên tòa kiện tụng. Lúc ấy đừng nói là mặt mũi của đường gia chứ thanh danh chưa chắc đã buôn bán được trên đất Tô Thành ". Tiếp tục uy hiếp Vi Khiết hả dạ nói xong cúp máy không để bà ta xả giận thêm nữa rồi

Cô đây không chỉ là dọa cho vui, cô nói là làm thật. Hiện giờ thời cơ đến Cố Thảo chả làm gì được cô cả. Bệnh viện căn bản bà ta chẳng dám bén mảng tới gây sự

Gạt sang một bên Vi Khiết mở cửa phòng thần nhiên nhảy chân sáo đi đến hiệu thuốc bệnh viện, tâm trạng chẳng nói tốt hay xấu nhưng nhìn cô nàng bây giờ thì ít cũng phải hình dung 4 chữ: bình chân như vại.

Cô hận là hận cái thể chất của thân chủ phải thuộc hàng một ngọn gió cũng có thể làm bay đi cho được. Mà chẳng trách được cái gì cũng phải có mặt lợi mặt hại không thể được tất. Xinh đẹp mỹ mãn lại còn đòi thể chất tốt căn bản ông trời chưa yêu ái đến vậy

Vượt qua hành lang phòng bệnh cao cấp ngay cuối đường chính là khu lấy thuốc của bệnh viện. Cô nàng Đường đằng hoàng bước tới và tiếp theo cười một cái thật thân thiện vào mục tiêu chính:

"Bác sĩ cho tôi 2 hộp thuốc giảm đau nhanh".

Nam bác sĩ đang bày thuốc lên tủ kính nghe thấy người gọi thì quay đầu lại nhìn xem, anh ta lãnh đạm quẳng cho cô một cái nhìn im lặng rồi tiếp tục công việc xếp thuốc của mình.

Vi Khiết nhú mày nhắc lại một lần nữa:

"Bán cho tôi 2 hộp thuốc giảm đau nhanh chóng".

Lần này nam bác sĩ đứng dậy, dáng anh ta rất cao, qua cả tủ thuốc đằng sau, áo blouses trắng mặc trên người khi đứng lên bị nhăn vài chỗ nhìn rõ, khuôn mặt khá đẹp trai phóng tầm nhìn phóng đến chỗ cô gái đứng bên kia tấm kính

"Hôm nay, giờ bán thuốc hết rồi để sáng mai đi".

"Sao phải để sáng mai khi tay tôi đang đau nhức. Và lại mất công từ phòng bệnh đến đây lý gì phải chờ". Vi Khiết khoanh tay lại, nụ cười tắt, đôi môi cong lên ý vị hết sức lạnh

"Đây là quy định mong cô hiểu cho". Nam dược sĩ nhìn qua tấm kính vẫn bình tĩnh như cũ trước ánh mắt của cô gái. Động tác lặp lại cúi người xuống tiếp tục xếp thuốc

Vi Khiết trên mặt đầy vẻ thú vị trước vị dược sĩ quy củ sau tấm kính đây. Thấy nữ nữ xinh đẹp mà không rung động, thần nhiên như kiêu thái giám thế kia chỉ có hai khả năng. Một đã có người yêu. Hai miễn nhiễm hết với mọi giống loài. Xem sự nghiêm túc của anh dược sĩ cao ráo này hẳn vào tủy 2. Khá có phần giống với Cố Mặc a. Nhưng có điều người cậu kia vẫn hơn nhiều. Đẹp trai hơn, giàu hơn, nhiều quyền hơn, dễ bám hơn quan trọng cứng rắn và lạnh lùng hơn.

Tạm thời cô chả thèm quan tâm đến đám ba đồng vu vật trước mắt bởi so với ông cậu Cố thì chẳng ai có thể so sánh bằng được. Người ta là người đàn ông hoàn hảo cực phẩm có một không hai cơ mà.

Vi Khiết vẫn đứng đấy có điều tay trái đút vào túi áo bệnh nhân rút ra điện thoại bấm dãy số có ghi tên "Tiểu Bạch Kiểm Mạnh" ấn gọi:

"A Mạnh thân mến tôi muốn mua thuốc mà hiện giờ người ta không bán cho tôi". Cô nàng Đường giọng làm nũng khiến người ta nổi cả da gà lên. Đến cô còn phải nể phục tài cán này

Vâng, mặt ngọt chết ruồi, đã bao nhiêu con ruồi bị chết dưới tay cô. Mạnh Cẩm Thành cũng vậy, sau khi bắt máy nghe giọng của cô nàng lòng run lên một hồi

"Khụ, cô cần thuốc gì không gặp tôi lấy, sao phải đến chỗ bán thuốc". Ho khẽ che ngại ngùng

"Chả phải không muốn phiền vị bác sĩ cao cao tại thượng anh cứu người nên mới tự đi sao?". Vi Khiết trở về giọng bình thường nhàn vào luôn vấn đề chính

"Bà cô ơi, chả phải bây giờ cô vẫn gọi làm phiền đấy thôi. Nhờ vả chuyện không sớm thì muộn thôi thì dứt khoát lần 1 đi". Mạnh Cẩm Thành dỏ khóc dỏ cười về độ lật mặt của cô nhóc bên kia

"Lần 2 nhờ đấy, anh cũng dứt khoát đến đi nhá. Cho anh 5 phút".

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Mạnh Cẩm Thành nghe điện thoại của cô nhóc xong bất lực ngán ngẫm, Đường Vi Khiết này dứt khoát kiếp trước có ơn phúc cứu mạng với anh, thế nên kiếp này anh phải trả nợ. Đường đường là chủ nhân bệnh viện lớn nhưng người lúc nào cũng như kiểu đi hiến thân cho tiểu tổ tông, mặc sức cho cô sai vặt tùy ý. Đến Cố Mặc còn chào thua trước cô nàng chứ nói gì nhân vật hiền lành tốt bụng như anh.

Nhanh chóng ra khỏi phòng chạy đến khu bán thuốc của bệnh viện bác sĩ Mạnh muốn dứt hơi cho kịp 5 phút của cô nàng. Thờ hất ra, tay chống hông, hỏn hển nói:

"Vi Khiết, có khi cái mạng nhỏ của tôi sắp bị cô làm cho đứt hơi rồi"

Cô giữ ý đứng nhìn Mạnh Cẩm Thành nghi ngại, rồi hất mặt gõ gõ cửa kính nhà thuốc nhằm báo cho nam dược sĩ kia:

"ây, tôi có viện trưởng bảo kê mua thuốc thế ỏn rồi chứ?". gương mặt tinh nghịch rất cậy quyền

Nam dược sĩ vẫn lãnh đạm như thế, sổ thuốc trong từng thùng lớn được xếp lên một nửa, anh ta cũng không buồn đoái hoài đến vị nào ngoài kia, quy tắc là quy tắc kẻ cả ai vào bệnh viện này mua thuốc cũng phải theo quy tắc của anh.

Bác sĩ Mạnh cuối cùng cũng điều hòa xong được hơi thở, đứng thẳng dậy bước đến quầy thuốc, quăng cho Vi Khiết một cái nhìn cười đùa mang đậm ý 'đáng đời', mà chỉ sợ anh cũng không thuyết phục được cậu dược sĩ bên trong kia bán thuốc. Cậu ta là quý tử độc nhất của thị trường thành phố, anh chẳng nâng đỡ cậu ta thì thôi chứ đi đắc tội, nhà anh còn làm kinh doanh tất nhiên nào dám cái gan ấy

"cô muốn mua thuốc gì?". ghé thăm vào tai cô nhóc hỏi nhỏ

"thuốc giảm đau gấp. Nài, cậu trai trẻ này là ai sao khó nói chuyện thế? Đàn ông bây giờ không bê dê, lưỡng tính thì hình như cũng mất cảm giác với gái xinh thì phải". Vi Khiết cảm khái nói thầm lại chỉ trích

"nài, cô cũng đừng tự khen mình đẹp nữa đi. Mà đẹp thì sao? ai cũng thích đẹp à. Con nhóc cô còn phải gọi cậu quý tử dược sĩ kia một tiếng 'anh' bày đặt gọi chàng 'trai trẻ', rồi vợ đùa cả năm bảo đàn ông chúng tôi mất cảm giác đúng là đồ hâm" Bác sĩ Mạnh bất bình

"Mấy người xong chưa? thì thăm ở quầy thuốc bệnh viện quả thực không được lịch sự lắm đâu. Hết giờ bán thuốc rồi, cô nên về đi. Còn viện trưởng, anh cũng nên biết quy tắc của tôi chứ?". Giọng của dược sĩ cất lên mang theo chút khó chịu, anh ta bỏ báo blouse ra khỏi người rồi bước ra ngoài phòng thuốc, xem ra chuẩn bị đi về

Mạnh Cẩm Thành nghiêm túc chỉnh áo trắng trên người mình, giọng hắng xuống nghiêm túc, mày nhíu lại, đúng chất của một vị viện trưởng lão thành dày kinh nghiệm, không sợ trời đất. Do đặc thù nghề nghiệp nên dù anh không dám đắc tội nhưng công ra công, tư ra tư làm quân y trong quân đội nhiều năm hẳn anh cũng phải biết phân biệt mặt tốt xấu. Vấn đề hiện giờ lại càng không liên quan việc nê hay không nê nữa rồi

"dược sĩ Lâm, phòng khám xương hình như đang thiếu thuốc giảm đau loại viên nén để cấp nếu cần, nếu bây giờ cậu rảnh làm phiền mang đến phòng khám xương số 3 tầng 2 giúp tôi. Còn nữa cậu ở đây đang nghĩ chỗ bán thuốc là lãnh địa riêng của cậu. Xin cậu nhớ cho đây không phải dinh tổng thống, đây là bệnh viện để phục vụ nhân dân, bệnh nhân, tôi nghĩ cậu nên quy định lại giờ bán thuốc của mình đi. Đừng để chỉ vì nguyên tắc mà cậu làm ảnh hưởng đến tính mạng người khác. Còn nữa cảm ơn trước, cậu nên mang thuốc đến ngay đi". Bác sĩ Mạnh uy nghiêm nhíu chặt mày lại, cảnh cáo cũng như phê bình dược sĩ lâm, từ trước khi vào bệnh viện thì cần phải có sự yêu nghề nhất quán, bệnh viện rất hỗn loạn, nếu bác sĩ nào cũng đặt ra một quy tắc ấn định thì bệnh nhân sẽ có thêm một hồ đề chôn

Lâm Hoài Ninh ra định ra khỏi phòng thì dừng bước trước sự phê bình thẳng thắn của viện trưởng. Anh ta vốn xuất thân cao quý bị người khác điều khiển, phê bình là điều không bao giờ có, tuy nhiên điều bác sĩ mạnh nói lại không hề sai chút nào, quả thật anh nên quy định lại giờ bán thuốc muộn hơn để tiện cho việc cấp thuốc. Anh ta yêu thích thuốc men và muốn làm bác sĩ là sự thật vậy nên điều này hôm nay anh nghe được sẽ hoàn toàn rút kinh nghiệm

"Được, tôi sẽ mang thuốc lên. Điều hôm nay anh nói tôi sẽ suy nghĩ". Lâm Hoài ninh nhận lời, hơn những thế còn có lập trường khá tốt

Mạnh Cẩm Thành nghe xong thì lông mày mới giãn ra, lúc khi hồi lại trạng thái ban đầu anh mới quay sang chỗ Vi Khiết xem cô im lặng đứng đấy, sắc mặt cô nàng cười ngọt ngào thưởng cho anh một cái like vô ý rồi tự nhiên khoác tay anh đi khỏi tiệm thuốc

"bác sĩ Mạnh, không ngờ anh cũng có ngày cứng rắn như vậy. haizzz rất đẹp zai". Vi Khiết cảm thán

"Thôi đi, việc lấy thuốc hôm nay không có lần sau đâu. Muốn mua thuốc gì đến trực tiếp chỗ tôi, tôi sẽ xem xét cấp cho. Cậu được sĩ vừa nãy với cái tính tình của cô thì ít dây dưa vào thôi, đừng làm loạn. Cả 10 nhà họ Đường cũng không đâu nổi cha của cậu ta". Mạnh Cẩm Thành cảnh cáo

"Hừm? nói xem thân phận cậu ta đi, lại cậu ấm nhà nào". Vì Khiết cười lưu manh bắt cần đòi, cô cũng chẳng muốn dây dưa với mấy cậu ấm cô chiều ăn sẵn ngủ nằm hoặc với đàn ông đơ toàn tập như cậu được sĩ kia, cô cũng chẳng muốn có cái phúc gây họa đấy, rách việc chuyện nhỏ, phiền phức chuyện lớn

"Được sĩ Lâm tên thật Lâm Hoài Ninh. Cậu ta là thái tử của thị trường, con một độc nhất vô nhị. Cậu ta thích thuốc men nên ngay từ đầu bệnh viện mới thành lập cậu ta đã đến đây làm việc rồi, nhớ không nhầm đam mê của cậu ta ở đây được 4 năm rồi, từ khi còn học năm nhất khoa chính trị. Ài, 2 năm trước cậu ta lại còn trốn thị trường Lâm học bằng đôi được sĩ mấy năm liền, bị bắt được liền đến bệnh viện âm ỉ lên, dọa muốn làm sập cái bệnh viện của tôi. Nói thật tôi lúc ấy bức xúc muốn đập ông ta không ngóc đầu lên được". mạnh Cẩm thành kể nể

"xì, lại một tên bỏ làm to, con thích nhỏ nữa xuất hiện trên đời. Cái thứ gọi là đam mê ấy à, tôi cảm thấy không nhất quán bằng một cái bụng no và tiền chất đầy kho". Vì Khiết bĩu môi lắc đầu, cô từ trước đến nay vất vả lẫn lộn, thấy sướng nhất bọn sinh ra đã nằm luôn ở vạch đích chỉ cần chạy thôi lại không muốn, tiền có lại không tiêu, bỏ nhà theo đuổi ước mơ, sáng tối rửa bát, quét dọn vệ sinh, phụ vật kiếm tiền thuê nhà trang trải cuộc sống. Làm ơn đi, đây người mơ sướng chả được, mấy cô cậu ấy lại muốn thoát ra khỏi tiền lại quên mất rằng xã hội này vốn dĩ thực dụng, từ bỏ tiền này đi kiếm tiền khác nghĩ qua nghĩ lại chả hiểu kiểu gì khi tiền cùng mệnh giá.

"cô thì hiểu cái gì, ngoài đam mê tiền ra cô còn cái gì khác đâu". chưa kịp nóng môi bác sĩ Mạnh phản bác ngay

"Ờ, thế không có tiền sống thì đam mê để làm gì, chết rồi ở dưới đồng lửa thiêu mà thực hiện ước mơ"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trường Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

"Cái cô này, nói chuyện với cô thật tắc đít mà". Mạnh Cẩm Thành muốn độn thổ đập vào đầu Vì Khiết mấy cái cho tỉnh ra, anh muốn chửi bậy, tiền một chuyện, đam mê vẫn phải đuổi theo chứ, chả nhẽ đời người chỉ biết sống theo sắp đặt, ngồi đếm tiền. Nếu anh nghe lời bố mẹ trong gia đình tiếp quản công ty thì giờ đây đã không làm bác sĩ rồi. Ai mà chẳng có ước mơ chứ?

"Cô không nghĩ là đếm nhiều tiền sẽ mỏi tay, sẽ chán hả?"

Vì Khiết tròn mắt nhìn bác sĩ Mạnh trước mắt, xác định anh ta không sốt, tiền mà còn chê thì sống trên đời làm gì, sống bằng gì, duy trì như nào. Mà cũng dễ hiểu thôi, Mạnh Cẩm Thành cũng sinh ra trong gia đình vọng tộc sao hiểu được những người đang hằng ngày phải bươn chải duy trì sự sống như cô, nhớ lại kiếp trước quả thực cô luôn trong trạng thái sinh tồn của bản thân. Sáng dậy tiền, trưa ăn cơm tiền, tối tiền, đêm tiền. Nếu không kiếm thì sẽ bỏ mạng vì chết đói, bỏ sự sống bằng cách thụ động chờ chết. Nhưng kiếm tiền cũng nguy hiểm không kém, một tuần nhiều có khi cô bị truy sát đến 5, 6 lần. Đi gặp quý môn quan một tháng chắc chẳng thể đếm nổi trên đầu ngón tay phải dùng chân đếm tiếp.

"tôi thật thiếu tiền, lúc nào cũng thiếu. Mà ai cũng vậy thôi, anh hỏi bất kì một người nào đó có thích tiền không? họ trả lời là không thì điều đó rất rõ ràng. Một, tên đó bị điên. Hai, là đối với lòng quen rồi hoặc là một tên sắp chết không thiết tha gì. Còn tôi ấy à, rất muốn bộc lộ ra, thẳng thắn với bản thân mình". Vì Khiết nhún vai, giọng trầm hẳn xuống, có lẽ từ khi hồi sinh lại cô đã bắt đầu có cảm giác với quá khứ điên rồ của mình, năm tháng chạy đua với sống chết mặc định nên khi nhớ lại có chút mệt mỏi và chán lòng đôi chút

Mạnh Cẩm Thành thấy có cái gì không đúng trong giọng của cô nhóc, cúi xuống xem sắc mặt cô thế nào bất gặp ngay ánh mắt tràn đầy sự mệt mỏi bi thương. Ánh mắt này không nên xuất hiện ở đôi mắt trong đẹp này mới đúng. Cô tựa như một thiên sứ trắng, bất kì ai cũng không muốn làm vấy bẩn lên đôi cánh sức sống đó. Cũng giống như một viên kẹo ngọt, rất dễ thu hút ong bướm đến. Sự thông minh xinh đẹp khiến bất kì người đàn ông nào cũng muốn phạm vào quy tắc của chính mình. Anh cười khổ trong lòng mặc niệm cho mình và Cố Mặc. Vốn dĩ dây dưa đúng cô nhóc này muốn thoát cũng khó.

"được rồi, không nói chuyện này nữa, muốn ra ngoài đi ăn tối không?". Mạnh Cẩm Thành xoa tóc cô nhóc thờ dãi giảng hòa, cãi lý thêm nữa, đôi mắt kia lại ngấn lệ có khi anh cảm thấy tội lỗi muốn chết mất

"anh mời thì đi". Vừa nghe thấy được ăn Vì Khiết trong gương mặt ủ rũ lại thần sắc ngay lập tức luôn được, nụ cười ngọt ngào xuất hiện trên cánh môi anh đào xinh xắn, mấy cái răng nhỏ nhỏ trắng trắng lộ ra khiến cô nàng y trẻ con đáng yêu khi được cho quà

"ừ, tôi mời, tôi chưa keo kiệt đến nỗi phải để con gái trả tiền cho mình". Bác sĩ Mạnh làm vẻ bất cần trăng hoa

"Àu, thế thì tốt rồi. Tôi đi thay quần áo, đợi tôi". Vì Khiết vui sướng nhảy lên quên rằng tay mình đang bị cố định, bất chợt con đau truyền lên mặt trắng bệch, như quán tính khuy chân xuống đất

Mạnh Cẩm Thành đang cười thì nhận ra điểm khác thường trên gương mặt Vì Khiết. Vội vàng cúi xuống đỡ cô dậy từ dưới mặt đất lên, hốt hoảng xem tay cô. Vì Khiết vốn có tính đau, cơ thể yếu không chịu được nhiều lực tác động mạnh nên phải hết sức cẩn thận. Nắn tay phải, chuyên nghiệp nhẹ nhàng

bóp lại chỗ đau cố định. Xem sắc mắt cô xem khá hơn chưa

"sao rồi, chỗ này còn đau chứ. Bên này thì sao". Di Chuyển tay nhẹ nhàng đến từng chỗ xem xét

"à, không sao nữa rồi. Tớ mang cho tớ ít thuốc giảm đau gấp nhé. Tớ đi thay quần áo". Vì Khiết đơn giản cười xòa cho xong, cô muốn ăn tối bên ngoài được không? Com xuất bệnh viện làm cô sắp ngất chết vì nhật

"đã thành thể rồi vẫn muốn ăn à?Được rồi, tớ bảo y tá Thẩm giúp cô thay đồ với băng bó lại, nhớ không được bỏ băng vì đẹp đâu đấy, nếu cô muốn phé thì cứ việc". Mạnh Cần Thành dờ khóc dờ cười với nàng bệnh nhân này, chịu với cô nhóc mắt

"ok, ok anh có tiền anh làm chủ"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Vì Khiết chạy ngay về phòng thì thấy y tá Thẩm đã đứng sẵn ở cửa chờ lệnh của bác sĩ mạnh, chị ta khá thoải mái ung dung, niu tay trái lạnh lặn của cô lôi vào phòng.

"ây da, Khiết nhi em ở bệnh viện lâu cũng thật tốt nha, kiểm được bạn trai là viện trưởng Mạnh sướng phải biết luôn. Vừa đẹp trai, ấm áp lại lắm tiền". y tá Thẩm ba hoa này nọ lên cao xuống thấp không biết nghe tin đồn ở đâu

Vì Khiết cùng chị ta chọn quần áo trong tủ mà choáng váng không hiểu chuyện gì xảy ra, ai hẹn hò với ai cơ, cô với Mạnh Cần Thành á, no, đừng hiểu lầm như vậy chứ, cô đây chỉ là người có tâm hồn ăn uống và được một nhà nhân đạo mời đi thôi, cô đây có đối tượng rồi

"Chị Thẩm, ai nói với chị là em đi hẹn hò đấy". Vì Khiết cảm chiếc váy trắng sữa ưng ý trên tay úm lên người, màu trắng khá tôn lên vẻ đẹp thanh khiết của cô, nân da trắng muốt như sứ pho bày ở phần tay khá đẹp, xem ra thân chủ hợp với những gam màu thanh lịch, nhẹ nhàng, vừa mới thử một phát biết ngay cái váy này xinh ra là đã giành cho mình. Chiếc váy đơn giản đến nỗi không còn gì đơn giản hơn, không họa tiết, không màu mè, đơn giản chỉ là trước váy lụa trắng bó eo tôn dáng

"ơ hay con bé này, rõ ràng Bác sĩ Mạnh gọi điện cho chị đến đây giúp em thay đồ đi ăn tối. Theo lẽ đương nhiên đàn ông mà yêu cầu như thế với phụ nữ chúng tớ điều gì? Yêu nhau, đi hẹn hò. Xi, dăm ba cái thứ tình cảm nhạt nhẽo tuy chị đây chưa có nhưng mà biết thừa đi". Y tá thẩm hất tay nâng tầm ba hoa lên một đỉnh cao mới

"Vâng, dăm ba cái thứ tình cảm nhạt nhẽo ấy, bây giờ chị vẫn chưa có một mống thì nên chuẩn bị mảnh đất ở dưới quê về đấy mà chết ế già ra đi. Mà nếu mà chị ưng bác sĩ Mạnh cao cao tại thượng kia ấy à, em làm mối cho. Em hoàn toàn not interested (không hứng thú)". Vì Khiết bĩu môi rất khó coi làm mặt quỷ cho y tá Thẩm tức phát điên lên mới chịu, còn mình thì đi vào phòng tắm

"lạy chúa trên cao, y tá như chị mà chèo cao được đến tay áo blouse trắng của viện trưởng thì chắc phải về quê bảo mẹ mổ bò cúng cho cái phúc đức cao vồi đấy". chị ngán ngấm bước vào trong nhà tắm cùng Vì Khiết cởi đồ hộ cô "cứ cởi băng ra đi, mặc xong chị băng lại giúp cho"

"được". Vì Khiết trả lời có lệ

"mà này, em quen thủ trưởng Cố à? anh ta thực tốt, hôm em gãy tay hốt hoảng hết cả lên muốn nỏ tung cái bệnh viện này không bằng, đấy cả bác sĩ Mạnh nữa nhìn thấy em cũng cuống hết lên, cái con bé này xinh đẹp đi đâu cũng rắc đào hoa, giành hết đàn ông tốt của phụ nữ chúng tôi rồi còn đâu". Vừa làm chị y tá vẫn liên tục huyền thuyên không dứt

Nói không phải chứ Vì Khiết cũng đau đầu lắm rồi, bà chị này sinh ra làm bà tám rồi, từ lúc gặp cô đến giờ chị nói không dứt lúc nào, hơi liền mạch cả. May là đi làm y tá, không ở nhà làm nội chợ đi buôn dưa chắc hàng xóm cũng phải mòn mỏi vì sợ mất. Nhưng để tránh làm hồng bầu không khí, cô vẫn tiếp chuyện câu được câu không

Thay váy xong xuôi, nhìn mình trong gương Vì Khiết không tin đây là cơ thể mình đang kí sinh. Bộ váy này thật sự mặc lên người cô quá đẹp. Không phải tự kỷ sắc đẹp chứ thân chủ của cơ thể này nếu mà được chăm sóc kĩ càng chắc chắn sẽ là cô gái vu vật đẹp độc nhất trên đời. Khuôn mặt nhỏ nhắn vừa đẹp, đôi mày liễu thướt tha, đôi mắt nâu như hồ nước mùa thu, vừa trong vừa sâu thích hợp làm một cái vỏ ngụy trang hoàn hảo, cái mũi nhỏ cao thích hợp rất đáng yêu, đôi môi trái tim hồng phớt màu anh đào.có một vẻ đẹp thuần khiết, tĩnh lặng cái mà La Thường kiếp trước muốn tìm cũng không thấy.

"Khiết nhi, em thật sự đẹp, muốn tô thêm ít son không?". y tá Thẩm nhìn đến đơ người, lúc sau mới nhớ ra điều cần hỏi

"không cần đâu". vì Khiết dứt khoát từ chối

"Sao không?". Y tá Thẩm nhíu mày hỏi

"ăn tôi thế nào cũng sẽ trôi đi hết, son em mua rất đắt tiền". Vì Khiết bước khỏi phòng, lấy đôi giày bệt ngoài cửa đi vào, cô đau đầu chết mắt nếu cứ ngồi nói chuyện với y tá Thẩm

Nhanh chóng đến nhà xe bệnh viện, Vì Khiết thấy ngay Mạnh Cầm Thành đang chờ ngoài đấy, tay vẫy vẫy ra hiệu. Cô cười đáp lễ bước đến

"ây da, không ngờ bác sĩ của chúng ta lúc cời bỏ cái áo blouse mặc thường phục lại đẹp đến thế a". Vì Khiết chẹp chẹp cảm thán người đàn ông cao ráo trước mặt, anh ta khá trắng, mặc áo champion thời trang, quần thể thao bình thường, được cái mạnh Cầm Thành khá đơn giản trên vẻ bề ngoài của mình, không đồ hiệu đắt tiền, không trang trọng, khác vời, nói chung ra anh ta coi trọng sự thoải mái. Nhưng cái xe audi 8X thì đắt tiền thật

Tất nhiên không khác Vì Khiết nhìn mình là bao, Mạnh Cầm Thành nhìn Vì Khiết cũng ngẩn người ra luôn, trong mắt anh ta cô luôn là con nhóc lưu manh hay gây chuyện phiền phức và đặc biệt tỉ lệ thông minh thuận với vô si luôn

"Cô khá hợp với màu trắng đấy nhóc con, lên xe đi". Bác sĩ Mạnh lập tức trở lại bình thường mở cửa xe lên

Vì Khiết cũng theo mở cửa xe lên, có điều cô ngồi ở ghế phụ cuối chứ không ngồi ở trên, mặc định coi bác sĩ mạnh là dân lái xe cao cấp luôn, còn cô thì ung dung như một quý bà được người ta chở đi bất cứ đâu

"nhóc con, lần sau chúng ta sẽ đi xe buýt, ông đây không phải lão nô". Mạnh Cầm Thành bị cô nàng xa lánh thì buồn bực nhăn nhó khởi động xe trong uất ức nhỏ nhen

"được thôi, lần sau tôi sẽ đi cùng bạn trai tương lai của tôi. Không nhờ anh nữa". Vì Khiết nhún vai tỏ vẻ chẳng phải chuyện mình

"Lão Cô á, chờ đấy anh ta phục vụ cô như tiên thế này. bà cô tỏ cô chỉ giỏi bắt nạt tôi thôi". Mạnh Cầm Thành khẳng định

"là anh cho tôi bắt nạt"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Chiếc xe audi của Mạnh Cầm Thành dừng tại cửa của một nhà hàng Nhật cổ kính, xung quang được trang trí cờ và đèn rất bắt mắt. Bốn phía rộng rãi, đường đi được trải dài tít tắp bằng hoa anh đào tràn sắc hồng. Ừm, địa điểm cũng thật lãng mạn.

"Xuống xe đi, vào trong chờ tôi, cất xe xong liền ra". Mạnh Cầm Thành mở khóa xe cho Vì Khiết xuống trước còn chính mình ngồi lại cho cô nhóc xuống mới đánh xe xuống

Vì Khiết xuống xe, đi vào trong quán, phục vụ mặc trên người bộ kimono truyền thống của người nhật lễ phép cúi gập người xuống chào đón, rồi dẫn đường cho cô.

"A". Tên say rượu ở đằng trước đi tới hấn chân lam đá chân ch

iêu va chạm phải vào tay phải đang băng bó của cô, nhanh chóng con đau truyền tới, ánh mắt nhìn lên tên béo va vào cô

"Mù đường à, thấy lão tử mà còn không tránh". Tên mập thô lỗ chửi, chân rầm rầm xuống

Vì Khiết nhíu mày yên lặng nhìn tên béo nứt người trước mắt, trong mắt hiện lên sự khinh bỉ không hề che dấu, bước đến gần, tay trái lạnh lặn của cô cầm cái cánh tay núng nính thịt như cái giò lợn của cô cầm vào xương cổ tay nhanh chóng bẻ 'khắc' một phát, tiếng kêu giòn giã vang lên khiến cô phục vụ sợ trắng mặt.

Khác hẳn với tên béo đang kêu rên hay đám đông đang hò hét xem truyện vui bàn tán xung quanh. Vì Khiết từ đầu đến cuối đều bình thản như không liên quan đến mình. Đôi mắt hiện lên sự chán ghét tĩnh lặng.

"Cô...cô dám bẻ tay lão tử. Mẹ kiếp, cô chờ đấy cho tôi". Tên mập chạy đi, tay mở điện thoại trong túi ra sốt ruột gọi đồng bọn

Cô nàng Đường xoay người ra bàn ăn đằng sau gần nhất rút cho mình một tờ giấy ăn trong hộp lau sạch tay. "Đồ mập *** "

Xong xuôi bàn tay của mình ngưỡng cổ lên thì Mạnh Cầm Thành bộ dáng hốt hoảng chạy tới phía cô, vội vàng hỏi xem chuyện gì xảy ra

"Tay phải thì đau, tay trái thì bầm, nói xem cuộc ăn uống của anh hôm nay thế nào đây?". Vì Khiết cười tươi, một nụ cười diễm báo không lạnh

"Vậy chúng ta đổi chỗ ăn được không?". Mạnh Cẩn Thành vô tội nhuột nước bọt, cô nàng này bề ngoài có vẻ rất vô hại dễ thương, nhưng thật sự chẳng thể đoán được sống dữ bên trong, anh vẫn nên dè chừng thì hơn

"Không cần, ăn ở đây đi, tôi xem tên mập kia còn định làm gì tôi nữa". Vì Khiết hất mặt từ chối ra hiệu cho phục vụ dẫn đến phòng bao, mình thì nhàn hạ đi theo

Tên béo kia vốn chẳng phải đối thủ của cô. Với quá khứ huy hoàng từng được đào tạo sát thủ chuyên nghiệp thì một tên vừa béo vừa phề chả là gì cả. Với một sát thủ không quan trọng sức to hay bé. Quan trọng là kỹ năng. Cô không biết hôm nay mình chọc giận phải ai nhưng có một quy tắc cô luôn đặt ra cho mình: không bao giờ phải chịu thiệt thòi

Ngồi xuống bàn ăn Vì Khiết cầm menu chọn món cứ để cho ánh mắt khó hiểu của bác sĩ Mạnh nhìn mình, không trả lời, không hề hỏi chỉ quan tâm đến đồ ăn.

Mạnh Cẩn Thành cuối cùng không nhịn được nữa phải hỏi:

"Cô...cô từng học qua võ sao?". Nhuột nước bọt

"Chẳng phải anh vừa nhìn thấy hết rồi? Mà lạ, anh để con gái như tôi một mình chiến đấu với tên mập kia. Không lo sao?". Vì Khiết uống hớp nước, đôi mắt tức giận phóng thẳng đến người bác sĩ Mạnh khiến anh ta giật mình

"Bà cô tôi ơi, lúc tôi đang định ra ngăn thì nhanh như chớp cô đã bẻ gãy cái giò lớn kia rồi. Kêu một tiếng rõ to khiến tôi phải sợ phát khiếp". Mạnh Cẩn Thành hết sức thanh minh cho tấm thân tội lỗi của mình

"Mà tỷ đồng đội của tên mập ra tôi và cô phải xử lý như thế nào giờ? Tôi không biết võ vè, cô thì gãy tay. Hơ hơ mạnh mẽ kiểu gì đây".

Phục vụ xếp các món ăn ra trên bàn, Vì Khiết thật không ngại ngần, gọi một phát là phải đầy cả bàn ăn, tuy nhiên mấy thứ này đối với bác sĩ Mạnh có vẻ không dễ lắm, tiền căn bản anh không thiếu.

"Anh thấy vừa rồi đấy, chẳng phải tay tôi gãy nhưng vẫn bẻ được cái giò lợn của tên béo kia sao? Đồng đội của anh ta thì thế nào, là tên đó gây phiền phức cho tôi trước. Tuyệt đối không bỏ qua". Vì Khiết gấp thức ăn trên bàn vào bát, nhàn nhã thưởng thức

"..."

- -----☆☆☆☆-----

Trong khi ấy cũng tại quán Nhật này, Cố Mặc đang làm ăn với đối tác gọi là thể nhưng căn bản chẳng phải hợp tác hay gì cả. Mà đúng hơn chính là đối tác xem mặt mà bà nội sắp đặt cho anh.

Lúc chiều ra khỏi bệnh viện đang định về tập đoàn làm việc thì bà lão già nhà anh gọi tới giọng rất hùng hồn. Đứng một cái bắt anh đi xem mặt với cái lí do rất oan nghiệt. Anh còn trẻ cố gắng có chất sớm cho bà bé. Bà nội thì tuổi đã cao, cãi lại thực sự anh không dám. Mà không đi thì chắc chắn tai nạn quanh đây thông báo về theo dõi chắc chắn sẽ chọc tức đến bà.

Vậy nên để yên cửa ả nhà Cố Mặc đành nhận lời đến buổi xem mặt tốn thời gian chẳng đi đâu về đâu.

"Cố tổng, đồ ăn ở đây không hợp khẩu vị với anh ạ". Tịnh Gia Xuyên tình ý nhìn người đàn ông trước mắt nhẹ nhàng hỏi

Cố Mặc từ nãy đến giờ vẫn trầm như vậy, hơi thở xung quang anh bao giờ cũng phủ một tầng sương lạnh giá khiến người khác dù có đến gần cũng khó bắt chuyện.

"Không". Trả lời không thừa không thiếu

"Vậy hôm nay...chúng ta....Cố tổng nghĩ sao về mối quan hệ này". Tịnh Gia Xuyên làm vẻ ngại ngần bên lên hỏi

Cố Mặc đôi mắt sắc lạnh sâu không đáy nhìn thẳng vào đôi mắt của người phụ nữ trước mặt đánh giá. Cô ta khá xinh đẹp, nhưng là một nét đẹp giả tạo qua chỉnh sửa. Điều bộ và giọng nói đều không khác những người phụ nữ trước mà bà nội sắp xếp xem mặt là bao. Điều ham hư vinh, cố tình tiếp cận anh mà đến.

Thật ra thì Cố Mặc đang có chút so sánh với Đường Vi Khiết. Khá muốn nghĩ xem giờ này cô nhóc đang làm gì. Chắc là đang buồn chán phát điên ở bệnh viện đi rắc đào hoa hết tất cả các bác sĩ, điều dưỡng nam trong bệnh viện. Nghĩ đến đây không hiểu sao anh có chút khó chịu.

Tĩnh lặng vài phút mà thật ra là khá lâu. Cố Mặc mới nói trọng tâm vấn đề cũng là câu cuối chào tạm biệt người phụ nữ trước mặt:

"Cô Tịnh, hẳn cô biết hôm nay tôi đến đây không phải theo ý muốn của mình. Nếu cô dư thừa thời gian thì đừng bỏ công vào mấy việc này nữa. Còn tôi, không rảnh để tiếp cô". Nói xong điều cần nói Cố Mặc liền kéo ghế đứng dậy ra khỏi phòng, mặc kệ người phụ nữ đang tức chết trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49

Vi Khiết ăn một bữa rất ngon miệng, đồ ăn của quán nhậu này lại rất ngon khiến khẩu vị của cô lâu ngày ăn cháo trắng nhậu nhèo cuối cùng cũng thảo nẫn được cái dạ dày thân yêu của mình. Ăn hết đĩa cá hồi cuối cùng còn sót lại trên bàn cô mới ngẩng đầu lên chú ý đến bác sĩ Mạnh. Hình như từ này đến giờ anh ta còn chẳng động đũa, chỉ ngắm cô ăn thôi thì phải. Rất hồn nhiên Vi Khiết khách sáo hỏi:

"anh không ăn?"

"Tôi ăn hay không còn quan trọng ư?". Mạnh Cẩn Thành cười khờ khạo hỏi ngược lại

"không quan trọng". Ăn nốt miếng cá cuối cùng trong đĩa cuối cùng Vi Khiết ăn ngay nói thật, cô thực biết xấu hổ từng lúc, là anh ta không ăn chứ không phải cô không phân anh ta

Vi Khiết đang an nhàn xúc miệng bằng nước trà matcha dịu thanh thì tên mập đỏ cùng đồng bọn hùng hổ phá cửa xông vào phòng bao của bọn họ khiến Mạnh Cẩn Thành dật mình không kịp trở tay. Anh ta nhìn cô nhóc mà phát chầy mồ hôi trong lòng. Anh trước kia cũng làm quân nhân nhưng không phải là loại thuộc địa như Lão Cổ, anh làm quân y được không, võ về lại càng không biết, rất dở. Anh nghĩ thật ra cũng chẳng cần bởi anh cứu người chứ không đi đánh người nên từ trước đến giờ chưa từng thử qua loại huấn luyện quân sự nào. Giờ vào hoàn cảnh này làm anh biết tầm quan trọng của thân thủ

"con kia, vừa nãy dám bẻ tay lão tử, giờ ông sẽ cho cô quỳ xuống thân ông mà kêu rên cứu mạng". Tên mập ngớ ngẩn cười, hất ra hiệu cho đồng bọn xông lên

"Chúng mày đập hết nó cho tao"

"cả thằng kia cũng không được bỏ sót"

Vi Khiết chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, từ từ đứng dậy chân phòng thủ dơ cao đập đòn vào hai tên tiến trước mắt mình, không quên chú ý đến chỗ Mạnh Cẩn Thành bảo vệ anh ta chu toàn. Tất cả có 10 tên tính cả tên mập là 11 tất cả đều là dân lưu manh tầm thường chưa từng đào tạo bài bản, đánh nhau đập gãy cũng như loại đầu đường xó chợ.

"uỳnh, uỳnh".

"keng, keng". Tiếng gậy sắt đập linh tinh va chạm vào nhau

Bắt lấy chiếc chai thủy tinh cắm hoa anh đào trên bàn Vi Khiết dùng tay trái lảnh lặn mạnh tay đập hẳn vào đầu của tên trước mặt cô, thuận thế đẩy tên đó ra đằng sau du ngã 4 tên cùng lúc. Tiếng động cực lớn, tiếng đồ thủy tinh rơi xuống liên tục phát ra 'choang', 'choang' thu hút rất nhiều vị khách hiếu kì đến xem

Không để ý bọn họ lắm Vi Khiết tiếp tục hoạt động gân cốt. Tay trái thuận thế bẻ cổ tên gần bác sĩ Mạnh đang co rúm trong góc. Phiền phức thật, bây giờ cô phải hiểu thâm thúy câu nói 'không sợ gì chỉ sợ đồng đội lộn'. Và Mạnh Cẩn Thành là tên phế đồng đội lộn ấy.

"A Mạnh, chỗ anh không còn tên nào chạy ra ngoài đi". Vi Khiết lạnh giọng ra lệnh chân trái đá đít anh ta ra khỏi căn phòng, chân trái tiếp đó không ngừng nghi quật ngã từng tên đang có ý định đập cô, tay trái tát 'bốp' từng tên một có ý định cản trở, hỗ trợ Mạnh Cẩn Thành ra ngoài xong cô nàng Đường lại tiếp tục dùng tay trái cướp gậy sắt của từng tên một đập mạnh vào các bộ phận hiểm nhất trên cơ thể từng tên, tiếng kêu 'a', cùng máu phun ra khá ồn ào khiến cô khó chịu nhíu mày khinh bỉ sự dơ bẩn. Tay phải dù băng bó nhưng cũng không ảnh hưởng chút nào đến những chiêu cô tung ra, đều là đòn hiểm khiến tên nào tên đấy đều nằm dạt trên mặt đất, đưa bất tỉnh, thẳng đầu đón

Thật ra cô cũng không chắc là bất tỉnh hay chết nữa, do lâu rồi không hoạt động gân cốt nên những đòn cô ra đều là chiêu hiểm nhất trong tiềm thức. Chân đụng chúng gậy, hoặc trên thái dương tên nào, tên đấy đều ngã như rom rạ không có dấu hiệu đứng dậy đánh tiếp. Cứ như thế bốn tên còn lại bị cô thấy không dám tiến đến đánh nữa, sợ vãi cả mồ hôi, ôm đầu máu, tay gậy, chân rề sạt đất tháo thốc bỏ chạy.

Vi Khiết lúc này rất đẹp, một vẻ đẹp của sự chết chóc, chiếc váy trắng đẹp để hời mơi thay giờ đã bị bắn máu lên xung quanh, trắng đỏ lẫn lộn, tung tóe khắp nơi y hệt đóa hoa bị ngạn được vẽ bằng máu trên cơ thể người thiếu nữ. Đôi mắt trong suốt đang bị bao phủ bởi lớp sương mờ mờ khó có thể nhìn thấu vào bên trong. Đôi mắt, khuôn mặt ấy đem lại niềm dữ. Cô nhặt con dao dưới bàn ăn lên bước từng bước nhẹ nhàng trên sàn gỗ kiểu nhật, tầm nhìn khát máu phóng tới tên béo đang không thể đứng dậy bằng chân của mình, cục thịt mỡ núng nính của hắn ta ngồi bệt xuống sàn run rẩy sợ hãi.

Cười nhạt nhòa, Vi Khiết tiến đến chỗ tên béo, ngồi xổm xuống. Tay trái cho dao sắc lạnh đi qua từ mặt hán xuống tới bụng, độ lạnh của inox khiến cho hắn ta sợ hãi đến nỗi không tự chủ đài luôn một bãi xuống sàn. Tiếng ồn ào náo nhiệt xem chuyện vui xung quanh càng lúc càng đông, người cười, kẻ sợ chỉ tro xung quanh. Lẫn trong đám đông đó là Cổ Mặc đang nhíu mày bình thần xem cô gái bên trong đang tàn nhẫn trừng trị tên béo, là cô ấy, vẫn là ánh mắt ấy nhưng bên trong nó không còn sự ngây thơ, hồn nhiên lúc cô treu đùa anh nữa, cũng không lưu manh, cười vô si mà là sự hận thù che lấp, sự sắc xảo của một độ tuổi ngất ngưỡng. Cổ Mặc nhận ra Đường Vi Khiết không phải trẻ con, cô là một thiên thần đội mặt nạ ác quỷ thật sự.

Mạnh Cản Thành thì hốt hoảng chạy ra, đúng lúc gặp Cổ Mặc, mặt tái mét cầm tay anh, ngạc nhiên hỏi:

"Lão Cố, sao cậu lại ở đây?"

Cổ Mặc đỡ bạn đứng thẳng dậy, nhủu mày cho cậu ta bình tĩnh lại mới nói:

"tôi sẽ hỏi cậu sau về chuyện hôm nay, giờ cậu đến chỗ chủ nhà hàng ngăn cản họ gọi điện cho cảnh sát đi, đừng để phiền phức". Nói xong anh liền lập tức lên người qua đám đông vào trong căn phòng

Vi Khiết nhìn thấy Cổ Mặc ngạc nhiên nhưng cô không nói gì, cũng không làm lỡ dở công việc của mình bây giờ. Cô cứa vài vết dao vào mặt và cổ tên béo khiến cho máu của hắn tuôn ra bắn một ít nữa lên váy và gương mặt của cô. Vờ lấy chai rượu nhạt bên cạnh, cô lạnh lùng cười đứng dậy đổ lên đầu rồi dãi ra khắp cơ thể tên béo. Rượu và máu hòa vào với nhau màu loang lổ, tên béo kêu lên từng tiếng như lợn bị chọc tiết. "aaaaaaaaa, tiểu thư xin cô tha mạng, xin cô tha mạng". Hắn vừa khóc vừa kêu rên, vừa nãy hắn sợ quá không thể nói được gì bây giờ lại quá quá sợ nói được nhưng cơ thể lại đau sót như hàng nghìn con bọ độc nhỏ đang cắn từng miếng

"muộn rồi, là con lợn anh chạm đến tôi trước". Vi Khiết vẫn cười

"anh biết con người tôi ghét nhất là gì không? Bị người khác gây phiền phức, đến gây chuyện với tôi. Nhất là loài lợn, tôi ghét nhất lợn"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Ngừng lại, cô nhìn kĩ tên béo dưới chân mình, cái tay lợn uớ mẩu của hắn đang cố nén đau ôm chân cô, quỳ xuống cầu xin không khác gì một con chó.

Cổ Mặc tuy đứng gần đấy nhưng anh lại không ngăn cản, cũng không nói gì chỉ nhìn kĩ Vi Khiết đến ngăn người, hành động này của anh như đang dung túng một tay che trời giúp cô, dung túng cô chơi đùa với tội ác cũng như rắc rối mà mình gây ra.

"tôi ghét lợn nhưng thịt lợn tôi lại khá thấy thú vị. Mập, anh muốn thử không?". Câu trần thuật về trung cầu nhưng không lấy ý kiến

Tên béo tiếp tục run rẩy thêm một hồi nhuột nước bọt: "ừc...tiểu thư,... bà chủ,...nại nại....làm ơn.....tha cho cái mạng chó này của tôi. Tôi thật sự biết sai rồi(run, run)"

"à, lúc chạm vào tôi hình như anh rất nỗ thì phải. Đừng dùng cái bộ dạng đấy. Thật sự mà nói tên béo như anh chẳng dễ thương gì cả". Vi Khiết cuối cùng cũng chịu tha cho tên béo, cô vớt dao xuống, giọng đùa bốn cợt, quay đầu lại nhìn Cổ Mặc đang đứng ở đằng sau ánh mắt khá tran hòa sự nhận lỗi. Cùng lúc đó tên béo biết điều nhanh chóng bò cái thân mình ra khỏi phòng

"loạn đủ chưa?". Cổ Mặc bình tĩnh hỏi

"thật sự đủ rồi nhưng...". Vi Khiết cười tươi như hoa ánh mắt lại trong suốt bình thường nhìn đồng hồ hỗn loạn xung quanh mình một lượt rồi lại quay ra nhìn Cổ Mặc. Cô đang cân người thu đẹp đồng hồ này a, cô thích gây chuyện nhưng lại không có khả năng dọn đồng hồ phiền phức để lại mà vừa hay người có khả năng nhất bây giờ là thủ trưởng Cố đứng trước cô đây

Cổ Mặc ngẫm thờ dài, cầm lấy tay trái còn đang dính máu của Vi Khiết kéo đi khỏi phòng, lôi cô ra khỏi đám đông, một mạch đi đến khu để xe nhét cô an sự vào trong rồi chính mình đóng cửa lại chắc chắn. Ngồi vào ghế lái, anh vươn tay lấy giấy ướt trong xe lau máu trên tay cô, quên bặt tâm đến chính mình. Cô nàng Đường thì như đứa trẻ nghe lời, mặc ý để anh lau cho mình, dù sao tay phải cô gãy cũng chẳng tự lau được.

"Cậu, anh không sợ tôi sao?". Cô nhìn thẳng lên anh trầm ngâm hỏi, giọng có hơi hướng xúc động mang theo chút khàn khàn. Thật ra lúc trước cô gây chuyện thì phí rất nhiều máu dính lên người không ít, phiền phức kéo đến nhiều chẳng đếm được nhưng lại chẳng có ai quan tâm kéo cô đi lau tay đầy máu cho cô cả, ngoài người bạn Chu Tịnh luôn lo lắng nhưng lại chẳng biết làm gì ra thì tất cả đều là sinh vật vô hình

"Sợ? Từ ấy chưa bao giờ xuất hiện trong từ điển của tôi". Cổ Mặc chuyên tâm

Vi Khiết cười nhẹ: "haizzz, đúng vậy từ trước đến nay Cố tổng phải sợ ai bao giờ cơ chứ. Mấy cái võ công mèo cào của tôi chắc chắn bị anh đánh đổ"

"mà hôm nay sao anh lại ở đây?". Cô nàng Đường cuối cùng cũng nhận ra sự trùng hợp không đúng đâu đó

"Xem mặt". Cố thủ trưởng trả lời không thừa không thiếu

Ngạc nhiên:"a,hóa ra là vậy, thế có thành công không?". Vi Khiết mất hứng rút mạnh tay mình về

Cổ Mặc thấy cô như kiểu đang hờn dỗi trong lòng cười thầm, ngoài mặt vẫn lạnh giá như vậy, vớt giấy ra khỏi cửa, khởi động xe, một lúc sau xe lăn

bánh được nửa đường, anh mới từ tốn hỏi, mang đầy thâm ý:

"nếu thành công thì sao? Mà không thành công thì sao?"

Vi Khiết nhú mày quay lại trả lời không thương tiếc vị tiểu thư ngọc ngà vừa rồi:

"không thành công thì tốt, anh sẽ thuộc về tôi. Nếu thành công, tôi sẽ tìm đến đồ bồi đó xem có xinh đẹp bằng tôi không? Thông minh bằng tôi không? Giỏi bằng tôi không? Mà đòi cướp đối tượng của tôi. Còn nữa, con người tôi ấy à, rất không thích bị người khác rành đồ. Tất nhiên chỉ riêng những điều đó thôi tôi có đủ lí do để dẫn cái cô xem mắt với anh đi một tour quanh âm tào, địa phủ rồi". Cô nàng đường rất tự tin về nhan sắc cũng như tài phú của mình nên phản ứng rất quyết liệt. Cô đây là thích tên Cố Mặc này thật sự a

Cố mặc ngoài mặt bình tĩnh lái xe, bên trong thì phản ứng dữ dội hơn, hầu kết lên lên xuống xuống bất thường. Anh không ngờ cô nhóc lại phản ứng dữ dội như vậy, nhưng trong lòng cảm giác có chút thành tựu. Anh rất ít khi cười nhưng lại nở nụ cười nhỏ với cô.

"ấu trĩ". Cố Mặc thốt ra hai từ trái với lòng nằm đó thụt con tim nhiệt huyết của cô gái nhỏ

"kệ tôi, dù sao thì tôi cũng charm anh rồi. Anh nhận tôi hay không chẳng quan trọng bằng Đường Vi Khiết đây thích anh". Vi Khiết chẳng để chừa mặt mũi cho phụ nữ mặt mỏng chút nào, liên tục mặt dày vô sỉ tấn công

"tôi đưa cô về bệnh viện băng bó lại vết thương, chuyện kia tôi sẽ giải quyết". Cố mặc nhanh chóng chuyển đề tài nhanh hơn cả lật sách

"ờm, cảm ơn". Vi Khiết chẳng thành ý gì ngồi dựa người ra ghế thoải mái nằm, nhắm mắt lại, cô ăn no nên giờ lại buồn ngủ rồi

"...". Thảm mặc niệm cho sự thờ dài của thủ trưởng Cố 3 giây

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Xe Cố Mặc về thẳng bệnh viện, lúc đến nơi anh nhìn thấy cô nhóc có vẻ như chẳng có dấu hiệu tỉnh lại nên anh đành tự bảo lòng mình rằng hãy làm phúc bé cô ấy về phòng băng bó.

Dáng ngủ của Vi Khiết lại xấu cô rụi rụi vào lòng anh rất nhiều lần trên một đoạn đường, cô nhóc không biết rằng hành động vô thức của cô đang góp phần vào sự khó chịu trong cơ thể của Cố Mặc, toàn thân đều nóng như lửa không thể yên được. Lúc này anh hận không thể vứt cô xuống đây còn chính mình lao vào phòng tắm dập tắt tham vọng rất không đáng có này.

Đến lúc về phòng anh không gọi y tá đến mà cẩn thận tự mình đặt cô nàng xuống giường lấy hộp cứu thương trong phòng băng giúp cô. Cố Mặc chăm chú băng bó, thờ dài một hơi cho chính mình. Cảm xúc của anh hiện tại giờ chẳng hề phụ thuộc vào chính mình nữa. Tất cả chỉ mang tên Vi Khiết. Anh thừa nhận anh đã bị thu hút bởi cây kẹo độc này. Cô quá thu hút, đặc biệt hơn tất cả người phụ nữ nào bước vào cuộc đời anh cho anh có cảm muốn chinh phục. Chính cái sự cứng đầu, trái phai không ưa của cô làm anh càng nổi lòng thuần hóa. Đó là dục vọng nguyên thủy nhất của đàn ông, kể cả Cố Mặc có cấm dục nhiều năm thế nào đi nữa thì cũng không thể tránh khỏi viên kẹo ngọt dính người.

Bàn tay to lớn của anh có phần thô ráp do luyện súng nhiều năm trong quân đội nên khi chạm vào làn da trắng nõn non của Vi Khiết khiến cô bất giác nhú mày nhẹ vì có chút ráp. Vết thương được chăm sóc tốt nên giờ đã lành lặn khá nhiều. Điều này làm Cố Mặc khá yên tâm về cô nàng.

Thú thật hôm nay khi tỉnh cò nhìn thấy cô gây chuyện anh có chút không nhận ra Vi Khiết. Một phần anh không nghĩ được Mạnh Cần Thành lại đưa cô ra ngoài ăn. Một phần cô lúc ấy hoàn toàn rất xa lạ. Lạnh lùng, điên cuồng. Nụ cười của cô không còn trong sáng, thuần khiết như thường ngày mà đều mang sự nhuốm máu thù hận. Lúc điều tra anh không tra ra được cô đã từng học võ từ đâu. Nhưng mang so với Vi Khiết hiện tại và trong tập tài liệu thì hai con người hoàn toàn khác nhau. Giống như một người lột xác vậy. Bí ẩn, người cô gái này rốt cuộc chứa đựng bao nhiêu dấu hỏi.

Băng xong mảnh quần cuối cùng Cố Mặc vụng về thất nơ cho cô nàng. Dù không mấy đẹp mắt nhưng với lần đầu tiên băng cho người khác thế là khá tuyệt rồi. Hải lòng nhìn Vi Khiết đang ngủ say, anh bất giác cong khóe môi cười nhẹ cầm đồng băng rướm máu thu dọn sạch sẽ rồi ra ngoài đóng cửa lại tiện gọi cho một cô y tá cầm quần áo sạch sẽ thay cho cô tránh cho việc đang ngủ mà phải bật dậy vì thân thể khó chịu.

Cố Mặc rời đi luôn khỏi bệnh viện. Việc rắc rối bên nhà hàng Nhật anh đã giao cho trợ lý của anh Tô Nhan nhưng vẫn không an tâm tự mình đến hiện trường xem xét lại. Dù sao nhà hàng này nổi tiếng thành phố Tô Thành tránh để lại hậu họa thì vẫn nên cẩn thận vẫn hơn.

-----☆☆☆☆-----

"Xử lý xong chưa?". Cố Mặc bước vào trong căn phòng bao hỗn độn vừa rồi, chỉ cách vài tiếng ngắn ngủi phòng được sửa sang sạch sẽ như hình dáng ban đầu của nó, có khi còn sạch sẽ và đẹp đẽ hơn. Anh lạnh nhạt quay sang nhìn tờ giấy của Tô Nhan đưa cho, nhú mày lại. Thông tin của từng người Vi Khiết vừa đánh thừa sống thiếu chết giờ nằm gọn trong tay anh. Có điều xuất thân của bọn họ ngoài đầu đường xó chợ còn làm thuê cho Xá Xả nữa.

Xá Xả là một cái phường do một tên chuyên buôn ma túy có qua tổ chức và đường dây đứng đầu. Tên của ông ta là Tất Minh người mà quân đội cát không biết bao nhiêu công truy tìm. Nhưng điều rất lạ, ông ta sau mỗi đợt buôn thì đều bốc khói khiến cho quốc gia đau đầu không thể tìm tiếp. Vụ này Cố Mặc khá nhớ bởi chỉ thị đề ra đúng lúc anh đang bị đóng băng quân hàm trong doanh trại. Cấp trên rất suốt ruột muốn anh xem và nhận nhiệm vụ.

Nhưng không may ông cụ nhà cứ nhất quyết kéo anh về quản lý tập đoàn. Một phần thương ông cụ tuổi cao một mình chống đỡ nên anh quyết tạm đóng băng quân hàm trong quân đội của mình lại về xử lý việc nhà.

"Tô Nhan, cậu đi tìm mấy tên hôm nay Đường Vi Khiết đánh về hội Hắc Lão chờ tôi xử lý. E rằng vụ này không đơn giản là đầu đường xó chợ tiện tay đánh nữa rồi. Nó có liên quan mật thiết đến quốc gia". Cố Mặc nghiêm túc phân phó công việc cho trợ lý, cầm lấy tập tài liệu đi không quên nhắc nhở cẩn thận.

Cố Mặc xong việc ở nhà hàng thì đi thẳng về doanh trại, cả đêm anh lục lọi phòng hồ sơ tìm kiếm thông tin về Xả Xả hoạt động trong mấy năm nay ở Tô Thành. Bao nhiêu tập thông tin trước mắt đều không mất rõ ràng, cái nào cái nấy đều kê khai đóng hàng hóa bị hải quan bắt nhưng lại chẳng thấy người buôn bán đâu. Đúng như anh nhớ tất cả đều bốc hơi.

Mất hơi mồi, Cố Mặc xoa xoa mi tâm của mình, mày vẫn nhũn chặt lại suy nghĩ, lúc này anh mới chú ý đến chiếc đồng hồ Thụy Sĩ trên tay mình phát hiện ra bây giờ đã là 5 giờ sáng thì mới ngừng công việc lại bước vào nhà tắm chỉnh tề lại trang phục, rửa mặt chuẩn bị về bệnh viện xem cô nhóc phiền phức kia thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

Lúc trở về bệnh viện đã 7 giờ sáng. Căn cứ doanh trại cách thành phố rất xa nên từ đó về nội thành phải mất tầm 2 đến 3 tiếng.

Mở cửa phòng Cố Mặc để đồ ăn sáng trên bàn, mở rèm cho ánh sáng bên ngoài chiếu vào trong phòng. Sắp xếp hộp trị thương về tủ thuốc, cốc nước cùng quần áo bị Đường Vi Khiết bữa bọn ném linh tinh cả, đầu giường, cuối giường, trên ghế sofa không chỗ nào gọn gàng.

Cô nàng Đường đang hưởng thụ giấc ngủ ngàn thu thì đột ngột bị ánh sáng bên ngoài cùng tiếng động làm cho tỉnh giấc. Nhoài người vron vai trên giường cái tướng cực kì hại mắt người nhìn, cô phát hiện ra Cố Mặc đang dọn dẹp phòng giúp mình thì không khỏi lau mắt tỉnh ngủ bật dậy chắc chắn đây không phải là mơ.

"A Mặc, đừng nói anh... ở đây cả đêm nhá". Vi Khiết bật dậy dật mình, làm ơn đi vị kia thân tống tài mới sáng sớm chạy đến đây dọn dẹp giúp cô, hơ, chuyện quá hoang đường.

Cố Mặc nghe thấy giọng cô nàng thì bình thân quay người lại, lãnh đạm ném cho cô một cái nhìn chẳng quan tâm

"Dậy rồi thì rửa mặt rồi ăn sáng. Hôm nay tôi đón cô xuất viện".

"Àu". Vi Khiết lè lưỡi rụt cổ lại, bước chân xuống giường ngoan ngoãn đi qua đánh người đàn ông cao lớn bước vào nhà tắm đánh răng

Lấy một ít thuốc trong tủ, dùng tay trái bóp nhẹ vào bàn chải được cố định trên mồm, cô nàng nhận thấy mình trong gương thật... thảm quá rồi.

Ngủ đủ nhưng mắt lại hơi có quầng thâm. Tóc rối loạn lên bù xù như đám vô gia cư. Quần áo mặc trên người thì màu hường từ thân xuống chân trông cực kì đồng bóng. Đu má quan trọng bộ này không phải cô thay, vậy tối qua khi về thì ai thay?

Vi Khiết kì lạ, nhũn mày bước ra khỏi phòng tắm. Mang một bụng đầy thắc mắc hỏi anh chàng đang ngồi trên ghế sofa bình tĩnh ăn bữa sáng

"Ngài Cố, tôi có thể hỏi nguồn gốc xuất xứ từ bộ quần áo mặc trên người tôi ở đâu ra không? Và lại là ngài hy sinh bàn tay vàng bạc tỷ kia thay đồ cho tôi sao?". Cô nhủ mày chất vấn

Cố Mặc ngẩng mặt lên nhũn mày đầy khó hiểu, cho đến khi anh nhìn bộ quần áo mặc trên người cô thật có chút... ừ với anh khá dễ thương. Dù sao cô nhóc rất trắng mặc những thứ đồ màu mè khá hợp. Và lại bộ đồ này căn bản anh không chọn là cô y tá thay đồ hôm qua chọn. Khoan trả lời, anh làm giả, im lặng.

Vi Khiết đứng đấy chờ câu trả lời đến mồi cả chân, tay trái thì không ngừng đánh răng. Cô nàng thực ít kiên nhẫn chạy đến ngồi bên cạnh Cố Mặc, tay trái bỏ cái bàn chải khỏi mồm ra. Nói bôm bẻm bắn hết cả bọt kem đánh răng vào áo cùng mặt ai đó:

"Nài, tuổi thuy ru sùy nhưng chuaa đến nổiiii cho đàn ônggg tun tiện chạ vào cơ theer ngọc ngàa của mìnhh" (tôi tuy hơi vô sỉ nhưng chưa đến nỗi cho đàn ông tự tiện chạ vào cơ thể ngọc ngà của mình)

Cố Mặc muốn khâu cái mồm của cô nàng lại không để cho cô nói tiếp câu sau liền xoay đầu cô sang bên kia rồi cảnh cáo:

"Tốt nhất cô nên vào đánh xong cái răng rồi ra đây nói chuyện đàng hoàng"

Cô nàng Đường bị cảnh cáo mang theo sự xúc phạm của thủ trưởng Cố thì nhìn lại mồm mình mới nhận ra từ nãy đến giờ hóa ra mình đang đánh răng. Cô nhận ra sự thất lễ của mình liền chạy vào nhà tắm súc miệng, nhổ hết bọt kem đánh răng ra, rửa mặt mũi cho thật sáng sủa.

Đi ra ngồi sát gần Cố Mặc, cướp bánh bao nhân thịt mà anh đang ăn cho vào miệng mình thưởng thức ngon lành. Cô đương nhiên không chê nhưng mĩ vị ngay trước mắt nếu được chọn một thì cô đây lấy cả hai vào miệng. Cố Mặc cũng tốt mà bánh bao nhân thịt cũng ngon.

Bị cướp bánh khỏi tay Cố Mặc nhủ mảy mìn cô nàng đang ham ăn trước mắt không nói gì tay đưa ra bàn tay lấy cho mình một chiếc bánh bao mới ăn tiếp. Anh có vẻ như đang dần quen với cái tính cách coi trời bằng vung của Đường Vi Khiết. Cô nàng này luận về cái gì chứ luận về mồm mép dù đúng hay sai thì cái gì trôi vào miệng cũng thành có lý cả. Bọn đa cấp lừa đảo kia chưa là gì.

"Tôi hôm qua là thế nào?". thủ trưởng Cố nghiêm khắc hỏi, giọng mang theo sự lạnh lùng vốn có

Uống húp sữa đậu nành trên bàn, Vi Khiết cắn nốt một miếng bánh nữa vừa nhai vừa bình thản nói:

"à, tên mập đó chạm vào tay phải của tôi. Rất đau". khuôn mặt uất ức

"sự việc trước nữa"

Cô nàng tròn mắt nhìn cố nhớ ra, trước nữa, trước nữa là gì hả? cô biết chuyện trước nữa là gì đâu?

"anh bảo là chuyện gì?". hồn nhiên, vô tư, vô tội

"Tại sao Mạnh Cẩn Thành lại đưa cô đến quán Nhật?". Cố Mặc vốn không muốn nói rõ nhưng xem ra bộ dáng ngờ ngác của cô nhóc hẳn quên hết một nửa số sự việc sau một giấc ngủ ngon lành nên anh đành thẳng toẹt ra cho đôi bên cùng làm rõ, dù sao anh cũng là người đi dọn hậu quả gây ra cho cô nàng nghịch xong không chịu dứt

"À, chuyện nói ra cũng dài lắm mới cả người luôn không có trong mình tình cảm nam nữ tầm thường, nhạt nhẽo như thủ trưởng Cố đây làm sao mà hiểu được tối qua xảy ra chuyện gì?". Vi Khiết cố tình làm vẻ mập mờ, thần bí

Cố Mặc trong lòng đang khó chịu đến điên với cô nhóc này, ghen có, tức có, anh chẳng hiểu thế nào cũng bại dưới tay cô nàng mồm miệng không sạch sẽ này

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

"Đường Vi Khiết". Cố Mặc đã đến giới hạn của lòng kiên nhẫn anh lạnh giọng gầm lên tức với cô nàng

Vi Khiết có vẻ chẳng xem ra gì tiếp tục gác chân lên ghế ăn thêm chiếc bánh quẩy chấm trên bàn. Nhai rất ngon lành, ngon đến nỗi chả cần để ý đến ai cả. Nhuốt xuống cô mới quay khuôn mặt xinh đẹp tình nghịch ra phun đúng một chữ: "hửm?"

"Tôi hôm qua Mạnh Cẩn Thành đưa cô đi hẹn hò?". Cố Mặc nhủ mảy mìn bất ngờ nói, chính anh cũng không tin nổi đây là lời của mình nhưng lại không hề lúng túng thu lại

Vi khiết ngạc nhiên cười rồi lại mờ ám như cũ: "anh nghĩ sao?"

"Trả lời hần hồi". Thủ trưởng Cố tác phong quân đội giọng rất đanh thép

"Thì đây, anh nghĩ thế nào là thế đây, thật là, kể cả tôi có hẹn hò với bác sĩ Mạnh thì Cố tổng như anh quan tâm làm gì chứ?". Vi Khiết bị gắt chán hẳn cứng đầu cãi

"Vi Khiết, cô còn nhỏ nên chú ý đến hành vi của mình. Đương nhiên chuyện tình cảm cũng thế. Mọi hoạt động của cô đều liên quan đến hai bộ mặt của gia tộc".

"Xi, lúc nào cũng gia tộc, gia tộc, anh rốt cuộc thì đầu chứa cái gì ngoài Cố gia ra. Phiền phức không? Tôi thích anh. Anh nhiều lần từ chối. Tôi hẹn hò với Mạnh Cẩn Thành anh cấm cản". Vi Khiết vứt bánh xuống bàn, cô tức giận đứng lên đi về giường ngồi, mẹ kiếp từ kiếp trước đến giờ cô tán ai chưa cần phải khổ sở tận tâm theo dõi từng nhất cử nhất động như này.

Cực phẩm mà giới à, cô cũng sẽ kiếm được người đẹp trai như anh ta đấy. Nhiều tiền, đúng ngon thật nhưng tiền cô cũng có thể kiếm. Gắt gồng với cô làm gì. Vòng vo tam quốc chẳng qua biểu thị anh ta đang ghen thôi.

Cố Mặc đau đầu không biết nói gì với cô nhóc đang tức giận ở giường. Giọng anh khàn xuống đầy mê hoặc, anh đứng dậy bước đến chỗ cô

"Tôi từ chối? Theo như tôi nhớ chưa lần nào tôi từ chối em thì phải". Anh cầm lấy tay trái Vi Khiết nhẹ nhàng đẩy cô ra đằng sau giường, nằm xuống, ngực anh áp sát với ngực cô, mặt anh gần mặt cô, tưởng chừng có thể nghe thấy tiếng tim đập cùng tiếng thở của hai người

Bị dồn vào tình thế bất ngờ, Vi Khiết cũng chưa từng để đàn ông tiếp xúc thân mật với mình, phần đa cô toàn dành thể chủ động về mình. Việc nằm dưới thân có hơi không hợp lý lắm với tính cách của cô. Tuy nhiên, cô rất hoan nghênh người đàn ông Cố Mặc kiên cố thân thiết nằm trên. Mối anh đào của cô nằng nỡ ra nụ cười lưu manh hết mức, mặt không chút ngượng đỏ.

"Làm sao? Đồng ý làm bạn trai tôi rồi". Hơi đầy thẳng thắn

"Ồ? Có sao?". Cố Mặc chơi trò hỏi ngược lại

"Không có? Ồ, thế đứng lên đi, tôi đi tìm bác sĩ Mạnh hẹn hò". Vi Khiết rất thân nhiên nhưng cô lại chọc vào dây thần kinh đầu của Cố Mặc ngứa ngáy, hơi thở cô chạm nhẹ vào tai anh kéo dài ra làm điểm nhạy cảm của người đàn ông bị kích thích

Giọng của Cố Mặc giờ đã khàn đặc lại, đúng là mặt ngọt rồi thì đến ong chúa cũng phải chết, vết hầu của anh lên xuống không tự chủ được giống nhịp điệu tim bây giờ. Tưởng chừng như nó có thể đứt phạch một phát, lí trí anh không kiểm soát được sẽ lại làm thịt ngay cô nằng què này ở đây

"nằm im đi, đừng dấy dựa nữa". Cố Mặc ôm chặt lấy eo cô không cho cô thoát ra uồn ẻo

"Ừm, anh cứ ôm như vậy tôi thở còn chẳng còn sức, nữa là dấy lên như cá". Vi Khiết bị ép sát đến chính cô cũng cảm thấy ngột ngạt khó thở, không phải khó thở kiểu hô hấp thường mà khó thể vì cái ngực 6 múi body hoàn hảo kia đang chạm vào hai quả núi bằng phẳng của cô, rất xúc cảm, cảm xúc đến nỗi cô sắp xị máu mũi chết

Cố Mặc nhìn Vi Khiết bằng ánh mắt như muốn nuốt trọn cô vào bụng mình, hận không thể còng cô lại như tội phạm quốc gia để tránh cái thói trăng hoa đi. Quyết định cuối cùng anh vẫn không thể tự chủ được mà cúi thấp người xuống nữa áp môi mình vào cánh môi cô, hôn một nụ hôn thật sâu, khuấy đảo hết cả khoang miệng, cái hôn rơi xuống vừa bất ngờ, vừa thô bạo khiến cho cô nằng nào đó dật mình nhưng vốn tính thẳng thắn chẳng biết ngại ngùng gì cô mặc dấy hôn trả anh, hai cái lưỡi quấn vào nhau như hai con sóng đang hòa vào một nhịp thở của biển cả. Nhưng kĩ thuật của hai người còn hơi kém xa so với mấy tên tình trường lão làng kia. Vi Khiết thì chưa yêu bao giờ chỉ có tính lưu manh là bản thân có thừa. Còn thủ trưởng Cố 24 tuổi đầu chưa một mảnh tình vắt vai cho ai cả. Nói chung cả đôi là lũ gà mờ

Hôn thì cũng đã xong rồi, Vi Khiết được thả ra, nín thở một hơi dài cuối cùng cô cũng chịu đựng được nữa mà đụn ngực Cố Mặc ra để hít lấy hít để cái không khí vào khoang phế quản. Hôn gì chứ? giống lấy mạng nhau hơn chả chuyên nghiệp gì cả

"Nài, thông báo cho cậu Cố thân yêu biết, nụ hôn đầu của tôi đã ở trên môi cậu, tốt nhất một là trả, hai là đừng trách tôi phải thiên cái thứ ở giữa thân kia đi". Vi Khiết thở hổn hển lờm ngảy ai đó đang tự cười một mình đầy thỏa mãn

"Hóa ra em lại có khẩu vị nặng thế, thích chơi đồ thiên". Cố Mặc cười chê thay cho cái phẩm vị đậm đà của cô

"Mẹ kiếp, rõ ràng là anh cố tình hiểu sai ý". cô nằng đường vợ cái gối bên cạnh mình ném một phát mạnh bằng tay trái vào mặt người đàn ông nhón nhơ kia

"Được rồi, tôi chịu trách nhiệm là được chứ gì? có điều rất không may em cũng cướp đi nụ hôn đầu của tôi rồi". thủ trưởng Cố làm vẻ thua thiệt được mất

Vi Khiết dấy cô thề với lòng cô gặp không biết bao nhiêu người đàn ông mà tên này là cái tên thích ăn sương cá hơn là chân giò nhất quả đất. Gái xinh tán thì mỗi giờ mới làm kiều đồ, hôn tỵ lại đòi ý tứ muốn con gái chịu trách nhiệm

"Thưa Cố Tổng, ngài hôn tôi trước rồi lại bày đặt trò mất trinh môi ở đây. Làm ơn đi, tôi đây not care"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Sự hôn dỗi của cô nằng Đường khiến cho Cố Mặc phải siêu lòng, anh men tay mình đến tay cô nắm lấy như một loại trấn an với cô gái nhỏ. Bàn tay to lớn, có phần thô ráp chạm vào đôi tay nõn nà khiến cho xúc cảm có chút ấm áp, ngứa ngáy. Đơn giản chỉ là cái nắm tay nhưng vừa đủ cho hai bên cảm nhận được mạch máu xuyên suốt khắp cơ thể đang tuôn trào trong mỗi người.

Vi Khiết vẫn muốn đẩy ra, bần khoản quay mặt lại hỏi:

"Có làm bạn trai tôi không? câu chốt đấy".

"Làm". Cố Mặc đến giờ này không biết nên khóc hay nên cười nữa, ai bảo cô nhóc này luôn quá ư thẳng thắn khiến anh nhiều lúc không biết nên trả lời thừa hay thiếu. Rốt cuộc vẫn chọn cách nói súc tích hằng ngày nhận lời tỏ tình

Vi Khiết nhận được câu trả lời thỏa đáng, lẽ ra nên tiêu hóa được ngay từ đầu nhưng thân thể vẫn có chút lảng lảng như hút thuốc phiện vậy. Nói thế nào nhỉ? Cô tưởng con đường đeo đuổi còn dài nhưng hóa ra nó ngắn và nhanh hơn cô tưởng.

Cô gặp Cố Mặc thật ra cũng chưa được quá lâu. Tính đến giờ khoảng tầm hơn 1 tháng. Tần suất gặp mặt cũng chẳng thể nói là quá dày. Người giàu luôn bận rộn. Tất nhiên người mang trên vai hai danh hiệu như anh lại càng bận nên cô chẳng quá mong xa việc cưa cẩm bên cạnh lắm. Ít ra chỉ lấy nó là mục đích để bám lấy anh.

"Cố Mặc, anh không thể hối hận đâu? Giờ có thể suy nghĩ lại". Vi Khiết cười nhìn thẳng vào đôi mắt hổ phách sâu tựa chẳng thể thấy đáy của anh, cô thật muốn nhìn xem vì đâu anh lại có thể dứt khoát trong mối quan hệ phức tạp này

Cố Mặc không ngần ngại, anh đã quyết định và luôn dứt khoát, anh chưa bao giờ phải hối hận về hành động của mình. Đối với cô gái nhỏ trước mặt lại càng không hối hận

"Tôi rất nghiêm túc. Không giống em chỉ cần ai đó 'từ chối' là có thể bỏ xuống ngay được. Còn mối quan hệ giữa chúng ta... chẳng phải như em nói hồi trước sao? Dù gì cũng chẳng quan hệ huyết thống với nhau. Em với tôi tình cảm nam nữ này sinh hoàn toàn bình thường".

Cố Mặc ôm cô vào lòng, tự chủ thom lên lọn tóc dài ngay ngắn của Vi Khiết. Mùi cô thom ngây ngất khiến cho mùi hương của cô mang một sắc thái cực nhẹ nhàng, thư thái. Anh rất kiên nhẫn nói, cũng rất khi anh nói nhiều được mấy câu như này với ai đó. Có thể nói Vi Khiết hoàn toàn là sự trùng hợp ngoại lệ trong đời anh.

"Ờ? Chẳng phải anh luôn mồm nhắc bộ mặt gia tộc à? Hận không thể đánh bóng nó ngày nào hay ngày đấy còn gì?". Cô nàng Đường bĩu môi

"Em nên ngừng nói lý và ngoan ngoãn làm cô gái nhỏ cho tôi".

Cố Mặc thật chẳng muốn cãi lý vài câu nữa với cô, sự thật cho thấy nhiều lần anh không thể thắng nổi, cãi nữa chỉ làm hai bên thêm mối thù sâu sắc mà Vi Khiết lại luôn không để mình thiệt thòi bao giờ.

"Ừm.'chụt'...". Cô nàng Đường bất ngờ quay mặt ra đằng sau hôn vào bên má phải Cố Mặc, tiếng kêu to và rất sinh động khiến cho ai đó gần người đo luôn còn cô khoải chí vùng vẫy khỏi bàn tay anh

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Kể từ hôm tỏ tình ở bệnh viện thành công cuộc sống của Vi Khiết dần trở nên toàn màu hồng. Dù cô không thích màu hường lắm nhưng yêu tên đầu băng như Cố Mặc thật sự rất buồn cười.

Ai bảo Cố tổng không có lúc đáng yêu chứ? A Mặc cực kì đáng yêu à nha. Ví dụ như việc anh không biết thể hiện tình cảm của mình qua lời nói, làm quan nhân nhiều năm lại khô khan nên mỗi lần anh muốn hâm nóng liền tròn mắt lên hỏi, ừm, cô xem đó là sự tôn trọng ý kiến của anh

"Chúng ta có thể hôn nhiều lần trong ngày không? Như lúc này chẳng hạn?". Bộ mặt Cố Mặc nhăn lại

Cô nàng Đường đang xem máy tính về thị trường nhà cái, chứng khoán mấy ngày qua dao động như nào thì phải ngường mặt lên khó hiểu nhìn:

"Hửm? Anh xác định là mỗi lần anh định hôn em sẽ hỏi những câu tương tự".

"Vây...~~~~". Thế một nụ hôn rơi đơm xuống cánh môi anh đào của cô nàng, mặn mà như dư vị nước mắm, đậm thắm như nếm bột canh

Và kể từ sau lần đấy, Cố Mặc lại xuất hiện một thói quen nữa đó chính là hôn cô nhóc bên cạnh mình. Tần suất một ngày trên dưới 10 lần. Mỗi lần như thế cô nàng như muốn bọc silicon vào môi để nó đỡ khỏi rách ra. Thật thô bạo.

Vi Khiết tay sớm khỏi nên ra viện trước thời hạn. Thật ra là cô cũng chẳng muốn ở lại bệnh viện lâu vì lúc nào anh chàng nhà cô cũng phàn nàn giống ông già có tuổi. Từ bao giờ những hành động chào hỏi lịch thiệp của cô trở thành trung tâm rắc thính trong mắt Cố Mặc. Các bác sĩ, điều dưỡng nam suốt ngày phải cẩn thận, xanh mặt vì phải gặp cái mặt bom nổ chậm của anh mỗi khi đến thay thuốc.

Haizz có người yêu ấy mà...

"Lão Cố, anh nói xem em cứ ở lì nhà anh thế này thật ngại...rộp...rộp". Một miếng bím bím nữa rơi vào mồm, cô nàng Đường hương thụ nằm trên đùi bạn trai xem phim

"Ngại? Từ có trong từ điển của em sao?". Cố Mặc đang xem sổ sách gì đó một đồng trên mặt bàn anh phải cúi mặt xuống nhìn cô nhóc nhà mình

"Ý em là chị gái Cố Thảo của anh chắc đang tức điên lên vì bữa tiệc mà bà ta rầy công chuẩn bị đang nhiên bị hủy một cách không lý do...rộp". Lại một miếng bím nữa vào mồm cô thao thao bất tuyệt thuyết minh

"Bao đồng". Cố Mặc lãnh đạm thốt lên hai từ

☆☆☆☆☆☆

Lại mới nói từ khi có bạn gái Cố tổng thời gian đến công ti còn ít hơn, cả ngày chỉ để thời gian ở bên cạnh trông chừng bạn gái nhỏ Đường Vi Khiết của mình. Ngày nào anh cũng quần thúc kè kè bên cạnh hận không thể khóa cô bên cạnh mình.

"Anh có thể nào dùng suốt ngày bám rình như keo ruồi được không? Em chỉ còn mấy ngày nữa là nhập học lại rồi, cần thoải mái".

Vi Khiết rất phàn nàn về vấn đề này, cô 19 tuổi đầu còn là trẻ con lên ba mà suốt ngày bạn trai cứ như ông bố. Còn chưa kể đến việc cô không thể làm việc của mình một cách chủ động được, mới 10 giờ đã kéo nhau đi ngủ, sáng mới 7 giờ đã gọi nhau dậy. Thật sự nó cứ, haizz sản chứng khoán cô bỏ bê mấy hôm rồi, tư liệu nhà họ Đường cô cũng chưa kịp thu thập thích đáng

"Vi em sắp nhập học nên chúng ta chẳng phải cần nên ở bên nhau sao? Mỗi người một thành phố. Tôi phải làm việc ở tập đoàn và doanh trại nên ít có thời gian quần thúc em nên tốt nhất ngoan ngoãn chút. Hãy nhớ mình là người có bạn trai rồi đấy".

Nghe Vi Khiết thông báo Cố Tổng mới sực nhớ ra, bạn gái nhỏ của mình vẫn còn là sinh viên, nghĩ đi nghĩ lại vẫn không an tâm mà nhắc nhở, dù gì bọn họ làm việc, học hành khác thành phố không tránh được việc phải yêu xa.

"Khiếp, từ bao giờ em chớ nên lằng nhằng như vậy". Cô nàng Đường làm mặt quái đản

"Nhắc nhở chẳng thừa. Tôi sẽ thường xuyên đến đại học âm nhạc xem chừng em".

"Từ Tô Thành chạy đến Đông Thành chỉ để trông chừng bạn gái. Lão Cố, be like". Vi Khiết tròn tròn mắt lên ngạc nhiên, tặng miễn phí cho Cố Mặc một cái nút cảm xúc to tướng

"Nhận like".

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Ba ngày ngắn ngủi trôi qua cuối cùng cặp đôi uyên ương cũng phải xa nhau. Cố Mặc làm về đàn ông bị rịn tiền bạn gái đi học. Thật ra chẳng phải nói là tiền, anh chính đích thân đưa Vi khiết bằng ô tô riêng từ Tô Thành đến Đông Thành. Tranh thủ thời gian nóng hổi trong những ngày xa nhau sắp tới.

"Thật ra anh cũng không cần phải vất vả như này đâu, em có thể ngồi xe khách một mình được". Vi Khiết tuy được ngồi xe sang, điều hòa mát chín tầng mây nhưng vẫn ra vẻ điệu bộ

"Cuối tuần nếu không phải về doanh trại tôi sẽ lại xuống thăm em. Nhớ đừng làm loạn". Cố Mặc chẳng may đến mấy lời khách khí kia, trực tiếp diễn đạt theo cách cảnh cáo

"Ừm".

"Trong túi em tôi đã bỏ thẻ tín dụng vào trong rồi. Chi tiêu hợp lý. Còn nữa chúng ta có một bảng chính sách dài khi em tiêu tiền. Tôi đã soạn rồi, tập tài liệu ở trong tủ xe trước mặt em".

Vi Khiết nghe thấy mùi tiền là mắt đã sáng như đèn pha ô tô, tâm trạng tốt nghìn phần. Nhưng được câu trước câu sau thì ngay tức khắc đã có điều kiện trước mắt. Bạn trai làm doanh nhân để làm gì?. Để rồi sông phẳng đến mức giống quả ngược của cô đây

Cô nàng Đường bắt đầu dĩ mớ ngăn tủ ra xem bản hợp đồng. Mà đáng lẽ ra cô phải mở tủ ra xem thẻ tín dụng trước mới phải. Làm thế này khiến tâm trạng cô không sao kiềm chế được.

Bản hợp đồng được soạn kín 2 mặt giấy A4 dài lê thê, nhỉnh cũng đủ buồn ngủ. Không những thế Cố Mặc còn cố tình để phong chữ to màu đỏ chói

1. Không được trêu hoa, ghẹo bướm khi đi học. (-10\$)
2. Không được giao tiếp, lại gần giống khác giới quá 10m, trừ Cố Mặc ra. (-20\$)
3. Không được gây phiền phức ở Đồng Thành. (-100\$)
4. Không thức đêm, dậy muộn, ăn đồ cay nóng....Tôi sẽ gọi điện kiểm tra hàng tối, sáng sẽ đánh thức em dậy. (-30\$)

....

Vì Khiết càng đọc càng mệt thân, quyết định không đọc nữa, cô vo tròn nhét ngay vào trong túi sạch, dờ ví tiền ra hôn thề tín dụng cho hạ hỏa.

"A Mặc, anh trừ nhiều khoản như vậy thì em tiêu kiểu gì?". Cô nàng làm vẻ mặt đáng thương

"Em cứ trừ hết tiền thì khỏi tiêu thôi, tôi căn bản không thể điều chỉnh hành vi của em".

"...". Vì Khiết kể từ câu nói ấy mà dứt khoát im lặng, không tiếp chuyện với ai đó nữa cho đến khi xe chạy đến cổng đại học âm nhạc Đồng Thành

☆☆☆☆☆☆

9 giờ sáng

Thành phố Đồng Thành

Cố Mặc đưa cô nhóc nhỏ đến trường đang muốn bê đồ lên kí túc xá hộ cô tiện thể dẫn dò thêm vài điều nữa thì trợ lý của anh gọi điện tới còn có công việc gấp phải giải quyết liền phải về ngay nên đành chệnh choáng với cô nhóc rồi rời đi.

Vì Khiết trông cho chiếc Audi đi thì thờ phào nhẹ nhõm như thoát được món nợ. Nhưng chưa bao lâu một món nợ nữa lại đến từ đằng sau ôm chồm lấy cô. Bạn học Vệ Ảnh vui mừng, hôn lên má cô tình cảm khôn siết

"Khiết Nhi, cuối cùng cũng gặp lại bà rồi. Thế nào có nhớ Ảnh Nhi thân yêu không?". Vệ tiểu thư riu rít hỏi han

"Làm ơn đi chị hai, tôi vừa mới đi đường rất mệt chị có thể lới lỏng cái ôm ra cho tôi thở được không? Cả một đồng đồ cần phải chuyển đây". Vì Khiết cười cười làm mặt quỷ nhìn bạn, tay đang ra quơ 2 cái vali lớn nhỏ dưới chân

"Đề đây Vệ gia giúp nàng vận chuyển. Đi thôi, chúng ta cùng phòng kí túc, năm nay được chuyển đến ở khu mới nên hơi xa đây". Vệ ảnh buông tay ra nhiệt tình cầm hai cái vali giúp Vì Khiết, cô điên cuồng chạy kéo về phía trước để thể hiện sức khỏe

"Từ từ thôi...gãy bánh xe vali đây". Cô nàng Đường chạy theo sau ới, mẹ kiếp đó là chiếc vali guci bản mới nhất cô chọn đó. Gãy cái bánh giá mất đi một nửa sota chết cô mất

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Đại học âm nhạc Đồng Thành rất lớn, từ cổng chính đi đến kí túc xá nữ mới phải di chuyển bằng xe điện trong khuôn viên trường. Vì Khiết không thể phủ nhận rằng thân chủ ngày trước thi vào đại học danh giá này hẳn phải rất có tài năng đi.

Điểm chuẩn đầu vào năm nay trên diễn đàn cực cao và lại kiếp trước cô không biết gì về âm nhạc, hội họa cả nên về vấn đề lĩnh vực mình không giỏi có chút tự ti. May thay kiếp này cô lại có tài năng về lĩnh vực này, có kí ức của thân chủ cũ nên cô có vẻ chẳng đáng lo ngại về việc làm quen hiện tại.

"Khiết Nhi, bà không biết đâu, năm nay các thí sinh năm 2 như chúng ta lại phải thi khảo sát âm điệu đầu năm nữa. Rõ chán". Vệ Ảnh ca thán

"Àu, chẳng phải cậu suốt năm ngày tháng đều bị đánh trượt vài môn sao? Quan trọng gì đâu mà phải khổ". Cô nàng Đường hưởng thụ sự trong lành của gió tạt vào, mát mẻ chọc tức thêm vài câu

"Đây là tớ không giỏi âm thôi chứ về phần nhạc cụ, Vệ Ảnh đây cực kì có tài năng. Ok".

Đúng lúc xe điện đến kí túc xá nữ, khu này do mới xây nên cực kì mới và đẹp. Do đại học đồng thành có kiến trúc mang hơi hướng Châu âu nên các tòa nhà ở đây được xây theo hướng tân cổ rất nhiều. Núi cùng thiên nhiên san sát nhau tạo nên gam màu trộn khá bắt mắt giữa màu xanh của cây trời và màu

đồ đất của các tòa nhà lớn.

"Chep, lớn hơn cả MIT cũng nên". Vi Khiết ngấm xung quanh cảm thán

"Đi thôi, cậu đứng ngăn người ra đẩy làm gì nữa, cũng không phải lần đầu bước chân vào đây". Vệ Ảnh vừa kéo vali vừa kéo tay bạn đến thang máy

Vi Khiết theo chân bạn vào trong, mắt liền thấu nhìn xung quanh tòa nhà hiện đại rộng lớn. Đại sảnh của kí túc xá không khác gì so với một khách sạn hạng sang hệ 6 sao theo tiêu chuẩn quốc tế cả. Xung quang đều được lát gạch trắng sứ hoa cương lấp lánh. Đèn chùm tròn rủ xuống lóng lánh như những tảng băng xanh trên bầu trời hùng vĩ nói đúng hơn chiếc đèn được cheo lơ lửng giữa trần vòm rộng được thiết kế đôi màu sắc theo từng khung giờ thời điểm trong ngày.

Xung quanh được trải dài bằng những bức tranh vẽ do chính sinh viên vẽ, cây cối cũng được trang trí xung quanh để giảm đi sự choáng ngợp mang đến. Thật sự ngôi trường này quả thật có năm mơ Vi Khiết cô cũng không tưởng tượng ra được. À không, phải là La Thường đang mơ mới đúng.

"Sao? Kí túc đẹp lắm hả?". Vệ Ảnh đập vai bạn, cô nàng cười tít cả mắt vào tự hào về ngôi trường của mình, đúng không uống công cô học hành vất vả để thi vào đây

"Đẹp. Tớ nữa sắp xếp xong chúng ta đi một vòng quanh hết trường đại học được không?". Vi Khiết thu lại tầm nhìn của mình rồi nói, cô nhanh tay cướp lấy vali trên tay Vệ Ảnh đến chỗ lễ tân xin chìa khóa phòng

"Được chứ. Chẳng qua là đi hết hay không tớ không đảm bảo được. Học viện Đồng Thành quá lớn a. Dù chúng ta đã là sinh viên năm hai nhưng lại chưa bao giờ có thể đi quá khoa âm nhạc nữa bước cả. Thú thật khoa âm nhạc đã đủ to rồi". Vệ Tiểu thư bước vào thang máy đuổi kịp bạn đứng trước rồi huyền thuyên khắp cả đoạn đường cho đến lúc vào phòng vẫn không hết chuyện

Vi Khiết mở cửa bước vào phòng và lại tiếp tục choáng ngợp lần nữa. Gọi là kí túc xá nhưng một phòng cũng quá rộng đi.

Căn phòng có màu tường chủ đạo xanh lam nhạt nhòa. Mang cảm giác tươi mát, nhẹ nhàng đến lạ. Được trang trí theo tường là những nốt nhạc màu sắc rực rỡ. Có một chiếc bàn dài ở giữa phòng và 4 cái máy tính xếp thẳng với nhau.

Bốn cái giường tầng bằng gỗ đậm trong phòng. Mỗi bên tường là hai cái. Giường khá rộng, bàn học ngay bên dưới chỗ ngủ, đèn đầy đủ, nhạc cụ, giấy viết, ngăn xếp đều được theo thứ tự thấp cao hợp lý rõ ràng. Bên ngoài kí túc còn có cả ban công, bên dưới mỗi hành lang đều có những cây xanh nhỏ nhắn, dễ thương.

Vi Khiết vừa ngạc nhiên, vừa thích thú bỏ vali xuống, lao nhanh đến giường có bảng tên mình leo lên nằm dãn dựa thoải mái. Cô cười thích thú nhìn xuống Vệ Ảnh đang giúp cô sắp xếp đồ trong vali vào tủ quần áo cạnh bàn học dưới giường.

"Đây rõ ràng là thiên đường". Cô nàng Đường nói lời thật lòng trong ý nghĩ của mình, cô từng học qua rất nhiều môi trường tốt, nổi tiếng nhưng đẹp như đại học Đồng Thành thì năm mơ cũng chưa từng nghĩ đến, vừa hay nơi đây thay đổi không khí học tập trong thời gian tới của cô.

"Haizz. Thiên đường đến mấy thì học cái sẽ xuống địa ngục. Khiết Nhi, bà chính cái đồ thần đồng âm nhạc không nói nhưng tôi không thể hiểu nổi mấy cái luyện giọng khốn kiếp. Tại sao cứ phải thi mấy thứ đấy. Tại sao lại không thi nhạc cụ, viết nhạc, soạn nhạc". Vệ Ảnh vừa xếp đồ cho cô bạn thân vừa kêu gào cho sự giáo dục của trường

"Đi mà báo cáo với hiệu trưởng học viện nhá....ai nha....cậu cứ để đấy tớ sẽ sắp xếp sau cũng được". Vi Khiết nhảy xuống giường, dứt cái áo từ trong tay cô bạn

"Làm ơn đi cô. Tay phải cô đã khô hẳn chưa mà đã dành đồ của tôi. Máy thứ này để đấy tớ loáng cái là xong. Nghi ngơi đi, tớ chúng ta cùng đi khám phá hết cái học viện khủng bố". Tiểu thư Vệ cốc đầu cô bạn chỉ trích, chính mình cẩn thận tiếp tục xếp đồ, tí mi phân loại y hệt nhân viên phòng qua đào tạo

"Ồ, cảm ơn".

Vi Khiết cũng không làm bộ làm tịch miễn cưỡng gì cả, đi đến cái va li đồ công nghệ cô để vào lấy máy tính cùng ipad ra để ngay ngắn trên bàn, mở ra đăng kí mật khẩu ID của học viện rồi cẩn thận cài đặt lại hết tất cả cẩn thận các tính danh. Công việc hoàn thành đúng trong 10 phút, đó giống như thói quen của La Thường trước mỗi khi đến một nơi mới.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cổ Thủ Trường Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58

Sắp xếp xong xuôi phòng ốc, kí túc xá hai cô gái dắt tay nhau đi tham quan trường theo kế hoạch của mình. Nếu là lúc trước chắc chắn Đường tiểu thư sẽ chẳng bao giờ chủ động đi đâu bao giờ bởi cô lúc trước con người thân chủ ấy mà chính là con người quá khép kín từ bên trong lẫn bên ngoài bản

thân. Cũng khen thay cho cô nàng họ Vệ đây không cảm thấy chán ngán khi chơi với con người nhu nhược, lãnh đạm giống thân chủ.

Lên xe điện, Vi Khiết thích thú quan sát cảnh vật xung quanh vừa tiếp chuyện câu được câu mất với Vệ Ảnh. Hai cô nàng bây giờ giống y hệt đứa trẻ con mới lớn lần đầu nhìn thấy con voi trong sở thú vậy.

Quả thật, đại học Đông Thành còn lớn hơn so với cả trường trung của Vi Khiết. Đường đi từ kí túc xá nữ đến khuôn viên chính phải mất đến 30 phút đi xe điện.

Cảnh vật cũng luôn thay đổi theo đó. Khoa âm nhạc mang hơi hướng cổ điển chính, màu đỏ đô làm chủ đạo cho tông màu sắc nhận dạng. Khoa Mỹ Thuật lại được tô điểm bằng màu hồng thơ mộng, bao quát lại khá dễ thương. Khoa Công Nghệ được bao phủ bằng màu đen trắng lẫn lộn kết hợp nhau y hệt chú ngựa vằn. Ngoài ra còn cả chục khoa nữa nằm xung quanh. Căn bản chỉ nhìn thôi cũng đã cảm thấy mỏi mắt.

Mỗi khoa đều rộng y như một trường đại học của một tỉnh thành cỡ nhỏ. Có kí túc nam, nữ, căng tin, nhà tiện lợi, nhà sách, lớp học, phòng net, bể bơi, sân bóng cỡ nhỏ, khu thể hình, khu picnic, khu sáng tác...v.v...

"Tớ nghĩ không thể đi hết được đâu. Sống với khoa âm nhạc và đi đến hội trường trung tâm chính của học viện đã mệt mỏi rồi". Vệ Ảnh nhìn đường, màu sắc hoa hết cả mắt, cô nàng ngậm miệng kết luận

"Ừm. Trở về thôi. Không còn sớm nữa". Vi Khiết cũng cảm thấy thế, mở điện thoại xem mấy giờ rồi thì đã chiều muộn tầm 6h30, chắc do tiết trời mùa hè nên trời tối muộn

"Ok đã đến lúc quay đầu về tổ rồi. Khiết Nhi cậu muốn ăn tối ở căng tin xong mới về kí túc hay là về kí túc tắm rửa rồi đi ăn". Vệ Ảnh ấn lập trình cho chiếc xe điện tự lái quay đầu lại, cô nàng đưa ra hai phương án và chờ đáp án

"Lựa chọn 2". Vi Khiết dứt khoát, nhanh gọn

"Hợp lý".

☆☆☆☆

Lúc hai cô nàng mò về đến cửa kí túc trời đã bắt đầu tối dần. 7 giờ hẵn chẳng còn sớm nữa. Mở cửa ra bước vào thì hai bạn nữ mới đến đang dọn đồ của mình vào tủ nghe thấy tiếng động họ đều ngước lên nhìn. Vi Khiết nhìn lại họ chẳng ngạc nhiên lắm, chỉ khách khí chào hỏi. Vệ Ảnh thì khác, đáng vẻ cô nàng háo hức mấy lần lên khi gặp bạn mới. Cô hồ hởi chào thân thiện.

"Xin chào, hai người hẳn mới chuyển đến năm nay đúng không. Mình là Vệ Ảnh, rất vui được chung phòng". Vệ tiểu thư đến làm quen từng người, câu nói lặp lại y hệt

"Vệ Ảnh tên mạnh mẽ quá. Mình: Sầm Nhật An. Nhật trong ánh nắng mặt trời. An trong vui. Rất vui được làm quen nữ hiệp đây". Cô bạn lùn người mặc cây xanh lá, chấp tay thiếu hiệp, hồ hởi danh xưng

Còn một nàng nữa, tính cách có vẻ trầm tĩnh hơn rất nhiều nhưng lại khá thân thiện. Cô tiến đến cũng giới thiệu mình. Giọng nhẹ nhàng như gió lá mùa thu, trong trẻo như ngọc trầm gãy. Xem ra lại một tiểu thư khuê các con nhà danh giá vọng tộc nào đó.

"Nhu Thanh. Vệ Ảnh phải không? Rất vui được làm quen". Cô tiểu thư lịch sự bắt tay, cười nhẹ nhàng

Ba cô cùng làm quen, giới thiệu nhau xong mới quay sang chú ý đến cô bạn im lặng này giờ đang lãnh đạm ả ả gì đó trong điện thoại của mình. Cô như kiểu một thế giới riêng không quá chào đón, không quá hồ hởi. Tất cả mọi sự vật xung quang đều hóa hư vô.

"Đây là?". Đồ lùn (Sầm Nhật An) chỉ tay đến chỗ cô bạn ngồi

"À, cô ấy tính cách khá hướng nội nên có chút dị lập". Vệ Ảnh cười cứng ngắc thuyết minh

Vi Khiết bị 3 ánh mắt nhìn mình chằm chằm đương nhiên không thoải mái, cô dùng thao tác ấn điện thoại lại, ngước ánh mắt lên nhìn các nàng đang tò mò.

"Chào". Cô đơn giản, ngắn gọn rồi cúi xuống nhấn cái gì đó kết thúc rồi đút máy vào túi

"Cái kia, bọn mình giới thiệu hết rồi. Còn mỗi cậu". Sầm Nhật An gãi đầu, lắc hông ngại ngùng

Vi Khiết lãnh đạm đứng dậy bước đến chỗ bọn họ, cô cũng cười nhẹ thân thiện đưa tay ra bắt tay hai người bạn mới rồi giới thiệu mình, lúc này cô nhóc tung tuýt chiêu của mình ra khiến giây phút ngại ngùng, ngượng ngập hồi nãy hoàn toàn biến mất. Không phải cô cố tình cô lập đâu a. Mà bạn trai nhắn tin đến quá dồn dập cô là đang quá chăm chú trả lời quên mất trong phòng có nhiều người chú ý.

"Đường Vi Khiết. Mọi người có thể gọi là Vi Khiết cũng được. Rất vui được cùng phòng". Cô nàng Đường lại nở một nụ cười tươi tắn, bộ dáng xinh đẹp khiến cho 3 cô nàng nhìn ngây ngẩn mà chết đứng.

Cô bạn lùn không tự chủ thốt lên: "đẹp quá".

Nhu Thanh có vẻ chỉ ngẩn ngơ trong khoảnh khắc rồi nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng lại giới thiệu lại tên mình:

"Nhu Thanh"

Vi Khiết vẫn cười, ánh mắt trong vắt đánh giá người bạn mới trước mặt. Cô nàng đẹp đấy, một nét kiêu mang hơi hướng gì đó rất khuôn phép, loại váy xanh dài qua mắt cá chân, kín đáo này khiến cô liên tưởng đến chế độ phong kiến hà khắc. Áo thun che cổ. Một sự kết hợp không hề nhẹ.

"Nhu Thanh. Tên của cô làm tôi dễ liên tưởng đến phong động được bào mòn bởi nước". Cô nàng Đường thẳng thắn nhận xét

"Cảm ơn". Nhu Thanh mỉm cười lịch sự mang theo sự tự hào

Cô bé lùn chen lấn bắt tay với Vi Khiết, cô dễ thương mặc trên người hần một bộ màu xanh. Ừm, gu ăn mặc có hơi chả ra đầu vào đầu. Có điều cô nhóc nhỏ nhắn rất đáng yêu.

"Mình tên Sầm Nhật An. Vi Khiết rất vui được làm quen với cậu. Mình có thể gọi cậu là tiên nữ được không? Cậu thực đẹp. Nhu Thanh cũng đẹp nữa". Cô lùn nhanh nhẩu, chu mỏ lên thành thật phun

"Ê, ê chả nhẽ Vệ tiểu thư mình không đẹp hả? Cậu khen mỗi hai người họ". Vệ Ảnh bắt mắt chen lên

"Đẹp, ai cũng đẹp". Cô lùn sửa lại

Vi Khiết không nhịn được bật cười, xoa đầu cô nhóc lùn chỉ đến nách cô.

"Nắm nùn, gọi cậu vậy đi".

"Cả phòng chắc chưa ai ăn tối nhỉ? Cùng xuống căng tin đi". Vi Khiết thấy bụng mình đang gào ầm bên trong, cô nhìn đồng hồ, rồi ngược mắt lên nhìn 3 cô gái đang quây quần bên nhau, cuối cùng cô đưa ra kết luận cuối cùng.

"Đừng ời, đi thôi. Tớ cũng đói rồi". Nắm nùn vỗ tay tán thành khoác tay Nhu Thanh quả quyết.

Vệ Ảnh không thua kém ai cũng một mực khoác tay Vi Khiết, chân hướng ra ngoài

"Trời đánh tránh miếng ăn. Đi thôi".

"Let's go".

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Có Thủ Trường Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Bốn nữ sinh xinh đẹp đi cùng nhau vào căng tin rất thu hút những ánh nhìn xung quanh. Các nam sinh đi ăn từng tốp với nhau người huýt sáo, người chỉ trò thích thú. Các nữ sinh thì liếc xéo nhau ghen tị lờ ra tiếng vào.

"Tiểu tiên nữ, cái cảm giác bị người ta chú ý như vậy, tớ mới là lần đầu tiên đấy". Cô bạn nắm nùn nhìn xung quanh da mặt mòng dính gương đến đỏ như quả cà chua kéo kéo tay áo Vệ Ảnh rồi lấp sau lưng của Nhu Thanh

Vi Khiết không nhiều lời trả lời lại, một phần đám sinh viên ở đây không đáng để cô để ý nửa phần, ít ra nhìn họ bằng nửa con mắt cô cũng ngại, toàn những cô chiêu, cậu ấm, tài năng chưa thấy nhưng mặt đã dát vàng cho nhau. Một phần các bạn cùng phòng cô ai nấy đều đẹp là sự thật, bị để ý chính hiển nhiên.

Bốn cô gái xếp hàng vào để lấy đồ ăn. Căng tin có nhiều cửa, số lượng người đến cũng chưa đông nên rất nhanh chóng đến lượt bọn họ. Vi Khiết quẹt thẻ rồi ấn bảng điện tử chọn đồ cho mình. Thực đơn phong phú, cô cũng ấn rất thoáng tay. Hai đùi gà, một bát súp ngô, một đĩa rau, một suất com, một đĩa sủi cảo. Lây xong, cô nàng Đường gật đầu thỏa mãn bê đồ đi, tiêu sái đi đến chỗ mấy cô bạn đang ngồi.

Có điều... đường đi đến chỗ cái bàn có vẻ không thuận lợi lắm. Một quả bóng rổ từ đâu bay đến trước mặt cô, bắt ngờ lớn hơn nó lại rơi xuống khay com của Vi Khiết. Nước canh cùng thức ăn rơi xuống đất, tung tóe khắp mặt sàn đen bóng. Tiếng động của bát sứ cùng khay inox va chạm vào nhau tạo ra tiếng leng keng..leng keng..lớn khiến vang cả căng tin, mọi người đang trò chuyện ăn uống đều đổ dồn về phía cô xem chuyện vui.

Vi Khiết nhìn đồng thức ăn mình vừa lấy cứ thế rơi xuống đất, cô không có một chút phản ứng dư thừa nào, ngoài nhún đôi mày liếc lại, ngưỡng mặt lên xác định xem kẻ nào hôm nay lại chán sống thế.

Một đám nam sinh ở trước mặt đang ôm bụng cười đùa chỉ trỏ Vi Khiết. Họ đều trao tặng cô bằng ánh mắt đáng thương, vô tội. Tên nam sinh cao to

nhất, đến gần nhặt lại quả bóng. Giọng điệu còi cọt.

"Ô, làm đồ com của cô rồi, thiên thần. Quả bóng rồi thật quá đáng đi. Ừm, nếu không muốn tiếc của thì tôi nghĩ cô có thể cúi xuống ăn tạm, đổi vị xem sao". Tên cận bã cùng bạn của hắn lè lưỡi ra phụ họa, thêm tiếng xì xào bàn tán góp vui xung quanh

Vi Khiết về mặt vẫn lãnh đạm như cũ, nói đúng hơn cô nở một nụ cười đủ cho vạn vật lạnh thấu xương. Sự tàn nhẫn trong ánh mắt quay trở lại, sự hòa hợp biến mất ngay trong giây phút đó.

"Cậu có hai lựa chọn. Một xin lỗi tôi. Hai xin lỗi tôi và đền tất cả những tổn thất liên quan". Cô nàng cười nhẹ, chỉ tay đến trước mặt tên cận bã to lớn hơn cô gấp nhiều lần

Xung quanh vẫn tiếp tục xì xào bàn tán, toàn những lời xía xoái thổi tai. Tiếng cười thô lỗ của mấy tên cận bã đang khinh bỉ

"Haha...haha...cô biết tôi là ai không? Cô bắt thiếu gia đây xin lỗi? Anh em chuyện này nực cười quá...haha..haha

Đồng bọn góp vui thêm

"Thiếu gia, con nhỏ có mắt không thấy thái sơn. Anh nên phạt nó đi".

Vi Khiết lại càng nở nụ cười lạnh hơn, cô khoanh tay trước ngực, ung dung, cao ngạo. Vừa hay cô mới khỏi cái tay phải xong chưa hoạt động gân cốt hoàn chỉnh, xem ra chưa tìm bài tập mà bài tập đã tới tìm mình.

"Tóm lại, không lựa chọn, không thiện trí xin lỗi tôi?. Cũng được,...

Cô nàng Đường bắt đầu buông thõng tay xuống hoạt động, nhanh như chớp cảm lấy cánh tay to lớn của tên cận bã, ấn mạnh máu hắn xuống bằng móng tay mình, tạm thời hắn sẽ bị động không cử động được. Văn hoa lên thì động tác vừa rồi gọi là điểm huyết. Mà khó nghe thì là cận bã đứng hình.

Vi Khiết dùng tay phải túm tóc tên to mồm, tiện thể dùng chân đá móc hàm hắn. Chiếc quần jean co dãn rất tốt khiến cho cuộc hoạt động suôn sẻ quá mức. Nước dãi bắn ra, tay trái cô nàng áp sát mạnh mẽ đâm liên tiếp vào mũi hắn. Mặc cho sức mạnh của cô, tên đó căn bản bắt lực sợ hãi dấy dựa, không thể cử động được.

Nước bọt, máu văng tung tóe, vài cái răng cửa có dấu hiệu lung lay. Tiếng kêu thất thanh khá phong phú, tiếng ọc, ọc, tiếng rên như gà bị chọc tiết vang khắp căng tin. Tiếng xôn xao xung quang chưa dứt, tình hình thay đổi, người chụp ảnh, người khen ngợi Vi Khiết dừng cảm. Bảo vệ đến nơi nhưng lại không có cách nào ngăn cản cô gái đang điên cuồng giữa căng tin ăn uống.

Vi Khiết giữ chặt tóc tên kia, úo mặt hắn xuống sàn, cho hắn liếm hết đồng đồ ăn bị rơi xuống đất như một con chó đói. Không thể nuốt, răng cào xuống mặt đất khiến hắn càng thêm đau đớn. Thân hình vạm vỡ đổ gục trước sự mãnh mai của cô gái xinh đẹp có sức mạnh phi thường. Hắn vẫn đơ ra không chống đỡ được. Điểm huyết qua mạch máu ít ra phải 5 phút sau mới có tác dụng trở lại. Nhưng quá 5 phút tên cận không có dấu hiệu phản kháng bởi chính thân hắn đã chẳng lo cho mình xong rồi.

Vứt phịch hắn xuống đất, Vi Khiết rút trong túi chiếc khăn ướt. Sự việc diễn ra quá nhanh chóng khiến cho những chiếc điện thoại đang quay về hướng cô hình như chưa đã việc giông như chủ nhân đang lăm chuyện tò mò của chúng. Ước chừng chưa đến 10 phút để ra đồn.

Tất cả căng tin dường như đang sợ hãi đến thờ mánh họ cũng không dám. Ba cô bạn cùng phòng của Vi Khiết ngồi xuống chờ người triệt để, họ kẻ cả có ý định can ngăn nhưng cũng không có cơ hội đó. Bảo vệ đến thu dọn hiện trường, ban giám hiệu kịp chạy tới xem tình hình, họ nhìn cô bằng ánh mắt e ngại.

Đồng bọn của tên cận bã đã chạy khỏi căn tin quá một nửa, số còn lại thì bị bảo vệ dẫn đi. Vi Khiết lau tay xong rồi lắc đầu than thở cho bữa com tối của mình. Cô biết chắc rằng sẽ lại đến làm việc với ban giám hiệu và chức trách có liên quan về vụ lùm xùm này.

Tên cận bã được cán bộ y tế khênh đi, Vi Khiết thì lại bị bảo vệ của nhà trường mời đến phòng giám thị trường. Cô nàng Đường trước sau như một vẫn ung dung như vậy. Ném cho các cô bạn cùng phòng mình đang chạy theo chỗ cô một cái nhìn trấn an, rồi mình thì ung dung đi theo bảo vệ.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Có Thủ Trường Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Đại học Đồng Thành

20:30 tối

Phòng giám thị trường khoa Âm Nhạc.

Cô nàng Đường đang ngồi ăn suất cơm gà mà giáo viên đang ngồi trước mặt cô đây tâm lý gọi đến. Thú thật dù bị người ta đang chăm chăm quan sát nhưng Vi Khiết vẫn cảm thấy tay nghề của đầu bếp căng tin thực ngon. Nhất là cái lúc đôi muốn xin thêm suất nữa.

"Ngon chứ?". Thầy giám thị lấy nước cam để trước mặt sinh viên nữ vừa gây lộn vừa rồi

"Càng ngon hơn nếu thầy có thể gọi thêm một suất cơm nữa cho em". Vi Khiết lạnh nhạt nhận lấy cốc nước cam, cô đề nghị rõ ràng

Thầy giám thị cười nhẹ trước sự bình tĩnh của cô sinh viên trước mặt mình đây. Ông ngồi với cô được 1 tiếng đồng hồ và chưa hỏi được bất cứ tình tiết nào trong sự ầu đã. Xem ra lại một em thích cứng và không ưa mềm nữa.

"Em có thể ăn ngay sau khi viết viên bản trình bày sự việc xong. Tất nhiên, thầy rất sẵn lòng nghe em tường trình trực tiếp". Thầy giám thị nhẹ nhàng nói, ông có kinh nghiệm nhiều năm trong quản lý học sinh, người như cô gái trước mặt tuy gặp ít nhưng tuyệt đối không phải trường hợp hiếm của nam sinh nổi loạn khoa âm nhạc

Vi Khiết uống thêm ngụm nước cam nữa, lau miệng sạch sẽ. Cô lãnh đạm hơn, ánh mắt trong phẳng lặng, nhìn thẳng không chút gợn sóng kiêu dè

"Thứ nhất, người bắt đầu gây lộn trước không phải em, vậy nên những câu hỏi trong bản tường trình của thầy sẽ không được thành lập. Thứ hai, sự việc chắc thầy xem camera xung quanh hẳn đã rõ, từ đầu đến cuối em đã rất lịch thiệp rồi. Thứ ba, các học sinh chứng kiến cũng đã nói rõ rồi, đồng bọn của tên đó cũng khai sự việc. Quan điểm rất rõ ràng: không có lừa thì làm sao có khó".

Vi Khiết sắc sảo nêu rõ ra từng vấn đề theo lối phân tích lập luận cô hay nói, cách nói thực nghe ra hợp lý hết mức khiến cho người đối mặt với cô lộ ra sự ngạc nhiên cùng sự ngỡ ngàng hiếm có. Cô có thể nhìn thấy qua sắc mặt của ông thầy trước mặt. Theo tâm lý học đó là sự thay đổi sắc thái. Có hiện tượng đóng băng xảy ra trong lúc nghe gọi ngắn là ngạc nhiên. Môi hơi nhếch lên một góc 10 độ thể hiện cho sự tán dương. Mắt híp lại tạo 2 đường chân chim khó thấy của tuổi 50 cho thấy ông thầy đang nhìn nhận đánh giá cô.

Vi Khiết uống thêm ngụm nước cam nữa, rồi cô nhìn đồng hồ treo trên tường đang kêu tích tách. Nhắm mắt lại, cô như thật sự thấy nhàm chán muốn nghỉ ngơi sau khi ăn no.

"Em nên học ngành luật hoặc khoa tâm lý tội phạm mới phải". Thầy giám thị kí gì đó vào quyển sổ có hàng dãy chữ số, tên tuổi, ông cười nhẹ rồi nhanh chóng đưa bút cho nữ sinh trước mặt, ông biết có ngồi đây cũng chẳng giải quyết được, bởi vấn đề duy nhất không nằm ở nữ sinh này mà là nam sinh kia. Dù sao cũng lần một, nặng cũng chỉ cảnh cáo. Chỉ bằng thả về, ông sẽ được tan ca hôm nay. Cãi nhau, lý luận ông không rành.

Vi Khiết mở mắt, đón lấy cây bút từ tay ông thầy già, kí xoẹt vài nét quen thuộc của thân chủ năm xưa, rồi đẩy ghế đứng dậy, cả lo cả phát đeo túi lên người. Lãnh đạm nhìn nói hai tiếng: "cảm ơn". Rồi đi khuất khỏi căn phòng ngột ngạt.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trường Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Vi Khiết sau khi rời khỏi phòng giám thị liền muốn đi thật nhanh về kí túc xá tắm rửa sạch sẽ rồi lên giường đi ngủ. Hôm nay là một ngày quá phiền phức, mệt mỏi đối với cô. Cứ chuyện không khí phát, y như rằng rắc rối tìm cô tính số.

Đang trên đường cuộc bộ thì điện thoại trong túi kêu liên tục, cô nàng đứng lại, mở ra xem thì chẳng ai khác gọi tới giờ này ngoài bạn trai thần thánh Cố Mặc của cô cả. Nhanh chóng nghe. Chưa kịp nói gì, thủ trưởng Cố đầu bên kia giọng lạnh thấu xương chất vấn.

"Em có vẻ rất thích đi gây rắc rối nhỉ? Từ Tô Thành đến Đông Thành đều có tàn dư của em làm loạn". Cố Mặc xoa xoa mi tâm, bỏ tập tài liệu xuống bàn, giọng khàn nghe ra chút mệt mỏi

"Thôi đi, em cũng không muốn thế. Đó gọi tắt là tự vệ chính đáng. Mà nhanh như vậy anh đã nắm bắt được thông tin rồi, cũng nhạy quá đi". Vi Khiết cười trêu, vừa đi vừa nói chuyện

"Đánh người, uy hiếp, em bị đăng đầy trên diễn đàn nhà trường. Nói xem là anh nắm bắt thông tin nhanh, hay là em vừa đi gặp giám thị về chưa bắt sóng được".

Cố Mặc nửa đùa châm chọc cô bạn gái nhỏ, quả thực mới xa nhau chưa được mấy tiếng nhưng anh đã có chút mơ hồ nhớ cô rồi, chắc tại thường ngày hay bị mấy trò lưu manh khó đỡ của nàng chọc tức phát cười, giờ yên tĩnh lạ có chút không quen lắm

"Anh còn biết cả thông tin này nữa. Ắng ten dạng sóng điện quang à. A Mặc, vẫn làm việc đúng không? Ăn tối chưa?".

Cô nàng Đường cười giòn, trời có biết lão Cố nghiêm túc như nào, chả hiếm khi đi trêu tức cô như hôm nay, không phụ sự quan tâm chớp của bạn trai, Vi Khiết cũng đường mật hâm nóng tình cảm

"Em ăn tối chưa?".

"Anh đang hỏi ngược lại đây. Em ăn rồi. Cũng gần 10 giờ khuya, tan ca đi, giữ sức khỏe chút. Tiền nhiều để làm gì rồi yếu như ông già rồi lại chẳng ai thêm". Vi Khiết nhìn đồng hồ điện thoại rồi cố tình kích đều Cổ Mặc cho anh biết thế mà điều độ, cô chẳng lạ gì mấy người có tiền cả, tham công tiếc việc điên cuồng.

"Em cũng chưa thử? Sao biết được yếu hay không?". Thủ trưởng Cổ ngữ thấy mùi vị thâm ý

"Ồ, đoán thế đây. Tắt máy đi, em đến cửa kí túc rồi". Vi Khiết đứng trước cửa phòng nhưng đợi bạn bên kia tắt máy mới định vào, cô đây còn chưa có ý định công khai cục vàng của cô cho người khác bàn tán

"Ừm, ngủ sớm đi. Đừng thức quá khuya. Hạn chế ăn đồ vặt thôi. Còn nữa tiền trong tài khoản của em tạm thời bị trừ 60\$, lo học cái tạo đi". Cổ Mặc quan tâm trước rồi đánh cú mạnh phía sau, lời nói khiến cho cô bạn gái nhỏ trái tim vì tiếc tiền mà rí máu. Anh lạ gì con nhóc đó, chỉ có tiền mới giải quyết được cứng mềm

Vi Khiết vừa nghe điện thoại, vừa kiểm tra lại tin nhắn báo tới. Thần kinh nào dật dật đáng sợ, tiếc tiền chứ, cô vẫn còn là sinh viên đây, bớt ăn bớt tiêu chắc cô nhảy sông mà rửa tấm thân nghèo nàn mất. Nghĩ lại còn may sản giao dịch hoạt động khá tốt, mỗi tuần kiếm được khoản kha khá, nếu không chắc cô phải ăn cơm bụi hằng ngày chống đói vì sự hà khắc của lão Cổ mất. Giàu mà keo kiệt thế không biết. Có bạn trai làm quân nhân để rồi bị bóp trẹt ngân khố tiết kiệm cho nhà nước đây. Tiền ra như nước là có thật. Trợ cấp từ người cậu này nhận mà còn thấy bất ổn.

"Lão Cổ, anh nên giao khoản chi tiêu này cho Cổ Thảo thì vẫn hơn. Ít ra bà ta đưa ít nhưng không trừ đi. Em thực không quen lắm với cái kiểu tiền trên tay mà tự chạy". Vi Khiết nghiêm giọng đàm phán lại, thâm tâm khó chịu

"Ồ, anh khuyên em đi ngủ rồi hẵng mơ. Nhà họ Đường đang chấp chơi bờ vực đợi họ trợ cấp thì bạn gái nhỏ như em đã chết đói vì tiền rồi. Tắt máy đây". Cổ Mặc nửa đùa nửa thật thông báo cho cô nhóc đang hậm hực kia, dù sao anh cũng rất thích lúc nàng dỗi, tuy hơi cứng nhưng đáng yêu hơn bình thường khá nhiều lần. Và lại anh cũng không tự nhiên trừ đi của cô, chẳng qua để cô bớt gây chuyện thị phi đi chỉ có cách này, anh còn có công việc không thể để ý sát sao cô như tiền trong túi được.

Vi Khiết nhận thấy mấy tiếng tút...tút phát ra thì tức điên lên. Một thật, tiền trợ cấp đáng lẽ được hưởng giờ lại bị...haizz. Dù sao cô chẳng trông ngóng gì nhiều. Ừ rú mở cửa phòng kí túc, lại một luồng gió mới ập đến cô. Mấy cô nàng lao đến xem thân thể, ôm ấp hỏi han như bạn vừa trốn tù về khiến Vi Khiết có chút khó thở.

"Sao rồi? Lão giám thị có làm gì cậu không? Đau ở đâu không? Tớ xem nào". Vệ Ảnh lao nhanh nhất xoa đi xoa lại người cô bạn thân lo lắng

Nấm nùn cũng bị dọa sợ không kém, tiến đến gần Vi Khiết mà chẳng dám thở mạnh, cô nàng nhớ đến lúc cậu cao to kia bị đánh sập mặt đất thì hãi một trận trong lòng

"Tiểu tiên nữ, cậu...cậu....cậu không.. sao...thật...chứ?...tên đấy quả...thực...to...hơn...cậu... rất...nhiều". Cô nàng nùn nói lắp tằm gần 5 phút mới nghe ra cô chính xác nói gì

Nhu Thanh bình tĩnh hơn rất nhiều so với 2 cô bạn nóng ruột kia, cô không quan tâm thừa thãi mà biểu lộ nhẹ nhàng, thực dụng hơn nhiều:

"Tớ có mua com giúp cậu. Nước nóng bật rồi, chắc cậu mệt nên vào tắm rửa sạch rồi ăn đêm". Cô mỉm cười nhẹ nhàng

Vi Khiết ngăn người vì sự quan sát tinh tế của cô bạn Nhu Thanh đây, sự bình tĩnh của nàng khiến cho cô có chút phải đánh giá lại vị tiểu thư này. Đảm bảo Nhu Thanh không phải dạng bình thường.

Vi Khiết thẳng thắn, chân thành nói hai tiếng: "cảm ơn". Rồi chính mình bước đến tủ quần lấy cho mình một bộ không để một lời thừa thãi nào rơi rớt ra ngoài, chính ra tính cách của cô quá hơi hợ, lãnh đạm

"Ảnh Nhi, bạn ấy thật...". Nấm nùn nhìn theo dáng Vi Khiết dơ hai tay ra làm như chẳng hiểu nổi

"Ai da, trước kia cậu ấy cũng không như thế đâu nhưng do thân thể xảy ra nhiều chuyện con người mới thay đổi như vậy. Đừng để ý, chẳng phải cậu muốn chơi game sao? Nào...tớ cùng cậu chơi".

Vệ Ảnh nhanh chóng giải thích cho cô bạn nhỏ nhắn, dễ thương. Dù thế nhưng cô thấy Vi Khiết lúc này có chút xa lạ hơn lúc trước rất nhiều. Chẳng qua cô vẫn tin lời cô bạn thân nói, con người nhiều lúc phải thay đổi, dễ thích nghi với hiện tại, nhất là khi một người nhu nhược chẳng thể chống đỡ nổi áp lực bên trong ngoài nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cổ Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Vi Khiết lê lét thân mới về giường của mình sau khi tắm xong, cô đi ngủ diện hần cho mình một bộ pizama màu be hiệu Cotton. Tay cầm khăn tắm liên tục lau khô đầu mình. Nằm ngả ra chiếc giường kí túc êm ái, cô muốn chợp mắt ngay tức thì điện thoại ở đầu giường liên tục kêu vang làm rung hết gối của cô. Nhíu mày không thể chịu nổi cô thầm nguyên rủa người gọi tới, giờ đã gần 11 giờ khuya rồi đấy. Băt máy.

"Alo". Cô nàng Đường uể oải

"Cô Đường, cảm ơn cô, rất cảm ơn cô thời gian qua đã hợp tác và đóng góp cổ phiếu vào sản của tôi. Bây giờ nó rất phát đạt. Nguồn tiền tháng này về đang tăng gấp 3, gấp 4. Chiến lược đầu tư thông minh đến nỗi chúng ta không hề lọt lưới con cá nào". Lâm Thẩm phấn khích vui mừng, nói một tràng dài không ngừng nghỉ (người hợp tác với nữ chính ở chương 38)

Vi Khiết nghe nhưng chẳng thèm trả lời lại, cô đợi anh ta nói xong, mồm liên tục ngáp. Đang trong lúc vui sướng vì tiền về thì có kéo anh ta xuống cũng chẳng được, chỉ bằng đợi anh ta sướng xong đã.

"Tiền lợi nhuận tháng này cô tính đầu tư tiếp hay là gửi luôn về tài khoản. Dù sao cổ phần cũng chỉ có hai chúng ta thôi, nếu cô..."

"Không cần đâu, anh cứ giữ lại đi. Sản đang lên thiếu vốn là điều chẳng tránh khỏi nên cứ hùn vốn vào đã". Vi Khiết lại ngáp dài thêm mấy cái nữa, vừa tỉnh vừa đề nghị, việc làm chứng khoán lên xuống thế này không thể nói tham tiền là luôn được, cô không vội lê tề.

"Được. Tôi sẽ làm như lời cô bảo. À,... bây giờ đã hơn 11 giờ rồi, gọi điện cho cô giờ này khiến cô phiền lắm phải không...thực xin lỗi, tôi cúp máy đây". Đang trong cơn vui mừng Lâm Thẩm mới đặt mình nhìn đồng hồ trong phòng, chết thật, nửa đêm nửa hôm lại bàn đến công việc thực không lịch sự.

Ài, bây giờ anh ta mới nhận ra. Vi Khiết vút máy lên giường rồi quay thẳng người, vùng vằng đắp chăn chuẩn bị đi vào giấc ngủ đẹp.

- -----☆☆☆☆☆☆-----

Sáng hôm sau

6'30'

"Cheng...cheng.... cheng...Dậy đề, dậy đề...chúng ta có 30 phút để đến hội trường tập chung". Vệ Ảnh không biết kiếm đâu ra cái chảo chống dính và múi com đập liên thanh từng đầu giường một

Cô nàng chuối nùn Nhật An đặt mình suốt ngã từ tầng giường xuống, cô như đứa bé nũng nịu bị gọi dậy thôi mà mắt đã dom dóm nước mắt. Nhu Thanh có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều, cô chỉ nhíu mày nhẹ rồi dứt khoát ngồi dậy xuống giường, uống một cốc nước lọc rồi tiện thể thân thiện chào buổi sáng mọi người. Vi Khiết đặc biệt không có mấy thiện cảm với hành động này lắm, nhưng cô chẳng biểu lộ gì chỉ chằm chằm vào tiếp tục giấc ngủ của mình trong im lặng.

Ba cô gái giải tán đi vệ sinh cá nhân, họ xong xuôi và sử dụng đúng 30 phút còn lại hợp lý. Cô nàng Đường vẫn vậy, vẫn trong giấc ngủ say nồng tình thâm. Vệ Ảnh lắc đầu cho sự lười biếng của cô bạn thân, đành chèo hần lên giường bỏ chăn ra giúp Vi Khiết tỉnh lại.

"Khiết Nhi, muộn giờ tập chung rồi đấy, dậy đi".

"Cậu đi trước đi, tớ ra sau. Đảm bảo". Vi Khiết nửa mơ nửa tỉnh trả lời, kéo chăn lại, uể oải đáp

"Nhanh lên nhé. Tớ cùng Nhật An với Nhu Thanh đi trước đây, gặp lại ở hội trường". Vệ tiểu thư bất lực nhìn đồng hồ, đành ra dấu cho hai người kia đi thôi, mặc xác cô bạn lộn kia

Sau khi ba người trong phòng đi, Vi Khiết ngủ thêm được 10 phút buổi sáng quý giá nữa, cô thề việc đi học trở lại kiểu như này khiến cô muốn bỏ trường, bỏ lớp sớm. Lịch lên lớp quá sớm đi. Cô dấy chăn ra, xoa xoa tóc làm cho nó rối bù, bất cần xuống dưới giường, mở tủ, lấy bộ đồng phục ra, lét thân mảnh khảnh vào nhà tắm, mở cửa ra vệ sinh cá nhân cho mình mà ngáp liên tục.

Đánh răng, rửa mặt, mặc quần áo chỉnh tề, cô nhanh gọn buộc tóc đuôi ngựa ra phía sau rồi ra khỏi nhà tắm, nhét bừa vài quyển vở mới vào cặp sách bước khỏi phòng kí túc. Nhìn đồng hồ điện thoại lúc này là 7h30 phút, cô nàng tặc lưỡi nghĩ sớm. Nói không phải kể giờ giấc đi học kiếp trước của cô chứ, giáo viên cũng phải sợ. 8 giờ vào lớp chắc tầm 9 giờ 30 phút cô mới mò đến cửa điểm danh mặt.

Vác cặp chéo lưng, cô ung dung đến căng tin ăn bánh mì xong mới đến hội trường điểm danh. Lúc cô đến cả hội trường đông kín người, không ai đến muộn cả, Vi Khiết mở cửa lớn, lần lượt các sinh viên quay lại nhìn cô như kiểu người ngoài hành tinh. Họ thì thầm, bàn tán cái gì đó rồi nhanh chóng rút máy ra chụp ảnh cô, hơ, đang chơi trò mình tinh nổi tiếng sao? Vụ lùm xùm hôm qua nghe anh nhà(Cố Mặc) bảo rất hot trên diễn đàn.

Vi Khiết cười nhẹ, làm ngơ bọn họ, nhanh chóng đến chỗ Vệ Ảnh đang vẫy tay rồi bỏ cặp xuống ghế ngồi.

"Cậu không thấy có gì lạ lắm à? Cậu đang hot như chảo lửa trên diễn đàn nhà trường đấy. Minh tinh Đông Thành cũng phải gọi cậu một tiếng cù". Vệ Ảnh nói thào vào tai bạn

"Chẳng phải chỉ mỗi đánh nhau thôi à, chẳng nhẽ trong trường chưa từng xảy ra những vụ như thế". Vi Khiết cúi xuống buộc lại dây giày bị tuột

"Đánh nhau thì có. Nhưng nữ sinh chân yếu tay mềm như cô Đường đây đi đánh đại ca năm ba khoa Âm Nhạc thì chưa". Vệ ảnh khẳng định

Nắm nùn ra dấu number one về hướng Vi Khiết: "tiểu tiên nữ, cậu là soái nhất trong lòng tớ"

Nhu Thanh: "kệ bọn họ đi, đề tài mang hướng thịnh hành chẳng được bao lâu đâu. Bàn tán mang ý nghĩ sướt mướt thôi".

Vi Khiết tán dương: "ừm, đồng nhất quan điểm"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trường Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Hội trường đông nghịt người, toàn là những sinh viên các khoa tụ họp về đây để chào đón kì học mới bắt đầu của đại học Đông Thành. Căn nhà thi đấu rộng chằng nẩy chốc trở nên chật hẹp vì có hàng trăm cái đầu người, dồn nén nhau, tiếng xì xào bàn tán, tiếng âm nhạc bao quanh, tiếng quạt trần cùng điều hòa ù ù trên đỉnh đầu. Không khí ở đây giương như bao quanh bởi sự hỗn loạn, náo nhiệt.

Tiếng gõ mic trên bục giảng của một thầy giáo sư già vang lên, phòng chừng chính là hiệu trưởng của học viện to lớn này. Ông chỉ cần bước lên bục và phát ra tiếng hắng nhẹ thôi nhưng đủ làm cả hội trường im lắng hướng lên sân khấu.

"e..hèm..

"Hôm nay là ngày gì của chúng ta các em có biết không?". Thầy hiệu trưởng giọng già nua, ông mỉm cười để lộ ra quầng chân chim sâu hoắm trên con mắt vẫn còn tinh anh, nhanh nhẹn của mình, cộng thêm với lời nói khàn già hỏi một câu hỏi mà câu trả lời luôn là một sự thật hiển nhiên cho lũ sinh viên phía dưới phấn khích ồ ạt trả lời đồng thanh đáp lại

"thưa thầy, hôm nay là ngày đầu tiên của năm học mới ạ". Tiếng đồng thanh to giống như một đợt sóng chiến thắng cả dàn loa hiện đại

Thầy hiệu trưởng gật gù tán dương lũ sinh viên bên dưới, rồi bắt đầu nói đến chuyện chính của năm học này. Ví dụ như phần đầu là giới thiệu các tân sinh viên mới bước vào trường, nhiệt liệt chào đón bọn họ, tiếp theo phần chỉ tiêu, danh mục, thời gian, khóa học sắp xếp hợp lý theo từng, những mục tiêu đề ra của năm học này, các khóa học bổ túc mới,..v..v.

Vi Khiết vừa nghe, vừa ngáp dài, mấy lời này căn bản là bài phát biểu chung đầu năm học của các trường trên toàn cầu. Ở Mĩ cũng vậy, ở đây cũng thế. Nghe nhiều đến nỗi cô có thể thuộc luôn rồi cũng nên. Thế mà 3 cô bạn cùng phòng ngồi ngay ngắn nghe rất nghiêm túc, không tỏ vẻ buồn chán gì cả. Cô nàng Đường cuối cùng cũng không chịu nổi được nữa lấy điện thoại ra lướt diễn đàn xem sao.

Ồ, có vẻ như không khác tưởng tượng của cô là bao nhiêu, từ trang đầu đến cuối đều là video và đoạn cap có liên quan đến vụ đánh nhau hôm qua. Rất nổi, top1 tìm kiếm toàn trường, con số khiến cô phải tự hào. Ấn vào số lượt đăng và chia sẻ những bình luận bất bình cô bất ngờ tìm được ID của một tên. Mà tên này là tên mà cô đánh cho thừa sống thiếu chết ngày hôm qua. Hơ, năm viện nhưng tương tác rất sôi nổi. Chính tỏ cô nàng Đường đây ra tay vẫn còn khá nhẹ nhàng. Cô lại lướt xem phần thông tin, phải bật cười với mấy cái tiểu sử trẻ trâu của thằng bé, à không, thằng lớn, dù sao sinh viên năm ba, cô lại năm hai nên tôn trọng tý.

Tên: Thiếu gia xoắn

Thông tin: sinh viên đại học Đông Thành

đến từ đông thành

tiểu thiếu gia họ Ngô

...

Vi Khiết vừa đọc, vừa cười nhẹ, trời đất, đây là đi lãng xê mặt mũi tên tuổi sao? quá ngông cuồng đi. Ấn vào đoạn chat, cô nàng rảnh tay chào hỏi vài câu:

[Sao rồi? Vết thương lành lặn chứ hả?]_châm chọc

Đầu bên kia đang online lập tức hồi âm: [Ai Đây?]

Vi Khiết: [mặt cười khinh]

[...]

Vi Khiết: [com dưới đất mùi vị chắc rất mặn mà đây, tôi thật khâm phục anh khi có một bữa ngon lành cảnh đào như vậy]._ cô cố tình kích động anh ta, loại người này căn bản đến bây giờ vẫn chưa biết phải trái

Thiếu gia xoắn trả lời trong hốt hoảng: [Là cô. Cô là người đánh tôi hôm qua?]

Vi Khiết mèo vờn chuột hỏi ngược lại: [Đoán xem?]

[□. Bà cô tổ ời. Tôi xin lỗi được chưa? Thật sự bây giờ xương khớp của tôi đang muốn nứt ra vì đau, mạch máu tím bầm]. Thiếu gia xoắn tạ lỗi ngay tức thì, chính anh ta đang lo sợ cô gái mảnh mai mà võ lực vô biên đến lại đến tính số

[Bây giờ mới xin lỗi. Hình như hơi muộn thì phải. Đàn anh thân mến, anh cho tôi hân một buổi tối ở bên thầy giám thị tường trình sự việc. Đây tôi đang an yên học hành lên top tìm kiếm trên diễn đàn. Nói một câu 'xin lỗi' liền xong sao?"]

Cô nàng Đường cật thế ăn hiếp, cô rõ ràng chính xác không nể mặt ai bao giờ, như lúc trước nói, cô chưa bao giờ phải để mình phải thiệt thòi nửa phần, càng không dễ bị chèn ép

[Chị gái, em thật sự có mắt như mù đụng phải chị. Nhưng em đâu có biết được quả bóng rổ đấy lại ngang nhiên rơi về hướng chị cơ chứ. Đại ca, chị coi như phước cho em đi].

Thiếu gia xoắn tiếp tục cầu xin miễn mao, sau vụ này ba anh ta đến lại tấn cho anh thêm một trận nữa, còn dạn dỏ không được động vào cô gái kia nửa sợi tóc nữa nếu không Ngô gia liền tiêu đời trên cái đất Đông Thành, chưa xong vụ cảnh cáo lại bị cắt thẻ chỉ tiêu thẻ quá đủ rồi, giờ lại cố không dây dưa với cô gái lực sĩ kia thì cô ta lại tự tìm đến mình hỏi tội. Nghe ông già uy hiếp như vậy chính tổ hậu thuẫn đứng sau lưng cô gái nhỏ kia chắc chắn rất lớn, động vào chỉ có đường chết.

[Muốn tôi tha cũng dễ thôi. Bồi thường thiệt hại đi. Tốt hơn nên là chuyển tiền qua thẻ. Tính sơ qua thì. Bộ quần áo tôi mặc tổng cộng 300\$ vì nó bị nước canh bắn vào nên bẩn rồi. Đôi giày 150\$. Cộng với tiền hao phí thẻ lực 100\$ nữa. Tổng hết 550\$ mà tôi nghĩ lại rồi, tiền mặt hay gửi thẻ tùy anh].

Vi Khiết nhảm tính chia li từng đường tơ kẻ tóc vụ hôm ấy, cái gì quy đổi bằng tiền đều có giá trị sòng phẳng cả, cứ như thế đi.

Thiếu gia tóc xoắn nhìn đoạn tin nhắn liệt kê không khác gì hóa đơn tổng tiền, anh ta nằm giường bệnh truyền nước đầy đủ nhưng phải dụi mắt xem có phải mình bị hoa không. Từ bé đến giờ, sinh ra đã làm thiếu gia, đi học làm trùm trường, tận bây giờ lại bị một cô gái trông sức có vẻ chói gà không chặt đòi nợ. Nỗi nhục nào bằng nỗi nhục này. Mặc niệm cười khò trong lòng, anh ta đánh nhuột nước mắt vào trong đồng ý.

[Chị à, em thực sự xin lỗi chị. Thiệt hại em sẽ đền nhưng sẽ phải chút thời gian nữa chứ không thể có ngay được. Ông già em cắt thẻ rồi].

[Được. Hạn chót tuần sau]. Cô nàng sáng khoái tặng lười đồng ý

Thỏa mãn tiền nong định cất máy đi thì tin nhắn của anh ta lại gửi tới.

[Ngô Thừa là tên em. Em có thể hỏi chị tên gì? Và học võ thuật ở đâu không?]. Thiếu gia tóc xoắn nhanh nhẩu

[Vi Khiết. Tôi không học võ]. Cô nàng Đường trả lời đầy đủ không thừa không thiếu rồi quyết định cất máy đi

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trường Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Vi Khiết thông báo cho Vệ Ảnh và mấy cô nàng đang nghiêm túc chăm chú lắng nghe kia một tiếng rồi cuối cùng cầm túi dây đi về phía cửa phụ của hội trường. Không phải chê chứ cô ngồi đến ề mong mọi cả đầu gối rồi, cố thêm lúc nữa chắc ngủ quên mất. Và lại thời gian quý giá hiện tại chắc cô nên đi tìm hiểu chuyện Đường gia thì vẫn hơn.

Theo như trên web cô điều tra, Đường gia có một công xưởng chuyên dệt vải được đặt ở Đông Thành, nói đúng hơn cơ sở đất cắm này được thành lập cách đây được 6 đến 7 năm đổ lại gì đây. Tình trạng có vẻ không được tốt lắm, lợi nhuận thấp, nhưng có Cố Thảo chống lưng cầm cự, dù nhân viên bãi công nhiều nhưng vẫn duy trì đều. Sau khi điều tra xong cô lại phải nhìn lại bà mẹ kế của mình. Gừng càng già càng cay, đối với Cố Thảo thực không thể nói vài ba câu cắt đứt đũa dai được. Bà ta hẳn một thời gian nữa sẽ gọi điện trối cô lại.

Ra được đến cửa phụ, Vi Khiết thở dài một hơi nhẹ nhõm, hơi thở kìm được lưu thông bởi bầu trời thiên nhiên thoáng đãng. Mãn nguyện chưa được bao lâu, cô tưởng sinh viên trường này ai cũng nghiêm túc nghe diễn văn ai ngờ phía cửa sau đụng phải top nam sinh đang ra oai hút thuốc, văng tục chửi thề. Vi Khiết ngay lập tức lấy lại dáng vẻ kiêu ngạo của mình, bước qua, không để bọn họ vào nửa con mắt.

Lướt qua nam sinh dựa tường. Anh ta hình như nhận ra cô, liếc mắt nhìn lũ bạn mình. Nhanh nhẩu kêu:

"Ây, kia có phải là nữ sinh đánh Ngô lão đại của chúng ta nhập viện không?"

"Hình như thế...đúng thực rất giống". Mấy nam sinh hút thuốc nheo mắt lại nhìn bóng dáng của cô gái trước mặt, một cậu mạnh dạng chạy ra

"Chị...Chị đứng lại được không ạ?". Cậu ta giọng khỏe khoắn nói vọng ra phía cửa phụ

Vì Khiết bước chân chậm lại rồi dừng hẳn, quay người ra đằng sau, nhử mày xem ai gọi mình.

"Có chuyện gì?". Cô nàng Đường khó chịu hỏi

"Chị... hôm qua bọn em...Ngô thiếu...bảo bọn em...đến xin lỗi chị...không ngờ hôm nay lại gặp chị trốn tiết ở đây...thật may mắn...chị...". Cậu nam sinh khá cao, đứng đúng chỗ ánh nắng mặt trời chiếu xuống, tiện thể có thể chắn nắng cho cô

"Nói xong chưa?". Vì Khiết nhử mày, cậu ta nói lắp quá thể

"Dạ...dạ..... (Bọn mày... lại đây xin lỗi chị)".

Tên nam sinh ra hiệu cho ba, bốn người đang hút thuốc nhìn phía Vì Khiết, nhanh chóng họ chạy tới, từng người một nhận lỗi cúi đầu trước cô gái nhỏ, bọn họ thật sự không thể dây dưa được với cô này, Ngô thiếu có chỗ dựa lớn nhất Đông Thành mà còn phải dè chừng khiếp sợ, bị đánh nhập viện rồi còn phải bồi thường thì chẳng có gì bọn họ chỉ mất một lời xin lỗi đơn giản lại không thỏa đáng cả.

"Chị...bọn em liền nhận lỗi xong rồi. Chị có rặn rò gì nữa không?". Tên bé bé con con nhanh nhẩu hỏi

"Chị, em có thể hỏi quý danh của chị được không?". Tên thứ 2 nói

"Chị, từ giờ ngoài Ngô thiếu ra, chị có thể gọi bọn em bất cứ lúc nào mỗi khi gặp rắc rối". Tên thứ 3 tiếp lời

"Chị, kệ bọn chúng...chị hút thuốc không?". Tên nam sinh đầu tiên hỏi chuyện cô rút trong túi quần thẻ thao bao thuốc lá, kính cẩn dâng hai tay mời cô

Vì Khiết cảm xúc dồn hết vào một lúc tạm thời chưa tiêu hóa nổi hết, nhiều thằng đàn ông cao to quá đến cúi đầu xin lỗi cô, xin tha như kiểu đức phật y na làm cô có chút buồn cười. Tên nào tên nấy đều lực lưỡng lại kính sợ một cô gái bẽn lẽn ngoài dễ thương, nhỏ nhắn, sức trời gà chưa chặt như cô. Hơ hơ, mới đánh một người mà cả đám người sợ đến cả thân cũng dâng hiến. Thế giới đảo ngược rồi, nam sinh trường này đúng là đàn bà.

Vì Khiết lùi ra sau vài bước, tỏ ý từ chối thuốc lá, rồi mắt sắc lạnh quan sát lũ nam sinh trước mặt, yên lặng không nói gì. Quan sát xong, cô bỏ lại câu nói chán động rồi tiêu sái bước về phía cổng, mắt hút, để lại đám nam sinh ngẩn người chưa biết chuyện gì đến với họ. Nhưng ai nấy đều ca thán, chị nhỏ xinh thật.

"Lần tới gặp cứ gọi tôi một tiếng 'Chị Đường' đi".

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Có Thủ Trường Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Sau khi ra được khỏi trường, Vì khiết đứng bên đường mở google map lên gọi một chiếc xe taxi điện tử bất kì rồi vào trong. Bác tài hồ hồ đoán khách, trước khi lên còn lịch sự mở cửa lấy tay kê đầu cho cô rồi chắc chắn mới đóng cửa lại rồi mới lên ghế lái.

Ông bác tuổi trung niên, hay cười, xem thẻ làm việc được treo trên gương phụ thấy bác đã làm việc lái taxi công nghệ được nhiều năm, thâm niên khá cao. Cách làm việc khá yêu nghề, cẩn thận thể. Dù sao kiểu cách hơn rất nhiều so với thành phố giàu có như Tây Thành.

Vì Khiết thấy bác ta nhiệt tình, cô không ngại hỏi thêm vài câu lúc đi đường liên quan đến khu công nghiệp của Đường gia. Người lái xe lâu năm, ắt biết nhiều ít đi.

"Cho cháu đến khu công nghiệp Đường gia".

"Được"

"Bác tài, bác lái xe nhiều năm ở đây liệu có biết tình hình của khu công nghiệp họ Đường mấy năm gần đây không?". Cô nàng thăm dò

"Cô bảo nhà họ Đường ấy hả?... Họ làm ăn chán lắm. Ba năm nay, người dân Đông Thành tẩy chay không ít lần, dân tình xôn xao hết cả vì vụ vải hóa chất pha nhiều thành phẩm gây dị ứng da nghiêm trọng, mấy lần mở xé nhưng không biết thế lực đằng sau thế nào chống lưng chỉ được một thời gian lại

tật ng่อม. Đúng là chỉ khổ người dân".

Ông tài xế vừa hồ hởi kể chuyện, không ngại hàn huyên mấy câu dài dòng.

"Ồ, vậy khu công nghiệp giờ vẫn hoạt động bình thường chứ? Nhân viên bãi công rất nhiều sao họ vẫn có đủ sản phẩm xuất hàng". Vi Khiết nhíu mày suy nghĩ

"Không đủ đâu, hoạt động toàn trái phép hết. Nhưng lại chẳng có cơ quan chức năng nào điều tra cả. Thời buổi tiền mà, giải quyết êm xuôi hết".

Cô nàng Đường vừa nghe chuyện vừa lướt điện thoại xem số hoạt động trên cơ sở của Đường gia ở Đông Thành. Đúng như dự đoán suy tàn thậm tệ. Nhưng ai bảo Cố Thảo lại là người Cố gia chứ. Cả mọi khoản đều được gia tộc lớn chống lưng. Bảo sao dù trái phép đến đâu cũng vẫn trụ vững tiếp tục.

Có điều, Cố Thảo họ Cố hờ nhưng bạn trai cô là cháu út tôn dòng dõi hân hoi. Đấu với Cố Mặc thì chị gái nuôi cũng phải nể sợ kiêng dè.

Xe taxi đi rất nhanh đến nơi, khu công nghiệp Đường gia toạ lạc tại một mảnh đất rất đẹp. Gần trung tâm thành phố. Từ Đại học Đông Thành đến không tính là quá xa, có khi gần là đằng khác, rất tiện cho việc bới móc thông tin. Vi Khiết trả tiền cho tài xế xong rồi xuống xe.

Mới đến đã ngửi thấy cái mùi không khí nhà máy bị ô nhiễm, cô nàng Đường khó chịu, lấy trong túi áo ra một chiếc khẩu trang hoạt tính đeo vào, rồi bước vào trong công xưởng.

Thâm nhập vào trong rất dễ dàng, không bảo vệ, không nhân viên bảo an ngăn cản, đơn giản là bước vào trong và tuột một cái đến nhà dệt.

Nhân viên chỉ có khoảng 10 người đồ lại, ai làm việc nấy không quan tâm ai đến ai đi. Trang thiết bị thì chẳng có, mà có thì đã đóng cục rỉ sét lại. Đây rõ ràng không phải doanh nghiệp hoạt động 4 năm mà phải 10 năm mới đúng. Suy tàn quá.

Cô nàng Đường vừa đi vừa quan sát xung quanh. Bộ quần áo đồng phục màu đen bị bám nhiều vải sợi hóa học, vừa bụi, vừa bẩn. Khá nề hà, Vi Khiết nhanh chóng chụp ảnh tất cả những thứ có mặt tại đây lại, rồi quay cả những công đoạn bẻ thiu của công nhân đang làm. Họ như kiểu người máy vậy, làm việc không quan tâm đến người xung quanh, đôi mắt thâm quầng dờ dẩn vì kiệt sức.

Vi Khiết cúi xuống nhìn bọn họ, tuy vẻ ngoài mặt cô vẫn lãnh đạm như thường nhưng trong lòng đã toát mồ hôi lạnh. Cô định lần la đến hỏi xem, tay vẫn cầm điện thoại chế độ quay video.

"Xin chào? Tôi có thể hỏi đồng nhuộm hóa chất này đến từ đâu không?"

Công nhân không quay đầu lại ngay mà từ từ ngước đầu của mình lên. Giọng run run, đôi mắt thâm nháu lại, hóa chất này quả thực có vấn đề, trên mặt họ xuất hiện những mụn mủ rõ ràng, phần tay đã bị bôi đen hoàn toàn do phẩm nhuộm tạo ra.

Nhân viên: "cô là ai?"

Vi Khiết bình tĩnh quay thau đựng màu, trả lời: "nhân viên khảo sát thị trường"

"Cô nên đi về đi, ở thêm mấy phút nữa kể cả chúng tôi không đuổi cô cũng sẽ bỏ về. Nơi này quá độc, muốn bệnh tật như chúng tôi cứ việc tự nhiên ở đây". Nữ nhân viên cúi xuống tiếp tục việc của mình, bà ta khuyên, cũng chẳng quan tâm lắm đến mấy người quản lý thị trường gì gì đó, bà chủ đằng sau nhà máy này căn bản chỗ dựa rất khủng, dù có điều tra được gì cũng sẽ bị dập tắt nhanh thôi

Vi Khiết nghe hết rồi đứng lên, mấy người ở đây căn bản chán sống rồi, họ còn sống ngày nào để kiếm tiền để hay ngày ấy thôi. Thở dài trong lòng một hơi cô nhất quyết quay ra khỏi khu nhà máy. Không khí ở đây vừa độc, vừa nặng nề, thờ bình thường cũng không dám.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trường Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66

Sau khi rời khỏi nhà máy Vi Khiết liền gọi ngay một chiếc xe về trường học. Mùi thuốc bây giờ cứ như đang bám dính lấy mũi cô, khiến cô dù ra bên ngoài bầu không khí khác nhưng vẫn không thể thở được bình thường, vải sợi trong đây có nguy cơ làm người ta bị hen chết bất cứ lúc nào. Cho dù là người khỏe mạnh hay bệnh tật vào trong khu công nghiệp một thời gian số phận định đoạt là phải chết.

Về kí túc xá, cô chạy ngay đến tủ quần áo lấy bộ quần áo mới rồi bước vào nhà tắm thay ra. Cô tuy không phải người quá mắc bệnh sạch sẽ nhưng qua thực thể này không sạch sẽ không được. Từ trên xuống dưới của cô, từ tóc đến đôi tất trên gầy đều bị bám bụi và sợi nhân tạo. Kì lạ thay những người công nhân trong đó lại vẫn có thể làm việc trong thời gian dài ở môi trường đó được.

Xả nước, tắm rửa sạch sẽ rồi bước ra, cô nàng Đường đang mặc trên mình bộ quần áo tắm trông có vẻ tùy tiện quá mức. Chẳng có ai ở trong phòng, cô

cũng chẳng cần ý tứ, mà có ai ở trong phòng thì cũng toàn là nữ nhì, ai lại led đi tìm hiểu cái cơ thể này nổi bật ra sao. Nhưng bây giờ hẳn có đàn ông nhìn thấy chắc chắn một điều sẽ say cô như say rượu. Vì Khiết cô bây giờ phải gọi là quá đẹp đến muốn rửa tội sắc nhan. Đôi chân dài nhỏ, ản ản hiện hiện trong tà áo tím trắng. Cánh tay thon dài muốt như sứa, khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh xắn có chút đỏ nhẹ bởi hơi nước nóng, đầu vẫn còn ướt được xoa xoa làm mấy lọn tóc nhỏ hỗn loạn tạo vẻ quyến rũ của thiếu nữ trẻ năng động, hoạt bát.

Ngồi xuống bàn, cô mở máy tính ra copy tất cả những dữ liệu hôm nay thu thập được vào thẻ USD, sao lưu thêm vài bản, bảo mật. Nhiệm vụ bây giờ của cô rất đơn giản, chính là làm sao để phanh phui các thông tin trên phát tán lan rộng trên mạng, tạo mã khóa không để ai rờ ra được và để bài đăng kinh động đến cơ quan nhà báo trong nước và chính phủ hiện tại. Chỉ có như thế mới dập được một công ty mục nát nhưng thái son lớn như Đường gia. Để xem nào, ngoài khu công nghiệp ở Đông Thành ra thì Đường thị có trụ sở chính ở Tây Thành cô cũng tìm hiểu không ít về hoạt động trái phép của họ. Nào thig trốn thuế, buôn lậu hàng giả gắn nhãn mác chất lượng cao, xa xỉ phẩm toàn mua ở chợ đen về thiết kế, đánh bóng lại. Ngoài ra, Đường thị có nhiều gián điệp trong các cơ quan nhà nước hiện tại. Tham những kinh doanh xuyên quốc gia. Bảng này nhân chứng, tội liệu có thể không đánh động được con rắn Cô Thảo đang ở trong hang mà phải bò ra tức điện sao?.

Lên mạng cô lập cho mình một nick ID chính chủ nhưng có số rác mạo danh, đảm bảo kĩ thuật sẽ không bị hacker tra ra vị trí và đến gỡ bài bịt miệng lại. Tiếp đến cô dùng thông tin của một người bất kì trong túi hồ sơ dân số. Thật ra thì nếu cô bóc chúng người nào thì người đẩy đen đuôi thôi, hành động mạng ý nghĩa chết thay, cô là sát thủ, tuy áy náy nhưng mạng mình quý giá hơn bất kì mạng sống nào, nếu hy sinh cô chính là ích kỷ nghĩ cách chọn con mồi khác chết thay mình.

Thông tin cá nhân đầy đủ, like, share ảo số lượng nhiều. Hoạt động trang thường xuyên nhưng đều giả mạo cả cho thấy người nhìn bình thường biết đây là một tài khoản lâu năm. Chắc chắn phần hồ sơ tài khoản, Vì Khiết chuyển đến mặt khẩu và tính bảo mật của bài đăng. Mạng mẽo bây giờ phát triển lại có tính lan truyền rộng rãi cao không khó để tìm ra lỗ hổng của các trang mạng. Cô chỉ cần ấn định vài cái, khua vài đầu ngón tay tính bảo mật cao đã xong, trong một thời gian ngắn hacker có giỏi như nào cũng không thể phá vỡ được. Muốn gỡ bài và nhấn chìm xuống như lần trước á? Haizzz, còn non và xanh lắm. Cách thức này duy nhất chỉ có mình cô biết lập và phá ra, để tìm và giải ít cũng phải mất 1 đến 2 tuần trong trường hợp là 1 hacker giỏi.

Tiếng chuông điện thoại bên cạnh cô reo, mọi lần để rung nên không chú ý đến lời của bài hát "break my heart again" nhưng khi nghe đến quả thực có chút dặt mình, bài này quả thực rất buồn:

[hey you,

I'm just now leaving

Can I come around later on this evening?

Or do you need time?

Yes, of course, that's fine

Hey you,

Good morning

I'm sure you're busy now, why else would you ignore me?

Or do you need space?

You can't help it if your mind has changed

.....]

(Này em

Anh vừa mới rời đi

Anh có thể đến sau vào tối nay không?

Hay em cần thời gian?

Ừ, tất nhiên, điều đó tốt

Này em,

Chào buổi sáng

Tôi chắc chắn giờ em đang rất bận, tại sao em bỏ tôi?

Hay em cần không gian?

Em không thể giúp nó nếu tâm trí của em đã thay đổi.

....)

Các bạn hãy thử nghe bản nhạc này hết một lần, thật sự rất buồn!

Vi Khiết ngăn người nghe lời ca bài hát như bị nhập, mãi đến lúc sau cô mới hoàn hồn lại biết đây là chuông điện thoại thì mới vội vàng nháp máy. Thật ra nếu của người khác gọi đến cô sẽ không hốt hoảng như này nhưng lại là của bạn trai Cổ Mặc gọi căn bản không thể không nghe.

"Em đây". giọng cô nàng hiền dịu đầy áy náy

"Em đang bận à?". Cổ Mặc nhíu mày, chất giọng nam cực kì quyến rũ hỏi

"Không bận, anh có chuyện gì sao? Đừng có bảo là nhớ cục cưng quá không làm việc được nên mới gọi điện nhá". Vi Khiết cười tí mắt trên choker lấp lánh

"Có chuyện. Chính là cái chuyện nhớ cục cưng quá nên mới gọi". Cổ Mặc cũng hài không kém bạn gái nhỏ

"Ờ, sến như hến, ngọt như bọ chim yến"Vi Khiết dưng cả da gà lên ca

"không đùa nữa. Có việc cần em đây. Tôi đang ở Đông Thành công tác. Đầu giờ chiều qua đón em giúp tôi xử lý chút việc ở doanh trại"Cổ Mặc lấy lại vẻ nghiêm túc thường ngày, giọng có chút khẩn trương

Cô nàng Đường nghe ra có gì đó không đúng nhưng cũng không tra hỏi nhiều lần, chỉ hỏi cụ thể công việc như nào, và tại sao cô có thể giúp được

"Doanh trại có một quân nhân chết, bước đầu nhìn là tự sát. Nhưng đây là theo phán đoán rất chủ quan. Mà việc này có liên quan đến quân đội nhà nước không thể tiết lộ nhiều ra ngoài, không thể mời cơ quan điều tra làm việc, vậy nên cần một người có thể phân tích suy luận tình hình. Bước đầu, tôi nghĩ em rất giỏi khoản này".Thủ TRưởng Cổ kiên nhẫn phân tích công việc cho bạn gái

"Ừm, nhờ em không đồng ý thì sao?". Vi Khiết rất bình thản lắng nghe, tuy nhiên cô không làm việc không công bao giờ cả

"Có tiền". Cổ Mặc đoán được suy nghĩ của nàng ngay liền ngắn gọn trong hai chữ

"Làm, chiều gặp lại". Nghe thấy tên của vật mà yêu thích thì tất cả đều dễ dàng, đây nảy lên thành giao nhận việc không cần suy nghĩ nhiều, nhận và tắt máy luôn

Vi Khiết xong lại gọi điện cho Vệ Ảnh xin nghỉ 2 ngày giúp mình, vừa mới đầu năm học đã bỏ học, bỏ tiết hình như cũng chỉ có cô mới có gan như thế. Thôi thì vì tiền, tặc lưỡi cho qua.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cổ Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Đầu giờ chiều tại cổng lớn Đại học Đông Thành

14:00

Vi Khiết ngồi trên ghế đá, tay cầm chiếc điện thoại lướt web. Cô trước giờ luôn sát giờ mới đến nhưng hôm nay nghĩ thế nào lại ra cổng trước ngồi đợi, phá vỡ thói quen lạ là từ trước đến giờ của mình. Đúng là gái của bạn trai rồi cũng phải khác đi, lên chức người trưởng thành luôn.

Cổ Mặc cũng không lỡ hẹn mà để cô gái nhỏ leo cây. Chênh đúng một phút anh đã có mặt đón Vi Khiết. Hôm nay anh đổi loại xe Jeep việt dã khỏe khoắn hơn rất nhiều so với chiếc Land Rover cao cấp đi ở Tây Thành. Cô nàng Đường làm kiêu không lên xe phải đợi anh nhà xuống mở cửa mời vào mới lững thững lên ghế.

An vị trên xe, cài dây an toàn, cô cầm điện thoại bấm giờ, khuôn mặt xinh xắn ra vẻ trẻ con phụng phịu, giọng nghiêm hơi giống với sĩ quan dưới trướng chỉ huy:

"2 phút 32 giây, anh để bạn gái đứng chờ dưới nắng. Tác phong quân đội này cần được điều chỉnh"

"Ừm". Cổ Mặc khởi động xe đi, chỉ trả lời ngắn gọn đơn giản

"Chỉ thế thôi à? Không có gì bồi thường sao?". Vi Khiết quay sang, nhíu mày khó chịu, trời ạ, cái đầu băng này lại bắt đầu kết cục rồi, chẳng nhẽ đến một giây tình cảm lãng mạn như trong phim anh cũng không miễn cưỡng làm được sao?

"Tặng em cả tấm thân này còn chưa phải món quà bồi thường lớn nhất?". Cố Mặc nâng giá trị bản thân, anh phải phân trần cho chính mình với cô nàng nhỏ

"Ồ, mới tặng nhưng em chưa có dùng đến. Có thể trả lại được chứ gì".

Vì Khiết lãnh đạm, mở tủ trước mặt tùy tiện lấy lọ kẹo cao su hương ổi ra nhai, cô biết chắc chắn đây là đồ của Cố Mặc. Bởi có ba lý do. Thứ nhất, A Mặc thích ăn nhất là quả ổi. Thứ hai, phần tay cầm của lọ rất trơn, cho thấy người mở ra sử dụng rất nhiều. Thứ ba, lực tay khá mạnh, ăn khớp với lực của A Mặc, cô đã từng ném thử mùi bị bẻ rồi, cay đắng hơn cả gông cùm. Khuyến mãi thêm một lý do nữa, Cố Mặc thích dùng hàng độc sẽ không dùng dụng cụ của bất kỳ người nào cả. Đồ anh sử dụng qua người khác sẽ không được động tới.

"Không được trả lại... Bên cạnh kẹo hương ổi còn một hộp vị dâu". Cố Mặc nhìn qua, góp ý, lúc vào cửa hàng tiện lợi anh cố ý mua hai hộp cho cô nhóc một hộp. Thiết nghĩ, con gái thích màu hồng liền tùy tiện lấy.

"Eo... cái vỏ lọ đúng đồng bóng. Ai góp ý cho anh mua loại này vậy?". Vì Khiết tỏ ra chán nhưng mặt vẫn cười tươi như hoa thỏa mãn khôn xiết

"Chẳng phải con gái thích ăn nhất đồ ngọt và màu hồng sao?". Cố thủ trưởng suy tư

"Em giống họ à? Làm ơn đi, màu hường này quá quê rồi". Cô nàng Đường tròn mắt so sánh

Cố tổng giác ngộ ngay, ừm, cô nhóc nhỏ này căn bản chẳng giống ai cả, cái gì cũng ngược đời, sao có thể thích mấy thứ con gái thường thích được. Là anh tìm hiểu xa rồi. Có cơ hội phải tìm hiểu xem Khiết Nhi thích những gì mới được.

Cố Mặc suy nghĩ nên cả chặng đường đều rơi vào im lặng cho đến khi xe đến doanh trại. Xe được đánh thẳng vào trong cổng. Anh lấy trong túi áo ra thẻ quân nhân của mình giơ ra. Ngay lập tức chiến sĩ canh cổng đứng nghiêm người chào hai tiếng "thủ trưởng" rõ ràng.

Xe đi chuyển vào khu để xe, xung quanh bãi chỉ có các loại xe chuyên dụng màu xanh dành riêng cho quân đội, duy nhất con Jeep việt dã màu cam nổi bật nhất. Vì Khiết nhanh chóng xuống xe, không quên nhét hộp kẹo màu hồng của Cố Mặc mua cho vào túi. Dù sao cũng là đồ bạn trai mua, không thể không trân trọng được.

"Đi thôi, hiện trường ở dãy nhà khu B". Cố Mặc nhìn qua chỗ cô nhóc nhỏ, vẫy tay ra hiệu cho cô đi cạnh mình, trong doanh trại chỉ toàn nam nhân là nam nhân không thể để cô tự tiện đi thả thính khắp nơi được. Một phần lo mất bạn gái, một phần nghĩ cho mấy chú lính bị mắc câu.

Bàn tay to của anh khóa chặt cổ tay của Vì Khiết không cho cô cựa quậy linh tinh, cô nàng cũng chẳng phản kháng ngoan ngoãn đi theo. Cô rất biết điều a, đây là nơi quân đội làm việc không thể phi lễ được. Mấy người trong này không là anh hùng thì cũng là người yêu nước. Cô cực kì tôn trọng họ.

"Trước khi đến hiện trường em cần hiểu rõ về nạn nhân đã. Anh là cấp trên của anh ta à? Trước khi chết có bất hòa với ai hay xô xát tâm lý cá nhân gì không?". Vì Khiết tranh thủ làm việc

"Ông ấy tên Trịnh Phi. 47 tuổi. Cấp Tá. Con người lão Trịnh khá tốt, tuy nhiên tính tình hơi chút cổ quái khác thường. Nhiều kẻ thù. Rất chín chắn, kiêu ngạo".

Cố Mặc nhíu mày suy nghĩ cuối cùng anh sơ lược được một chút về bản thân nạn nhân. Anh tạm thời rời khỏi quân ngũ, đóng băng quân hàm được hai năm rồi, có những việc không thể nói rõ ra được.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Vì Khiết chăm chú lắng nghe, vừa ghi vào trong note của điện thoại. Đây mới là thông tin cơ bản của nạn nhân qua lời Cố Mặc, trong quá trình điều tra hẳn sẽ có rất nhiều thông tin nữa liên quan đến, cô nên chơi bài cẩn thận để ngộ nhớ có những thiếu sót và nhân chứng cụ thể gì quan trọng để tìm ra manh mối.

Cố Mặc đưa Vì Khiết vào hiện trường, anh được một chiến sĩ đưa cho hai đôi gang tay và hai bộ đồ bảo hộ ngoài. Cô nhận lấy đồ mặc lên người rồi bước vào trong căn phòng nạn nhân đang nằm ở đó. Nhìn xung quanh một lượt đánh giá, có vẻ không khác với những căn phòng bình thường của quân nhân là bao. Đơn giản, ngăn nắp, trật tự, quy củ.

"Hiện trường vẫn giữ nguyên chứ?". Cô hỏi người canh gác từ thi

"Báo cáo, vẫn giữ nguyên hiện trạng ban đầu". Chiến sĩ canh gác theo thói quen, giọng hô to báo cáo

Căn phòng ước chừng dài là tám mét vuông, rộng sáu mét vuông. Không quá rộng cũng không quá hẹp. Vừa vặn một cái giường xếp, một bàn làm việc,

một bộ bàn ghế gỗ. Ngoài ra, còn có tủ lạnh, quạt, đèn cây, tủ sách nhỏ sau bàn làm việc chiếm một ít diện tích.

Xét về thói quen sinh hoạt của nạn nhân thì rõ ràng thấy được Trịnh Phi thuận tay trái hơn tay phải. Hộp lấy bút để phía trái bàn làm việc, bút để bên trái, giá sách nghiêng sang bên trái, đèn ngủ để bên trái tay giường, tủ giày cũng được mở hé bên trái nhiều hơn bên phải. Hơn nữa ông ta khi còn sống cực kì có thói quen khó tính trong lựa chọn đồ vật toàn là đồ có hoa văn tinh xảo, loại ưa sạch sẽ quá mức. Từ sàn nhà đến thứ tí mĩ như hoa văn điêu khắc trên hộp bút cũng được lau chùi thường xuyên, sạch sẽ, không bám dính lấy một chút bụi.

"nạn nhân không thích ánh sáng chiếu vào phòng đúng không?". Vì Khiết hỏi Cố Mặc đang đứng kia đúng lúc anh nói chuyện với một vị quân nhân nào đó tuổi khá cao ngoài cửa phòng

"Lão Trịnh ghét ánh sáng chiếu vào phòng nhất đấy vì ánh sáng mang bụi đến mà". Lão già nhanh nhẩu trả lời, ông phúc hậu cười nhìn cô nhóc rất thân thiện

Vì Khiết lãnh đạm nói hai tiếng "cảm ơn" rồi quay người lại ngay xem mọi thứ trong phòng. Bàn làm việc của nạn nhân có cái gì đó không đúng. Không phải là cả căn phòng này có cái gì đó đều không đúng. Rất gò bó, như kiểu ai đó đang cố tình sắp xếp lại vậy. Nếu là như vậy đây là hiện trường giả. Còn...

Cô phóng tầm mắt đến chân ghế làm việc...Nạn nhân nằm cách bàn làm việc không xa bởi bàn làm việc gần bàn uống nước. Trên bàn uống nước có một đĩa táo nữa được cắm đĩa dĩa. Nếu ăn uống trên bàn làm việc thì người kĩ tính như Trịnh Phi thật không hợp lý. Vì Khiết nhíu mày, vội vàng ngồi xổm xuống xem thi thể. Lấy tay tách miệng thi thể ra.

"thi thể được lấy mẫu khám nghiệm tử thi chưa?". Cô lắc đầu, cách chết theo kiểu tự tử không thể nào không tự nhiên thể này được, dường như có dấu vết đẩy dũa, cổ tay nạn nhân có vết hằn đỏ nhẹ

"Báo cáo, đã lấy mẫu rồi". Chiến sĩ bên cạnh cô từ nãy đến giờ lại vang giọng lên

"bước đầu của nguyên nhân tử vong là gì?". Cô vừa kiểm tra miệng của nạn nhân, có một chút bọt mép khô lại, trong miệng có dư một chút chất bột màu trắng không tan giống như chất diamorphine*. MÀU môi tím sẫm lại, cổ họng lõm xuống cho thấy đã bị thuốc làm ức chế hô hấp

"Báo cáo, là bạch phiến, trong nước bọt có chứa số lượng nhiều chất này".

"quả nhiên". Vì Khiết cười đắc ý với suy nghĩ chuẩn xác của mình, cô vui mừng khi nhìn thấy hằn cổ tay trên người nạn nhân có dấu vết hoa văn của vòng bạc, với phát hiện này việc tìm hung thủ quá dễ dàng

*Diamorphine: hay còn gọi là heroin hay bạch phiến. Là một loại thuốc opioid được sử dụng phổ biến như một loại thuốc giải trí gây hưng phấn.

Về mặt y học có thể thay cho thuốc giảm đau hoặc liệu pháp thay thế opioid

Tác dụng phụ: thường nhanh và kéo dài. Lượng nhiều làm ức chế hô hấp, khô miệng, buồn ngủ, suy giảm chức năng tâm thần, táo bón, gây nghiện. Liều lượng quá nhiều dẫn đến sốc thuốc dẫn đến tử vong.

Có thể điều trị bằng các loại thuốc: buprenorphine, methadone, naltrexone

Trong trường hợp quá liều khuyên dùng naloxone.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69

"Hiện trường này bị làm giả rồi. Dưới đất không phải hiện trường gây án đầu tiên. Nạn nhân bị ép ngâm bạch phiến khi hung thủ khóa cổ tay lại, và lúc đầu không còn sức chống đỡ. Anh có thể mang thi thể đi thử nghiệm dĩa dũa lần nữa xem có thuốc nào suy giảm cơ hay thuốc ngủ không?"

"Như trong báo cáo thời gian tử vong là vào từ ba giờ sáng đến năm giờ sáng. Rất có thể nạn nhân bị mất ngủ nên uống thuốc ngủ an thần. Điều này làm thần kinh suy yếu, không tỉnh táo, sức phòng bị kháng cự kém. HƯng thủ đã lợi dụng điều này để ra tay vào lúc nửa đêm gần sáng". Vì Khiết đứng lên kết luận một chút khi xem xét tuy lời nói có mang tính chủ quan

"Anh điều tra hết các mối quan hệ gần đây của nạn nhân. Đặc biệt chú ý đến xích mích hay gần như thế. Nhưng theo tôi nghĩ thù có thể giết người được có vẻ sâu lắm. Đặc biệt, chú ý đến khu điều chế hóa học của doanh trại"

Cô nàng Đường nhìn thân thể nạn nhân một lượt cuối cùng rồi để pháp y doanh trại mang đi khám nghiệm. Sau khi quan sát bao quát cách sắp đặt căn phòng cùng với nạn nhân bị hại Vì Khiết có thể cơ hồ phác họa chân dung hung thủ. Điều này nói với Cố Mặc thì vẫn hơn. Cô là người làm thuê ít ra phải nói cho chủ thuê mình cần biết những gì chứ?.

"Cố thủ trưởng, chúng ta có thể nói chuyện không?". Vi Khiết bước khỏi hiện trường đến chỗ Cố Mặc, giọng rất khách khí chừng mực bởi lão quân nhân vẫn đang ở đây nói chuyện với anh

"Ừm". Cố Mặc gật đầu ngay lập tức

"Đây là?". Lão già đầy gọng kính xuống nhìn con nhóc trước mắt kinh, rồi quay sang ý tứ hỏi Cố Mặc

"Đây là Đường Vi Khiết, người cháu nhờ phụ trách điều tra cái chết của chính ủy Trịnh. Vi Khiết đây là Hạ tướng. Người đứng đầu doanh trại". Cố Mặc giới thiệu hai người, nhân tiện kéo tay Vi Khiết đến gần mình như thừa nhận mối quan hệ gì đó trước mặt ông lão.

"Hạ tướng, rất vui được làm quen". Vi Khiết nở nụ cười tự nhiên gây thiện cảm

"Ta cũng rất vui được làm quen với con. Cô gái trẻ, con còn ít tuổi mà đã được A Mặc nhờ vả quả thực tuổi trẻ tài cao". Hạ tướng đáp lễ, rồi ông cảm khái khen ngợi

"Người quá khen rồi, cháu có thể mượn Cố thủ trưởng một lúc được không? Là bàn về chuyện vụ án. Nếu Hạ tướng tiện mời cùng nghe".

"Tiện chứ? Rất tiện". Ông già bất ngờ về sự trau chuốt, sắc bén và hàm ý trong lời nói của cô nhóc Đường nhưng ông vẫn mặt dày đi theo sang phòng bên nghe cùng cặp đôi trẻ, chẳng mấy khi A Mặc dẫn người khác giới theo cùng để làm việc, hiếm có đấy.

Ba người cùng đi sang phòng bên cạnh hiện trường, cũng chính là phòng họp khu B. Vi Khiết nhanh nhẹn kéo ghế mời Hạ tướng cho thấy sự khôn khéo nhiệt tình của mình. Xong đợi Cố Mặc an vị trên ghế cô nàng mới cầm bút dạ lên vẽ vài đặc điểm trên bảng trắng.

"Sau khi quan sát hiện trường cùng thi thể cháu nhận thấy ba đặc điểm chính của hung thủ. Thứ nhất, thuận tay phải, điều này rất dễ thấy bởi nạn nhân bị tấn công ở đằng sau, tay phải rắn chắc bịt bạch phiến vào miệng nạn nhân, tay trái kim tay nạn nhân lại. Tay trái hung thủ có đeo một chiếc vòng, hoa văn cánh sen".

"Thứ hai, là về thân hình. Cao hơn nạn nhân 5 phân. Dáng cao gầy, mặc áo blouse trắng của phòng thí nghiệm. Vật chứng thu được là một chiếc khay cài báo động rất nhỏ trên túi áo bị rơi xuống chân ghế bàn làm việc, cháu tìm được nó bởi vết xước ở dưới ghế. Vật rắn được lê vết khá dài"

"Thứ ba, lực hai tay của hung thủ rất khoẻ. Chú ý đến điều này để khoanh vùng nghi phạm. Xem ai làm việc phòng thí nghiệm mà chuyển từ lớp vũ trang sang không. Phạm vi vật lộn nằm trong phòng, từ giường ngủ xếp đến chân ghế bàn làm việc. Phạm vi hoạt động thì thể sau khi giết bị kéo lê dưới đất.

"Dễ dàng làm giả hiện trường vì nạn nhân có tiền sử bị bệnh hen về đường hô hấp nhưng lại nghiện chất kích thích, cụ thể là thuốc lá và thuốc an thần mạnh. Nên có thể pháp y nhầm tưởng rằng nạn nhân có tình dùng heroin để ngủ. Nhưng không, Trịnh thủ trưởng đã dùng thuốc ngủ trước thay vì dùng chất cấm. Quân nhân không được phép dùng chất đó mà. Chẳng có gì ông ta phải phá vỡ quy tắc cả. Nhưng cũng chính vì việc dùng thuốc ngủ loại nặng đã giết chết ông ta. Giả sử nạn nhân không dùng thuốc thì khả năng phản kháng sẽ tăng lên gấp 4 lần". Vi Khiết dùng một chút không phân tích nữa, ngồi cạnh Cố Mặc uống cốc trà dưới tay anh và mẫn nguyện kết luận

"Người hại ông ta chết chắc chắn là người am hiểu rõ về đời sống đêm tối của Trịnh Phi. Dựa vào tất cả các đặc điểm trên cháu nghĩ không có lý do gì không bắt được hung thủ cả".

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70

"Ngoài ra đĩa táo trên bàn có vẻ không hợp lý lắm. Có thể tối đến nạn nhân có gọt táo để ăn xem ti vì đó là thói quen giải trí của con người không có gì đáng nói cả. Nhưng đĩa táo thoạt nhìn trên bàn có vẻ không ăn khớp với thời gian 18 tiếng lắm. Vậy nên chỉ có một nguyên nhân. Hung thủ đã cố tình nguy tạo đĩa táo với một mục đích sắp xếp khác. Có thể đó là biểu tượng cho người chết. Cũng có thể hiện trường vụ án này được sắp xếp giống với một hiện trường vụ án khác xảy ra trong quá khứ. Động cơ gây án như vậy rất hiển nhiên: báo thù".

Vi Khiết nhủ mày phân tích kỹ từng phần cắt lóp của vụ án, trên đĩa táo mang đi khám không có chất độc gì mà hoàn toàn sạch sẽ. Thật sự cô không nghĩ ra lý do gì để hung thủ đặt một vật thừa thãi đó lên giữa bàn uống nước cả.

Hạ tướng chăm chú nghe từ đầu đến cuối. Ông thu lại về phúc hậu, hóm hỉnh của mình khi nói chuyện thay vào sự trầm tư, khó nói. Mày già đã bạc lúc nhủ lại, lúc giãn ra rồi lại nhủ lại như cũ. Ông kể lại thì vẫn đưa ra câu hỏi cho Vi Khiết.

"Trịnh Phi là một người rất cổ quái. Liệu đêm đến cậu ta dậy gọt táo ăn thì sao?".

"Hạ tướng, ông chắc chắn là hợp lý với trường hợp đó. Các người đều là quân nhân cả. Giờ giấc và quy củ hẳn phải nắm rõ nhất. Một trường hợp quá tùy tiện không thể đưa vào giả thiết phác họa trên được. Dù có cổ quái đến đâu nạn nhân có một đặc thù là quân nhân và ưa trật tự, sạch sẽ". Vi Khiết

lập tức không tiếc nỗ lực bác gay gắt lại

"Tại sao em biết được đĩa táo đó hoàn toàn là vật ngẫu tạo của hung thủ? chỉ dựa vào số thời gian vô táo thâm thì căn bản vẫn còn mơ hồ". Cố Mặc cuối cùng ngẫm nghĩ sơ hồ đưa ra câu hỏi chủ chốt

"exactly, hỏi hay lắm. Lúc vào hiện trường em cũng có nghi vấn như vậy. Nếu nói là hạ độc sao hung thủ không chọn cách dễ dàng là hạ độc vào số táo rồi mang đến cho nạn nhân mà phải dùng tay không để hạ độc nạn nhân, đúng là một suy nghĩ ngu ngốc. Nhưng hình như táo có liên hệ gì với hấn trong quá khứ, hấn không muốn những quả táo bị dính bẩn, cốt phải sạch sẽ Em thực không muốn xúc phạm người chết nhưng Trịnh Phi thực sự đã từng liên hệ gì đó đến cái chết của người thân hung thủ, hoặc Trịnh Phi có thể chính là hung thủ. Em gọi đơn giản não của hung thủ đang có một sang chấn

hiện tượng tâm lý, ý thức giết người, hận thù đè nén đã làm cho hung thủ lâu dần thêm khát việc giết người, anh ta càng thôi thúc hơn với việc tự mình động tay làm cho nạn nhân đau đớn đến chết. Đứng đây chiêm nghiệm kết quả trong sự thỏa mãn dị thường. Bản ngã của người này rất cao, trong tiềm thức luôn muốn điên cuồng tự tay trả thù. Bản kế hoạch giết người rất nhiều sơ hở như chính anh ta vậy. Anh ta có sự giằng xé rất lâu nữa muốn giết nửa bản khoăn. Tay trái cùm nạn nhân rất run, in hấn vết hằn hoa văn của vòng tay nên cổ tay nạn nhân, giấu vết khá mờ, do thời gian đông cứng của thi thể nên khó nhìn rõ. Nhưng có vẻ sau khi giết người xong anh ta rất thỏa mãn đấy. Đây là xong phần giải thích tâm lý. Còn phần táo tại sao em biết thì trong tủ lạnh của nạn nhân không hề có táo, trong phòng đèn cả dao gọt không có thì làm sao có thể bỏ một đĩa táo đẹp mắt như vậy được, không phải khó lý giải ở khâu sắp xếp hiện trường mà khó ở chỗ tâm lý loằng ngoằng của hung thủ, anh ta như muốn dẫn dụ người đến bắt vào tù vậy"

Vì kiệt rất kiên nhẫn giải thích xong phần tâm lý trừu tượng rồi mới đến việc trả lời câu hỏi của Cố Mặc. Cô đang phát huy hết tài năng cố gắng từ kiếp trước học của mình đây, vụ án này không có gì là chuyên nghiệp cả, căn bản xem xét nạn nhân và hiện trường là đủ. Như cô đã nói, có quá nhiều sơ hở, vụ án này cô giải nhưng uốn khúc phía sau thật làm cô cảm thấy có cái gì đó rất mơ hồ, không đứng vững chút nào

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Sau khi xong việc, Cố Mặc cùng Vi Khiết chào tạm biệt Hạ tướng rồi rời khỏi doanh trại luôn. Cố thủ trưởng không muốn cô ở lại đây lâu bởi một phần công việc cô giúp thì đã giúp xong rồi, việc rắc rối còn lại không nên nhờ cô nữa, dù sao anh cũng kéo cô vào việc này thì nên suy nghĩ cho cô ngay từ đầu vẫn hơn. Anh không muốn Hạ tướng nhìn thấy tài năng đặc biệt của cô nhóc nhà mà kéo cô từ đại học Âm Nhạc về trinh sát quân nhân.

Cô nàng Đường hết thấy đều nghe theo Cố Mặc không chút than phiền, anh bảo làm việc liền làm, anh bảo lên xe ngồi liền ngồi, cô chính là ngoan ngoãn vì đồng tiền trước mắt a.

"anh đợt này công tác ở Đông Thành bao lâu?". Vi Khiết vừa nhai kẹo cao su vừa nghịch điện thoại vừa hỏi

"một tuần". Cố Mặc trả lời ngắn gọn

"ừm, em xin nghỉ 2 ngày mà chúng ta chỉ mất nửa ngày để phá án. Bây giờ đã là tám giờ tối rồi chẳng nhẽ em ngoài việc làm thuê ra không có đãi ngộ gì nữa sao?". Vi Khiết mở đôi mắt to tròn trong veo của mình ra bóp nghẹt trái tim của anh bạn trai lộp bộp. Không quên chu cái mỏ nhỏ của mình lên xin xỏ được voi đòi tiên

"Đưa em đi ăn rồi về kí túc xá". không nói Cố Mặc cũng sẽ đưa cô nhóc nhỏ đi ăn tối, hai người cũng cần chút thời gian bên nhau, tương lai tới anh công việc càng một nhiều mà Khiết Nhi thì học đại học cách hấn một thành phố, việc yêu xa không được gặp cô nhóc nghĩ lại có chút không đành lòng

"Mai em được nghỉ mà sao lại phải về kí túc xá". Vi Khiết vừa vui thì lại suy nghĩ cái gì đó, mặt ỉu hấn

Cố Mặc vốn ít cười mà phải phì cười với cô bạn gái nhỏ nhiều chuyện của mình. Anh không biết mình có nên chấp nhận trẻ con hay không nữa. Nhưng Khiết Nhi nhiều lúc vô tư, hồn nhiên mà lời nói thì mang đậm một ý nghĩa khác với đàn ông... hoặc có lẽ với anh nó mang một ý nghĩa khác...

"Thế em nghĩ tôi nên đưa em đi đâu?... khách sạn... nhà nghỉ... hay chung cư của tôi ở Đông Thành". Cố Mặc nheo mắt lại giọng nói trầm khàn tỏ vẻ nguy hiểm như có thể ăn tươi nuốt sống con nai nhỏ, không nghĩ nhiều, lời nói rất thâm ý

"Khách sạn... anh là doanh nhân như thế sẽ bị bọn báo chí săn lùng thật không hay lắm... Nhà nghỉ... chất lượng có hơi kém, em sợ anh không nằm được... Thôi, về chung cư của anh ở Đông Thành đi".

Vi Khiết chớp chớp mắt tỏ ra rất bình thản không chút ngại ngùng đỏ mặt với lời nói gợi cảm, thu hút của Cố thủ trưởng, dù sao cũng là quan hệ yêu đương nam nữ nếu anh muốn cô không trốn tránh, nếu không muốn thì ngủ một giấc healthy đến sáng, chẳng phải chỉ là địa điểm dừng chân thôi sao. Cô từ khi chấm Cố Mặc thì rất đón nhận a. Tình yêu thật sự không có nghĩa là trao hòa thể xác riêng nhưng việc trao hòa cho nhau cũng là một phần hoàn toàn không thể thiếu. Gọi ngắn lại đó là sự đánh dấu chủ quyền giữa đàn ông và phụ nữ. Giữa tình yêu và thể xác. Nhưng tâm lý của cô có vẻ như không giống với những cô gái lần đầu yêu lắm. Dày dặn và mạnh mẽ. La Thường cũng vậy, Vi Khiết cũng thế, hai người hình như từ khi nhập xác vào với nhau bị miễn nhiễm với đám ba cái thứ tình thú ngại ngùng rồi. Cũng phải thôi, qua một kiếp người rồi, có cái gì phải sợ nữa đâu.

Cố Mặc chỉ biết lắc đầu cười trong lòng, không biết mình đang yêu một cô gái 19 tuổi hay là đang yêu một con nhóc lưu manh có văn hóa thẳng thắn đội lốt thiếu nữ trong sáng, hiền lành nữa. Vì Khiết luôn thế, luôn tạo cho anh những thứ bất ngờ, những điều căn bản bất kì ai cũng không thể tưởng tượng đến

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Cố Mặc đưa bạn gái nhỏ đến một quán ăn truyền thống ở ngoại ô. Địa điểm tuy không được đẹp lắm nhưng lại rất đông khách mang đậm chất quê nhà. Xung quanh khá tập nập, cũng thuộc kiểu nông thôn loại 1. Vì Khiết xuống xe rồi chờ Cố Mặc vào cùng, cô cũng không ngờ người làm tiền như bạn trai hoàng kim của cô đây lại thích ăn mấy quán bình dân vụ chợ như này.

"khẩu vị của anh nhiều lúc cũng nhạt ghê nhỉ?". Vì Khiết nhìn biển hiệu gỗ mọt có chút xập xệ cảm thán

"Ờ Đông Thành nổi tiếng món mì thịt đấy, ngoài ra có vài món bún kèm nước dùng khá ổn". Cố Mặc dặt tay cô nhóc vào quán rồi chọn bạn rồi kéo ghế giúp cô ngồi xuống

"vừa hay, em rất thích ăn mì, dễ tiêu hóa". Vì Khiết gật đầu, thật ra Cố Mặc không nói nhưng vào quán cô đã ngửi ngay được mùi nước dùng thơm phức, con đói đang ào lên cả cổ rồi

Mì nhanh chóng được bê lên, dù quán đông nhưng phục vụ lại rất sẵn sóc và nhiệt tình từng bàn một. Vì Khiết nhận lấy bát mì thịt bò đầy ắp, lau thìa và đũa, tư thế tấn công, lưng thẳng, tóc buộc cao, cầm đũa lên gắp một miếng to suýt xoát hút mì.

Cố Mặc lắc đầu cười cô bạn gái nhỏ tham ăn của mình, so với những vị tiểu thư anh từng được bà nội sắp xếp cho xem mặt thì cô chính là loại con gái không giống ai nhất. Rất thoải mái, tự nhiên, cô vô tư không cần biết người khác nhìn mình ra sao, như nào. Chỉ là điều cô quen, cô muốn, hết thấy đều tự do. Câu kì, tiểu tiết đều hóa tro bụi so với sự có sao làm đấy của Vì Khiết. Anh nhìn cô xong rồi cũng tự lau đũa cho mình bắt đầu ăn. Trong lúc ăn hai người cũng không quên tìm đề tài nói chuyện.

"anh không có câu hỏi gì muốn hỏi em sao?". Vì Khiết uống ngụm nước dùng, rồi mắt ánh lên ý vị tò mò nhìn Cố Mặc, anh biết trên người cô có rất nhiều điểm nghi vấn, nhất là hôm nay điểm nghi vấn ấy càng sâu, nhưng anh lại không hề hỏi cô học được những thứ tâm lý ấy ở đâu

Cố Mặc đặt đũa xuống cười nhẹ: "tôi hỏi thì em sẽ nói sao? có những chuyện căn bản em không muốn cũng chẳng thể miễn cưỡng được"

"Nhưng tôi thấy nếu trước đây đã có thiên phú về tâm lý học sao không chọn ngành tâm lý để học mà lại đi theo âm nhạc". anh tiếp lời

Vì Khiết làm vẻ suy nghĩ, cô thực không biết lý do gì để trả lời hợp lý cả, nếu nói thân thể này căn bản không phải của cô, ý nghĩ lúc trước không liên quan gì đến cô, ngay cả quyết định cũng không có thì anh có tin không? Đương nhiên, trên đời này ngoài mấy nhà khoa học hảo huyền, cùng mấy vị sư mê tín ai lại đi tin hồn chuyển xác, hiện tượng trọng sinh bất ngờ cơ chứ? có nói chơi bình thường cô cũng chẳng tin

"Cứ coi như lúc ấy em giỏi nhiều thứ quá nên chọn đại một khoa đi". Vì Khiết cuối cùng tặc lưỡi trả lời

"haizz... nếu thời sinh viên ai cũng bắt lực như em thì đất nước sẽ sớm hủy diệt mất". Cố Mặc thờ dài, anh nghĩ đến những người quân nhân mà có tính cách như bạn gái nhà thì hẳn doanh trại sẽ loạn lên vì tài năng có mà hay đi bừa hương, cái cần thì đem cho mất

"Ài, em cũng giỏi âm nhạc được không, yên tâm đi, em rất chừng mực đó nhé. Một cô gái nhỏ xinh đẹp nhưng tài năng đầy mình". Cô nàng Đường ưỡn bộ ngực phẳng lì ra vỗ kiêu ngạo về tài hoa sẵn có của mình

"Ăn đi". Cố Mặc lại cười, anh đặt đũa xuống lấy tay ấn mũi nhỏ xinh của cô bạn nhỏ, anh chột câu đầy ý vị động vào đúng nỗi đau của Vì Khiết:

"Thật ra, em lần sau có thể kiêu ngạo từ phía nhưng đừng ưỡn ngực, thực chẳng có gì đâu, khoe vậy rất uổng công"

"..."

Cô nàng Đường: "núi bé có nào còn hơn núi to mất nào"

"À, vụ sát hại của Trịnh Phi..."

"Em không cần phải lo, dù sao em đã giúp nhiều rồi, doanh trại sẽ xử lý vụ ấy". Cố thủ trưởng trấn an

"Không cần khách sáo như vậy, em làm việc cũng đâu có không công đâu, tiền đây tài khoản hôm nay bạn gái anh mời". Vì Khiết phóng khoáng chỉ tay vào túi tiền trên mặt bàn, mặt nháy đầy quyền rũ về phía bạn trai nhà mình

"...". Yết hầu của Cố thủ trưởng đột nhiên xuống mạnh một cái rồi nhanh trong gang tấc, cô nhóc này có những tuyệt chiêu làm cho anh phát hỏa lên mắt, ai bảo cái tính lưu manh, vô sỉ của Khiết Nhi thành tính rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Ăn tối xong, Cố thủ trưởng vẫn một mực đưa Vi Khiết về kí túc xá không cho cô về nhà anh, công việc ở doanh trại lẫn tập đoàn còn rất nhiều, anh phải về xử lý, bây giờ mà cầu cô nhóc về nhà chắc chắn là một đêm bận rộn nữa. Vừa lo cho bạn gái vừa lo cho việc thì tất nhiên anh nghiêng về Khiết Nhi hơn rồi. Nói chung không tập chung nổi.

"Lão Cố, anh đừng keo kiệt thế nữa đi, em không muốn về kí túc xá, mai được nghỉ mà". Vi Khiết hậm hực không muốn xuống xe dù được chở đến tận sân kí túc, cô ngồi ỳ ra đấy ăn vạ

"Khiết Nhi, đừng làm loạn nữa, đứng đắn một chút". Cố Mặc nghiêm giọng y hệt cô bé là cấp dưới của anh nhưng rõ ràng từ khi yêu toàn anh là cấp dưới của cô. Một từ thôi cô chính là - mẹ thiên hạ

"Không muốn, không nghe, không xuống". Cô nàng Đường lắc đầu quyết liệt hơn lý lẽ

"mà chỉ đến nhà anh thôi chứ có thịt anh đâu mà lo, có gì không đứng đắn đâu. Với cả kẻ như thế chần độn gỏi chiếc anh không cảm thấy cô đơn lạ thường à. Hay... cái đó...

Vi Khiết nhìn xuống dưới con sinh vật ở trong quần anh nhà mình, ánh mắt lấp lánh nhìn trong sáng, vô tư nhưng môi lại cong lên một góc 20 độ hết sức...lưu manh. Tất nhiên hành động này của cô làm cho Cố Mặc hết sức kiên nhẫn cũng phải tức chàu thua, anh lấy tay của mình cốc một cái khá đau vào cái đầu chuyên gia cứng của cô. Tỷ tuổi mà đã khó đỡ như vậy thì ai dậy nổi cô nàng này nữa đây.

"Nó rất khỏe...không đến lượt em hỏi. Mới thành niên mà đã như thế rồi... hổng hết cả một thế hệ". Cố Mặc nhú mày mặt dày thông báo lại bạn gái của mình, anh cực kì thẳng thắn, chẳng qua về việc đó chưa đến lúc, anh không muốn cướp đi cô từ tuổi trẻ, cô còn đi học, còn là sinh viên, chưa được lo nghĩ đến chuyện tình yêu nam nữ nhục dục mới đúng

"Xi, em cũng không thèm lăm le cái của anh. Cất đi mà để dành nhé". Vi Khiết bị chê liền khinh bỉ ra mặt, cô chính là ghét bỏ luôn ấy, cô đây chẳng thèm đánh dấu chủ quyền gì gì với người đàn ông cấm dục. Nói xong cái cô nàng hất mặt mở cửa nhảy xuống xe, quay đầu lại không thèm chào tạm biệt ai đó luôn

Cố Mặc lại cũng chỉ biết cười, hôm nay chắc là ngày anh cười nhiều nhất từ khi cô bạn gái nhỏ chuyển đến Đông Thành học. Dù sao niềm vui nào cũng đến từ Vi Khiết mang đến cả. Ai bảo anh lại vừa mất người con gái thẳng thắn quá độ mà lưu manh thượng thừa như cô chứ. Chính là cuộc sống khi bước vào tình yêu thay đổi rất nhiều. Công việc giảm một nửa, nỗi nhớ, niềm vui tăng lên bốn.

Cố Mặc kéo cửa kính gọi to phía sau cô: "Ngủ ngon, mai đến đón em đi thăm Đường Viên". nói xong liền khởi động xe đi khỏi đại học Đông Thành, tốc độ của anh nhanh chóng mất hút chỉ còn để lại cô gái nhỏ đang đứng dưới hành lang kí túc xá ngán người ra, có chút gì đó âm ập, cảm động

Cố Mặc nói là một tên băng cũng không phải, anh khá không biết biểu lộ bằng lời nói, nhưng hành động lại rất nhiều. Sự quan tâm của anh về ngoài trông có vẻ cứng ngắc và nghiêm khắc với cô nhưng thật ra cũng không hẳn vậy. Từ ngày đầu anh gặp cô ở bệnh viện thì anh đã định sẵn phải ở đằng sau dọn đồng rắc rối mà cô gây ra rồi. Buồn cười là không biết cô mang cảm hứng gì cho anh mà anh lại có thể chấp nhận quan hệ tình cảm với cô. Việc này với gia tộc lớn như Cố gia khó nói lắm, cô thừa biết một khi công khai áp lực từ mọi phía cực lớn. Cô với anh ban đầu là sự lợi dụng về mặt vật chất, còn về sau... chắc sẽ không còn nữa. Cô có bản lĩnh làm Đường gia sụp đổ thì có bản lĩnh làm mình đứng trên cao để bằng anh. Không có điều gì là không thể cả.

"haizzz, em trai thân chủ cũng là em trai mình. Việc có ruột thịt ở trên thế giới này quả thực có chút hoài niệm". Vi Khiết lắc đầu cười khổ trong lòng, đôi mắt hiện lên chút hằn đỏ bi thương, cô vốn đã quên đi cảm giác chăm sóc ai đó từ khi cả gia đình cô chết đi từ kiếp trước rồi

Thân nhỏ của Đường Vi Khiết bước đi vào bóng tối, xuyên qua từng dãy hành lang ánh sáng mập mờ chẳng nhìn rõ được thứ gì. Đôi vai nhỏ bé của cô dường như đang chịu nặng vì phải gánh quá nhiều bí mật tâm tư mãi chỉ có thể chôn sâu bên trong, không thể nói ra, chỉ có thể tiếp diễn sự sống mới hiện tại, mãi mãi. Cô không thể mệt mỏi được, cũng không thể bỏ cuộc. Thứ duy nhất một cô gái 19 tuổi có thể làm bây giờ là cố gắng bỏ qua thanh xuân. Lại thật, hai kiếp người rồi cô vẫn không thoát được cảnh chạy mình trong tra thủ cũng hận đời.

Mở nhẹ nhàng cửa phòng, cô bước vào bật đèn pin điện thoại lên, vút túi xuống giường lấy quần áo ngủ lết vào phòng tắm. Xả nước, xả đi hết suy nghĩ tiêu cực, vương bận ngày hôm nay. Nhớ cảm giác âm ập của Cố Mặc mang đến. Đem theo giấc mơ đẹp vào giấc ngủ mãi chỉ có những điều điều mộng không muốn tỉnh lại

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 74

Sáng hôm sau

Lúc cô nàng Vi Khiết tỉnh dậy đã là chín giờ của buổi sáng, nói trắng ra đã gần trưa đến nơi rồi. Cô mệt mỏi dấy dựa như một con sâu đo trên trước giường nhỏ của kí túc xá. Đạp chân ra, thân hình nhỏ nhắn, đôi chân thon dài ẩn hiện trong bộ quần áo ngủ màu be quen thuộc. Đầu rối tung như ổ quạ khoang, mày nhăn nhúm lại vì ánh sáng ở ngoài ban công chiếu vào, miệng chu lên khó chịu hết mức. Cô quả thực đúng chất lười biếng. Khua khua tay lên mép giường cầm trước điện thoại mở nguồn lên xem. Vi Khiết thực bất ngờ với số điện thoại và tin nhắn được gửi đến.

7:00 [Lâm Thâm: Cô Đường, cô phiếu hôm nay lại tăng giá]

7:10 [Lâm Thâm: Cô Đường, sao cô biết giá trị tăng hay vậy?]

7:30[Lâm Thâm: Chúng ta phải làm gì tiếp theo? Tôi nghĩ chúng ta nên đầu tư tiếp]

.....10+ [tin nhắn]

Cố Mặc cũng gọi điện cho cô nhưng số lần có vẻ khiêm tốn hơn anh bạn Lâm rất nhiều. Cũng đúng thôi, anh rất hiểu thời gian biểu ngủ ngày buổi sáng của cô, hẳn sẽ đoán mà không làm phiền nhiều.

Vi Khiết biết điều ẩn gọi lại cho Cố Mặc để không cảm phiền ai đó nghĩ ngợi mà tức giận. Cô ấy mà chẳng tự nhiên muốn cãi nhau vô cớ rồi bị trừ tiền trong tài khoản.

"A Mặc...". cô nàng lại dùng chiêu nũng nịu

"Tình?". Cố Mặc nhúm mày xem lại tên có phải cô nhóc gọi không, rồi mới quyết định thốt ra một chữ trọng đại

"Ừm, mới tỉnh dậy. Chưa đánh răng, rửa mặt, chưa vệ sinh, thay quần áo liền gọi điện cho anh. Thấy ngoan thì thưởng đi chứ nhỉ?". Vi Khiết kể lể

"9 giờ 12 phút 45 giây em mới bình minh. Theo hình phạt của quân nhân phải gấp chân 5 lần và 6 vòng chạy việt dã". Cố Mặc nghiêm giọng y hệt ba chỉ trích con gái ngủ đờ người không biết dậy sớm

"Công dân tốt không so được với lính của thủ trưởng Cố". Vi Khiết sáng ra đã bị giáo huấn liền không thoái mái, ngân giọng bắt mẫn

"được rồi, làm gì thì làm tỳ tôi qua đón em đi ăn trưa". Cố tổng muốn chào thua, anh cũng không muốn cãi nhau a

"em tưởng ăn sáng?". Vi Khiết ngo ngắc hỏi

"Tôi ăn sáng rồi, nhưng bữa trưa chưa ăn. Vừa hay, em bình minh muộn tiện thôi".

Vi Khiết nghe điện thoại của bạn trai nhà xong liền lập tức xuống giường nhanh nhẹn chọn quần áo tắm rửa vệ sinh cá nhân. Cô phải công nhận rằng trong khoảng thời gian ngắn ở chung nhà với anh ở Tô Thành tác phong của cô thay đổi khá nhiều. Kể từ việc ăn uống trở đi, giải quyết nhanh, gọn trong 15 phút. Tắm rửa, vệ sinh cá nhân buổi sáng 25 phút là cùng. Khuyến chị em nên yêu quân nhân nếu muốn biến mình thành bạn gái quốc dân của đàn ông trong nước lẫn quốc tế. Nhanh đến nỗi ai gặp cũng yêu. Tất nhiên, điều kiện nhan sắc ổn một tỳ.

Xong việc của mình, tua một chút thông báo trên máy tính, thời tiết, thông tấn trong tuần. Vi Khiết mới sẵn sàng ra khỏi kí túc xá tiến thẳng ra cổng đại học Đông Thành.

Lúc cô nàng Đường leo đèo ra đến nơi thì Cố Mặc đã đứng dựa vào chiếc xe Jeep việt dã màu cam hôm qua anh đi, tay anh cầm chiếc máy tính bảng, mày nhíu chặt lại, các ngón linh động ần ần. Anh không hề biết cô đang đến gần cạnh mình.

"E hèm... bạn vậy còn đến đón em đi thăm em trai, thực tốt". Vi Khiết hắng nhẹ, giọng trong trẻo biết ơn

Cố Mặc ngưỡng mặt lên, vừa khắc môi chạm phải đôi má hồng trên khuôn mặt của Vi Khiết gần kề bên cạnh. Uớt hàu đang bình thường bỗng dừng tiếp xúc với làn da trắng mịn của cô bỗng chốc mặt hơi đỏ đi, hàu kết lên xuống liên tục.

Chưa kịp phản ứng hết. Cô nàng Đường nhanh như chớp lấy thời cơ hôn "chụt" một cái to tẹt lên mặt thủ trưởng Cố.

"Phần thưởng cho sự tận tụy". Vi Khiết tinh nghịch, lè lưỡi nháy mắt lưu manh nhìn Cố Mặc rồi chạy đến cửa bên kia nhảy tót lên xe, mặc kệ cho ai đó đang ngăn người vì...

Thủ trưởng Cố ho nhẹ, đương nhiên anh có chút hơi... ngại. Xong tinh thần nhanh chóng ổn định liền mở cửa xe ngồi vào ghế lái, nhìn bạn gái nhỏ nhà

mình một lúc rồi nổ máy cho xe chạy. Nữ lưu manh - hôn anh xong liền có thể bình thần quay ra cửa ngắm cảnh.

"Đường Viên chuyển bệnh viện rồi. Thăng bé....

Cố Mặc lãnh đạm thông báo cho Vi Khiết nghe. Anh biết điều này không khác gì kim đâm trong lòng cô. Cô phải trông trọng bao nhiêu năm trong nhà họ Đường chỉ vì một lý do duy nhất, bệnh tình của Đường Viên.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Không đợi Cố Mặc nói hết, cô tự động quay lại, mắt có chút lóe sáng lên bất ngờ. Giọng thờ dài cất ngang:

"Em biết rồi, Tiểu Viên bệnh lại nặng hơn chứ gì?...

"Em sẽ gọi điện cho Cố Thảo bảo bà ta cắt trợ cấp phía bệnh viện đi. Em nên cách ly khỏi nhà họ Đường càng sớm càng tốt. Về vấn đề tiền, em kiếm được". Vi Khiết tự tin nói

"Nhà họ Đường đang giúp ích rất nhiều. Không thể em nói dứt khoát là dứt khoát được". Cố Mặc vừa lái xe vừa giải thích

"Em đang đầu tư và kiếm được một khoản kha khá từ sàn chứng khoán. Ngoài ra, em còn làm thêm vài dịch vụ hacker nữa. Khá dư dật". Cô nàng Đường mất ghim thẳng trên người Cố thủ trưởng, cô vịn về móc khóa trên túi đeo ngang vừa cười nói

Cố Mặc bất ngờ ngay lập tức, hóa ra bạn gái anh lại còn có bản lĩnh này nữa, thực khó có thể tưởng tượng đồng tài năng thiên phú của cô. Quả thực, không ít lần cô làm anh hết bất ngờ này đến bất ngờ khác nhưng có một số chuyện khó tiêu hóa thật.

"Khiết Nhi, em còn biết những lĩnh vực gì nữa? Tâm lý tội phạm, điều tra, phân tích, chứng khoán, âm nhạc..."

"Nói xuông không hết được đâu, đề từ từ rồi anh khác biết thôi". Vi Khiết trả lời trào phúng

"Cơ mà, A Mặc em kiếm được tiền không có nghĩa là anh cắt luôn trợ cấp bạn gái của em đâu nhá". Cô nhanh chóng bổ sung

"...".

Chiếc xe Jeep nhanh chóng đến nơi, khu bệnh viện lớn hiện ngay trước mắt. Nơi đây vùng đây không được đẹp lắm. Khung cảnh rất xác xơ. Các tòa nhà san sát nhau do thời gian lâu nên đã bị bao phủ một lớp sơn mốc trắng do sự khắc nghiệt của thời tiết để lại. Từ Đại học Đồng Thành đến bệnh viện rất xa, cô đang tính thời gian tới, cả đoạn đường chắc phải bắt 4 chuyến xe buýt cộng với 2km đi bộ mới tới mắt.

"Xuống xe đi". Cố Mặc đã xuống phía dưới từ bao giờ mở cửa giúp cô nhóc xuống, anh biết tâm trạng của cô hôm nay không được tốt như mọi người, nói đơn giản hơn cuộc gặp này anh nhận thấy cô có chút không thoải mái

"Ừm, hình như rất lâu rồi em không gặp Tiểu Viên rồi". Vi Khiết chẳng biết tại sao trong lòng mình có cái gì đó đang đè nén, tim đập thình thịch, cô biết đây là cảm giác kích động mà thân chủ mang đến.

Đứng bên cạnh Cố Mặc, anh cao hơn cô hơn cả một cái đầu. Chiều cao 1m72 của cô bỗng chốc hóa tí hon. Bàn tay lớn của anh chủ động nắm lấy tay cô, kịp thời trấn an tinh thần cô, không nói gì dắt cô bước vào.

Bước chân dài của Cố Mặc khiến cho Vi Khiết không sao theo nổi cho vừa. Cửa phòng bệnh nhanh chóng đến, anh định mở cửa vào giúp cô. Ngay lúc đó tay anh bị tay cô níu lại, Vi Khiết lắc đầu, đôi mắt tỏ vẻ lo lắng, mà đúng hơn thân chủ lo lắng còn cô thì thấy hồi hộp. Biết là điều sớm muộn cần phải chấp nhận nhưng đột nhiên đối mặt gần hơi chút căng thẳng. Dù sao đã mấy năm nay cô không có đến một người thân để tiếp xúc rồi.

"Không sao, Đường Viên không vấn đề gì cả, thăng bé nếu điều trị tích cực chắc bệnh sẽ thuyên giảm sớm thôi". Cố Mặc cảm nhận độ run từ đôi tay bé nhỏ truyền sang mình, anh không giỏi an ủi chỉ biết kéo cô vào ngực mình trấn an đôi câu.

Vi Khiết thở mạnh rồi lại hít sâu một cái nữa ổn định tinh thần mình, cô gạt đầu trấn an Cố Mặc rồi tay gỡ ra lấy hết can đảm mở cửa vào trong. Còn anh đứng ngoài, biết ý không làm phiền đến hai chị em trong nhà nói chuyện.

Cô bước vào, ánh mắt nhìn về phía cậu thanh niên mắt nhắm nghiền gầy xanh xao đang cố gượng mình truyền chất máu màu đỏ thẫm trên giường bệnh. Đó là Đường Viên, em trai của thân chủ, thăng bé kém cô hai tuổi, năm nay 16, cả tuổi thơ của nó từ khi sinh ra như đã được định sẵn trong bệnh viện, đau đớn triền miên. Nó và cô đều là hai đứa trẻ bất hạnh. Bị ruồng bỏ, bị đánh đập, hành hạ, thậm chí còn mất đi người mẹ mình yêu nhất trên đời. Tưởng thời gian sẽ giúp được sống an ổn thì Đường Viên mắc bệnh, Vi Khiết phải như con thiêu thân ở nhà họ Đường, cầu xin từng tháng năm một để đổi tiền chữa trị cho em trai. Bất hạnh hơn, chị em xa cách, gặp nhau cũng chỉ biết ngậm ngùi khóc vì quá khổ.

Vi Khiết hai bờ vai run run nhìn Đường Viên, trong lòng cô đau nhói, ngực tức không thể thở nổi, nước mắt ứa chực trào ra bất cứ lúc nào. Cô lững thững bước tới gần giường bệnh hơn, chân vô hồn không có lực. Tay nhỏ run cầm lấy bàn tay gầy gò xanh xao của Đường Viên, để vào trong chăn, kéo lên cẩn thận.

Đường Viên ngoại trừ hơi gầy ốm thì thằng bé khá đẹp trai. Tóc che mai hình nấm, lông mày đậm nét, lông mi dài như con gái, mắt hai mí nhắm nghiền dễ thương, sống mũi cao thẳng tắp, đôi môi tím nhợt nhạt thiếu sắc khiến người chị nhìn vào mà xót xa.

Vi Khiết kéo ghế nhẹ đến thành giường, ngồi xuống để tránh ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của em trai. Nhưng ai ngờ đầu Đường Viên lại rất tỉnh, cảm giác được người bên cạnh, đôi mắt thẳng bé lim dim rồi mở ra, mày lúc đầu khó chịu nhíu chặt lại, hần tướng y tá đến thay thuốc. Cho đến khi nhìn thấy chị gái ở bên cạnh, nó mới thả lỏng mày ra, đôi mắt mở to ngạc nhiên, môi nhợt nhạt nở nụ cười tươi rói, gọi một tiếng to rõ ràng:

"CHỊ...."

Vi Khiết dật mình, cười nhẹ với cậu em trai bệnh mà vẫn vui mừng, trong vô thức cô xoa lấy cái đầu của cậu giống như kiểu thân chủ trước đây rất hay làm, dịu dàng nói:

"Tiểu Viên tỉnh rồi à, mệt lắm không?... Đừng kích động quá, em đang truyền, cẩn thận chệch kim". Cô đỡ em trai nằm lại giường, khuyên nhủ

"Em không sao đâu, em khỏe lắm. Chị đến lâu chưa? Thực là...đến mà còn không gọi em dậy... chị ấy, tiểu vô tâm". Đường Viên riu rít không muốn nằm nữa, cậu nhất quyết phải ngồi dậy trò chuyện, tâm trạng so với lúc này hơn hờ rất nhiều

"Ừ, ừ...chị vô tâm.. em chỉ cần giữ gìn sức khỏe, chị đây có sao cũng được...thân thể em dạo này không ổn hửm?...đừng cố sức quá...nếu không học nhiều được thì đừng cố a...".

Vi Khiết tận tụy an ủi, ánh mắt trào nước mắt hẳn sự lo lắng, như cảm giác này là một phần linh hồn nhỏ của thân chủ đang chế ngự cô, không kiểm soát nổi xúc động mà tuôn trào

"Ài da, em khỏe lắm Thanh niên trai tráng mà. Chị ấy, Có phu nhân bắt nạt chị nhiều lắm đúng không?... Em cứ nghe ngóng tin từ chị mà thực lâu không thấy chị về Đông Thành". Cậu em trai lo lắng cho chị gái, cậu khéo mồm trấn an bà chị của mình, lau nước mắt cho chị rồi cười cười, nói nói hỏi

"Chị rất tốt. Tại chị ở Tô Thành rất bận không về thăm Tiểu Viên được. Em giữ gìn cái long thể phượng hoàng giúp chị là tốt rồi". Vi Khiết làm mặt quỷ, vuốt mũi em trai mình trên

"Tuần mệnh, nương nương".

"Ranh con".

Vi Khiết bật cười, môi vẫn thoảng qua nụ cười hạnh phúc, lâu lắm rồi cô mới được hưởng hơi ấm từ ruột thịt. Vừa có cảm giác quen thuộc vừa có cảm giác lạ lẫm. Nhưng chốt lại thì vẫn rất hưởng thụ.

Cô nàng Đường tâm trạng khá tốt khi gặp thân thiết với em trai thân thủ, nhìn thấy đĩa táo trên bàn liền cầm dao gọt, theo trí nhớ của thân chủ, Đường Viên thích nhất ăn táo cùng thịt bò xào.

"Ăn táo nhé, chị gọt cho nhóc đây. Tí ăn xong, truyền xong liền đưa nhóc đi ăn món thích. Đồng ý không?". Vi Khiết vừa chăm chú gọt táo, vừa chiều chuộng em

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Có Thủ Trường Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

Đúng như lời hứa của mình, Vi Khiết dẫn em trai bảo bối đi ăn. Tất nhiên, Có Mặc bắt đắ đi trở thành tài xế cho chị em nhà họ, không vui về gì nhưng ai bảo bạn gái anh là pháp bảo, không chiều không được.

"A Viên, đây là bạn trai chị". Cô nàng Đường tự hào giới thiệu người tài xế đang lái xe kia

"Ồ, chào anh rể, em tên Đường Viên". cậu tỏ vẻ hết sức ngạc nhiên nhưng nhanh chóng giới thiệu mình, cậu không ngờ mới mấy tháng không gặp chị gái hiền lành, nhút nhát của mình đã kiếm được mối, càng không ngờ rằng chị lại đến đây với thêm một người nữa

Mặc cho hai chị em tíu tít với nhau, Có Mặc vẫn thực sự không thích cô thân thiết với ai như vậy, trông kia cười thật tươi, chói mắt quá. Chị em ruột thì đã sao? Bằng anh ư?

Cố Mặc không nói thừa nói thiếu ngoài chữ: "ừm" rồi lạnh lùng lái xe, ôm một bụng khó chịu đợi hết ngày về tìm cô xử lý.

Đường Viên thấy bạn trai chị gái không phải dạng thích nói nhiều, liền quay sang thì thầm hỏi chị:

"chị, anh ấy thực lạnh lùng, có khi nào rất hay ăn hiếp chị không?"

Vi Khiết: "chị giống người hay bị người ta ăn hiếp sao?"

Đường Viên: "Giống"

"nhóc con, lo quản tốt việc của em đi. Chị gái em cực kì men, cực kì giỏi, ok?"

"Là cực kì không phải nữ nhân mới đúng". Cố Mặc lên tiếng bổ sung cho lời nói nghĩa cử của bạn gái, quả thực anh là một người mang chủ hướng ý kiến khá nhiều, sai phạm của cô nhóc anh không nhìn được mà châm ngòi trừu

"Àu, chị thay đổi nhiều thật luôn". Đường Viên ngờ ngác thế nhưng vẫn cứ gật đầu theo, thật ra cậu cũng thấy chị cậu sau một mùa hè liền khác đi rất nhiều, vẫn là chị nhưng từ cách ăn mặc, cử chỉ, tính cách, có chút gì đó không đúng. Chị gái cậu lúc trước luôn lãnh đạm, nhẹ nhàng nói khó nghe ra chính là nhảm chán. Còn bây giờ Vi Khiết thật sự sôi nổi, hoạt bát và hay cười hơn chị trước kia nhiều. Cách ăn mặc cũng phối hợp thanh tú hơn nữa. Mặc kệ điều này thì con người vẫn luôn phải thay đổi, có khi chị gái cậu đã tìm được mục tiêu chính để thay đổi rồi.

"Yên tâm đi, dù chị có thay đổi nhiều hơn nữa cũng sẽ chỉ hướng tới tương lai và em thôi". Vi Khiết cười xoa đầu nhìn em trai, vô thức phát ra câu nói trách nhiệm khiến cho chính cô gái 19 tuổi bấy giờ ngẫm lại cũng phải cảm thấy bất ngờ

Xe của Cố Mặc nhanh chóng đưa hai chị em đến nhà hàng thịt bò nổi tiếng bậc nhất thành phố Đông Thành. Vi Khiết xuống xe nhìn biển hiệu thì trong lòng có chút âm ảm xâm chiếm bất ngờ. Cô đã từng bảo mà, Cố Mặc không giống như vẻ bề ngoài của mình, anh ít nói nhưng bất cứ hành động nào anh làm đều mang đến ý nghĩa nhất định. Ví dụ như hôm nay, cô chưa từng nói sẽ nhờ anh cùng đi đến chỗ Đường Viên, cũng chưa từng bảo anh rằng Tiểu Viên thích ăn thịt bò. Mọi thứ hết thảy anh đều nắm quyền chủ động trước ý nghĩ của cô an bài, anh thực có những chuyện điều tra sở thích an nhàn của chị em cô.

"Vào đi, thịt bò ở đây rất ngon". Cố Mặc nhanh chóng cầm tay Vi Khiết bước vào trong quán, thực sự coi em trai cô làm bóng đèn cho bữa ăn của hai người, anh còn không cho cô nắm tay em trai mà một mình dành lấy, Đường Viên cười tủm tỉm biết ý, cậu ngoan ngoãn đi theo họ và phục vụ hướng dẫn đến phòng bao, cậu thực sự không dám đối đáp với anh rể tương lai này được không, chị cậu quả thực kiếm được một quả độc chiếm rồi

Vào phòng bao đặt trước, Vi Khiết cùng Đường Viên phải choáng ngợp vì sự sang trọng của nó. Đây chính là sự khác biệt rõ rệt nhất giữa nhà hàng hạng ba và nhà hàng hạng nhất. Mọi thứ trong phòng bao đều được dát vàng, màu sắc sang trọng chủ đạo màu trắng. Tuy chỉ có ba người ngồi nhưng Cố Mặc lại chọn phòng có diện tích rộng, đèn chùm chiếu ánh sáng trắng xuyên suốt khắp căn phòng tạo cảm giác mát mẻ, không giống như ánh sáng vàng bình thường gây nóng và nhức mắt cho người nhìn. Phong cách, hơi hướng tân cổ điển như này luôn làm Vi Khiết chết mê, giống kiểu nửa cổ, nửa hiện đại. Chiếc bàn gỗ lớn sắp xếp giữa căn phòng, những chiếc ghế xếp xung quanh ngay ngắn.

Phục vụ đã chuẩn bị hết đồ ăn lên trên bàn, bày biện khá đầy đặn và đẹp đẽ. Bếp trưởng lễ trọng chào mọi người đến, chuẩn bị công tác nấu nướng phục vụ khách hàng của mình. Vi Khiết được Cố Mặc kéo ghế ngồi xuống, Đường Viên bị cô đơn hơn, phục vụ kéo ghế hộ cậu. Thôi thì vì một bữa ăn ngon, cậu nhìn cầu lương ban phát một tý cũng không sao. Dù gì cũng là mối tình của chị nhà.

"e hèm, nhân dịp đặc biệt chúng ta liệu có thể...."

"không thể uống rượu". Cố Mặc chưa nghe cô nhóc nói một nửa đã trả lời quả quyết luôn, anh còn lạ gì cái tính ma men của cô nữa. Thuốc lá thử, rượu thử, đánh nhau gây rối thử. Trên đời này chỉ sợ những thứ độc hại đã bị Khiết Nhi học thuộc lòng rồi

Đường Viên theo dõi biểu cảm của đôi trước mắt ngó người luôn, chỉ sợ tình chị em có chắc bền lâu, tính của chị gái cậu trước giờ luôn chừng mực đã bao giờ uống rượu, hay chị biết uống mà cậu không biết, khả năng đó có sao? anh bạn trai hiểu chị ấy đến nỗi nói một nửa liền nhận định được. Hiểu quá làm cậu ghen tị được không?. Gắp cho mình miếng thịt bò vừa nướng chín, bỏ vào miệng nhai, đôi mày nhỏ nhíu chặt lại suy nghĩ vu vơ, vừa nghĩ vừa ăn.

"Anh thấy khả năng chị em sẽ uống rượu là bao nhiêu phần trăm?". Đường Viên nghĩ không thông, nhăn mặt hỏi Cố Mặc

"99%". Cố Mặc quả quyết

"Là 0% mới đúng, chị em làm gì biết uống cơ chứ?"

"là nhóc không biết chị nhóc có thể không?". Cố Mặc đối đáp, anh nghĩ đến cảnh cô nhóc ở nhà anh mở chai vodka loại độ cao của anh ra uống, là một chai chứ không phải một cốc nhỏ, từ lượng cực tốt, anh đang sợ sự bất chấp của cô, hay sự hư hỏng ngầm trong não trẻ con kia

Trong lúc hai người đàn ông một lớn một nhỏ đối đáp với nhau, Vi Khiết đã thành công gọi một chai rượu Flavoured Gin hương hoa quả nổi tiếng của hãng Bombay Sapphire. Gọi xong cô còn thành công uống xong hai chén, hà hơi thoải mái nhắm nháp cùng thịt bò thượng hạng. Dù nhà hàng năm sao nhưng trông sự bất cần của cô thì biết, nhắm không khác gì mấy quán rượu ngoài phố. La Thuồng ngày trước không khoe ra chứ thực chất là một con ma men chính hiệu. Từ lượng đến đại thần rượu trong giới cùng phải chào thua.

Cố Mặc quay ra thấy tình cảnh này thì nhíu mày lại, mạnh tay cướp lấy chai rượu trước mặt cô, để xuống đất bên anh, không cho cô động chạm nữa. Đường Viên thì há hốc mồm nhìn chị gái mình thoải mái nhắm bắt cần. Đây là chị gái cậu sao? cũng thực quá dân dã đi.

"Tiểu Viên, ăn thịt bò đi, chẳng phải em rất thích sao? đừng ngại". Vi Khiết thay đổi 180 độ quay sang em trai nhẹ nhàng gấp miếng bò xé phay vào trong bát, cung chiều

"vâng, chị cùng anh cũng ăn đi ạ". Đường Viên hoàn hồn cười dè dặt, thôi thì kệ vậy, cậu cứ ăn uống no bụng đã, chị cậu dù như thế nào vẫn luôn là chị cậu mà

"Phần của tôi đâu?". Cố Mặc không biết xấu hổ nhìn bát của Đường Viên, ăn vạ vùi vĩnh

"Hừm?". Vi Khiết dứt khoát giả ngu

"trong bát tôi chưa có thịt bò em gấp". Cố Mặc kiên nhẫn

"không có phần anh đâu, muốn ăn là phải tự vận động cơ tay"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Sau một đợt đấu tranh đồ ăn giữa hai người đàn ông, một lớn, một nhỏ không ai phân thắng bại. Cả hai đều như trẻ con lên hai hét làm nũng rồi vùi vĩnh cô nàng Đường. Cố Mặc bất chấp lớn tuổi đòi thịt bò từ bát Vi Khiết. Đường Viên bất chấp bạn trai chị làm nũng đại chiến món cậu thích.

"Hai người có thôi đi không? Tôi còn trẻ chưa muốn làm mẹ ok?". Vi Khiết đặt mạnh đĩa xuống, phục vụ tận tình kiểu này khiến cô điên hết người, không ăn được miếng thịt nào hần hơi cả, đùa gì chứ, cô là phụ nữ, người nên được phục vụ nhất trong căn phòng này mới phải

"Chị, tại anh ấy cố tình dành trước". Đường Viên dùng chiêu đáng thương

"Là em không chủ động gấp cho bạn trai mình mới đúng". Cố thủ trưởng mặt dày khoanh tay lý lẽ

Vi Khiết đờ người ra, cười bốn cọt, giọng trong trẻo biến sắc:

"Hơ, thế hai người không định ăn bữa này đúng không nào? Được thôi, đi về. Về rồi liền thuê cho anh một cô chuyên dứt đồ ăn tới tận họng".

Cố Mặc cùng Đường Viên nhìn nhau, trao đổi ánh mắt tội lỗi, quyết định ngừng khiêu chiến. Con giận của con gái cậu trai 16 tuổi không hừng nổi. Con giận của bạn gái nhà, đàn ông gần bước sang tuổi 25 chưa đủ trình để chống đỡ. Tốt nhất, im lặng, ăn, rồi phản nhanh trước khi núi lửa phun.

"Ăn, tất nhiên ăn rồi. Chị, chị cũng ăn đi".

"Chẳng phải em có hứng uống rượu sao? Cho em một chén". Cố Mặc lâu ngày yêu liền nhận ra chiêu thức nịnh nọt mới, anh không muốn vì bữa cơm mà chiến tranh lạnh đâu. Anh và cô yêu đủ xa lắm rồi.

"Thế có phải ngoan không. Làm bản nương đây một hết cả người". Vi Khiết cười lại, thỏa mãn, cảm giác nữ hoàng là khi có hai người đàn ông đang làm thế nô cho mình

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78

Ăn xong cả ba rời khỏi quán, Cố Mặc đưa em trai Vi Khiết về bệnh viện cũ, còn anh thì đưa cô về Đại học Đông Thành, mới đầu năm học đã làm ảnh hưởng đến việc học của cô thực không hay chút nào.

"Em vẫn được nghỉ nửa ngày nữa đấy, anh chắc chắn sẽ đưa em về trường. Còn chính mình từ biệt bảo bối chứ?". Vi Khiết hoài nghi, nâng tầm quan trọng của mình đặt lên

"Chắc chắn". Cố Mặc trong lòng run lên một trận, đừng nói thời hòa bình hiện giờ, anh vừa làm quân nhân, vừa làm doanh nhân việc xa cô là điều sớm muộn tất yếu, nhưng ý chí lại chẳng có chút kiên định như lời nói lạnh lùng đầu môi chút nào

Vi Khiết ngán ngẩm, chán ngoài mặt nhìn bạn trai băng giá của mình, bây giờ mùa thu chưa đến độ đông mà cô đã có ý định sắm áo rét rồi đây này.

"Anh thực chẳng biết hâm nóng tình cảm đôi bên gì cả". Cô nàng trách móc

Kết...t.....t....

Cố Mặc ấn mạnh chân phanh dừng xe lại đột ngột, may cả hai đều thắt dây an toàn từ tể nếu không điều chắc chắn là chấn thương sọ não là nhẹ, hủy nhan là lớn.

"Anh điên....

Chưa nói xong cô nàng đã bị bờ môi của Cố Mặc phủ lên. Hai đôi chạm lấy nhau như muốn hòa hợp bám dính không rời. Lưỡi của anh điêu luyện, điên cuồng khuấy hết tư vị ngọt sót lại bên trong khoang miệng cô, men đến từng chiếc răng trắng nhỏ xinh kia, gõ cửa từng góc ngách. Động tác lúc nhanh, lúc chậm, lúc nhẹ nhàng, lúc hăng hái dẫn dắt điệu nhịp nhạc tình cảm mỗi lúc tăng dần, không khí chơi xe chán nhẹ lên, khắp xe nồng nặc mùi ái tình.

Hôn, hôn đến khi cô muốn ngừng thở, Cố Mặc mới rời xa chiếc môi anh đào ngon ngọt ấy. Thực sự phải thừa nhận rằng cô nhóc y hệt một loại thuốc chơi đến nghiện vậy, một độc dược anh muốn chiếm đến cả từ tâm hồn lẫn thể xác. Cả môi cũng mềm như bông, mịn như da. Xúc cảm được diễn tả qua hai từ "tuyệt vời".

"Thế này đã đủ nóng chưa? Hay em còn muốn....

"Stop...thế đủ rồi...em không muốn chơi kiểu rung xe chán nữa, quá điên rồ....". Vi Khiết che tay lên miệng bạn trai sắc của mình hòa giải, cô không chơi nổi nhân vật lão làng như anh quân nhân giấu mặt cầm thú đây ok

Cố Mặc sau trận hôn liền thoảng thời gian dành ra tận 5 phút để ngắm cô nhóc nhà đang đỏ mặt lên như trái cà chua, rất dễ thương, rất nữ tính. Là lần đầu anh nhìn thấy cô ngại ngùng, từ chối điên cuồng như vậy. Bề ngoài có vẻ khá mạnh mẽ về yêu đương nhưng đến chính mình mới trải nghiệm lần đầu, đúng là Khiết Nhi của Đường gia. Cảm xúc có một không hai.

"Đi thôi...anh còn ngắm cái gì nữa hả?". Vi Khiết lấp bấp vội nói, nhìn cái tên háo sắc này ngắm cô kiểu này cảm giác như vào hang cọp vậy

"Đưa em về trường". Cố thủ trưởng cười tùm tùm, tâm trạng max tốt, anh hoàn hồn lại, đạp ga đưa Vi Khiết trả về nơi học tập

"Thời gian tới tôi không quên em được nhớ rõ từng lung tung, lộn xộn đấy. Ở trường học liền bớt gây chuyện một chút". Cố Mặc vừa đi, vừa dặn dò kĩ càng, y hệt bố xa con trong lòng bao bất an, nhớ nhưng vậy, thật chất anh chẳng khác người dám hộ lớn nhất của bạn gái nhỏ nhà là bao, có khi còn lo lắng hơn cả phân bố con, cậu cháu ấy

"anh chính là không tin tưởng em rồi". Vi Khiết bĩu môi than thở

"Có khác gì nhau đâu? mới ngày đầu nhập học em làm ngay một trận đánh lên người Ngô thiếu gia của Đông Thành, vào phòng giám thị ngồi ăn cơm hộp, uống nước cam. Vui không?"

Cố Mặc nhớ lại sự việc cách đây không lâu của cô, cũng chính vì vụ ấy hot khắp diễn đàn của Đông Thành anh phải bỏ dở bao nhiêu việc ở Tô Thành về đây xử lý, thu dọn rắc rối giúp cô. Nếu không đảm bảo Ngô gia sẽ làm loạn nơi cô lên, nặng hơn Vi Khiết sẽ bị đình chỉ ngay ngày đầu đi học

"Đương nhiên.....vui.....không vui". Cô nàng Đường định mạnh mẽ nói vui liền cảm nín lại nhận lỗi khi nhìn thấy gương mặt anh tuấn của Cố thủ trưởng. Cố Mặc mà tức giận thân hình nhỏ bé của cô không đỡ nổi

Cố thủ trưởng hài lòng gật đầu về biểu hiện tốt của cô nhóc, anh chuyên tâm lái xe đưa cô về đại học, nửa đường không nói đến nửa chữ nữa. Cho đến khi tới nơi, anh mới dừng xe lại xa xa công một đoạn, chưa cho Khiết Nhi xuống vội, nhanh tay lấy trong tủ xe trước mặt cô một hộp màu xanh lam đậm hình vuông, mở ra. Không lời tỏ tình, không lãng mạn, không mở lời gì, liền dứt khoát cầm tay cô đeo chiếc nhẫn vào.

"Cầm em tháo ra, phải đánh dấu chủ quyền rằng em đã có chủ tôi mới an tâm được". Cố Mặc hài lòng

Vi Khiết thì đờ người chưa phản ứng hết được, hành động này nhanh như chớp a, bùm một cái một chiếc nhẫn bạc khắc hình hoa cúc họa mi tinh xảo ở trong ngón tay "tình" của cô. Là loại hoa cúc họa mi cánh xanh lam sẫm của biển cả. Nhụy được gắn một viên ruby trắng như thủy tinh ở giữa làm điểm nhấn. Hai từ để diễn tả thôi "tình tể".

"A Mặc, thứ này....". Vi Khiết có cảm giác một con trào nóng trong người, cô tạm thời lòng có chút mâu thuẫn, người yêu thật nhưng nhận món quà từ anh mà cô lại chưa có gì đáp lễ khiến mình thật nhỏ bé

Cố Mặc như biết cô tính toán suy nghĩ gì anh cướp lời luôn: "tặng em, coi như là món quà lớn đầu tiên tôi tặng em"

"Khiết Nhi, tôi không cần biết em nghiêm túc về mối tình cảm này không. Nhưng với tôi, tôi thực nghiêm túc. Khiết Nhi, tôi là một quân nhân. Một quân nhân thì cả một đời chỉ nghĩ về một thứ tình cảm thôi. Em là người đầu tiên đến với tôi, cũng sẽ là người cuối cùng đi cùng tôi. Rõ chưa?". Cố Mặc quay người sang, đôi tay rắn cầm lấy bờ vai nhỏ của bạn gái, ánh mắt kiên định hiện lên đoạn tình cảm cung chiều, dung túng. Sự thật lòng của anh khiến cho mọi thứ bây giờ xung quanh hai người như hóa lỏng

Vì Khiết ngạc nhiên, bất ngờ rồi xúc động, cô cũng sắp hóa lỏng. Nếu như lúc trước trong bất cứ hoàn cảnh nào cô sẽ không cho phép mình khóc đến 2 lần trong một ngày, dù đó có là 2 lý do khác nhau đi chăng nữa. Nhưng không hiểu sao trước lời ước hẹn của Cố Mặc khiến cô không kìm được mà rơi nước mắt. Cô chưa từng được ai hứa hẹn, cũng chưa từng hứa hẹn với bất kì ai. Vì cô biết một khi đã hứa hẹn thì đã có một sự đánh dấu nhất định nào đó rồi. Cô không đủ can đảm để thực hiện và đối mặt với những lời hứa.

"Cố Mặc...em cứ coi như đây là lời tỏ tình của anh nhé". Vì Khiết nén nấc từ trong cổ họng ứ lên, tay lau lên mắt mình, môi anh đào mỉm cười hạnh phúc, hai lúm đồng tiền sâu xuống khiến ai nhìn cũng muốn cắn một cái dù cô có mong manh thế nào

"Ừm, lời tỏ tình của tôi với em". Cố Mặc cười nhìn con mèo mıt trước mắt mình đây, tay liền tiếp lau những giọt nước mắt lã chã kia, anh cứ ngỡ Vì Khiết anh quen sẽ không bao giờ rơi lệ vì tính cách của cô đôi khi khiến người ta cảm thấy chỉ có cứng không thấy mềm, hôm nay anh lại được mở rộng tâm mắt thêm lần nữa. Hóa ra cô cũng sẽ như những cô gái khác, biết rơi lệ, biết đau buồn. Đặc biệt, lúc cần biểu lộ cảm xúc thì chỉ biết nhìn rồi nấc nghẹn.

"Lúc anh đeo nhẫn nhờ em không đồng ý rút nó ra thì sao?". Vì Khiết cuối cùng cũng điều chỉnh được tâm trạng của mình, đôi mắt trong đang từ nước mắt chuyển sang lạnh lợi như lúc mới đầu, bây giờ mới mở mồm trêu ghẹo được

"Cho em làm thế sao?". Cố Mặc xuống xe cùng cô, anh nhún vai hỏi ngược lại

"ok, nếu em làm thế thì sao?"

"thì em sẽ sao đấy".

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Xúc động với nhau một hồi, cặp đôi dù có lưu luyến cũng phải tạm biệt, ai lại cứ đứng trên mặt đường làm mấy cái trò sến súa cho dân tình bắt gặp mà bàn tán chứ. Nhất là trước công trường học thể này, cô không ngại thì người làm kinh doanh đặc thù với sức ảnh hưởng như Cố Mặc cũng ngại vì bao nhiêu thể diện tích góp đề mất hết.

"Thôi em về kí túc đây, anh cũng về đi, có gì em sẽ ngoan ngoãn báo cáo tình hình của em với anh". Vì Khiết cười, hôn gió một cái để tạm biệt, không quên vỗ ngực mình bảo đảm sẽ ngoan

"Đợi lúc em gọi điện thì chắc máy tôi cũng đơ rồi. Để chắc chắn tôi sẽ gọi thường xuyên, thời gian sẽ cố định. Cuối tuần nếu rảnh liền về Tô Thành cho tôi". Cố Mặc nghiêm nghị dặn

"Tuân lệnh, thủ trưởng". Vì Khiết đứng nghiêm lại, tay một góc 90 độ chào đúng tác phong người trong quân đội

Cố thủ trưởng bị hành động phản ứng nhanh nhạy của cô nhóc nhỏ kích động đến cười ngắc ngẻch, tay lớn xoa lên tóc cô y hệt... cún nhỏ.

"Vào đi, tôi nhìn em vào cổng rồi đi luôn". Cố Mặc ôn nhu một phần nhưng cũng dứt khoát một phần, nếu cứ trong cái tình trạng lưu luyến không lờ thì có khi cho đến tối anh cũng không muốn xa cô mất. Cứng rắn một chút, nhớ nhung trong lòng, tự dặn ý chí kiên cường rồi sẽ qua. Cái cảm giác chưa xa đã nhớ này quả làm anh cảm thấy rất khó chịu

Vì Khiết cũng chẳng nỡ, thôi thì chạy một mạch đến cổng, quay đầu lại đôi ba lần ngắm lúc rồi mới khuất hẳn. Cô chưa đến nỗi ly biệt kinh khủng như thế, thời đợi công nghệ thông tin sắp 5.0 đến nơi rồi. Nhớ lúc nào, facetime lúc ấy. Cô đây là chỉ sợ anh nhà là cái loại sống lỗi với thời đại, điện thoại, máy tính thông minh có nhưng lại thích chơi hàng thư, giấy cho đọc lạ. Kiểu dạng chuyển phát chim bồ câu đưa tin của quân đội ấy.

Vì Khiết một mạch trở về phòng kí túc, mở cửa ra, ba cô gái đang ngồi tập kích trên bàn dài giữa phòng, liếc cô với ánh mắt đầy mùi vị bát quái.

"Ủ...hur...tiểu tiên lữ của chúng ta có mối ời". Vệ Ảnh ý vị nói, trong mồm vẫn đang cắn dở cây kem

"Ảnh Tử, cậu nói xem chúng ta có nên để người ta khao một bữa không? Ở đây, đang có ba con cầu độc thân".

Nhu Thanh mọi hôm vốn trầm tĩnh như nước, hôm nay lại ý vị chỉ điểm cho cô bạn cùng phòng, nói ra nói vào mấy từ khiêm nhã với tiểu thư khuê các danh giá.

"Thanh Nhi nói chí phải a, tiểu tiên nữ dù sao cũng là bạn cùng phòng với chúng ta, mà bây giờ bạn cùng phòng lại có đối tượng. Chắc bà không keo kiệt đến nỗi...". Năm nùng Nhật An lạnh chanh tán thành

"Mấy người chưa tra hỏi liền biết tôi có đối tượng. Hừm? Có mùi bát quái". Vì Khiết khịt mũi người xung quanh, rồi đi về phía giường mình ngồi phịch xuống

"Nhật An, bà vừa nãy đi mua đồ ăn vặt có thấy cặp đôi nào đang tình tình, tứ tứ ở vỉa hè đôi diện trường không?". Ảnh Tử ném phân bát quái cho nún

"Có a, một soái ca đẹp trai cao ráo đi chiếc Jeep màu cam nổi bật. Đang nắm đôi bàn tay bé nhỏ của hoa khôi Âm Nhạc, lưu luyến không muốn rời, cười đùa vui vẻ". Nắm nún nhanh chóng thuật bằng giọng điệu làm vẻ hết sức chua

Nhu Thanh chỉ điểm đúng chỗ ngứa: "Nhìn cái nhăn gấn đầy đá quý kia thì biết, cần gì phải đi tường thuật trực tiếp hiện trường".

Vệ tiểu thư đứng phắt dậy, bò lăn ra giường Vi Khiết ăn vạ:

"ai da, tôi đau, tôi khổ quá, cầu lương roi xuống từng miếng một, cầu độc thân mời nhật nhanh tý đề"

"Được rồi, xin người, tôi đưa mấy người đi ăn khao là được chứ gì?". Cô nàng Đường bắt đắ dĩ cười khổ nhìn đồng bạn cùng phòng diễn bài ca tự biên, cô đây bị bại lộ rồi, cần bản đôi diện với những con người độc thân này thì chắc sẽ tốn cơm gạo tối nay đây

"Lầu cay". Nắm nún nhanh nhẩu tiên phong

Vệ Ảnh mắt sáng lên cướp lời: "món ăn băng chuyền"

Nhu Thanh thanh đạm hơn rất nhiều: "cá"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cổ Thủ Trường Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80

Nhà hàng ByNi

Vi Khiết của buổi tối hôm ấy

Nắm Nhật An nhìn lầu băng chuyền tiệc nuôi đĩa shushi cá hồi yêu thích: "Tớ muốn ăn cái kia cơ"

Vệ Ảnh đưa hộp kimbap cuộn trứng chiên cho bạn: "Nó ở tận xa, cậu ăn cái này trước đi"

Nhu thanh từ nãy đến giờ chỉ ngồi uống nước lầu thanh mát, ăn vài miếng cá nhỏ, cô nàng thường không mấy khi nói năng gì khi đang ăn cả, tính cách đúng chuẩn lễ giáo của danh vọng tộc hồi xưa. Đến cả nhai cũng từ từ, có khi đếm cả số lần đủ mới nuốt xuống.

Cô nàng Đường nhìn từ cặp Ảnh Tử rồi lại nhìn Thanh Nhi. Một bên sôi nổi y hệt trẻ con học lớp vỡ lòng. Một bên thì ăn không nói mà nói thì sẽ không ăn nữa. Thế giới tính cách của phụ nữ đôi khi đến cô cũng không thể hiểu rõ được ngay cả khi kiếp trước đã từng học phân tính bản ngã tâm lý rất chặt chẽ cũng không thể giải thích nổi tính cách trái ngược của những cô bạn cùng phòng. Bọn họ vốn không tính là hợp nhau nhưng lại cực kì biết cách sống chung. Cái quan trọng để hòa hợp đơn giản là sự nhường nhịn.

"Khiết Nhi, bà ăn đi chứ, rất nhiều đồ ăn đó, no một bữa ngày mai lại phải về ăn bụi cơm căng tin đấy". Vệ ảnh cố đám ăn xôi thấy cái hộp thức ăn nào đến gần mình cũng lấy xuống, chất đầy hết bàn ăn cùng ghế ngồi, dù không thể ăn hết

"Cứ ăn thoải mái là được rồi". Vi Khiết nhìn đồng đồ ăn lác đàu từ chối, cô tuy dạ dày to, thể chất ăn nhiều không béo nhưng mấy đồ ăn hỗn hợp các loại như lầu băng chuyền cô không hợp khẩu vị lắm, cùng thì ăn vài miếng thôi

"Ai da, tiểu tiên nữ cậu gầy lắm đó, ăn nhiều một chút". Nhật An nhiệt tình gấp thức ăn vào trong bát cho cô bạn

"cảm ơn".

"không có gì".

- ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ -

Ba cô bạn nhanh chóng giải quyết xong đồng đồ trên băng chuyền được lấy xuống nhưng có vẻ với các nàng hình như đồng đồ ngặt nghèo vẫn chưa đủ cho cái dạ dày khổng lồ lắm, liền rủ cô đi ăn vặt đường phố ở chợ đêm. Vi Khiết hoạt động đầu não hai ngày, thân thể nhỏ bé đã sớm rã rồi từ lâu rồi giờ chỉ muốn về ngủ một giấc lên hồn. Cô đây muốn làm bạn với giường hơn đứng trên đường phơi mặt. Liền nghĩ cách giả diễn nịnh nọt bạn cùng phòng.

"Ảnh Tử, cậu đi cùng Nhu Thanh với nắm nún đi. Hôm nay mình mệt thật sự rồi". Vi Khiết ho mấy phát, môi cắn chặt làm vẻ mặt khó chịu đáng thương

"Một lúc rồi về thôi". Nắm nún nín tay cô lay lay

"Đúng đấy, lâu lắm rồi mình không đi chợ đêm, nghe nói dạo gần đây náo nhiệt hơn rất nhiều". Vệ Ảnh nhanh cướp lời

Nhu Thanh cười trừ, cô nhẹ nhàng khuyên nhủ hai nàng trẻ con:

"thôi đi, ba chúng ta đi chợ đêm thả cho Vi Khiết về kí túc xá. Nhìn xem, người ta bị cậu hành đến đầu rơi, máu chảy, túi tiền bị thương rồi kìa"

Cô nàng Đường nghe, cảm kích không thôi, liên tục bắn tym cho bạn Nhu Thanh thân yêu, tính chơi quả bài chuẩn luôn sau đó.

"Thanh Nhi, hôm nào mát giò liền mời cậu một chuyến lên hòn"

Vi Khiết bắt ngay một chiếc taxi ở lề đường sau đó lên xe báo địa điểm, một mạch trở về kí túc xá. Nhanh chóng mấy phút sau cô đã lết về phòng kí túc thân thương. Mở cửa, vút chìa khóa sang một bên, đi ngay đến tủ lấy quần áo rồi vào nhà tắm rửa ráy.

Nghĩ mới nhớ, mấy ngày nay cô chưa kịp thu thập, đăng thông tin lên mạng về vụ nhà họ Đường. Lúc Cố Mặc gọi liền quên khuấy đi mất, vì tình lao như điên đến người ta, quên mình luôn. Công việc dạo này lờ đờ nhiều quá thế, không yêu thì thôi, yêu vào ý quá thành lười. Không tin cứ nhìn cô thì biết. Việc ngày nay chưa làm xong liền muốn mơ mộng đẹp rồi.

Tắt nước, lau khô người, mặc quần áo. Vi Khiết mệt mỏi đẩy cánh cửa phòng tắm ra rồi đi tìm cốc nước ấm uống. Dạ dày của thân chủ có chút không tốt, ăn chút đồ sống vào liền hơi nhức bụng. Nhớ hồi kiếp trước còn sống, có đánh chết cô cũng không bị mấy cái bệnh vặt vãnh này. Cái thân trẻ này cần được bồi bổ nhiều hơn nữa thôi.

Vi Khiết lắc đầu ngán ngẩm ngồi xuống giường, một tay vẫn đang cầm chiếc khăn lau khô đầu. Chiếc điện thoại trong túi đột nhiên rung lên, vẫn là bài hát cũ "break my heart again". Cô bỏ chiếc khăn xuống, lấy điện thoại ra nghe. Là một đầu số lạ.

"Alo?"

Đầu bên kia giọng khỏe khoắn, đậm chất dân Đồng Thành, từng câu đẩu dính sát, nặng tiếng vang lên:

"Chị Đường, em là Ngô Thừa đây".

Vi Khiết nghe tên, khước môi không khỏi nhếch lên, hóa ra là đàn anh bị cô đánh cho toi bồi, chắc là đang gọi điện tiền bồi thường đây.

"A, đàn anh, anh xưng như vậy, em hơi ngại". Cô nàng đường tình nghịch trêu chọc lại

"không...không... chị là nhất, chị là lão đại...". Ngô thừa nhanh chóng phủ nhận, má ơi, bà cô tổ có quan hệ với Cố gia có mười cái gia tộc nhà anh cũng không đầu nổi, nữa là anh

"Chị Đường, tiền bồi thường cho chị, em chuẩn bị xong rồi...em thấy chuyển khoản không bằng tạo mối quan hệ... hay chị cho em cái lịch hẹn được không?". Ngô Thừa kính cẩn hỏi, cậu ta tỏ ra dè dặt hết mức, ba cậu có dặn dò rằng nếu tạo được mối quan hệ với Đường Vi Khiết thì nên tạo ngay, người của Cố Mặc phải biết trân trọng mà làm ăn

"Tùy cậu". Vi Khiết trả lời rất bất cần, với cô gặp mặt hay chuyển thẻ đều cùng một loại cả, nhưng xét lại tiền mặt nóng hổi vẫn ngon hơn

Ngô Thừa nghe được thì vui mừng điên cuồng, cậu ta đứng dậy nhảy khắp phòng như ăn mừng dịp chiến thắng, thiếu gia xoắn nhanh mồm miệng, rói rít:

"chị Đường thật cảm ơn chị, cảm ơn. Tới muộn rồi không làm phiền chị nghỉ ngơi nữa. Tạm biệt"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Có Thủ Trường Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81

Cúp máy của Ngô Thừa xong, Vi Khiết vút khăn lau đầu xuống ghế, chân lười nhác gác lên thành giường, người đổ về đằng sau, ôm chiếc gối ôm màu hồng phấn mà Cố Mặc lựa khi đi trung tâm thương mại lúc mới quen nhau. Cả ngày mệt mỏi, cô bây giờ chỉ muốn ngủ một giấc xuyên ngày đêm nhưng đời éo le, cô đây còn làm sinh viên a, đã báo phép trống 2 ngày rồi, báo phép nữa chắc thầy cô giáo sẽ bắt lực không nhận cô vào lớp nữa mất.

Điều chỉnh tư thế hần hoi, cô nàng Đường quyết định tắt điện đi ngủ sớm, không làm việc gì hết cả. Tin nhà họ Đường thu thập xong, chỉ cần đăng lên là ổn. Việc bên doanh trại đã có Cố Mặc giải quyết. Cô bây giờ chính là đầu trống đi ngủ, không suy nghĩ, bấn khoăn.

10 phút sau

...

Nhạc chuông điện thoại reo liên hồi, vẫn bài hát "Break my heart again" quen thuộc.

Vi Khiết đang trong trạng thái thiu thiu sắp tiến vào giấc ngủ thì bị đánh thức, cô tức điên lên nhưng tay vẫn ấn nút nghe.

"Alo?". Bực tức

"Alo? Đường tiểu thư phải không?...A...xin lỗi đã làm phiền cô giờ này...cô đang ngủ sao?". Giọng nam thanh niên khỏe khoắn vọng tới, hết sức chân thành cáo lỗi

Vi Khiết lơ mơ: "Ai vậy?"

Anh chiến sĩ bên kia nhanh chóng trả lời: "A, Đường tiểu thư, chúng ta từng gặp mặt rồi, ở căn hộ của Cố thủ trưởng"

Cô nàng Đường xoa xoa đầu, động tác dường như đang lục lọi trí nhớ của mình nhưng cô lại không có thói quen nhớ mặt ai, tên ai, đặc điểm ai a. Những người quan trọng không nói, còn không thì đến anh ta kiểu gì cô còn chẳng nhớ. Lục vô dụng.

Thấy đầu bên kia một hồi im lặng, anh chiến sĩ nhanh nhẩu giới thiệu luôn, dù sao bây giờ đã không còn sớm nữa, gọi cho một cô sinh viên đại học luôn bận rộn thì quả thực hết phần khiêm nhã:

"Tôi tên Đinh Lộc. Hẳn cô không rõ tôi thì cũng phải nhớ tên tôi chứ?"

(nhân vật phụ ở chương 29)

Vi Khiết chẳng muốn nhớ gì hết, cô nhú mày, qua loa có lệ, nhanh chóng hỏi việc chính, vòng vo tam quốc nữa là hết đêm:

"Đình thiếu gia, rốt cuộc có chuyện gì? Anh có thể nói luôn được không? Bỏ qua phần giới thiệu".

"Đường tiểu thư khách khí rồi, Cố thủ trưởng gọi tôi là Tiểu Lộc, dù gì cô cũng khá thân với ngài nên gọi tôi như vậy sẽ thân thiết hơn".

"Còn về việc giờ này làm phiền cô thật ngại quá. Hạ Tướng có lệnh cho tôi nói về việc cô xử lý trong doanh trại. Tài suy luận xuất sắc làm ông ấy nể phục, muốn cô rảnh liến đến doanh trại lần nữa để Hạ Tướng cảm ơn thấu đáo và tiếp đón nhiệt tình hơn. Nói gì thì cũng là chuyện cơ mật nên..."

Chiến sĩ Đinh Lộc nói lưu loát một hồi, đến một đoạn quyết định dừng chậm lại xem phản ứng cũng như ý kiến của người bên kia, rất ý tứ

Vi Khiết nhanh chóng nói câu:

"Chuyện này Cố Thủ Trưởng biết chứ?"

"Báo cáo, không biết". Theo thói quen Đinh Lộc nghiêm giọng theo thói quen

"Ừm, cứ thế đã". Vi Khiết cụp mắt xuống, day mi tâm nghỉ ngơi một chút, mẹ nó, cô làm việc ăn tiền, không biết lại kinh động đến sự thú vị của ngài chức cao vọng trọng nào trong quân nhân đây, phức tạp.

"Vậy...". Đình Lộc tiếp tục thăm dò ý kiến

"Anh cứ báo với Hạ Tướng rằng tôi còn làm sinh viên, việc học hành vừa bận, vừa quan trọng. Nếu chỉ việc ấy thì không nhất thiết đâu. Tôi nhận tiền làm thì sẽ có cách ứng xử xứng đáng nhất. Còn nếu ông ấy vẫn sợ tôi hở miệng tiết lộ việc nước, thực lòng không cần thiết. Tôi căn bản người ngoài không hứng thú với bất kì thứ thông tin nào trong doanh trại".

Vi Khiết lười nhác nhưng giọng vẫn rất sắc sảo giải thích hợp tình, hợp lý từng chỗ một, chỉ qua vài câu thăm dò hội thoại cô như đoán được ý nghĩa của cuộc gọi đến ngày hôm nay. Chẳng sao cả, cô có lý do của cô, ngài Tướng kia có lý do của ngài ta, không xung đột. Việc từ chối gặp mặt thì lẽ đương nhiên, cô đây chưa ngu đến nỗi dây dưa với cơ mật nhà nước, vác thêm phiền phức vào mình. Cố Mặc hẳn sẽ có cách an bài thỏa đáng rồi.

"Không có chuyện gì, tạm biệt". Nói xong Vi Khiết không ý tứ liên cúp máy luôn, tiện thể tắt nguồn, vứt xuống dưới bàn học tầng 1. Giấc ngủ là vàng, nếu ai còn làm phiền cô nữa, chưa chắc cô đã bình tĩnh tiếp chuyện như hai người vừa nãy đâu. Tính khí vốn không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82

Sáng hôm sau

9 giờ

Cô nàng Đường vẫn say giấc nồng chưa có dấu hiệu tỉnh lại, bộ dáng ngủ của cô không còn gì để nói hơn. Thân hình bé nhỏ làm đủ mọi kiểu dáng, chân phải gác lên tường bên cạnh, chân trái lơ lửng trên không, eo thì đã không còn ở giữa giường nữa mà cong hẳn một đường và bị chiếc chăn mỏng quấn lại, gương mặt vẫn ngậy thơ và thanh tú như vậy nhưng một vài phần nhuộm thêm vẻ tùy tiện, lười nhác, bừa bộn của các nữ sinh viên cùng trang lứa.

Keng...keng...keng

Vệ Ảnh vừa đi học tiết đầu về thấy cô bạn thân vẫn ung dung liền không nhịn được thối bao đồng, lấy chiếc thau nhôm trong nhà tắm, cầm thêm cái đĩa cái ở đâu ra, đi đến giường bạn, gõ liên hồi mấy cái liên.

Keng...keng...keng (x2)

Vi Khiết đang mơ trong giấc mộng lãng mạn thì dật mình tỉnh dậy, cảm gối hốt hoảng, mày nhăn nhúm lại y hệt mấy bà cô, mò chu ra đang định chửi đồng:

"Mẹ kiếp, sáng ra đã hại bản nương đây. Muốn tìm chết sao? Rảnh quá hay gì? Định mệnh đời". Cô nhóc ôm gối chặt vào tai, giùng giàng cái chăn mỏng trên chiếc giường nhỏ

"E hèm... bà cô tổ của tôi ơi...bây giờ đã là trưa rồi, không phải sáng nữa. Thông báo cho cậu biết bây giờ là 9 giờ 5 phút. Cậu chỉ còn 10 phút nữa để chạy đến giảng đường học tiết Thanh Nhạc". Vệ Ảnh cố tình làm cái loa giấy, nói to hết cỡ vào tai con lợn ngủ trước mặt mình

"Cậu liền tránh xa ra khỏi tớ đi, giấc ngủ nào cũng bị cậu phá. Điền hay không?". Vi Khiết dùng tay đẩy mặt Vệ tiểu thư ra, ngồi hẳn dậy, chẳng thèm nằm nữa, dù sao cũng tỉnh hẳn rồi còn đâu

"Ồ hay, cậu còn tức giận với tớ nữa à? Giỏi lắm, bà đây rất có tâm thiện trí lòi cậu từ trên giường xuống đây. Muốn bị đình chỉ hay muốn đúp môn?". Vệ Ảnh bị cô bạn thân gắt gỏng, bỏ mặc mình đứng giữa phòng la

Vi Khiết chẳng buồn trả lời lại, xách đít vào nhà tắm đóng cái "sầm" cửa. Chính thức cô đây sáng ra bị đánh thức nên ăn bom nổ. Hãy cầu mong rằng kể từ bây giờ không có kẻ nào lén phéng chọc cô nữa. Nếu không Đường Vi Khiết đây đảm bảo, thẳng đó mất xác. Việc giết người, chôn xác là một trong những tài năng của cô đấy.

Đánh răng, rửa mặt, thay quần áo vù một cái. Vi Khiết ra đến bàn vở dăm ba quyển vở mới sách giáo khoa chẳng thèm nhìn bìa, tiêu chí mang đi cho đỡ chống văng cái cặp.

Đi bộ đến khu Thanh Nhạc. Thông dong vào lớp cũng thừa thêm hai phút nữa nhưng chẳng hiểu sao giáo viên môn này lại dờ dơi đứng trên bục giảng kiểm tra bài rồi. Vi Khiết đi đến chỗ của Nhu Thanh ngồi xuống, móng chưa đặt, mặt đã muốn gục ngay xuống bàn ngủ tiếp.

"Đến rồi à? 2 buổi trước cậu nghỉ, tớ chép bài khá đầy đủ, muốn mượn không?". Nhu Thanh vừa chăm chú xem sách, vừa tốt bụng hỏi cô bạn đang mệt mỏi kia

"Không muốn chép". Vi Khiết đến liếc qua cũng chẳng buồn thì chép cái gì

"Cậu ấy đang làm lười đấy, kệ đi". Vệ tiểu thư hậm hực từ ngoài tới ngồi bên tay phải chả Nhu tiểu thư, ý tốt của cô từ nay ném cho chó ăn, có chết cũng không chia sẻ cho Đường Vi Khiết

Nhu Thanh nhướn vai làm như tôi không quan tâm việc của hai người, ai cũng ăn bom: "..."

"Tất cả chú ý". Giáo sư ở trên bục giọng nghiêm khắc trấn giữ lớp cho trật tự, thấy ổn thỏa, ông nói tiếp:

"Giờ trước chúng ta đã học qua một số nốt thanh âm đặc biệt. Hãy cho tôi biết những quan điểm sai lầm về kỹ thuật thanh nhạc. Ai xung phong trước?". Giáo sư đọc câu hỏi, ông đứng giữa bục giảng lớn nâng gọng kính đen cổ cổ của mình nhìn xung quanh phía dưới

Cả lớp: "...". Có điện mới dơ tay đấy

Một câu kinh điển nữa của giáo viên thốt lên:

"Nếu đã không ai dơ tay... vậy tôi gọi theo SBD ngẫu nhiên"

"Tôi nhớ có một bạn nữ xin nghỉ 2 tiết ở lớp tôi. Hôm nay đến chưa?". Ông giáo sư thăm dò, giọng có chút khinh bỉ, tức giận

Vi Khiết đang lấy vở trắng cùng sách ra đặt trên bàn, cô căn bản bây giờ vẫn không biết đây là đang nhắm vào mình. Chỉ đến khi tất cả lớp đều quay mặt xuống nhìn cô, người thì bàn tán chủ đề không liên quan (vụ đánh nhau ở căng tin), kẻ thì chỉ trích cô này nọ. Đương nhiên, chẳng có câu nào tốt đẹp vừa tay nhau cả.

"Sao? Là tôi à". Cô nàng lạnh lùng liếc sang phía Nhu Thanh hỏi lần nữa cho chắc chắn

Nhu Thanh: "ừm"

Vì Khiết không những không lo lắng, sợ hãi mà khẳng khái đứng thẳng người lên, khuôn mặt xinh đẹp tỏa ra khí chất đầy kiêu ngạo. Cô đây không sợ trời, không sợ đất, thì sao phải sợ mấy thứ bài học, cùng lời giảng nhằm chán chứ?

"Bạn học, mời em trả lời câu hỏi của tôi. Thú thật, 14 năm vào nghề chưa ai dám bỏ trống tiết của tôi cả. Em có vẻ không có tý tinh thần âm nhạc nào". Giáo viên lại nhếch môi khinh bỉ cô gái xinh đẹp giống cái bình hoa phía dưới kia, vào nghề bao năm ông còn không rõ mấy cậu ả, cô chiều này sao?

Vì Khiết nhún mồm chặt lại, đôi mắt vốn trong vắt đôi thành sự sắc sảo cùng khó chịu ra mặt. Nói xấu cô?

"Lão sư, trước tiên mời thầy nhắc lại câu hỏi, à, em khi trả lời liền muốn nói vài thầy với thầy rằng: Việc thầy dạy 14 năm hay 100 năm đương nhiên không liên quan gì đến bản thân em cùng những người đang ngồi đây cả. Tiếp đó, thầy có lý do gì nhìn em và nói như vậy với học sinh. Là đàn ông thì đó gọi là sự không tôn trọng phụ nữ. Là giáo sư thì chính là đang không tôn trọng sinh viên của mình"

Vì Khiết vừa nói, vừa thao thao bất tuyệt, gương mặt xinh đẹp cười rộ lên như một ý tứ chỉ trích rõ nét nhất. Từng câu của cô rất thấm, thấm vào tai đến nỗi các bạn đổ dồn hết ánh mắt vào người cô bá phục. Như Thanh cùng Vệ Ảnh thì không nhắm mắt được luôn, mồm há hốc ra. Làm ơn đi, ông thầy này tốt nhất đừng nên chọc vào. Giáo viên khùng bố nhất trường đó.

"Em đang xúc phạm tôi?". Ông ta híp mắt lại nguy hiểm

Cô nàng Đường nhún vai đáp:

"Thầy nghe xem câu nào xúc phạm?"

"Em...". Ông giáo viên dậm chân tại chỗ giận tím cả mặt, thở như bò điên trên giảng đường, giận đến nỗi lời chưa thốt ra được mà phản bác thì một nam sinh viên ưu tú đứng dậy, cậu ta mất kiên nhẫn:

"Thưa thầy, chúng ta vào lớp đã được 17 phút rồi, tiết này cho em hỏi liệu có học không ạ?"

"Học. Tất nhiên là học. Em nữ kia mau trả lời câu hỏi của tôi". Lão sư ho nhẹ, giận cũng nén lại vào trong, để ý hình tượng của mình, cuối cùng ông nghiêm giọng

Vì Khiết gật đầu, bộ dáng vẫn ung dung như vậy, cô đứng khoanh tay lại, nghe câu hỏi từ bạn gái ngồi cạnh bực giảng được ông giáo viên chỉ định đọc lên lại một lần nữa. Câu hỏi vừa dứt, cô trả lời nhanh chóng:

"Có 5 quan điểm sai lầm về kỹ thuật âm nhạc. Tất nhiên, em đã nhìn qua trong vở và thấy rằng thầy chỉ đưa ra được 3 kỹ thuật đơn giản nhất.

+thứ 1: Chú trọng kỹ thuật sẽ phá hỏng cảm xúc (đây là hiện tượng chung của những bạn trẻ hiện nay)

+thứ 2: Tốt hơn tốt gỗ

+thứ 3: Kỹ thuật có cũng được, không có cũng được

+thứ 4: Dòng nhạc, thể loại nhạc này cần gì kỹ thuật (rất nhiều ca sĩ, nhạc sĩ chuyên nghiệp mở miệng ra là chê bai cái này, bài kia)

+thứ 5: Chỉ cần đầu tư học hát là có thể thành công (quan điểm sai hoàn toàn)

Em trả lời xong rồi, xin hết."

Vì khiết ánh mắt chiếu hắt lên bực giảng xem ý kiến của giáo sư giảng dạy thế nào. Ai ngờ ông ta vẫn còn đang ngẫm nghĩ về quan điểm cô đưa ra. Trái lại với sự khinh bỉ vừa nãy, thì chiếc mặt to, đeo kính cổ có vẻ nghiêm túc và nghiền ngẫm hơn nhiều.

"Có thể cho tôi biết sao em lại đưa ra quan điểm thứ 1 rất chắc chắn vậy không?"

Đường tiểu thư: "Một số bộ phận khán thính giả chỉ nghe theo trào lưu, với thị hiếu âm nhạc nhạt nhòa, thiếu âm sắc chuẩn, vốn hiểu biết lại nghèo nàn nên việc mắc phải sai lầm số 1 này rất nhiều. Họ chỉ quan tâm đến sự mộc mạc của lời chứ hoàn toàn không để ý đến yếu tố khác quyết định hơn. Chính vì điều này một số cứ tưởng mình hát hay, bắt đầu sự nghiệp ca hát của mình, ôm giấc mơ chuyên nghiệp. Họ hoàn toàn không biết rằng cảm xúc mà họ mang đến đang biến họ cho sự hời hợt của mình, dẫn đến việc giới âm nhạc hiện nay đang dần hình thành một lớp người hát thô kệch, lệch tông, vỡ nốt, loạn nhịp"

Giáo sư nghe xong, ông gật đầu mạnh liên tục cảm khái, cô sinh viên này tuy lời nói ra không mấy dễ nghe nhưng chưa ai lại thẳng thắn được như vậy, đó là một điểm thú vị. Việc am hiểu về âm nhạc chưa biết sâu hay không nhưng phần cảm nhận lại khá đặc sắc, đánh giá đều rất khách quan, dẫn chứng giới trẻ đang hoang. Ông không thể tìm ra một lỗi sai sót nào trong đó cả. Đây rõ ràng là một cô gái có năng khiếu nhất từ trước nay ông từng gặp.

"Rất tốt. Vô cùng tốt". Ông vỗ bồm bộp tay phụ họa khiến cả lớp đều rầm rộ ồ lên tán thưởng theo, họ nghe dù không hiểu bằng lão sư nhưng phân tích chuyên nghiệp như vậy căn bản sinh viên năm 2 chưa thể vỡ lẽ ra được

Vì Khiết cũng không tỏ vẻ ra quá vô mừng vì lời khen nhiều lắm. Cô an phận ngồi xuống, quay sang nhìn Vệ Ảnh nước rãi đã rõ giọt làm gần ướt sách, cô nàng nhỏ tốt bụng nhắc nhở:

"Ảnh Tử, ngâm mồm vào đi".

Nhu Thanh nhìn bạn bằng ánh mắt sùng bái:

"Khiết Nhi, cậu nên báo danh lớp nâng cao mới phải"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cổ Thủ Trường Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83

Lẳng nhăng thế nào Vi Khiết sau một buổi học biến thành hoa khôi học thần trong mắt tất cả những sinh viên học lớp thanh nhạc của lão giáo sư kia. Cô nàng biết mình đang bị ông lão kia cho vào tầm ngắm nhưng kệ, cô vẫn ngang ngược như thế, thậm chí tiết học 90 phút cô liền ngủ 80 phút, 10 phút lướt điện thoại.

Xong mấy tiết buổi sáng và chiều, mấy cô bạn trong kí túc xá tụ tập nhau tại nhà ăn để hưởng thụ cho mình bữa tối thần thánh. Học nhạc tưởng chừng luôn là môn năng khiếu nhưng ai biết được nó cực ngang với cả vận động viên điền kinh. Ai bảo học âm nhạc thì trẻ dai, tâm hồn thanh thản. Điều hết, lũ sinh viên học nhạc không căng hòng thì cũng nhăn mặt, nín thở vì luyện âm tiết luyện lấy.

"Ôi má ơi, lưng tôi, họng tôi....tớ thề nếu học thêm vài ba tiết nữa của lão già kia thì đây thà nhập học với quỷ môn quan còn hơn". Vệ Ảnh xua tay chán trường, cô hết ca thán rồi lại úp mặt xuống bàn ăn, tay liên tục đấm lưng hông

"Ăn đi, cậu bớt kêu một câu đảm bảo sẽ giảm đau hơn một nửa". Sầm Nhật An gấp miếng rau xanh vào trong bát cơm cho Vệ tiểu thư, còn mình thì chơi đều lấy miếng cá thu to nhất của cô bạn. Rau xanh rất tốt nhưng có chất đậm nhai còn tốt hơn

Nhu Thanh vẫn giữ thói quen quý sò tộc như vậy, trong bữa ăn cô sẽ không nói chuyện nửa lời, đáp lại sự trêu chọc của các bạn chỉ là nụ cười mỉm đầy khách khí.

Vi Khiết thì vừa cắm đầu vào ăn vừa hí hục đăng tin của nhà họ Đường lên, rồi đợi kết quả tìm kiếm lên hot search. Chỉ trong 10 phút đầu mới được đăng tải đã có hơn 10000 lượt người trong giới doanh nhân chia sẻ, bình luận. Thiện ý chẳng thấy đâu, ác ý chỉ trích thì lên cả tấn. Đúng là thương trường, lúc lợi lộc thì tặng bốc nhau ngai này, ngai nọ. Khi rút ngai vàng, thời thế roi thì thi nhau đạp xuống, đim không khác gì bồn cầu xả trôi shit.

Cũng một phần cô nàng Đường thông minh chọn vào đúng khoảng thời gian nóng của tin tức trong ngày. Nhà nhà đều đang rảnh hơi sau bữa cơm tối nên việc hot như cơn sốt cả chùa là điều hoàn toàn trong dự kiến.

"Khiết Nhi, bà có thể bỏ laptop đi ăn một bữa hân hoan được không đây? Loi nhoi quá, chiếm hết nửa cái bàn". Vệ Ảnh bất bình, bĩu môi ra phê phán

"Đang việc quan trọng. Đền bù cho cậu, ăn gì cứ gọi. Hôm nay gia đây tâm tình tốt. Bao hết". Vi Khiết phát tay làm bộ quân tử phóng khoáng không so đo với kẻ nhỏ mọn, miệng cười tươi như hoa, nở như tiền

Vừa mới dứt mồm cười được chưa bao lâu, thì tiếng điện thoại trong túi quần của cô liên tục rung, bạn đầu định không nghe vì bản nương đang rất bận xem sóng gió. Nhưng khi nó kêu hết năm lần bảy lượt không nghe sẽ bị làm phiền liền rút ra tùy tiện ắn.

"Alo?"

Lâm Thâm hót hả, câu vấp câu chẳng báo cáo tình hình, giọng anh ta khá sốt ruột nhưng đến anh ta bây giờ cũng không biết đang nóng lên vì cái gì, dù sao cô phiếu dao động suốt ngày việc này căn bản...:

"Alo, alo. Đường tiểu thư, giá cổ phiếu kinh tế đang trượt dần rồi. Em xem qua, là do nhà họ Đường đang rơi vào biển lửa dư luận. Không biết thông tin kia được moi ra ở đâu, 30 phút trước vừa được tung lên. Em đang ở tòa nhà Đường thị. Nghe nhân viên nói rất căng, người đăng tin lên hẳn rất có bản lĩnh không hacker nào của Cổ thị cử qua có thể gỡ tài khoản cùng tin chia sẻ xuống được"

"Tô Thành loạn thế sao?". Vi Khiết nhặt nhòa hỏi

"Loạn? Liên quan đến họ Đường còn không loạn sao? Dù gì cũng là tay chân Cổ gia, lúc lâm nguy hẳn sẽ tạo bão sóng gió giá mặt bằng trên toàn thành phố doanh nhân Tô Thành"

"Anh Lâm, tôi không biết giờ anh đang lo lắng cái gì nữa? Một nhà họ Đường không quyết định cái gì cả? Cổ phiếu, tiền, sản, vẫn trong tay, nói đúng hơn vẫn cầm chắc trong quỹ thề ngân, không chạy bớt mất được đâu, cứ từ từ thôi".

Vi Khiết cười nhẹ trấn an đầu bên kia một tý, việc cô gây ra làm người khác lâm vào cảnh tâm lý có thấy hơi chút tội lỗi, thôi thì lời nói không mất tiền tặng anh ta một ít làm vốn bình tĩnh.

Lâm Thâm "ý tôi không phải thế. Kinh tế và đồng tiền sẽ bị giao động, đồng nghĩa chúng sẽ mất giá trị đi một vài phần. Một sản nhỏ như chúng ta liệu có thể trụ vững qua biến động này không còn rất khó nói".

Vi Khiết nghe xong nhủu mày thờ dài cho đôi tác làm ăn của mình, bao nhiêu năm học kinh tế chưa thấy ai phát ngôn ngu người như anh ta cả.

"Lâm Thâm, lần sau trước khi gọi điện báo cáo việc gì đó hãy lập số liệu chi tiết và suy nghĩ cẩn thận. Đương nhiên, đây là lời nhắc nhở của tôi thôi còn làm hay không ở anh".

"Còn việc anh lo sẽ không bao giờ xảy ra cả. Tiền tiêu chung, kinh tế hưởng chung, khó cũng sẽ khó chung. Công ty nhỏ như chúng ta mới chính là may mắn. Tập đoàn lớn họ còn phải chống đỡ một khoản thua thiệt hơn nhiều. Yên tâm đi, giờ thì ăn no, ngủ kĩ một giấc rồi ngồi dậy cống hiến tiếp vào sản anh lập ra. Tôi đảm bảo quyết tâm thì anh có thể biến nhỏ thành lớn. Lo lắng thành thừa thãi. Sinh viên kinh tế thành thương nhân quốc tế, Ok?"

Vi Khiết cố tốn nước bọt giải thích cho anh họ Lâm căn kẽ, nghe ra hơn chính là lời giáo huấn thiết thực nhất. Anh ta hơn tuổi cô nhưng kinh nghiệp không khác gì vệt gà chung chuồng cả. Sốt một tý, sánh cả lên thì sao làm được những dự án lớn hơn. Giáo huấn xong, cô chỉ nghe đúng một chữ "ok" lại ngắn gọn của Lâm Thâm rồi trực tiếp tắt máy.

Cô còn bận lăm, chuyện nhà họ Đường mới chỉ là khởi đầu của con đường trả thù thôi. Lấy tất cả tài sản trong tay để trả nợ vẫn chưa đủ. Cô còn muốn cho họ sống dở chết dở. Cái thứ che thân cũng phải đi nhặt lại mà đựng.

Đặt máy xuống bàn, cô thờ dài một hơi, rồi nạp cho mình một ít nước cam được gọi sẵn trên bàn. Mắt vẫn chăm chú vào máy tính.

"Chàng nào gọi nàng vậy? Gắt thế?". Vệ Ảnh lán la

"Nàng ăn đi. Đừng phiền đến trăm làm việc".

Vi Khiết néo mũi bạn chê phiền, quăng cho cái nhìn không mấy thiện ý rồi lại tiếp tục cúi mắt xuống chôn trong đồng biển lửa dư luận chửi bới đầy kích thích.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cổ Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

Sau bữa ăn tối của ngày hôm qua, trong khi Vi Khiết trôi qua thời gian rất bình thần của mình trong trường học thì chảo lửa dư luận như đang chiến một can dầu lớn, bất cứ lúc nào cũng có thể bắn tung tóe.

Cô rảnh thời gian hack hết hệ thống truyền hình của toàn thành phố chỉ để đăng đoạn video công nghiệp sản xuất bản thiêu của Đường gia. Đã thế Vi Khiết rảnh rồi hơn còn lập vài nick ảo giả mạo, đi dạo quanh lưới mạng, mỗi bài cho một cái bình luận vừa thâm sâu, vừa ác ý cho thêm nóng. Không phải cô rảnh mà tinh thần của cô đã rất lâu không được hăng say với nghề như vậy rồi. Đột nhiên có cảm giác rằng, học hacker thật tốt, có ích hơn bất kì thứ gì cô từng tìm hiểu qua.

Vi Khiết thức cả đêm, lúc vào giờ lên lớp cô đã ngủ ngay khi đặt mông xuống cái ghế. Hôm nay cô nên thương cho mình một ngày công lao mới đúng nhưng mình lại làm sinh viên, muốn tự thưởng thì chỉ có thể làm cái đơn đình chỉ học thôi. Mà không học thì cô lại cảm thấy có lỗi với đam mê của thân chủ. Vậy nên bao dung một chút cho linh hồn người kia, cô nàng đành đến lớp đầy đủ, học câu được câu mất, có hơn không.

20 phút

30 phút

45 phút

Reng....reng...reng... (chuông giải lao giữa giờ)

Lão giáo sư từ đầu đến cuối giảng bài, ông luôn chăm chú nhìn nữ sinh đang ngủ say như chết, nằm bò xuống bàn mà hôn kia, nổi bật giữa hàng trăm sinh viên đến nghe giảng. Tuy nhiên, do việc nhắm chúng tài năng thiên bẩm của con bé, ông đã mặt nhắm mắt mở giảng bài không làm khó một câu nào cả. Đây là việc ngoại lệ, mười mấy năm vào nghề ông chưa từng phá vỡ cho ai cả, riêng việc này đã chứng tỏ sự đặc biệt của Vi Khiết trong lòng của ông lão. (thầy trò nhé, mong độc giả đừng suy nghĩ 1-1 với lão)

Ông bước xuống chỗ Vi Khiết đang nằm bò ra, tay đập nhẹ lên bàn, tạo tiếng kêu cho sinh viên ưu tú tỉnh dậy sau cơn mê. Đi học thế đấy, ngày nào cũng như phê cần vậy.

"Cô bé, dậy đi"

Cô nàng Đường đang ngủ, mắt mở ra có chút mơ màng thì đặt mình nhìn ông thầy đang đứng trước mặt mình đây.

"Lão sư, tim em không được tốt lắm, cơ thể rất yếu". Vì Khiết ôm tim, mày nhăn nhúm lại khó chịu, tay liên tiếp xoa ngực giảm nhịp đập sau cú đặt mình

"Cơ thể yếu sao? Miệng của em dám phản bác lời tôi nói trong buổi học đầu tiên, ngủ trong tất cả các giờ sau đó, tôi tạm thời thấy tâm lý và cơ thể của em còn tốt đến nỗi có thể đấu hãn với mấy con trâu đấy".

Lão sư đẩy gọng kính đen cổ của mình lên, ông hần giọng kể chuyện, ngữ điệu khá bình thường, ẩn chứa ý cười và sự hứng thú không hề nhẹ

"Cơ thể yếu có thể hạ gục lại được nam thanh niên Ngô Thừa chơi bóng rổ bằng mấy động tác nhanh gọn chắc cũng chỉ có em thôi". Ông tiếp tục lấy dần chứng

Vi Khiết từ đầu đến cuối chỉ nhón nhor, ngồi thẳng dậy, dụi mắt cho sáng, che mồm ngáp vài ba cái cho tỉnh hãn. Rồi gật đầu phụ họa theo một tý.

"Thầy, em thấy thầy còn để ý em hơn người giám hộ đấy. Ngài nói xem, mục đích của cuộc tiếp chuyện này là gì?". Vì Khiết không vòng vo, ngược lại thẳng thắn hỏi luôn

Lão sư ngăn người rồi liền cười ngay, ông khen rồi lại hỏi một câu chẳng hề liên quan lắm:

"Haha...em...rất nghịch khí. Em có biết tên tôi không?".

"Không". Cô nàng Đường trả lời cụt ngủn

"Bạn học Đường, em rất thú vị, tôi ngược lại thích tính cứng đầu ngang ngạnh như cua của em, rất giống một học sinh cũ của tôi..... tôi tên Đinh Văn Tuấn. Bây giờ cứ gọi tôi là thầy Đinh đi. Chiều nay đến gặp tôi ở 702 khu giáo viên phía Bắc".

Lão sư cười sảng khoái vì thích cái tính tình coi trời bằng vung, tính cách một không hai này, quan trọng là tài năng của cô nhóc nữa, hồ sơ học bạ từ thực hành đến lý thuyết luôn được điểm A+ tối đa, gặp người như vậy thử bảo ông dù không muốn thu nhận đồ đệ cũng phải dang tay chào đón. Ông dặn dò, sắp xếp lịch hẹn xong với cô nhóc rồi định bước đi thì nghe tiếng của học trò đứng dậy nói:

"Đã vậy thầy gọi em là Vi Khiết đi. Thầy Đinh, thầy nói là chiều nay, vậy thầy không định cho em thời gian cụ thể sao? Sinh viên rất bận học,...đặc biệt là em".

Cô nàng Đường đến gần thầy Đinh, mở miệng sau hàng loạt cái gật đầu có lệ. Cô là người rất biết tiến lùi, biết điều, biết sử dụng cơ hội đến. Là ông thầy cho cô thể hiện, cô không ngại xin vâng. Nàng mỉm cười tươi thân thiện với thầy rồi lễ phép một chút hỏi.

"Hừm...xem nào?...tầm 2 giờ 15 đi. Mà lần sau đừng biện minh cổ nữa. Sự bận rộn thốt ra từ miệng nhỏ của em rất không hợp lý. Với sinh viên khác tôi còn tin, với em thì... (lắc đầu)."

"Em học hành hãn hoi đấy thôi, ngoài hai tiết xin nghỉ, em vẫn báo danh rất đầy đủ. Tuy nằm trên bàn nhưng tai em chưa bao giờ ngủ cả". Vì Khiết thuyết minh cho sự chăm chỉ của mình, muốn hiểu lắm gì cũng được nhưng đừng phủ định tâm huyết của cô. À không, tâm huyết của thân chủ mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85

Tô Thành

Tòa nhà Cổ Thị

Sau hàng loạt những tin đồn của Đường thị thì khỏi phải nói, Cố Mặc đang bận rộn đến nỗi không có thời gian để thờ chứ đừng nói là nhớ đến bạn gái nhỏ đang yên phận ở đâu nữa. Cố Thảo thì như ngồi trên chảo dầu ngày nào cũng khóc lên khóc xuống chạy đến tập đoàn quây nhiễu, than thở cầu cứu cho cái tập đoàn rách nhà mình.

Cố Mặc cũng ra tay không ít lần, nể ông bà nhà mình hết rắc rối này đến rắc rối khác nhưng lần này anh chỉ đành chấp nhận làm qua loa. Cái gì cũng quá tam ba bận. Cố Thảo phạm hết sai lầm này đến nghịch lý khác không thể lúc nào cũng ngửa tay ra ăn hoa hồng nhà cũ được. Con gái lấy chồng phụ thuộc gia đình bên chồng. Có khác bà ta lại chỉ là đứa con nuôi được nhặt về. Nể mặt ăn hôi thôi cũng may rồi.

Cố Mặc an tĩnh ngồi trên chiếc ghế da đen cao cấp, lưng thẳng tắp, mắt chiếu xuyên qua tấm kính trắng đằng trước mặt, quay lưng lại với bàn làm việc. Ngồi đây ngắm toàn thành phố như đang ngắm cơ ngơi của Cố gia trải qua 2 đời làm kinh doanh. Những lúc như vậy anh cảm thấy thật ra làm thương nhân cũng không có gì không tốt cả, làm quân nhân cũng chẳng có gì đáng nể hà. Chẳng qua trên người mang hai trọng trách, cũng có lúc cảm thấy đôi

khi mình gồng gánh thật giỏi.

Trợ lý Từ Văn bước vào trong phòng, đóng cửa nhẹ nhàng rồi anh lại nhìn cẩn thận nhìn bóng lưng của boss, cơ hồ đoán xem hôm nay tâm trạng của sếp tốt hay không rồi mới dám thưa tiếng báo cáo:

"Cố tổng, chuyện của Đường gia..."

Chưa nói hết câu, Cố Mặc xoay ghế lại, gương mặt đẹp như khắc vốn mang chất lạnh thấu xương thịt bây giờ nghiêm lại càng đáng sợ hơn. Đẹp, yêu nghiệt, quá hoàn mỹ. Bàn tay thon dài của anh phát tay cho trợ lý Từ lại gần hơn một chút.

"Không xong thì cho thuyền tự trôi đi. Đường thị mục nát như vậy, vốn dĩ có là đáng cứu thế cũng chẳng chịu được bao lâu"

"Vâng... còn bên phái Đường phu nhân tính thế nào ạ?"

Từ Văn cụp mi xuống dứt khoát nghe lệnh, không quên hỏi thêm người đàn bà phiền phức kia đang làm loạn ở bên ngoài đại sảnh lớn, dù anh ta có là thuộc hạ của Cố thị bao năm đi nữa cũng không để cho Cố Thảo một phần nể trọng của mình. Với người đàn bà tham lam, cáo già, lợi dụng như vậy sớm nên vất đi rồi. Lão gia, lão phu nhân bao dung nhiều như vậy quả thật có đức hạnh tốt.

"Tùy cậu xử lý. Đừng để bà ta về Lạc viện tìm ông bà nội".

Cố Mặc trầm ngâm, đốt cho mình một điếu thuốc thủy sĩ đắt tiền, cái gì cũng mở miệng tùy ý, với một số con người, quyết định bước đi của họ chỉ cần có thuộc hạ chứ không cần nhân chủ ra tay. Khỏi cần bàn, Từ Văn rất giỏi chuyện này.

"Vâng".

Từ Văn cúi đầu nhận lệnh rồi đi ra ngoài, đến quay đầu anh ta cũng chẳng dám, ở với Cố tổng bao nhiêu năm anh sợ nhất là lúc ngài ấy hút thuốc lá. Tâm tình không tốt y rằng lại lấy thuốc lá làm bạn, phiền não, tức giận trút bất cứ lúc nào không hay. Nghe giọng ngài có vẻ bình tĩnh nhưng chẳng ai biết rằng thịnh nộ đang ẩn mình mọi lúc mọi nơi, không cần thận thì kẻ dưới mạng cũng mất. Kiếp này chưa có bạn gái, lấy vợ, sinh con anh quyết phải sống.

- ☆☆☆☆ -

Trong khi bạn trai thân yêu đang đi làm thì Vi Khiết lại ngồi lì trong phòng của Đinh Văn Tuấn tức thầy Văn cầm cụ viết vẽ nốt. Ông lão gọi cô đến, rồi đưa ra một vài bản soạn nhạc thảo chưa được chỉnh sửa, cô nàng nhận lấy xem xét qua rồi nhanh chóng đặt bút xuống làm lại tất cả. Theo lượng kiến thức mà thân chủ trước kia từng học và tìm hiểu ở ngoài đã đủ cho cô dùng trong 4 năm học khoa Âm Nhạc của học viện Đồng Thành. Điều rất cao cấp và tầm hiểu biết cực kì rộng.

10 phút sau

"Thầy Đinh, em đã xong tất cả. Nếu hôm nay thầy gọi đến chỉ muốn thử năng khiếu của em thì chắc em xin phép thầy chỉ đến đây thôi. Chiều em có tiết âm".

Vi Khiết để tập soạn nhạc xuống trước mặt bàn của lão thầy đang ngồi, mắt chăm chú nhìn đồng hồ về vội vàng. Không vội vàng sao được, tiết âm cũng phải đi báo danh đầy đủ, tối cô còn có hẹn gặp với Ngô Thừa để bàn bạc chuyện tiền nong.

Đinh Văn Tuấn lại đẩy gọng kính, tay phớt ra hiệu cho học trò cung ngồi xuống, còn mình thì nhận lấy bản soạn nhạc, mắt dán chặt vào tờ giấy xem xét:

"cứ từ từ đã, tôi bảo kê tiết âm cho em là được chứ gì?"

"Lão giáo à, thầy biết em không thể phân thân được mà. Thầy muốn làm gì thì làm đừng để cho các bạn học khác cứ nhìn em bằng ánh mắt đũa nung đồ không bằng ấy". Vi Khiết thẳng thắn than khổ, có một nói một, dạo gần đây cô nhiều người ghét lắm rồi, sống yên ổn cũng không được

"Rõ ràng tôi đang coi trọng em đây. Em từ bao giờ quan tâm đến diễn đàn dư luận vậy? Máy vụ lùm xùm em gây ra vẫn êm xuôi hết thôi". Đinh Văn Tuấn vừa xem vừa phân bác, cái miệng rộng khô khốc của ông mang chút ý cười khi xem bản soạn nhạc của cô nhóc

"Xuất sắc, lần sau lại đến giúp tôi sửa soạn thảo lỗi. Công việc ghi nốt tí mĩ như vậy mà em làm 3 bản trong vòng 10 phút, khá đáng nể. Nhóc con, đừng có bưng tôi, kéo tôi sẽ cho em liệt môn thanh nhạc của tôi vì cái tội hay ngủ trong giờ học, hiểu chưa".

Ông đập bàn, gật đầu liên tục khen thưởng, cô bé này còn xuất sắc hơn cả học trò cũ tài năng nhất của ông trước đây nữa, nhìn cách sửa từng nốt nhạc đã biết sự lựa chọn của con bé dứt khoát và tinh tế đến nhường nào. Ông thực thích bạn học Đường. Khen thì khen nhưng ông cũng không quên đe dọa nhẹ. Cho lão leo cây không xong đâu.

"Thầy Đinh, chuyện này buổi sau tính sau đi. Em đi học tiết chiều. Tạm biệt". Vi Khiết đến vui khi được khen ngợi cũng chẳng thêm cười, cô cất hết đồ dùng vào trong cặp da nhỏ, khàng khải chào rồi liền bước chân ra khỏi cửa, một mạch đi khuất. Chỉ để lại lão già đang cười như tự kỷ ở trong phòng nhìn theo bóng lưng

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86

Học xong tiết âm, lúc Vi Khiết bước chân ra khỏi cửa lớp thì sắc trời đã gần tối, từ màu hồng tím của ánh hoàng hôn giờ lại thêm chút lấp lửng của bóng đen lẩn át. Cô nàng theo bóng xế chiều đi về phía Tây nơi kí túc xá quen thuộc. Hình dáng cao ráo, bước đi nhanh nhẹn, tóc đuôi gà liên tục rung rinh bên này bên nọ, dứt khoát in hằn xuống dưới nền mặt đất chẳng rõ màu gì.

Tiếng chuông điện thoại trong túi quần liên tục kêu, Vi Khiết theo thói quen, tay lấy điện thoại ra, thông thả nghe.

"Alo"

Ngô Thừa đầu bên kia thấy điện thoại được thông nhanh, vui mừng nói:

"Chị Đường, chị học xong chưa ạ? Em đã đặt nhà hàng ở gần trường học, địa chỉ em đã gửi qua cho chị rồi, mong chị qua sớm".

"Tôi đang trên đường về kí túc xá, tý nữa liền đến ngay".

Vi Khiết đã đi đến cửa phòng, rút chìa khóa từ, mở ra, bước vào, vút cặp sách lên bàn, lấy quần áo chuẩn bị bước vào nhà tắm. Chủ thể tất cả hành động đều nhanh nhẹn, không ảnh hưởng một chút nào đến cuộc nói chuyện ngắn ngủi.

"Vâng, em đợi chị. Tý gặp lại".

Ngô Thừa hí hửng chào rồi cúp máy, cậu ta cũng không biết mình đang vui vì điều gì nữa, nhưng nếu không phải quan hệ xã hội mà cha sắp đặt thì cậu với bạn học Đường này có chút rung rinh trong tim rồi, mà cũng chẳng sao, cậu hoàn thành xong, hiểu lắm giải quyết, liền đến cửa đồ chị Đường thiên thần.

30 phút sau Vi Khiết đến địa chỉ nhà hàng được gửi tới. Mới bước vào trong phòng, đám người Ngô Thừa đã trực sẵn ở cửa bắn một đồng pháo hoa giấy, mặt ai cũng vui mừng như tết dương lịch. Cô bước vào bị đột kích chẳng tỏ ra mấy biểu cảm dư thừa gì, không dật mình, không ngạc nhiên, mặt từ đầu đến cuối bình thản như thường.

"Hết trò chưa?". Cô nàng Đường bước đến chỗ bàn ăn, ngồi xuống ổn định, nhướn mày hỏi đám thanh niên đang khó hiểu kia

"Chị Đường, chị không vui sao?". Ngô Thừa lần la đến từ tốn hỏi

"Vui như nào? Có ai đang kể chuyện cười à?"

"Không có, nhưng...bọn em...đây là...đặc biệt chuẩn bị bất ngờ cho chị". Một nam thanh niên đáng người bé tí nói lấp lén tiếng

"Ừ, cứ cho là tôi đang vui mừng, bất ngờ đi... Nếu không chờ ai nữa thì mấy anh ngồi xuống, đừng đứng như tượng quan thế âm nữa. Đến giờ cơm tối, không đói sao?".

Vi Khiết lắc đầu, cười nhẹ một cái làm bao tâm hồn trai trẻ đều ngây ngất, hận không thể đến gần thưởng thức vẻ đẹp thêm lần nữa. Cô nàng cũng không khách gì với mấy nam thanh niên trong phòng, mời bọn họ như mình mới là chủ tiệc.

"Vâng...vâng". Cả lũ đều trả lời, người trước, người sau ngồi xuống

Ngô Thừa ngườm tên đối diện mình một phát ra hiệu rót rượu đi, cậu ta bị chỉ thì dật bắn mình, tay run lấy bẫy, đứng dậy cầm trai rượu rót vào ly cho từng người. Đến lượt ly của chị Đường, cậu ta thật sự không cầm nổi được nữa, ánh mắt tội lỗi muốn khóc đến nơi quay sang cầu cứu cô gái duy nhất trong phòng.

Vi Khiết nhanh ý, tay che ly mình lại ngăn không cho cậu ta rót nữa, dù sao nên giữ mình một chút, tư lượng cô tốt nhưng lại mang đi so với 5 thanh niên thì chẳng khác gì một đứa ngu làm cho cười, tự mua dây buộc mình cả. Uống nước bình thường thôi cũng phải xem xét xem có sạch sẽ không nữa là.

"Tôi uống nước khoáng được rồi".

"Dạ". Cậu bé ngoan ngoan đặt chai rượu xuống, ngồi về vị trí cũ

Ngô Thừa cười cười như thằng ngốc, anh ta rút trong túi quần ra một chiếc thẻ tín dụng màu xanh đặt trên bàn rồi cẩn thận hai tai đi đến trước mặt Vi Khiết.

Cô nhận lấy một cách sáng khoái, cười đáp lễ lại, hai bên đều thoải mái cả. Nhét nó vào túi, bắt đầu cầm đũa ăn các món mặn trên bàn. Lúc sau, Ngô Thừa cố ý nhìn cô mấy lần, vẻ mặt chút khó nói gì đó nhưng cuối cùng cậu ta vẫn quyết định biểu đạt theo cách lấp lửng:

"Chị Đường... em nghe nói chị rất thân cận với Cố gia...phải không? Cái này...cái này...chị..."

"Có gì anh nói thẳng đi, vòng vo tam quốc mời tôi đến ăn bữa cơm cùng anh em, đừng để lúc tôi ra về hối hận không hỏi rõ". Vi Khiết thẳng thắn luôn một thế, tay vẫn ung dung gấp miếng thịt quay cho vào miệng thong thả nhai

"Vâng, chị nói chí phải. Em muốn hỏi là, chị với Cố tổng quan hệ thế nào ạ?... thấy ba em bảo chị là người của ngài ấy nên...". Ngô thiếu gia lại lấp lửng

Vi Khiết ném cho anh ta một cái nhìn lãnh đạm hết mức, đàn ông đàn ang, ăn không nên gói, nói không nên lời như này đối với cô coi như bỏ. Giao tiếp tiếng phổ thông bình thường thôi đã đủ thấy sự khó chịu trong cái lỗ tai.

"Tò mò?".

"Dạ, dạ". Thiếu gia xoắn điên cuồng găt đầu

"Ngô gia thấy tôi có tác dụng trong mối quan hệ bắc cầu giữa Cố tổng và cha anh cũng vô dụng? Tôi với anh ta chưa thân đến mức độ ấy".

Vi Khiết cụp mắt xuống, lòng ngứa ngáy muốn cười kinh khủng, nói dối thiên hạ không phải nghề của cô nhưng lúc nói dối về mối quan hệ quá thân thiết lại bảo chẳng thân thiết với Cố Mặc làm cô cảm thấy buồn cười. Cậu-cháu hay bảo với Ngô thiếu gia là cô với Cố tổng cao cao tại thượng kia đang tồn tại sự chung đụng. ●●

Bị vạch trần âm mưu không thương tiếc, Ngô thiếu gia ngại ngừng găt đầu. Một nữ sinh kém anh ta một tuổi có thể sắc sảo và tinh tế đến nỗi khiến anh phải gọi một tiếng chị không ngượng miệng thật hiếm đi.

"Chắc cha anh cũng nói rằng nhà họ Đường và Cố từ trước đến nay luôn qua lại thân thiết hơn bình thường nhưng dạo gần đây anh cũng biết đấy, Đường gia xảy ra chuyện rồi, họ Cố không thêm đã động đến nữa, anh xem tôi còn tác dụng gì cho anh đây?". Vi Khiết muốn nhấn mạnh việc gì ra việc ấy, cô đến là việc đền bù chứ không đến để bàn việc bắc cầu

"Em biết, em biết. Nhưng chị là người phụ nữ đầu tiên được Cố Tổng đích thân tới Ngô gia thừa nhận và bảo vệ. Trước nay em đều nghe tin qua, Cố Mặc nổi tiếng không gần nữ sắc mà nghĩ lại người như thế, chẳng tự nhiên bao bọc và cảnh cáo Ngô gia nặng nề như vậy".

Ngô Thừa sốt ruột, vội vàng giải thích, cậu ta không đạt được mục đích thì chắc chắn sẽ sẽ bị cha tấn, mà đạt được mục đích khéo không chừng bị Đường Vi Khiết tấn chết để bịt miệng.

Vi Khiết nghe thấy nguyên nhân thì mới bất ngờ ngăn người, hóa ra cô bình an vô sự trong trường học, không bị thế lực Ngô gia chèn ép là một tay Cố Mặc an bài. Bảo sao đến cô còn cảm thấy lạ. Động đến cậu ấm Ngô Thừa mà còn được ưu đãi của anh ta cung phụng như chị đại. Bạn trai cô luôn vậy, làm việc gì thì cũng không bao giờ nói với cô cả, chẳng hiểu sao người như thế lại thích âm thầm sắp đặt đến lạ. Bỗng chốc, lòng có chút ấm áp tỏa ra hết khoang ngực, mỗi anh đào bót chọt nở nụ cười nhẹ phớt.

"Ngô thiếu gia, anh đang để ý quá rồi. Chúng tôi coi như là chút quan hệ họ hàng. Đổi lại anh, anh cũng sẽ giúp đỡ cháu gái như tôi thôi". Vi Khiết ngầm thừa nhận cô với Cố Mặc có quan hệ nhưng cũng một mực với Ngô Thừa là chưa thân thiết đến độ bao bọc như anh ta nói

Ngô thiếu gia biết hôm nay chẳng moi được tin tốt gì từ mồm của chị Đường trước mặt đây, bắt dắc dĩ uống hết hớp rượu rồi ăn uống, giả vờ như không sao cả, rất bình tĩnh. Việc moi tin từ miệng phụ nữ này quả thật còn khó hơn cả lên trời, cũng bị ỏi lắm chứ? Nhưng bên phía cha anh chưa nghĩ ra được cách ẩn nói với ông thế nào, thế tin dụng bị đóng băng, nhà không thể về. Thảm, thảm đàn ông này quá thảm

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 87

Một tháng sau

00:05

Vi Khiết uể oải nằm trên dây bàn thư viện, đêm khuya khoắt, cảnh vật tĩnh mịch, xung quanh ngoài những bức tường sách không lộ ra thì không thể tìm thấy một bóng dáng người nào trong thư viện nữa.

Yên lặng dường như đã bao trùm toàn bộ không khí, lấn chiếm cả thân hình nhỏ bé gầy gò mà quật cường, kiên định. Cô vẫn còn ngồi đấy, chăm chú nghiền cứu, nghiền ngẫm mấy quyển sách tâm lý học, thuật phân tâm học khô khan như rom rạ.

Ai bảo cô tò mò nhiều thứ muốn học như vậy cơ chứ? Từ khi bị lão Đinh kích động, tài năng hưng phấn nổi lên, Vi Khiết quyết định treo băng lên đầu tâm nhập học hành vào não, nắm chắc tay, thì lấy tấm băng đôi cho oách. Mà giờ thì oách chẳng thấy đâu, đầu đau như búa của bao thanh thiên xù trảm

Vi Khiết nhăn mặt, mò lấy cái điện thoại trong túi ra lướt mấy thông tin lá cái thị trường. Cũng chẳng có gì nhiều ngoài sức nóng của Đường gia phá sản

triệt để cả. Riêng tính đến việc này thôi cô đã tốn không biết bao nhiêu công sức, thể lực dồn nén sức chịu đựng. Mấy tên phóng viên đuổi đến tận Đồng Thành tìm cô phỏng vấn về việc gia đình, trong khi cô đây lại chẳng phải gia đình của nhà Đường ngoài cái họ gắn ghép trả hình ra. Nhưng làm phải làm cho chót, cô đành diễn vài cái vai khổ sở khóc lóc cho báo đài thương cảm cho thân phận nữ nhi hèn mọn, ót ca năm nay mà tham gia không nghỉ ngơi nữa, chắc chắn thuộc về tiểu thư Đường đây. Khởi bàn, tốn cả lít nước, đi vệ sinh ít hần đi.

Về phần Cố Mặc, anh và cô cũng ít liên lạc hần với nhau. Mỗi người có những cái bận chẳng thể nói của riêng mình, ai cũng giữ khư khư lại trong lòng. Anh không thường xuyên gọi điện, cô cũng không chủ động được mãi. Tình cảm dù thế nhưng không biết nó đang thế ở chỗ nào. Việc yêu xa dần chờ thành rào cản cách biệt quá lớn giữa hai người.

Việc tình yêu, chẳng thể cưỡng cầu, chẳng thể cưỡng ép, chủ động đủ để hâm nóng nhưng không làm, im lặng chính là rào cản lớn nhất ngăn cách giữa hai cá thể tự tồn từng từng.

Vì Khiết đặt điện thoại xuống, mắt đắm chiều nhìn vào chiếc nhẫn daisy flower trên ngón tay áp út được anh tặng hồi còn ở Đồng Thành cũng là lần cuối họ gặp mặt nhau, cô chẳng biết biểu đạt thế nào trong tình cảnh cô đơn thế này nữa, ngoài thờ dài trong lòng. Nó rất đẹp, rất tỏa sáng, anh cũng vậy, cũng đẹp như chiếc nhẫn, cũng hoàn mĩ không kém nhưng anh sao lại xa quá, xa đến nỗi cô muốn tiến tới nắm lấy mà với không nổi. Cố Mặc à, Cố Mặc sao anh lại để con người nóng lạnh chẳng hay như em phải khổ tâm như này.

|Out of sight, out of mind|

Chán đời, Vì Khiết thu tay lại, rời tầm mắt khỏi chiếc nhẫn sáng lóa, gấp búp quyển sách to dùng tạo ra tiếng kêu vang hết cả thư viện. Cái tên băng đàn ấy thật sự chẳng biết nhớ bạn gái gì cả? Cô không thể ngồi im nhìn bạn trai mình làm tình với công việc được, ngày mai liền về Tô Thành kháng chiến, bảo vệ người yêu. Cái thân này sắp hết đi vì buồn phiền.

Hạ mục tiêu vào tầm ngắm, cô nàng Đường nhanh chóng thu dọn sách vở trở về kí túc xá, ngủ một giấc mai ra trận. Anh không nhớ cô? Được thôi, cô làm anh phải nhớ cô đến phát điên.

- ☆☆☆☆☆ -

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88

- ☆☆☆☆☆ -

Sáng hôm sau

8:30

Tòa nhà Cố Thị

Vì Khiết dáng người cao ráo, mặc trên mình bộ quần áo thể thao hiệu adidas sọc trắng họa tiết ánh trắng, tóc rung rinh theo từng bước chân chắc chắn khăng khải bước đến quầy lễ tân, gương mặt trẻ con ngây thơ, đẹp không còn gì để tả khiến nhân viên cử tưởng sinh viên đại học đến xin việc làm thực tập.

"Em gái, tầng 4, đi thẳng, rẽ trái đến phòng phỏng vấn". Cô lễ tân cười khách sáo làm vẻ tận tình chỉ đường

"?". Vì Khiết khó hiểu nhìn chị ta, cô đây giống trẻ con đút non đi lẫn lộn lắm à?...nhớ lại dáng vẻ của mình trong gương, khuôn mặt của thân chủ, thực sự rất trẻ con, non búng ra sữa

"Vây... không phải?". Cô gái lễ tân cũng bị làm khó hiểu theo, những bạn trẻ đến đây hỏi, dứt khoát theo dự tính công việc thì chỉ có sinh viên đến phỏng vấn và một số đối tác khác, mà bộ dáng baby thế này thì...

"Không phải, tôi đến tìm Cố Mặc". Vì Khiết dứt khoát khẳng định, hơn những thế cô còn quen miệng gọi thẳng tên úy của tổng tài bọn họ ra không hề ngại mồm

Vị lễ tân quay phát trạng thái 180° giải ngân hà, gật đầu lễ phép hỏi:

"Dạ, tiểu thư có lịch hẹn trước không?"

"Không". Súc tích, ngắn gọn

"Vây...xi..." chữ xin lỗi chưa được thốt ra đã bị cô nàng Đường cướp mất, nhanh nhẩu giới thiệu quan hệ đẳng cấp thân phận:

"Họ hàng, quan hệ cậu - cháu thân thiết, có thể gặp chứ?"

Lẽ tâu khó xử một hồi, cúi người xuống ấn máy gọi thẳng ngay cho trợ lý chủ tịch, đây đưa phải người nhà boss quá lâu, kinh nghiệm đầy mình rồi, thân thiết cũng bị bấm vằm, gây thù cũng nát, thôi táng nhanh cho ai đó thì hơn.

"Anh Văn, có một cô gái đến nói là cháu của Cố tổng, cho lên hay là không ạ?"

"Cho cô ấy lên, đón tiếp cẩn thận, chu đáo cho tôi"

Trợ lý Từ Văn không nghĩ quá lâu, anh ta biết đại boss thì làm gì có đứa cháu nào thân thiết hơn đại tiểu thư Đường gia, quan hệ còn trên mức bình thường nên chủ động gọi mời lên luôn. Anh đang tác thành uyên ương cho boss sớm ngày hạ hóa.

Vi Khiết ngay sau đó được nhân viên dẫn lên tầng cao nhất của tòa nhà Cố thị, cũng là phòng của anh bạn trai đầu băng kia. Chẳng mấy khi cô thấy hồi hộp, hôm nay sao cảm thấy có gì đó...thú vị hơn thường.

Bước vào phòng, ngay lập tức bóng dáng Cố Mặc đang ngồi làm việc ở giữa căn phòng đập thẳng ngay mắt cô. Dáng người anh cao, vắt chân lên ghế, lưng thẳng tắp, mắt đắm chiều. Khuôn mặt góc cạnh hoàn mỹ chưa từng thấy qua một góc chết nào, môi mím chặt, mày cương nghị dẫn nhú liên tục... "đáng yêu". Từ này rất hợp với người đàn ông của cô.

Vi Khiết rón rén đóng cửa lại, nhẹ nhàng bước vào phòng, lần la đến chỗ Cố Mặc, cô bỏ thấp người xuống tình nghịch trốn trước bàn làm việc gồ to của anh, chuẩn bị tâm lý, thò đầu lên và đón nhận cái kết:

"Surprise?".

"Đứng thẳng dậy, ai cho em bò dưới đất như thế, không thấy lạnh sao?". Cố Mặc biết cô vào, ban đầu nhìn thấy nàng thì ngạc nhiên muốn rụng cả hàm, sau lại cố nén lại, làm bộ nghiêm nghị lấy uy

Cô nàng Đường thấy anh chẳng giống người có phản ứng thì xụ mặt xuống, là người hay gì mà không dặt mình được lấy một cái.

"Lắm chuyện, anh lại không chào đón cô bạn gái hờ này chứ gì? Gần một tháng, đúng hơn là 24 ngày, anh không gọi cho em đến một cuộc điện thoại quan tâm, anh định làm gì? Làm phẫn? Chơi bài đơ với em à!"

Vi Khiết uất ức tới đình điểm, con giận dỗi nén bùng phát nhanh chóng khi nhìn thấy bàn mặt lạnh của bạn trai, được thôi, nhẫn nhịn làm gì, chi bằng xả ra một lần cho bỏ ghét

Cố Mặc không nói gì như đang mặc niệm nhận lỗi, ánh mắt sâu tựa không đáy của anh chiếu lên người con gái trước mặt, nhìn thật lâu, thật lâu. Cô ồm đi nhiều quá, mắt lại có quầng thâm, tuy được che dấu kỹ nhưng anh vẫn nhận ra điều đó. Anh đã rất muốn, rất muốn gọi điện cho cô, xem cô ổn không? Ra sao? Làm gì.

Đường gia xảy ra chuyện, Cố thị không khỏi liên quan chèo chống. Cô thì bị Cố Thảo điên cuồng truy lùng về làm con tin chống đỡ, âm mưu quá rõ ràng, bà ta gan to đến nỗi cho người trà trộn vào trụ sở Cố thị theo dõi mọi hoạt động, lịch trình của anh. Bị kiểm soát, việc thanh lọc càng căng thẳng từ trên dưới tập đoàn xuống. Bận rộn càng nhiều.

Anh có khả năng bảo vệ cô, việc duy nhất khiến Vi Khiết không phải chịu bất kì tổn thương nào chỉ có thể để cô chôn chân ở học viện Đông Thành. Cẩn thận không chút sơ hở nào thì chỉ có cắt đứt liên lạc, xóa sạch hồ sơ trước đã. Dân báo chí đến phỏng vấn Vi Khiết đều được thu mua lại, xử lý toàn bộ.

"Xin lỗi". Cố Mặc vô thức nhận sai, đâu biết lòng anh cũng đau khi nhìn thấy cô, nó đang quặn lại mãnh liệt

"Thế thôi? Thế là đã đủ cho sự lặn lội của em à? Cố Mặc...anh có nỗi khổ gì cũng được, bận rộn cũng được, em có nỗi nhớ của em, đừng dằn vò nó nữa. Đường Vi Khiết không có tính chịu đựng cao đâu".

Cô muốn đến gần đánh cho Cố Mặc một trận tình đòn đi nhưng cô biết điều đó cho đến bây giờ chẳng thể làm được, cô...đã yêu người đàn ông này rồi... yêu đến nỗi quên cả thời khắc của mình.

"Xin lỗi". Cố Mặc lại hạ mình tiếp tục nhận lỗi, ánh mắt của anh nhìn cô mãnh liệt hơn bao giờ hết, hận không thể khóa cô vào trong tầm ngắm của mình cả đời, cả kiếp

Vi Khiết cúi đầu xuống, hít thở sâu kiềm chế hết thảy cảm xúc lại, cô chỉ có thể thôi, yêu lần đầu trong hai kiếp người, vô si cỡ nào, liêm sỉ tâm đầu đều có giới hạn. Vì tình mà vứt hết, quá ngu cho cái đầu toàn não, cô chưa làm được đến mức độ như vậy. Tiến tới rồi, cố gắng rồi, đến đâu tùy.

"Bỏ đi, chắc em đến sai thời điểm, bận lắm phải không? Em về đây". Vi Khiết quay người lại, tay vuốt mũi, khịt khịt vài cái làm vẻ bình thường che dấu cái bất bình thường

Chưa kịp xoay một nửa, Cố Mặc đã nhanh chóng đứng dậy, bước đến chỗ cô, ôm chiếc eo thon nhỏ vào tầm tay mình, kéo sát vào ngực. Gần đến nỗi hai người có thể nghe thấy tiếng thở của đối phương. *thình thịch...thình thịch*

Anh gần hơn nữa chạm áp sát vào bờ môi anh đào nhỏ xinh xắn của cô, bước đầu đã điên cuồng xâm chiếm toàn khoang miệng. Giận dỗi thì giận nhưng

anh không cho phép cô cứ thế rời đi. Hiểu lầm gì chẳng sao, Vi Khiết mãi chỉ của riêng Cố Mặc. Anh không từ bỏ cô. Thì cô không có quyền rời bỏ anh. Anh làm quân nhân, quân nhân thì thẩm thấu hai chữ chung thủy. Nghiêm túc. Tình yêu phải nghiêm túc. Anh càng nghiêm túc với Khiết Nhi.

Hôn, hôn đến không thở nổi, hôn đến nỗi cả hai đều nòng đờm trong hơi thở của nhau. Chìm đắm vào rồi thì có bao lời uất ức, tức giận, xin lỗi đều tan thành mây bụi hết.

"Đừng đi". Cố Mặc chưa bao giờ khoản cầu ai, hôm nay lại đi khoản cầu người con gái cho đến hiện giờ là tất cả

Vi Khiết bị hôn đến choáng váng thở gấp, chỉ còn biết gục mặt trước ngực Cố Mặc không thể nói gì, nói cũng vô ích. Vừa được ăn cháo lười xong, không thể bỏ trốn đi đâu được. Bá đạo vậy, độc hữu vậy, cô sao mà ghét giận cho nổi. Liêm sĩ gì tâm này nữa, ngoan ngoãn gặt đầu rồi hân hoan bên người yêu thôi. Nhưng trước thì cứ làm kiêu đã.

"Đi đâu được nữa? Anh bảo giờ em khác gì kẻ vô gia cư không? Trên đất Tô Thành. Gia đình phá sản, bạn trai bỏ bê không quan tâm, người thân một nhánh chẳng tìm được. Đi đâu bây giờ?". Vi Khiết cứng rần

"Gia đình của em là tôi. Bạn trai em là tôi. Người thân em cần tìm cũng chỉ duy nhất mình tôi thôi. Em chẳng thể đi đâu được nữa. Em đi loanh quanh trong lòng tôi đã đủ mệt rồi".

Cố Mặc cười nhẹ, cổ tình thom thêm cái nữa lên chán cô, gương mặt lạnh điêm chút phốt hồng, mồm miệng cứng cáp giờ chuyển sang chế độ ngọt sâu răng, cứng chiều, sùng nịnh cô nhóc nhỏ.

"Là anh tự nói đấy. Em có duy nhất mình anh thì cái trách nhiệm cao cả này cố mà gồng gánh cho tốt".

Vi Khiết đẩy khỏi lòng anh, tay nhỏ cố kiểng lên đập mạnh vào vai Cố Mặc như thủ trưởng trao huân huy trương ủy thác nhiệm vụ. Không tởi, người đàn ông của cô có tiềm năng

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89

Tình tứ cũng tình tứ xong, Vi Khiết tuy lửa giận đã hết nhưng cô vẫn làm kiêu ra mặt. Đor với cô gần một tháng dài, bảo tha ngay là tha sao được, cô còn phải xem vị tổng tài lãnh khốc đội lốt cảm thú này còn chiêu thức mồm miệng nào nữa không, có thì xem tiếp, còn hết thì cũng phải vùi vình được tỷ kinh nghiệm đề đòi.

Làm kiêu như thế thôi nhưng Cố Mặc dẫn đi ăn cô nhóc đi luôn không hề tỏ ra khó ở nữa, gấp miếng nào cho vào mồm miếng ấy, giận thì cũng phải no bụng mới có sức, anh cũng bắt đắ dĩ hết mức, nhớ cô đã đành, gấp cô lại bị chiêu hậm hực làm đau cả lòng, não cả ruột. Bình thường lưu manh, nói cười chẳng hết, hôm nay thì lờ đi, câm như hến, dứt khoát yêu đồ ăn hơn người mời ăn.

"em còn định chơi bài mặt lạnh với anh đến khi nào nữa? Tìm người yêu em sắp bị hụt rồi". Cố Mặc chống tay, gương mặt có biểu cảm đặc sắc 'đàn ông cũng biết ăn vạ'

"tầm 24 ngày giống anh lờ em đi, đương nhiên chúng ta sẽ chiến tranh lạnh nhưng mời ăn vẫn đi, cho tiền vẫn lấy". Vi Khiết buồn cười nhưng phải nhin, mặt nhần nhúm lại, tay gấp lên cho mình miếng thịt còn to hơn cái miệng nhỏ, bỏ vào mồm ra sức nhai để không cười, không nói, không quan tâm đến ai đó đang bày bộ mặt có biểu cảm hết sức bi thương

"Được, chiến tranh lạnh nhưng theo kiểu muốn hôn liền hôn, muốn ôm liền tới, muốn thân liền hiến".

Cố Mặc lâu ngày không gặp, mặt dày liền tăng thêm một gang, độ nói chuyện càng ngày càng nhây, độ liêm sĩ liền về bằng không khi ở với cô nàng nhỏ. Cố thủ trưởng uy nghi, nghiêm túc đâu rồi? Tổng tài tối cao, lạnh lùng cách biệt nữ sắc đâu rồi?. Mất, biến chất hết rồi còn đâu. Ai bảo bạn gái nhà lại dầy tốt như vậy.

Vi Khiết cố nhin mà không nhin nổi cười nữa, cô gấp thịt tổng vào miệng của anh:

"Lão Cố, quân nhân mà nói chuyện không đúng đắn sẽ hại dân đấy". Rõ ràng là đang hại cô về mặt tinh thần đúng hơn, boss lớn Cố thị làm đủ trò khiến bạn gái vui, tiêu đề của báo chí ngày mai lấy tên như này quả hợp lý nếu bị đám chó săn chụp được, dù sao cô và anh đang ngồi ở chỗ nhà hàng chẳng kín đáo gì. Cảm thấy anh của lúc này thật ngốc, thật đáng yêu, thật khác so với bộ dáng cao cao, tại thượng hằng ngày.

"Quân nhân không bao giờ làm chuyện hại nước, hại dân. Chỉ làm 'chuyện tốt' với công dân nào đó thôi". Cố Mặc cười nham hiểm, ý tứ vô cùng sâu xa, khó dò. Chuyện tình cảm đường mật còn bị anh bày lên làm trận giả để thu phục tiểu yêu tinh như Vi Khiết được thì thử hỏi còn chuyện gì anh không dám làm nữa

"Không đúng đắn". Vi Khiết lờm nguýt, mặt không đổi sắc, thốt ra 3 chữ khinh bỉ kinh điển nhất, công khai chiếm đoạt thân thể trong trắng, đánh dấu

chủ quyền lãnh thổ, thủ trưởng Cố, cậu còn vội hơn cả cháu

Ăn uống xong, Cố Mặc đưa cô nhóc về khu chung cư của mình, để cô đường xa đến tìm anh là điều anh không thể ngờ đến nhất. Cô nàng thường ngày cao ngạo, cứng đầu, tự nhiên hạ thân đi tìm ai quả thật còn khó hơn lên trời. Một mối như thế vẫn còn sức giận anh được thật đáng khâm phục. Bể Vi Khiết đang ngủ say trong lòng mình đặt lên giường. Anh bất giác mỉm cười khi nhìn vào gương mặt của cô. An tĩnh như vậy thật không quen. Hai mươi tư ngày thiếu đi sự ồn ào của cô, thiếu đi tiếng nói của cô, thiếu đi bóng dáng cô là một sự dầy vò rất lớn.

Gặp nhau chưa lâu, thời gian bên nhau không dài nhưng Vi Khiết lại luôn đứng ở vị trí rất quan trọng trong tâm trí. Vi Khiết đặc biệt, rất đặc biệt, đối với anh như vậy. Cô khác với bất kì cô gái khác, thích thể hiện, thích cao ngạo, không chịu thua thiệt. Đến cả âm mưu, tính toán trong đầu cô với anh cũng hoàn toàn thẳng thắn, rạch ròi không chút che giấu. Lúc đầu không biết 'thích' trong cô bao nhiêu. Nhưng Cố Mặc anh đảm bảo, 'thích' tiền trong cô còn nhiều hơn sắc đẹp của anh, tình yêu với anh. Thế cũng tốt, bao nhiêu ông bướm lại nhìn chúng cái nợ phiền phức này, quả không uống công chấp nhận lời tỏ tình hùng hồn kia.

Cô gọi lên quá nhiều sự hứng thú, y hệt một bông hoa thơm thu hút ong, một viên kẹo ngọt đậm thu hút hàng nghìn con kiến. Cố Mặc cũng là một trong số hàng nghìn con kiến ấy, bị đắm chìm, bị rung động, bị cuốn vào vòng xoáy tình cảm của cô. Mà điều bất ngờ hơn nữa rằng viên kẹo ấy lại tự tìm đến anh, cura đồ anh, chứ không phải anh đi tìm kẹo. Nhớ lại lúc mới gặp cô nhóc, tiềm thức đã truyền tín hiệu ngay rằng đây chính là một cô oan gia truyền kiếp. Sau lời tỏ tình với Khiết Nhi mới thấy đúng thật. Đầu chi là oan gia mà còn là một con ngõ hẹp chỉ nich đủ cái bóng dáng nhỏ ấy trong não thôi ấy chứ.

Cố Mặc bất giác sờ lên khuôn mặt xinh đẹp giống hệt thiên sứ nhỏ của cô. Vi Khiết rất đẹp, không ai có thể phủ nhận điều đó. Thông minh nhưng lại không thích hiểu chuyện. Mà lúc hiểu chuyện thì lại chẳng phải chuyện theo diễn biến bình thường. Ngón tay dài của anh di chuyển từng đường nét trên khuôn mặt cô. Từ mày liễu hay khó chịu, từ đôi mắt sáng hồn nhiên, từ chiếc mũi hay khịt mỗi khi làm mặt quỷ, bờ môi nhỏ hay chu ra nữa.

"Nhóc con, tôi chịu trách nhiệm với em, chờ em lớn, làm gia đình của em. Đến lúc ấy liệu em bên tôi không?".

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cố Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 90

Cố Mặc rảnh thời gian cả buổi chiều của mình để ngắm cô nàng ngủ say, biết cô sẽ chẳng có dấu hiệu tỉnh lại luôn nên anh tự vào bếp nấu bữa tối để đẩy rồi đi làm, dù sao cũng phòng khi lúc cô nhóc tỉnh dậy, đói bụng thì không phải vất vả nấu ăn nữa.

Vi Khiết thì ngủ say một giấc như chết, gần một tháng cô chưa được một giấc ngủ hẳn hoi, hôm nào cũng lo ngại đọc sách trong thư viện đến gần sáng, thành ra ngày nào cũng chỉ ngủ được có 3, 4 tiếng ít ỏi. Lúc tỉnh giấc của cô đã là sáng hôm sau, thật không khó để tưởng tượng giấc ngủ này có thể mang đi so sánh với người chết lâm sàng. Hôm qua ăn trưa, không ăn tối, sáng hôm sau tỉnh dậy ruột gan liên sôi sục như lẩu tự sôi mới nổi hiện nay.

Lười nhác, lấy bộ quần áo trong vali bước vào phòng tắm vệ sinh cá nhân. Người cô hiện giờ chính là cái thứ không thể ngủ nổi. Cố Mặc biết thế nhưng lại cứ bê cô vào phòng ngủ cho cô một giấc quay cuồng trời đất mà chẳng thèm gọi dậy cơ. Đúng hơn anh bận công việc đến nỗi không thể ở yên nhà gọi cô dậy.

Xong xuôi, thân thể thơm tho, cả người sáng khoái. Vi Khiết đến phòng bếp xem có gì ăn được không. Vừa hay một bàn thức ăn đang chờ sẵn, tuy có chút hơi nguội nhưng chỉ cần hâm nóng bằng lò vi sóng liền có thể ăn. Trên bàn kính còn kèm theo tờ giấy: "Dậy rồi? ăn đi".

"Chẹp...đến mấy dòng chữ rồng bay phượng múa thôi cũng súc tích. Chẳng hiểu nổi Lão Cố nhà mình có gen lầy mạn gì nữa?".

Vi Khiết lắc đầu cười nhìn dòng chữ dứt khoát, đẹp đẽ trên tờ giấy ghi chú màu hồng, rõ là một hành động cực kì lầy mạn nhưng đến tay bạn trai cô sao lại buồn cười vô nhân tính thế chứ?. Nói thì nói nhưng trong lòng vẫn không dấu nổi cảm giác được sủng, hạnh phúc lan đến tận não.

Cô nàng ăn một mình cảm thấy có gì đó nhàm chán nên quyết định bê đồ ăn ra phòng khách bật tivi lên, vừa xem, vừa ăn. Ăn một lượt, cô dừng tại một chương trình giải trí đang diễn ra một buổi họp báo ra mắt nhân vật gì đó. Có rất nhiều ca sĩ, diễn viên nổi tiếng đang được phỏng vấn, ca tụng. Đèn flap chiếu rọi vào họ tỏa ra thứ ánh sáng của vầng hào quang khiến cho người xem phải chói mắt theo. Đáng người ai cũng tính là ôm gậy đặt theo tiêu chuẩn nhất định, diện trên mình bộ quần áo màu mè, độc lạ, mỗi mỉm cười hướng về phía ống kính quay.

Vi Khiết ban đầu cũng không để ý lắm, vòng luẩn quẩn của giới giải trí nghe qua đã khiến con người ta chẳng muốn tiến vào, trên các diễn đàn không thiếu những scandal mang tính dật gân về mấy chuyện đang diễn ra trong đó. Họ, những nghệ sĩ đều mang trên mình chiếc mặt nạ kín, một nụ cười giả tạo, phức tạp, che lấp bởi sự cuồng nhiệt của giới showbis.

Chương trình rất nhàm chán chỉ cho đến khi nam MC bước ra khách khứa mỉm cười và giới thiệu một nghệ sĩ mới chính thức bước chân vào giới giải trí.

[Thưa quý vị, có phải các bạn đang thấy các vị tiền bối ngôi sao đứng đây hôm nay đã quá nhiều rồi đúng không? Vậy để đôi không khí, ngay bây giờ tôi

sẽ giới thiệu cho bạn một cô gái được ví là ngôi sao tương lai tiềm năng nhất trong lịch sử Tô Thành. Người đạt giải bỏ công anh, mệnh danh là nữ phụ đặc sắc nhất trong bộ phim Tây Thu Hoa Lá....NỮ THẦN CHU TỊCH".

Theo sau lời giới thiệu đó là tiếng hò hét phấn khích ở bên dưới, tiếng nhạc bước lên của nhân vật chính, ánh đèn led lập lòe chiếu xuống trọng tâm sân khấu lớn. Cô gái trẻ mỉm cười nhận lấy micro từ MC đưa cho, cúi chào lịch sự.

[Xin chào, trước hết tôi xin cảm ơn MC A Xán đã có lời giới thiệu rất đặc sắc về tôi, sau đó xin gửi lời cảm ơn, lời chúc chân thành nhất cho các bạn fan đã vất vả đến đây vì tôi. Hôm nay là lễ ra mắt bộ phim Tây Thu Hoa Lá, tôi rất vui và bất ngờ khi phim được đón nhận nhiệt tình từ các bạn xem...

Vì Khiết theo dõi, theo dõi màn hình ti vi, nhìn đến gần người, nhìn kĩ như muốn xuyên thấu đến cô gái đang đứng trên bục sân khấu lớn, được khán giả tung hô, được ánh đèn chói rọi. Cô không nghe nhầm, không nhìn lầm...đó là Tiểu Tịch....là Chu Tịch. Tại sao cô ấy lại đứng ở đây. Cô ấy rõ ràng...rõ ràng bây giờ phải an phận đi học, làm tiểu thư độc nhất của Chu gia mới đúng. Tiểu Tịch.... theo trí nhớ của cô, của La Thường đã chết thì thứ cô ấy không thích nhất chính là giới giải trí hỗn loạn....bây giờ sao lại?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cổ Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 91

Vì Khiết dường như bị kích động đến mất hồn, thìa trên tay rơi tự do xuống đất, những hạt cơm sót lại vương tung tóe. Không nhìn nhầm, cô không nhìn nhầm. Người đứng trong đó là Chu Tịch, cô bạn thân nhất từ trước đến nay của La Thường. Nhà họ Chu thiếu tiền đến nỗi phải để con gái mình làm điều không thích sao? Thiếu đến nỗi để cho Chu tiểu thư phải lăn lộn sao?. Không cả khả năng. Trừ khi Chu gia gặp chuyện rồi, trừ khi những chuyện xảy ra trong thời gian qua cô đã hoàn toàn bỏ lỡ rất nhiều.

Hít thở sâu một hơi, Vì Khiết lấy lại tinh thần đối mặt một lần nữa với cô gái trong màn hình ti vi đang chiếu. Chu Tịch vốn xinh đẹp, đáng người chuẩn, lại có nhiều thiên phú, cô ấy hợp với ánh hào quang. Miệng luôn mỉm cười trước đám đông, ống kính khiến nhiều người lầm tưởng cô ấy đang rất thỏa mãn. Nhưng ánh mắt thì đã thay đổi, muộn phiền che dấu dưới lớp trang điểm kĩ càng, quảng thâm, mặt mũi bị phấn trắng, kem khuyết điểm dấu kĩ. Thời gian qua, xem ra đã biến Tiểu Tịch Tịch vốn ngây thơ, hay nói bông chốc thành một con người khác. Thay đổi nhiều đến nỗi ngay cả bản thân La Thường đã chết cũng chưa chắc đã chấp nhận được hết.

Kéo hồn mình lại nơi cũ, Vì Khiết thu dọn đồ ăn, thức uống rồi chạy vào phòng lấy laptop ra, điều tra ngọn ngành. Nhà họ Chu ở Tô Thành nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng chẳng nhỏ, một khi xảy ra chuyện, dù có bị nhấn chìm trong biển tin tức thì cô cũng có thể tìm ra đầu đuôi. Bắt tay vào làm việc, Vì Khiết lập tức tìm đến các diễn đàn kinh doanh, báo thương mại, điện tử, mới nổi trong một năm gần đây. Chuyện này hẳn xảy ra chưa lâu. La Thường chết đúng vào lúc Chu Tịch về nước, ước chừng cũng có thể đoán ra cụ thể thời gian chính xác.

Sau 15 phút lục lại cả đồng tin tức cũ, quả nhiên không nằm ngoài dự định của cô. Công ty Chu thị đã phá sản, gia đình bùng nổ. Chu gia cả chủ nhân lẫn nhân viên đều dính vào bê bối hàng lậu, kém chất lượng, bị kiện đi tù nhiều năm. Trên dưới đều là kiểu gà bay, chó chạy. Cùng với Chu gia thì hàng loạt các công ty vừa và nhỏ khác cũng phá sản theo. Vì Khiết chỉ đọc lướt qua thôi cũng ngửi thấy mùi âm mưu ở phía sau. Có thể cùng một lúc làm tất cả công việc kinh doanh sụp đổ hàng loạt, người thao túng này quả thực có bản lĩnh lớn mạnh đang đứng phía sau bức màn xem kịch.

Nhà Chu Tịch tổn thất cực kì nặng nề, cái gì cũng bán, thế chấp nhưng không đủ tiền trả nợ, đền bù, chạy chữa trước luật pháp. Đọc được một nửa Vì Khiết nhũn mày, đặt mình bất ngờ khi tra ra được một cái tên nữa có liên quan đến Cổ Thị. Tập đoàn PNJ là một trong những chủ nợ lớn nhất của Chu Thị. Nhanh tay lưu tap lại. Vì Khiết nghi ngờ không xác định ẩn xem các ngành của tập đoàn PNJ. Quả nhiên đa ngành, bao gồm cả thương mại, giải trí, truyền thông.

Chương trình hôm nay cô xem được là của PNJ thương mại tổ chức. Giải bỏ công anh được trao cho Chu Tịch là PNJ đề xuất, tài trợ. Phim Tây Thu Hoa Lá cũng là của tập đoàn Cổ Thị đầu tư, sản xuất. Không nghi ngờ gì nữa, ngành giải trí này đang cố tình lảng xê cho Chu Tịch. Chu Tịch là người dưới chướng của tập đoàn Cổ Thị. Nói khó nghe hơn, cô ấy đã bán mình cho Cổ Thị để trả nợ cho gia đình đang lâm nguy. Nghi thôi đã thấy được lần này Tiểu Tịch đang đi trong bước đường cùng thật rồi.

Cô nàng Đường một mối vô đầu, cô thật sự muốn nghĩ cách giúp Chu Tịch nhưng với tình hình nát như tương hiện tại, đến thân cô còn chưa lo xong. Đường thị vừa mới phá sản chẳng thể lợi dụng được gì. Về Cổ Mặc, hạ mình xin anh rất đơn giản nhưng đến chính cô còn cảm thấy không thỏa đáng. Lấy lý do gì mà cô lại mở miệng giúp một người xa lạ với Đường Vì Khiết chứ?

Trừ phi... một ý tưởng sáng lên trong đầu cô bỗng chốc vụt ra...Đường Vì Khiết cũng phải dấn thân vào giới giải trí, lăn lộn, đồng cam cộng khổ cùng với Chu Tịch. Kiếp trước dù sao La Thường cũng nợ người bạn này quá nhiều, nhiều hơn cả một lời hứa trở lại. Được sống lại cũng coi như lần này trả hết nợ nần đi.

Cô chẳng có cách nào khác ngoài cách này cả. Bản thân cô hiện tại đều rất đủ tố chất trở thành minh tinh. Thân chủ vốn đã đẹp đến xuất sắc. Lại học qua trường âm nhạc, bước chân vào giới giải trí ngay sau khi có tấm bằng học viện nổi tiếng Đông Thành là điều không khó. Vì Khiết của hiện tại phải nổi tiếng như nào mới có thể giúp được Chu Tịch thì cô chưa rõ. Nhưng có thể che chắn cho cô ấy tốt là điều cần thiết ngay bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Tán Đồ Cổ Thủ Trưởng Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

